

பன்னிரு திருமுறைகள்

Koviloor Digital Library

A.No. 17675

Q: 23

1

பன்னிரு திருமுறைகள்

பெரிய புராணம்

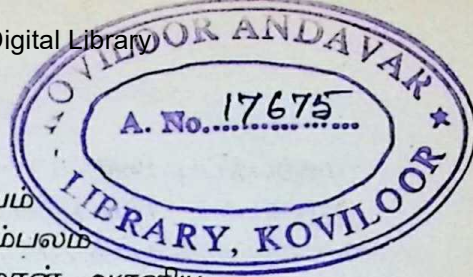
மூலம் உரையும்

தமிழ் இலக்கியம்

5-5

Koviloor Digital Library

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சேக்கிழார் பெருமான் அருளிய

திருத்தொண்டர் புராணம்

என்னும்

பெரிய புராணம்

மூலமும் தெளிவுரையும்

முதல் தொகுதி

(1-830)

உரையாசிரியர்

புலவர் அ.மாணிக்கனார் M.A.

தமிழ்ப் பேராசிரியர் (ஒய்வு)

அ.மா. ஜெயின் கல்லூரி, சென்னை-114.

தமிழ் நிலையம்

ஏ.ஆர்-ஆர் காம்ப்ளெக்ஸ்

141, உஸ்மான் சாலை,

தியாகராய நகர், சென்னை-600 017

முதற்பதிப்பு 1990

இரண்டாம் பதிப்பு 1995

உரிமை பதிப்பகத்திற்கே.

விலை ஆறு தொகுதிகள் ரூ. 400.00

அச்சிட்டோர்

சங்கர் பிரிண்டர்ஸ்

சென்னை- 42

பதிப்புரை

இந்தத் தமிழ் மண்ணிலே பிறந்து, இந்தத் தமிழ் மண்ணிலே வாழ்ந்து, இந்தத் தமிழ் மண்ணிலே பக்தி நெறு தழைக்கச் செய்த நாயன்மார்களைப் பாடிய பெருங்காப்பியம், பெரிய புராணம். முற்றிலும் தமிழ் நாட்டுப் புண்ணியர்களைப் பாடிய சிறப்பு மிக்க புண்ணிய நூல் ஆதலால் பெரிய புராணம் தேசிய காப்பியம் எனப்போற்றப் படுகிறது. இதன் ஆசிரியர் சேக்கிழார் ஆவார். சேக்கிழார் என்பது குடிப் பெயர். இவர், தொண்டை நாட்டைச் சார்ந்த புலியூர்க் கோட்டத்துக் குன்றத்தூரில் பிறந்தவர். வேளாளர் மரபில் தோன்றியவர். காலம் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு. அப்போது சோழநாட்டை ஆண்ட மன்னன் இரண்டாம் குலோத்துங்கன்.

சேக்கிழாரின் புலமையை வியந்த வேந்தன் அவரைத் தன் முதல் அமைச்சர் ஆக்கி மகிழ்ந்தான். பின்னர் அவரது செயல் திறனை அறிந்த சோழன், 'உத்தம சோழப் பல்லவராயன்' என்னும் பட்டம் அளித்தான். சேக்கிழார் முதல் அமைச்சராக இருந்தபோது கல்வெட்டுச் செய்தி களை, பக்திப் பாடல்களைத் திரட்டினார். தேவையான குறிப்புக்களுடன் தமது காப்பியத்தைத் தொடங்க, தில்லை சென்றார். இறைவர், 'உலகெலாம்' என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தார். இறைவரின் அருள் திறத்தைக் காப்பியம் முழுவதும் மணம் வீசச் செய்த சேக்கிழார், நூலை முடிக்கும் போதும் 'உலகெலாம்' என முடித்துள்ளார்.

நம்பியாருரரான சுந்தரர் தமது 'திருத்தொண்டத் தொகை'யில் ஒவ்வோர் அடியவர் பெருமையையும் ஒரு வரியில் கூறுகிறார். இதனைத் தொகை நூல் என்பர். இதனைச் சிறிது விரித்து நம்பியாண்டார் நம்பி திருத் தொண்டர் திருவந்தாதி இயற்றினார். ஓர் அடியாரின் சிறப்பை ஒரு பாடலால் விளக்கும் இதனை வகைநூல் என்பர். இந்த இரு நூல்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஓர் அடியாரின் சிறப்பை ஒரு புராணத்தால் விளக்குவது பெரிய புராணம், இதனை விரி நூல் என்பர். சேக்கிழார் இதற்கு இட்ட பெயர் திருத்தொண்டர் புராணம் என்பதாகும். பிற்காலத்தே இதன் பெருமை கருதிப் பெரிய புராணம் என வழங்கலாயிற்று. இதில் இரண்டு காண்டங்களும், பதின்மூன்று சருக்கங்களும் உள்ளன. மொத்த பாடல்களின் எண்ணிக்கை 4281. இக் காப்பியத்தில் இடம் பெறும் தனியடியார்கள் அறுபத்து மூவர். தொகை அடியார்கள் ஒன்பது பேர்.

சேக்கிழார் வருணிக்கும் நாயன்மார்கள் முக்தியை விடப் பக்தியையே பெரிதாக எண்ணும் இயல்பினர். சிவனையன்றி வேறு எதனையும் சிந்தையில் கொள்ளா மாண்பினர். தமிழில் பக்திக்கு ஒரு நூல் பெரிய புராணம் என்பதில் ஐயமில்லை. அதனால்தான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் 'பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவி வலவ' என்று சேக்கிழாரைப் பாராட்டுகிறார். மாதவச் சிவஞான முனிவர், 'எங்கள் பாக்கியப் பயனாகிய குன்றை வாழ் சேக்கிழாரின் அடி சென்னியிருத்துவாம்' எனச் சேக்கிழாரைத் தெய்வமாகவே கருதி வழிபடுகிறார்.

சைவ சமயத்தின் தெய்வப் பாடல்கள் பன்னிரண்டு திருமுறைகளாக வகுக்கப் பெற்றன. பெரிய புராணம் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாகும்.

கந்த புராணத்தைத் தெளிவுரையுடன் வெளியிட்ட உடனே பெரிய புராணத்தை வெளியிட நினைத்தோம்.

இந்த அரிய முயற்சியை மேற்கொண்டு நிறைவேற்றப் பேராசிரியர் அ. மாணிக்கனாரை அணுகினோம், அவரும் மகிழ்ச்சியோடு முடித்துத் தந்தார்கள். பேராசிரியரின் கை வண்ணம், உரை வண்ணத்தில் விளங்கக்காணலாம். பழைய இலக்கியங்களுக்கு உரை வகுப்பதில் அரும் சாதனை புரிந்து வரும் பேராசிரியருக்கு நன்றி கூறுகிறோம்.

வழக்கம்போல் எமது நூல்களை விரைவாக அச்சிட்டு உதவும் அலைகள் அச்சக அதிபர் பெ. நா. சிவம் அவர்களுக்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

எமது அன்பார்ந்த சந்தாதாரர்க்கு நன்றி கூற மறப் போமா? ஒரு நாளும் — ஒரு போதும் மறவோம். நன்றி; நன்றி.

—பதிப்பகத்தார்

பொருளடக்கம்

எண்

தலைப்பு

பக்கம்

முதல் காண்டம்

1. திருமலைச் சருக்கம்

1.	பாயிரம்.	18
2.	திருமலைச் சிறப்பு	24
3.	திருநாட்டுச் சிறப்பு	42
4.	திருநகரச் சிறப்பு	60
5.	திருக்கூட்டச் சிறப்பு	84
6.	தடுத்தாட் கொண்ட புராணம்	88

2. தில்லைவாழ் அந்தணர் சருக்கம்

7.	தில்லை வாழந்தணர் புராணம்	190
8.	திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம்	196
9.	இயற்பகை நாயனார் புராணம்	218
10.	இளையான்குடி மாறநாயனார் புராணம்	236
11.	மெய்ப்பொருள் நாயனார் புராணம்	250
12.	விறன்மிண்ட நாயனார் புராணம்	262
13.	அமர்நீதி நாயனார் புராணம்	266

3. இலை மலிந்த சருக்கம்

14.	எறிபத்த நாயனார் புராணம்	288
15.	ஏனாதிநாத நாயனார் புராணம்	314
16.	கண்ணப்ப நாயனார் புராணம்	332

திருத்தொண்டர் புராணம் (கதைச் சுருக்கம்)

திருவாரூர்

சோழ வள நாட்டில் திருவாரூர் என்ற ஒரு தலம் உண்டு.

அந்த நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு மனுநீதி சோழர் ஆண்டு வந்தார். அம்மன்னரின் மகன் வீதி விடங்கள். அவன் தேர் ஓடும் வீதியில் தேர் ஏறிச் சென்ற போது பசுவின் கன்று சென்று அவனது தேர்க் காலில் வீழ்ந்து இறந்தது. அக்கன்றின் தாய்ப்பசு அரண்மனைக்குச் சென்று மணியை அடித்துத் தன் துன்பத்தைப் புலப்படுத்தியது.

மன்னர் உண்மையை அறிந்தார். தம் மகனைத் தேர்க் காலில் கிடத்தித் தேர் ஊர்ந்தார். அறநெறி முறையைத் தேவர் கண்டு வியந்தனர். சிவபெருமான் காளையூர்தியில் எழுந்தருளி அம்மன்னர்க்கு அருள் செய்தார். இறந்த மன்னரின் மகனையும் உயிர் பெற்று எழுந்திருக்கச் செய்தார்.

இத்தகைய செங்கோன்மை மிக்கதாய்ச் சோழ நாடு விளங்கியது.

கயிலாயத்தில்...

கயிலாயத்தில் சிவபெருமானுக்கு மலர் பறித்துத் தொடுத்துத் தரும் பணியை மேற் கொண்டிருந்தவர் ஆலால சுந்தரர்.

ஒருநாள் அவர் மலர் பறித்து வரச் சென்றபோது அறிந்திதை, கமலினி என்ற இரு மங்கையரைக் கண்டு மையல் கொண்டார். ஆதலால் சிவபெருமான் அவரை மண்மீது பிறக்க வேண்டும் என ஆணையிட்டார். அப்போது சுந்தரர் தாம் மண் உலகில் பிறந்து உலகியலில் மூழ்கி விடாமல் தடுத்தாட் கொள்ள வேண்டும் என வேண்டினார். இறைவனும் அவ்வாறே அருள் செய்தார்.

சுந்தரர் திருமணம்

ஆலால சுந்தரர் இறைவரின் ஆணைப்படி திருநாவ லூரில் சடையனாருக்கு மகனாய்த் தோன்றினார். அப்போது அவர்க்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் நம்பியாருரர். அவர் ஒருகால் தெருவில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது திருமுனைப் பாடி நாட்டு மன்னர் நரசிங்க முனையரையர் அவரைப் பார்த்து மகிழ்ந்து தந்தையாரின் அனுமதியைப் பெற்று அவரைத் தன் மகனாகக் கொண்டார்.

அரசர் மனையில் வளர்ந்தாலும் அந்தணர்க்குரிய ஒழுக்கத்திலேயே அவர் நின்றார். அவர்க்கு மணப் பருவம் வந்து வாய்த்தது. புத்தூர் சடங்கவி சிவாசாரியாரின் மகளைத் தம்மகனுக்கு மணம் பேசி முடித்தார் சடையனார்.

புத்தூரில் திருமணம் நிகழத் தொடங்கியது. அப்போது அம்மணப் பந்தலில் சிவபெருமான் அந்தணர் கோலத்தில் வந்தார். சுந்தரர் தமக்கு அடிமை என்று இறைவர் உரைத் தார். அவையோர் வியந்தனர். சுந்தரர் இறைவர் காட்டிய

ஓலையை வாங்கிக் கிழித்து எறிந்தார். அதைக் கண்ட இறைவர் நகைத்து அந்த ஓலை, படி ஓலை என்றும், உண்மை ஓலை தம்மிடம் இருப்பதாகவும் உரைத்தார். சுந்தரர், 'ஓர் அந்தணர் மற்றோர் அந்தணருக்கு அடிமையாவது உண்டோ!' நீர் பித்தரோ!' என்றார். "நான் பித்தனோ அல்லது பேயனோ, எப்படியானாலும் ஆகுக! நீ எனக்கு அடிமை செய்ய வேண்டும்!" என்றார், இறைவர். அவையோர், அவரது இருப்பிடத்தைப் பற்றி உசாவினர். இறைவர் தமது இருப்பிடம் திருவெண்ணெய் நல்லூர் என்று உரைத்தார். அப்படியாயின் வழக்கை அங்குள்ள அவையோரிடம் தொடுக்கலாம்" என்று அவையோர் உரைத்தனர். அனைவரும் இசைந்தனர். திருவெண்ணெய் நல்லூர்க்குச் சென்றனர்.

அங்கு நம்பியாரூரரின் பாட்டனார் கையெழுத்துள்ள ஓலையை வரவழைத்து இறைவரின் ஓலையுடன் ஒத்துப் பார்த்தனர். உண்மையை யுணர்ந்தனர். 'நீ இவர்க்கு அடிமையே!' என்று திருவெண்ணெய் நல்லூர் அவையோர் உரைத்தனர். உரைத்துப் பின் இறைவரின் இல்லத்தைப் பற்றி வினவினர். அவர் தம் இல்லத்தைக் காட்டுவதாகச் சொல்லித் 'திருவருட்டுறை' என்ற அவ்வூர்க் கோயிலுக்குள் புகுந்தார். அதன்பின் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்ற எவரும் அவரைக் காணவில்லை! அப்போது இறைவர் தம் காளையூர்தியில் அமர்ந்து காட்சி தந்தருளித் தாம் அவரை ஆட்கொண்டதாக உரைத்தார். நம்பியாரூரர் பசுவின் குரல் கேட்ட கன்றைப் போல ஆனார். உடல் புளகித்து நின்றார். கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன. இறைவர் அவரைப் பார்த்து, "நான் கூறியதை மறுத்து நீ பேசியதால், 'வன் தொண்டன்' என்ற பெயரை உமக்குத் தந்தோம். நமக்கு அருச்சுனையாவது பாட்டே ஆகும். எம்மைப் பாடுக!" என்று அருள் செய்தார். சுந்தரர் "யான்நின் அருட் பெருங்குணக்கடலில் எதை எண்ணிப் பாடுவேன்?" என்று வினவினார். அதற்கு எம் பெருமான், 'நீ என்னை மணப்

பந்தலில் பித்தன் என்று பேசினான். எனவே 'பித்தன்' என்றே என்னைப் பாடுக" என்றார். நம்பியாரூர் 'பித்தா பிறைகுடி' என்ற தொடக்கம் உடைய பதிகத்தைப் பாடினார்.

பின்னர் அவர் பல தலங்களுக்கும் சென்று ஆங்காங்குள்ள இறைவரை வணங்கப் புறப்பட்டார். திருநாவலூர், முதலான பதிகங்களுக்குச் சென்று வணங்கித் திருவதிகை என்ற பதிக்கு வந்தார். அங்கு ஒரு மடத்தில் அவர் படுத்து உறங்கினார்.

அன்றிரவில் இறைவர், முதியவர் வடிவத்துடன் வந்து சுந்தரர் பக்கத்தில் படுத்து அவரது தலையில் தம் காலை வைத்தார். நம் நாவலூரார் வேறு பக்கத்தில் படுக்க, அப்போதும் இறைவர் அவரது தலையில் காலை வைத்தார். சுந்தரர் சினந்து, "நீ யார்?" என்றார். அதைக் கேட்டு இறைவர், "என்னை நீ இன்னும் அறிந்து கொள்ளவில்லையோ?" என்றார். சுந்தரர், உண்மையை உணர்ந்தார். உள்ளுருகித் 'தம்மாளை அறியாத சாதியார் உளரே' எனத் தொடங்கிப் பதிகத்தைப் பாடினார்! மகிழ்ந்தார்.

பின் சிதம்பரத்துக்குச் சென்று கூத்தப் பெருமானை வணங்கினார். இறைவர், அவரைத் திருவாரூர்க்கு வருமாறு பணித்தார்.

வன் தொண்டரான சுந்தரர் திருவாரூர்க்குச் சென்று இறைவரை வணங்கியபோது இறைவர், 'இன்று முதல் நீ எனக்குத் தோழன்' என்றருள் செய்தார். அன்று முதல் அவர் 'தம்பிரான் தோழர்' என அழைக்கப் பெற்றார்.

கயிலை மலையில் இறைவிக்குப் பணி செய்து வந்த அறிந்திதை அத்திருவாரூரில் கணிகையர் குலத்தில் பிறந்து 'பரவை' என்ற பெயருடன் வளர்ந்து வந்தார்.

அவர் வழக்கம் போல் திருவாரூர் இறைவரை வணங்கிக் கோயிலுக்குச் சென்றார். அந்த அழகோவியத்தை மன்மதன்

போன்ற சுந்தரர் பார்த்தார். 'கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ! காமன்தன் பெருவாழ்வோ! புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ!' என வியந்தார்.

அந்தப் பரவையாரும் சுந்தரரின் சுந்தரக் கோலத்தில் ஈடுபட்டார். கண்ணொடு கண் நோக்கினர். இருவரும் இதயம் மாறிப் புக்கனர்.

சுந்தரர் அந்தப் பரவையாரைப் பற்றி விசாரித்து அறிந்து கொண்டார். பரவையாரும் அவ்வாறே சுந்தரரைப் பற்றி உசாவி அறிந்து கொண்டார். அவ்விருவர் மனக் கருத்தையும் அறிந்த இறைவர் அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்குமாறு அடியார்களுக்குப் பணித்தார்.

திருமணம் நிகழ்ந்தது.

அவர்கள் வாழ்வு இன்பமயமாய் ஆகியது. ஒருநாள், அவர் இறைவரின் கோயிலுக்குச் சென்றபோது சிவனடியார் களைப் பார்த்து 'இவர்களுக்கெல்லாம் நான் ஆளாவது எந்நாள்?' என்று உருகினார். 'இறைவர் அந்த அடியார்களைப் பாடுமாறு பணித்துத் 'தில்லை வாழ் அந்தணர் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று அடியெடுத்துத் தந்தார். சுந்தரர் உள்ளம் மகிழ்ந்து 'திருத் தொண்டத் தொகையை' — அவ்வடியார்களின் புகழ் முதலியவற்றை விரித்து ஒதினார். 'தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்பது பதிகத் தொடக்கம்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்

தில்லையில் வாழ்ந்த அந்தணர்கள் மூவாயிரவர். அவர்கள் இல்லங்களில் மறைகள் முழங்கும். வேள்வி ஒளி வீசும். அவர்கள் மறைகளைக் கற்றுத் துறை போயவர். அவர்கள் அனைவரும் சிவனடியார்கள்.

திருநீலகண்டர்

தில்லையில் தோன்றிய அடியாருள் ஒருவர் திருநீல கண்டர். அவர் குயவர் மரபினர். அவர் எப்போதும்

‘திருநீலகண்டம்’ என்ற இறைவரின் கண்டத்தைப் போற்றி வந்தார். ஆதலால் திருநீலகண்டர் என அழைக்கப் பெற்றார். அவர் ஒரு நாள் கணிகையர் வீட்டுக்குச் சென்று வந்ததால் அவர் மனைவி சினந்து ‘எம்மைத் தீண்ட வேண்டா!’ என்றார். அதனால் திருநீலகண்டர் தம் மனைவியுடன் தொடர்பின்றி இருந்தார். அவர் எம்மை என்று பன்மையில் கூறியதால் பிற பெண்களையும் அவர் தொடராமல் வாழ்ந்தார். இந்நிலையில் அவர்கள் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்தனர். முதுமை அவர்களை நாடி வந்தது.

இறைவர் அவர்களின் அன்பை உலகறியச் செய்ய எண்ணினார். அவர் ஒரு சிவனடியார் போல் வந்து தம் பிச்சை ஒட்டை அவரிடம் தந்தார். “இதைப்பாதுகாப்புடன் வைத்திருந்து நான் கேட்கும் போது தருக” என்றார்.

பின் ஒருநாள் இறைவர் திருநீலகண்டரிடம் வந்தார். தம் ஒட்டைத் தரும்படி வினவினார். திருநீலகண்டர் அந்த ஒட்டைத் தேடி வீட்டுக் கிடைக்காததால் வேறு ஓடு தருவதாகச் சொன்னார். இறைவர் அவர் சொன்னதை ஏற்றுக் கொள்ளாது மனைவியின் கையைப் பற்றி நீரில் மூழ்கிச் சத்தியம் செய்யும்படி யுரைத்தார். திருநீலகண்டர் தம் மனைவியைத் தீண்டுவதில்லை என்பதைச் சொல்ல இயலாது தவித்தார். வழக்குத்தில்லை வாழ்ந்தனர் முன்னம சென்றது. அவர்கள் சிவனடியார் உரைத்தபடி செய்யுமாறு உரைத்தனர். திருநீலகண்டர் ஒருகோலின் ஒருபக்கத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு மனைவியை மற்றொரு முனையைப் பிடிக்கச் செய்து, தமக்கும் மனைவிக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பின்மையை யுரைத்து நீரில் மூழ்கி எழுந்தார். அவர்கள் இருவரும் இளமையுடன் விளங்க இறைவர் அருள் செய்தார். நீண்ட காலம் இன்புடன் வாழ்ந்து தம் அடியைச் சேரும்படி அருள் செய்தார்.

இயற்பகை நாயனார்

காவிரிப் பூம் பட்டினத்தில் தோன்றியவர் இயற்பகை நாயனார். அவர் சிவனடியார்க்கு வேண்டியவற்றையெல்

லாம் இல்லை என்னாது தந்து வந்தார். இறைவர், அவரது இயல்பை உலகத்துக்கு உணர்த்த எண்ணினார். ஓர் அந்தணர்போல் இயற்பகையாரிடம் வந்தார். 'நீங்கள் எதைக் கேட்டாலும் தருவதாகக் கேள்விப் பட்டேன்! அதனால் தங்களிடம் வந்தேன் என்றார். இயற்பகையார் அவர் வேண்டியது எதுவாயினும் தாம் தருவதாக உறுதி கூறினார். இறைவர், 'உம் மனைவியை எனக்குத் தருக' என்றார். நாயனார் தயங்கவில்லை! தம் மனைவியிடம் நிகழ்ந்ததைச் சொல்லி அவரை இறைவர்க்கு அளித்தார். இறைவர் தாம் அவருடைய மனைவியை அழைத்துச் செல்லும் போது நாயனாரின் உறவினர் வந்து தடுக்கக் கூடும் அதனால் தமக்குப்பாதுகாவல் வேண்டும்' என்றார். உடனே இயற்பகையார் ஆயுதம் தாங்கி அவர்க்குத் துணையாகிச் சென்றார். இறைவர் முன்னே! நாயனாரின் மனைவியார் பின்னே! இயற்பகையார் அவர்க்குப் பின்னே! இப்படிச் சென்றனர். திருசாய்க்காடு வந்தது. "நீ திரும்பிச் செல்லலாம்!" என்றார், இறைவர் நாயனார் திரும்பிச் சென்றார், சற்றும் கலக்கமின்றி! அச்சமயத்தில் இறைவர் தம்மைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று ஓடும் இட்டார். நாயனார் திரும்பிச் சென்றபோது அந்தணராய் வந்த இறைவர் அங்கு இல்லை! விடைபாகராய்க் காட்சி தந்தார். தம் திருவடியை அடைய அருள் செய்தார்.

இளையான்குடி மாற நாயனார்

இளையான்குடி என்ற ஊரில் தோன்றியவர் மாறனார். அவர் சிவனடியார்க்கு உணவளித்து மகிழ்விப்பதைக் கடமையாக மேற்கொண்டிருந்தார். அவர் செல்வம் உள்ள காலத்தில் அல்லாமல் வறுமை உள்ள காலத்திலும் சிவனடியாரை உபசரிக்கும் பண்புடையவர் என்பதை உலகுக்கு அறிவிக்கச் சிவபெருமான் அவருக்கு வறுமை ஏற்படச் செய்தார்.

ஒருநாள் நள்ளிரவு பெருமழை பெய்து கொண்டிருக்கும் நேரம், மாறனார் உணவு உண்பதற்கில்லாமலேயே படுத்துக்

கொண்டார். அப்போது சிவனடியார் போல் இறைவர் அவர் இல்லத்துக்கு வந்தார்.

மாறனார் அவரை வரவேற்று உபசரித்தார். அடியாரின் பசியை எப்படிப் போக்குவது எனத் தம் மனைவியிடம் அவர் வினவினார். பகற்போதில் விதைத்த நெல் முளைகளை வாரிக் கொணர்ந்தால் உணவு சமைக்கலாம் என்றார் மனைவியார். மாறனார் வயலில் அன்று பகலில் விதைத்த நெல் முளைகளை வாரிக் கொணர்ந்தார். வீட்டின் கூரையை அறுத்து விறகுக்குத் தந்தார். அவருடைய மனைவியார் அதை வறுத்துக் குத்தி உணவு சமைத்தார். பின் மாறனார் தோட்டத்தில் நிரம்பி வளராத கீரையைப் பாசப்பழி முதல் பறிப்பரைப் போல் பறித்து வந்தார். அதனை அந்த அம்மையார் பலவகையான கறியாய்ச் சமைத்தார். 'அடியாரை உண்ண அழையுங்கள்' என்றார். மாறனார் அவரைத் துயில் எழுப்பி, 'உணவு உண்ண எழுந்தருளுக' என்றார்.

அவ்வளவில் இறைவர் அவர்க்குக் காட்சி தந்து தம் உலகினை அடைந்திட அருள் செய்தார்.

மெய்ப்பொருள் நாயனார் புராணம்

'சேதி' நாட்டின் தலைநகர் 'திருக்கோவலூர்'. அதனைத் தலை நகராய்க் கொண்டு ஆண்டு வந்த மன்னர் மெய்ப்பொருள் நாயனார். அவர் வீரத்தில் மிக்கவர். அதனால் எவரும் அவரை வெல்ல இயலவில்லை. அவருடன் பகை கொண்டவன் முத்தநாதன். அவன் மெய்ப்பொருளாரை வீரத்தால் வெல்ல இயலாதவனாய் வஞ்சனையால் வெல்ல எண்ணினான். சிவன் அடியார் போல் கோலம் கொண்டு ஆயுதத்தை உள்ளே மறைத்த சுவடிக் கட்டுடன் திருக்கோவலூரை அடைந்தான். அரண்மனைக்குள் மன்னர் இருக்கும் பகுதியின்வாயிலை அடைந்தான். அங்கு மன்னரின்

மெய்க்காவலனான தத்தன் என்பவன் 'மன்னர் உறங்கு கின்றார்' எனக் கூறித் தடுத்தான். "நான் மன்னனுக்கு மெய்ப் பொருள் உணர்த்த வந்தேன். ஆதலால், என்னைத் தடுக்காதே!" என்று சொல்லியபடி உள்ளே புகுந்தான். மன்னரின் பக்கத்தில் அரசமாதேவி இருந்தார். அவர் துணுக்குற்று எழுந்தார். மன்னர் முத்தநாதனை வர வேற்றார், ஆசனத்தில் அமரச் செய்தார். "உம் தலைவரான சிவ பெருமான் அருளிய ஆகம நூல் ஒன்று உளது. அதை உனக்கு உணர்த்த வந்தேன்; நீயும் தனியாய் இருத்தல் வேண்டும்" என்றார். மன்னர் தம் மனைவியை அப்பால் போகச் செய்தார் 'இப்போது அருள்க!' என்றார்.

தனியாய் இருந்தபோது ஓலைக் கட்டை அவிழ்ப்ப வனைப் போல் அதனுள் மறைத்து வைத்திருந்த உடை வாளை எடுத்து நாயனாரைக் குத்தினான். அம்முத்த நாதன் உள்ளே சென்றபோதே மனம் அங்கு வைத்திருந்த தத்தன் ஓடிவந்து முத்தநாதனைத் தாக்கப் பாய்ந்தான். நாயனார் அதைத் தடுத்து, "தத்தா! இவர் நமர்" எனக் கூறித் தடுத்தார். தத்தன் மெய்ப் பொருளாரை வணங்கி 'நான் என்ன செய்ய வேண்டும்!' என்று வினவ, இவரை மற்றவர் தாக்காத வண்ணம் நம் நாட்டின் எல்லைக்கு அப்பால் கொண்டு விட்டுவிட்டு வருதல் வேண்டும்" என்றார். தத்தன் அவ்வாறே செய்தான். இறைவர் மெய்ப் பொருள் நாயனார்க்குத் தம் வீட்டுலகத்தில் உறையும் பேற்றை அளித்தார்.

விறல்மிண்ட நாயனார்

சேர நாட்டில் உள்ளது திருச் செங்குன்றூர். அந்தப் பதியில் வேளாளர் குலத்தில் விறல் மிண்டர் தோன்றினார். அவர் சிவனடியாரிடம் மிக்க அன்புடைவர். அதனால் சிவனடியாரை வணங்கிய பின்பே இறைவரையும் வணங்குவார். அவர் பல தலங்களுக்கும் போய் இறைவரை வணங்க

வேண்டும் என்று எண்ணினார். திருவாரூரை அடைந்தார். அங்குள்ள தேவாசிரிய மண்டபத்தில் இருந்தார்.

அங்கு நம்பியாரூரர் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் இருந்த அடியார்களை வணங்காமல் கோயிலுள் சென்றார். அதனால் சினம் கொண்ட விறல்மிண்டர் அடியார்களைச் சுந்தரர் வணங்காததைக் கண்டு சுந்தரர் புறகு (புறம்பானவன்), எனவும் அவருக்கு இறைவரும் புறகு (புறம்பானவன்) என்றும் கூறினார்.

அவர் கூறியதைச் சுந்தரர் கேட்டார். உடனே அந்த அடியார்களை வணங்கித் திருத் தொண்டத் தொகையைப் பாடினார். பின் விறல் மிண்டர் அடியார் தொண்டு செய்து கயிலாயத்தில் கணநாயகர் ஆகும் பேற்றைப் பெற்றார்.

அமர்நீதி நாயனார்

சோழ நாட்டில் பழையாறை என்ற பதியில் வணிகர் குலத்தில் தோன்றியவர் அமர்நீதி நாயனார். அவர் திரு நல்லூரை விரும்பி அவ்வூரில் தங்கியிருக்கலானார். அவ்வூரில் ஒரு மடத்தையும் ஏற்படுத்தினார்.

அவர் சிவனடியார்க்கு ஆடை, கிள், கோவணம் முதலிய வற்றை அளித்து வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். அத்தகைய அவரிடம் ஓர் அந்தணர் வந்தார். அவர் தம்மிடம் உள்ள கோவணத்தைப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும்படி சொல்லி விட்டு நீராடச் சென்றார். சென்றவர் நனைந்தபடி வந்தார். அமர்நீதியாரிடம் கொடுத்து வைத்திருந்த கோவணத்தைத் திரும்பத் தரும்படி வினவினார். என்னே வியப்பு! அமர்நீதியார் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்த இடத்தில் அக் கோவணத்தைக் காணவில்லை. செய்வது இன்னது என்று தெரியாது திகைத்தார். அவர் வேறுகோவணத்தைத் தருவதாகச் சொன்னார். அதை

அந்தணர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை! பொன்மணி முதலியவை தர முன்வந்த போதும் அவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. தன்னிடம் உள்ள மற்றொரு கோவணத்துக்கு நிகரான எடையுடைய கோவணத்தைத் தரவேண்டும் என்றார். அவர் விரும்பியபடியே ஒரு துலாக் கோலில் அந்தணர் கோவணத்துக்கு ஈடாகத் தன்னிடம் இருந்த புதிய கோவணத்தை இட்டார். அது சமமாகவில்லை. அதனால் தன்னிடம் இருந்த கோவணங்களை யெல்லாம் இட்டும் சமமாகவில்லை. மேலும் தன்னிடம் இருந்த பட்டாடை, பொன், வெள்ளி, மணி முதலியவற்றை இட்டார். அப்போதும் நிகராகவில்லை. அதனால் வியப்படைந்த அமர்ந்தியார் இறைவரை வணங்கித் தாமும் தம் மனைவியும் துலாத் தட்டில் ஏறி நின்றனர். அப்போது தட்டுகள் சமமாய் நின்றன.

இறைவர் அவர்க்குக் காட்சி தந்து பேரின்ப வீட்டை அளித்தார்.

எறிபத்த நாயனார்

கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சோழ நாட்டை ஆண்ட மன்னருள் ஒருவர் 'எறிபத்தர்'. அவர் சிவனடியார்க்கு எவரேனும் ஊறு செய்தால் தண்டிப்பதற்காகக் கையில் மழுவாயுதம் ஒன்றை வைத்திருந்தார்.

அவ்வூரில் 'சிவகாமி ஆண்டார்' என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் இறைவர்க்கு மலர்களைப் பறித்துக் கொண்டு சாத்தும் திருப்பணியை மேற்கொண்டவர். ஒரு நாள் ஆற்றில் நீராடிப் புகழ்ச் சோழ மன்னரின் பட்டத்து யானை வந்தது. அது அப்போது மதம் பிடித்ததாக இருந்தது. அதனால் சிவகாமி ஆண்டார் கொண்டு சென்ற மலர்க் குடலைப் பறித்துக் கீழே சிதறுமாறு செய்தது. பாகர்கள் அதனை விலக்கவில்லை. அவர் அந்த யானையைத் தாக்கச் சென்றார். ஆனால் அதற்குள் ஒடிவிட்டது.

சிவகாமி ஆண்டார் கீழே விழுந்து விட்டார். 'சிவசிவ' என்று அவறினார். அப்போது அங்கு வந்த எறிபத்த நாயனார், அந்த யானை எப்பக்கம் சென்றது என்று கேட்டறிந்து அந்த யானையைத் தம் கையில் உள்ள மழுவால் வெட்டினார். உடன் வந்த பாகரையும் கொன்றார்.

யானையும் பாகரும் மடிந்த செய்தியைப் புகழ்ச் சோழர்க்கு அவருடைய ஆட்கள் தெரிவித்தனர். சினம் கொண்டார் மன்னர். போருக்குப் புறப்பட்டார். போர் வந்து விட்டது என எண்ணினார் போலும்!

யானை இறந்து கிடந்தவிடத்தில் எறிபத்தரை மன்னர் பார்த்தார். எறிபத்தர் தாம் யானையையும் யானைப் பாகரையும் கொன்றவர் என அறிந்தார். தக்க காரணம் இன்றி அவர் யானையையும் பாகரையும் கொன்றிருக்க மாட்டார் எனவுணர்ந்தார். சிவனடியார் ஒருவருக்குச் சினம் உண்டாகும் நிகழ்ச்சி யுண்டாகிவிட்டதே! என்று கவலை கொண்டார். நிகழ்ந்ததை எறிபத்தர் விளக்கினார். மன்னன் எறிபத்தர் கொடுத்த தண்டனை போதாது; தம்மையும் தண்டிக்குமாறு வேண்டினார்; தம் வாளையும் தந்தார். அவரது கையில் உள்ள வாளைத் தாம் வாங்கி "இத்தகைய உயர்ந்த மன்னருக்கு யானையைக் கொன்று தவறிழைத்து விட்டேனே! என்னை மாய்த்துக் கொள்வதே தக்க தண்டனை!" என்று தம்மை மாய்த்துக் கொள்ள எறிபத்தர் முயன்றார். அதைப் பார்த்த மன்னர் திடுக்கிட்டு எறிபத்தரையும் அவருடைய கையில் இருந்த வாளையும் பிடித்துக் கொண்டார்.

அப்போது ஓர் அசரீரி, "உங்கள் இருவரின் அன்பைப் புலப்படுத்தச் சிவபெருமான் அருளால் யானை மலர்களைச் சிதறியது" எனக் கூறியது. எறிபத்தர் மன்னரை வணங்கினார்; மன்னரும் எறிபத்தரை வணங்கினார். சிதறிய மலர்க்கூடையில் மலர்கள் நிறைந்தன. யானையும் பாகரும் உயிர் பெற்றெழுந்தனர். சிவகாமியாண்டார் இறைவன்

அருளை வியந்து திருக்கோயிலுக்குச் சென்றார். எறிபத்தர் தொண்டு செய்யச் சென்றார்.

ஏனாதி நாத நாயனார்

சோழ நாட்டில் உள்ள ஊர் எயினனூர். அந்த ஊரில் ஈழ குலத்தில் தோன்றியவர் ஏனாதி நாதர். திருநீற்றி னிடத்து அன்பு செலுத்துவதும் மன்னர்க்குப் படைக்கலப் பயிற்சி அளித்தலும் அவரது தொழில்.

அவர், தம் தொழிலால் வரும் பொருளைச் சிவனடியார்க்குப் பயன்படுத்துவார். ஈழ குலத்திலே அதிகுரன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவனது தொழிலும் படைக்கலப் பயிற்சி அளிப்பதே ஆகும். அத்தொழிலில் ஏனாதி நாதர்க்கு வருவாய் அதிகம் வந்ததால் அதிகுரன் அவர் மீது பொறாமை கொண்டான். அதனால் அவன் அவர் மீது படையுடன் போர் செய்ய வந்தான். 'போரில் வெல்பவரே போர்ப் பயிற்சி அளிக்கும் உரிமை பெற்றவர். எனவே போருக்கு வருக!' என்று அழைத்தான். ஏனாதிநாதரும் போருக்குச் சளைக்கவில்லை! போருக்குப் புறப்பட்டார் படையுடனே! அதிகுரன் தோற்று ஓடினான். வீரத்தால் ஏனாதி நாதரை வெல்ல முடியாது. அவன்வஞ்சனையால் வெல்ல எண்ணினான். மறுநாள் அவன் தன்னுடன் தனியே போர்செய்யவருமாறு ஓர் ஏவலன் மூலம் சொல்லி அனுப்பினான்.

அதிசுரன் நெற்றியில் திருநீறு பூசிச் சிவனடியார் கோலத்துடன் போருக்கு வந்தான். முதலில் அவன் தன் நெற்றியைக் கேடயத்தால் மறைத்திருந்தான். பின் கேடயத்தை விலக்கித் தன் திருநீறு அணிந்த நெற்றியைப் புலப்படச் செய்தான். அப்போது ஏனாதி நாதர் "இவர் இன்று சிவனடியார் ஆனார். எனவே இவர் கருத்துக்கு இசைய அவர் என்னைக்கொல்ல ஆயுதம் இன்றி நிற்பேன்!"

என நினைத்தார். பின், "ஆ! நான் ஆயுதம் இன்றி நின்றால், இவர் நிராயுத பாணியான என்னைக் கொன்றார் என்ற பழியுண்டாகும்!" எனவே, நான் படைக்கலம் ஏந்திப் போர் செய்வதைப் போல் நிற்பேன்" என்று எண்ணி நின்றார். அதிகுரன் தான் எண்ணியதை எண்ணிய வண்ணமே செய்து முடித்தான்.

திருநீற்றுக்காக உயிர் அளித்த ஏனாதி நாதர் சிவபெருமானின் திருவடி நிழலை அடைந்தார்.

கண்ணப்ப நாயனார் புராணம்

'பொத்தப்பி' என்ற நாட்டில் 'உடுப்பூர்' என்ற ஊரில் வேடரின் தலைவனான 'நாகன்' என்பவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுடைய மனைவி தத்தை. அவ்விருவர்க்கும் நீண்ட காலம் மகப்பேறு இல்லாது இருந்தது! அவர்களுக்கு முருகப்பெருமான் அருளால் ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அது 'திண்' என இருந்ததால் 'திண்ணன்' எனப் பெயர் இட்டனர்.

திண்ணனார் வளர்ந்ததும் தக்க பருவத்தில் படைக் கலப் பயிற்சியைப் பெற்றுச் சிறந்தார். அவருக்குப் பதினாறு வயது ஆகியது.

அப்போது காட்டுப்பன்றிகளும் கரடிகளும் புலிகளும் இவை முதலிய பிற விலங்குகளும் சோலையையும் தினைப் புலங்களையும் அழிக்கத் தொடங்கின. அதனால் வேடர், நாசனிடம் வந்து செய்தியைக் கூறினார்கள். நாகன் தனக்கு வயதாகி விட்டது என்றும் தன் மகனைத் தலைவனாக ஏற்றுக் கொள்ளும்படியும் கூறினான். திண்ணனார் வேடரின் தலைவர் ஆனார். அவர் வேட்டைக்குச் செல்ல இருப்பதைக் கருதித் தெய்வங்களுக்கு வழிபாடு நிகழ்த்தப் பட்டது. வேடர்களும் வேட்டை நாய்களும் தொடரத் திண்ணனார் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டார்.

புலி முதலான பல விலங்குகளை அவர் வேட்டையாடினார். பின்னர் ஒரு காட்டுப்பன்றி மேகத்தைப் போல் விரைவாக ஓடியது. அதனை அவர் தொடர்ந்தனர். காடானதால் வேடருள் காடனும் நாணனும் தவிர மற்றவர் பிரிந்து பின்தங்கிவிட்டனர். அந்தப் பன்றி நெடுந்தொலைவு ஓடி ஒரு மலைச்சாரலை அடைந்தது. இறுதியில் அதனைத் திண்ணனார் வீழ்த்தினார்.

காடனும் நாணனும் திண்ணனாரை வணங்கி, "இப்பன்றியைச் சுட்டுத் தின்று பசியாறி நம் வேட்டைக்காட்டை அடையலாம்!" என்றனர்.

"இங்குத் தண்ணீர் எங்குக் கிடைக்கும்?" என்று திண்ணனார் வினவினார். நாணன், பக்கத்தில் உள்ள காளத்தி மலையின் அருகில் ஓடும் பொன் முகலி ஆற்றைப் பற்றியுரைத்தான். "அங்கே போவோம்!" என்றார். திண்ணனார்.

முயரும் காளத்தி மலைச் சாரலை அடைந்தனர். மலைமீது செல்லும் விருப்பம் திண்ணாருக்கு உண்டாயிற்று. "மேலே சென்றால் குடுமித் தேவர் இருப்பார். நாம் வணங்கலாம்!" என்று நாணன் உரைத்தான். திண்ணனார் "இந்த மலையைக் கண்டு இதை நெருங்க நெருங்க என் மீது உள்ள பாரம் குறைவதைப் போல் தோன்றுகின்றது, இனி நிகழ்வது யாதோ!" என்று உரைத்தார். விரைவாகப் பொன் முகலி ஆற்றைக் கடந்தார். மலைச் சாரலை அடைந்தார். அதன் கரையில் உள்ள மரநிழலில் பன்றியை இட்டு அங்குக் காடனைத் தீயைத் உண்டாக்குமாறு கூறி வீட்டு மலைமீது சென்று வருவதாகச் சொல்லி நாணனுடன் திண்ணனார் சென்றார்.

அங்குக் குடுமித் தேவரைத் திண்ணனார் கண்டார். இறைவரின் அருட் பார்வை அவர் மீது எய்தியது. அளவில்லா அன்பு பெருகக் குடுமித் தேவரைத் தழுவிக்கொண்டார். நெடுநாள் பிரிந்திருந்த தன் குழந்தையைத்

தழுவிக் கொண்ட தாயைப் போல் தழுவிக் கொண்டார். உச்சிமோந்தார். முத்தமிட்டார். நெடுநேரம் பெரு மூச்சு விட்டு நின்றார். உடல் புளகம் கொண்டது. கண்கள் நீரைப் பொழிந்தன. வெயிலிடைப்பட்ட மெழுகைப்போல் உருகினார். அவ்விறைவர் மீது பச்சிலை முதலிய வற்றை இட்டவர் யார் என்றார் திண்ணனார். நாணன் சிவகோசரியார் பற்றியுரைத்தான். “கொடிய காட்டில் நீர் தனியாய் இருக்கின்றீர். கொடிய விலங்குகள் இங்கு இருக்குமே! உம்மைப் பிரிய எனக்கு மனம் இல்லையே! யாது செய்வேன். உமக்குப் பசிக்கும்; ஆகையால் இங்கு இருக்கவும் என்னால் இயலவில்லையே! எனக் கலக்கம் கொண்டார். பின் ஒருவாறு தேறிக் காடன் இருந்த இடத்துக்கு வந்தார். அவன் தான் பன்றி இறைச்சியை அவர் வைத்துவிட்டுச் சென்றபடி பார்த்துக் கொள்ளுமாறு உரைத்தான். அவன் உரைத்ததைத் திண்ணனார் செவியில் வாங்கி கொள்ள வில்லை. அவர் பன்றியிறைச்சியைத் தீயில் வாட்டி அதனில் சுவையான பகுதியைச் சுவைத்துப் பார்த்து, எடுத்துக் கொண்டார். அவருடைய செயல்கள் காடனுக்கும் நாணனுக்கும் திகைப்பையூட்டின. “பசியிருந்தும் இவர் இவ்விறைச்சியை உண்ணவில்லை. இவருக்குத் தெய்வப் பித்தம் உண்டாகியுள்ளது. இதைத் தீர்க்கத் தேவராட்டியை அழைத்து வர வேண்டும்!” என்று எண்ணிச் சென்று விட்டனர்.

அவர்கள் சென்றதைத் திண்ணனார் அறிந்து கொள்ள வில்லை. அவர் தேக்கிலைக் கல்லையில் ஊனை எடுத்துக் கொண்டு, இறைவரை நீராட்ட ஆற்று நீரை வாயில் கொண்டு, பூக்களைத் தம் தலையில் பெய்து ஒரு கையில் அம்பையும் வில்லையும் எடுத்துக் கொண்டு மேலே சென்றார்.

வாயில் கொணர்ந்த நீரைத் தம் அன்பை உமிழ்வார் போல் உமிழ்ந்து, பூவைச் சூட்டி “நெடுநேரம் பசியுடன்

உள்ளீர்! இதனை உண்ணும்!" என்று சொல்லி உண்ணச் செய்தார். கதிரவன் மறைய இரவு வந்தது.

பின்னர் அவரது பக்கத்தில் நின்று காவலை மேற்கொண்டிருந்தார். விடிந்ததும் திண்ணனார் பிரிய இயலாத உணர்வுடனே பிரிந்து சென்று முன்னாள் போல் இறைச்சி முதலியவற்றை இறைவர்க்குக் கொணரச் சென்றார்.

அப்போது வழக்கம் போல் குடுமித் தேவர்க்குப் பூசை செய்யும் சிவகோசரியார் வந்தார். அங்கு இறைச்சி எலும்பு முதலியவை இருப்பனவற்றை அவர் கண்டார். "இங்ஙனம் செய்தவர் யார்? இறைவரே! தாங்கள் எப்படிப் பொறுத்துக் கொண்டீர்!" என்று வருந்தினார். பின்பு அங்குத் தூய்மை செய்து வழக்கம் போல் பூசையைச் செய்தார்; தம் இருப்பிடத்துக்குத் திரும்பினார்.

இறைச்சியை வேட்டையாடிக் கொணர்ந்த திண்ணனார், அதை வழக்கம் போல் இறைவர்க்கு அளித்தார். அப்போது நாணனும் காடனும் திண்ணனார் பற்றிக் கூறியதைக் கேட்டநாகன் தேவராட்டியுடன் வந்து அவரைத் தெய்வப் பித்தத்தினின்று தெளிவிக்க முனைந்தனர். அவர்கள் முயற்சியால் திண்ணனாரை மாற்ற இயலாது போயிற்று. ஆதலால் திரும்பினர்.

இங்ஙனம் திண்ணனார் நாள்தோறும் செய்து வந்தார். சிவகோசரியாரும் நாள்தோறும் திண்ணனார் செய்ததைப் பார்த்து வருந்தினார். அதை மாற்றிட வேண்டும் என்று இறைவனிடம் முறையிட்டார்.

இப்படி ஐந்து நாட்கள் நிகழ்ந்தன. ஐந்தாம் நாள் இரவில் சிவகோசரியாரின் துன்பத்தை நீக்க அவருடைய கனவில் தோன்றி "அன்பனே! கோயிலில் அசுத்தம் செய்பவன் சாதாரண வேடன் என்று எண்ணாதே! அவனது வடிவம் நம்மிடம் வைத்த அன்பு வடிவம். அவனது அறிவு நம்மை அறியும் அறிவு. அவனது செயல் எல்லாம் எமக்கு

இனியவை. அவனது அன்பின் திறத்தை, நாளை நீ வந்து மறைவாய் இருந்தால் அவனது அன்பை உமக்குப் புலப்படுத்துவேன்!" என்று அருள் செய்தார்.

இறைவரின் அருளையியந்தார் சிவகோசரியார். மறுநாள் வழக்கம் போல் வந்து பூசை செய்து அவர் பின்னால் மறைந்திருந்தார்.

அன்று விடியலில் வழக்கம் போல் இறைச்சி முதலிய வற்றைக் கொணரத் திண்ணனார் சென்றார்; திரும்பினார். அவர் தொலைவில் வரும்போதே தீச்சகுனங்கள் தோன்றின. திண்ணனாரின் அன்பின் திறத்தைப் புலப்படுத்த இறைவர்தம் வலக்கண்ணில் குருதி வடியுமாறு விளங்கினார். தொலைவிலேயே அதைக் கண்ட திண்ணனார் ஒடோடி வந்தார்.

இறைவர் கண்ணுக்குத் தம் கண்ணைத் தோண்டிப் பொருத்தினார். அவ்வளவில் குருதியானது நின்றது!

ஆனால் சற்று நேரத்தில் இடக்கண்ணிலும் குருதி வழிய இறைவர் காட்சி தந்தார். திண்ணனார் அடைந்த வருத்த திற்கு அளவே இல்லை! அதனால் தம் மற்றொரு கண்ணையும் தோண்டி அப்ப முடிவு செய்கார். மற்றொரு கண்ணை அவர் தோண்ட முற்பட்டார். அவ்வளவில் இறைவர் பொறுக்காதவராய்த் தம் ஒரு கையினால் திண்ணனாரின் கைகளைப் பற்றி 'நில்லு கண்ணப்ப' என்று மூன்று முறை கூறியருளினார். இறைவர், திண்ணனார் தம் கண்ணைப் பிடுங்கி அப்பியதால் 'கண்ணப்ப' என்று அழைத்தார். ஆதலால் திண்ணனார் கண்ணப்பர் ஆனார். சிவகோசரியாரும் தேவர்களும் அந்த அரிய நிகழ்ச்சியைப் பார்த்து வியந்தனர். வானத்தினின்று பூமழை பொழிந்தது! இவ்வாறு சிவன் அருள் பெற்றார் கண்ணப்பர்.

யெரிய புராணம்

என்னும்

திருத்தொண்டர் புராணம்

முதல் தொகுதி

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பெரிய புராணம்

என்னும்

திருத்தொண்டர் புராணம்

முதற் காண்டம்

1. பாயிரம்

வாழ்த்து

- 1 உலகெ லாம்உணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.
- 2 ஊன டைந்த உடம்பின் பிறவியே
தான டைந்த உறுதியைச் சாருமால்
தேன டைந்த மலர்ப்பொழில் தில்லையுள்
மாந டஞ்செய் வரதர்பொற் றாள் தொழ.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பெரிய புராணம்

என்னும்

திருத்தொண்டர் புராணம்

முதற் காண்டம்

1. பாயிரம்

கூத்தப் பெருமான் துதி

1. உலகங்கள் எல்லாவற்றாலும் இன்ன தன்மையன் என்று உணர்ந்தற்கும் இன்ன தன்மையன் என்று சொல்வதற்கும் அரியவனாயும், அவ்வாறு அரியவனாயினும் யாவரும் எளிதில் கண்டு உய்ய வேண்டும் என்ற அருளால் மூன்றாம் பிறைச் சந்திரன் உலாவுவதற்கு இடமாய்க் கங்கையாற்றைத் தரித்த சடையை உடையவனாயும், அளவில்லாத ஒளியை உடையவனாயும், தில்லைப் பதியில் திருச்சிற்றம்பலத்தில் ஆனந்தக் கூத்து ஆடுபவனாயும் உள்ள இறைவனின், அன்பரின் உள்ளத்தில் மலரும் சிலம்பினை அணிந்த திருவடிகளை வாழ்த்தி வணங்குவோம்.

2. தேனையுண்டய மலர்கள் நிறைந்த சோலைகள் குழந்த தில்லையில், பெருங்கூத்து ஆடுகின்ற வரம் கொடுக்கும் தன்மையுடையவனின் பொன்னடிகளை வணங்க, ஊன் பொருந்திய உடலுடன் கூடிய மனிதப் பிறவியே தான் பெற்ற உறுதிப் பொருளைச் சேரும்.

20 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 3 எடுக்கும் மாக்கதை இன்றமிழ்ச் செய்யுளாய்
நடக்கும் மேன்மை நமக்கருள் செய்திடத்
தடக்கை ஐந்துடைத் தாழ்செவி நீள்முடிக்
கடக்க ளிற்றைக் கருத்துள் இருத்துவாம்.

திருக்கூட்டம்

- 4 மதிவளர் சடைமுடி மன்று ளாரைமுன்
துதிசெயும் நாயன்மார் தூய சொல்லமலர்ப்
பொதிநவன் நுகர்தரு புனிதர் பேரவை
விதிமுறை உலகினில் விளங்கி வெல்கவே.

அவையடக்கம்

- 5 அளவி லாத பெருமைய ராகிய
அளவி லாஅடி யார்புகழ் கூறுகேன்
அளவு கூட உரைப்பரி தாயினும்
அளவி லாசை துரப்ப அறைகுவேன்.
- 6 தெரிவ ரும்பெரு மைத்திருத் தொண்டர்தம்
பொருவ ருஞ்சீர் புகலலுற் றேன்முற்றப்
பெருகு தெண்கடல் ஊற்றுண் பெருநசை
ஒருச ணங்கனை ஒக்கும் தகைமையேன்.
- 7 செப்ப லுற்ற பொருளின் சிறப்பினால்
அப்பொ ருட்குண்ர யாவருங் கொள்வரால்
இப்பொ ருட்கென் னுரைசிறி தாயினும்
மெய்ப்பொ ருட்குரி யார்கொள்வர் மேன்மையால்.

3. உயிர்களுையெல்லாம் பாவங்களாகிய குற்றங்களிலிருந்து எடுத்து உய்யச் செய்யும் தன்மை கொண்ட இந்தப் 'பெரிய புராணம்', இனிய தமிழ்ப் பாட்டுகளாக இனிதாய் நிறைவேறி உலகில் பொருந்திய மேன்மையை நமக்கு அருள் செய்யும் பொருட்டாய், ஐந்து பெரிய கைகளையும் தாழ்ந்த கரதுகளையும் நீண்ட முடியையும் உடைய மதயானையின் முகம் கொண்ட விநாயகப் பெருமானை உள்ளத்தில் பதிய வைப்போம்.

4. மூன்றாம் பிறைச் சந்திரன் வளர்வதற்கு இடமான சடையையுடைய கூத்தப் பெருமானை நினைந்து துதித்துச் செயல் செய்யும் நாயன்மார்களின் தூய்மையான சொன்மலரின் நலத்தை அனுபவிக்கும் தூயவர் நிறைந்த அடியார் திருக்கூட்டமானது இறைவனின் ஆணையின் வழியே உலகில் விளக்கம் அடைந்து வெற்றி பெறுக.

(நாயன்மார் - அடியார்; தலைவர்).

5. அளவில்லாத பெருமைகளைக் கொண்டவர்களான அளவில்லாத அடியவரின் புகழினை எங்ஙனம் எடுத்து உரைக்க வல்லேன்? அவற்றை அளவு கூடும்படி எடுத்துக் கூறுவது அரிது. இருப்பினும், எனது இயலாமையை எண்ணித் தடுத்தேனாயினும் தடுக்க இயலாது. அளவில்லாத ஆசை என்னைச் சொல்வாயாக என்று தூண்டுதலால் சொல்லத் துணிவு கொள்கின்றேன்.

6. பெருகிய அமிர்தமான பாற்கடலை ஊற்றுக் காண வேண்டும் என்ற பேராசை கொண்ட ஒரு நாயினைப் போன்ற தன்மையுடையவன் நான்; ஆதலால், அறிவதற்கு இயலாத பெருமையுடைய திருத் தொண்டர்களின் நிகர் இல்லாத சிறப்புகளை எடுத்துச் சொல்ல முற்படுகின்றேன்.

(ஊற்றுக்காண உண்டல் - கடலான இதனை உண்டு வற்றச் செய்து விடல். சுணங்கன் - நாய்)

7. சொல்லால் உணர்த்தப்படும் பொருள் சிறந்த தானால் அதைச் சொல்லும் சொல் சிறந்ததாகாது போயினும், அது பற்றி இகழாது பொருளின் சிறப்பை எண்ணி அப்பொருளைச் சொல்லும் அச் சொல்லை யாவரும் கைக் கொள்வர். ஆகவே, இக்கூப்பியத்துள் குறித்த அடியார் புகழ்களான பெரும் பொருளுக்கு என் சொல் சிறிதே என்றாலும், உண்மைப் பொருளையே விரும்பும் உரிமை உடைய சான்றோர் இதனை அந்தப் பொருள் சிறப்பை எண்ணி இகழாமல் கைக் கொள்வர்.

22 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

8 மேய இவ்வுரை கொண்டு விரும்புமாம்
சேய வந்திருப் பேரம்ப லம்செய்ய
தூய பொன்னணி சோழன்நீ ழேழிபார்
ஆய சீர்அந் பாயன் அரசவை.

9 அருளின் நீர்மைத் திருத்தொண்ட டறிவரும்
தெருளில் நீரிது செப்புதற் காம்எனின்
வெருளில் மெய்ம்மொழி வான்நிழல் கூறிய
பொருளின் ஆகும் எனப்புகல் வாம்அன்றே.

நூற்பெயர்

10 இங்கிதன் நாமம் கூறின் இவ்வுல கத்து முன்னாள்
தங்கிருள் இரண்டில் மாக்கள் சிந்தையுட் சார்ந்து
நின்ற
பொங்கிய இருளை ஏனைப் புறஇருள் போக்கு
கின்ற
செங்கதி ரவன்போல் நீங்கும் திருத்தொண்டர்
புராணம் என்பாம்.

பாயிரம் முற்றுப் பெற்றது.

8. சிவந்த மேனியையுடைய கூத்தப் பெருமானின் பேரம்பலமான சபையைப் பொன்னால் வேய்ந்து அழகு படுத்திய சோழர் பெருமானான உலகத்தில் நீடு நிலைத்துப் புகழும் சிறப்பும் கொண்ட அந் பாயச் சோழ மன்னனின் அரச அலையானது. மேலே உரைத்தபடி சிறந்த பொருளை இந்நூல் தன்னுள் கொண்டிருப்பதால், இதை ஏற்றுக் கொண்டு விரும்பும்,

(அந் பாயச் சோழன்— இந்நூலைச் செய்யுமாறு வேண்டியவன். இரண்டாம் குவோத்துங்கள். தில்லைப் பேரம்பலத் துக்குப் பொன் வேய்ந்தவன்.)

9. 'அருவின் தன்மையாய் விளங்கும் திருத்தொண்டின் புகழ் அறிவதற்கு அரியது என்று உணர்ந்த நீர் இதைச் சொல்லப் புகுந்ததற்குக் காரணம் யாது?' என்று வினவுவீராயின், மெய்ம மொழியால் வானில் அமர்ந்து சொல்லியருளிய பொருள் துணையால், அப்பெருமான் மெய்ம் மொழி கூறிய துணையான் அன்றே அது கூறுவதற்குரியதே யாம் என்று துணிந்து சொல்வோம்.

10. இப் புராணத்தின் பெயர் என்னவென்று கூறுவோமாயின், ஆதிகாலத்திலிருந்து இங்குள்ள இருவேறு இருள் கூட்டங்களிலே புற இருளைப் போக்குகின்ற கதிரவனைப் போல், மக்களின் உள்ளத்தில் பொருந்தி நின்று பொங்கிய அக இருளான ஆணவத்தைப் போக்கி உதவும் திருத் தொண்டர் புராணம் எனக் கூறுவோம். (இந்நூலின் பெயர் திருத்தொண்டர் புராணம்).

பாயிரம் முற்றுப் பெற்றது.

24 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

1. திருமலைச் சருக்கம்

2. திருமலைச் சிறப்பு

11 பொன்னின் வெண்திரு நீறு புனைந்தெனப்
பன்னும் நீள்பனி மால்வரைப் பாலது
தன்னை யார்க்கும் அறிவரி யான் என்றும்
மன்னி வாழ்கயி லைத்திருமா மலை.

12 அண்ணல் வீற்றிருக் கப்பெற்ற தாதலின்
நண்ணும் முன்றுல குந்நான் மறைகளும்
எண்ணில் மாதவஞ் செய்யவந் தெய்திய
புண்ணிய யந்திரண் டுள்ளது போல்வது.

13 நிலவும் எண்ணில் தலங்களும் நீடொளி
இவகு தண்தளிர் ஆகஎ முந்ததோர்
உலகம் என்னும் ஒளிமணி வல்லிமேல்
மலரும் வெண்மலர் போல்வதம் மால்வரை.

1. திருமலைச் சருக்கம்

2. திருமலைச் சிறப்பு

(திருமலை— கயிலாயமலை. அதன் சிறப்பைக் கூறும் பகுதி)

(முதற் காண்டத்தில் திருமலைச் சருக்கம், தில்லை வாழந்தணர் சருக்கம், இலையெறிந்த சருக்கம், மும்மையால் உலகாண்ட சருக்கம், திருநின்ற சருக்கம் என்ற ஐந்தும் உள்ளன.)

11. யாவருக்கும் தம் தன்மை இன்னது என்று அறிவதற்கு அரியதான சிவபெருமானின் எக்காலத்தும் நீங்காமல் பொருந்தி வாழ்வதற்கு இடமான கயிலை என்ற பெருமையுடைய மலை, பொன் மீது வெண்மையான திருநீற்றை அணிந்தது போல் எடுத்துக் கூறுவதற்குரிய நீண்ட இமயமலையில் உள்ளது.

12. இம்மலை, பெருமையுடைய சிவபெருமான் விரும்பி எழுந்தருளி என்றும் நிலை பெற்றுள்ள தன்மை பெற்ற மலையாதலால், பொருந்தும் மூன்று உலகங்களும் நான்கு வேதங்களும் அளவற்ற பெரிய தவம் செய்ததால் நேரே கண்ணால் பார்க்கும்படி வந்து சேர்ந்த புண்ணியங்களான யாவையும் ஒருங்கு கூடியதைப் போல் விளங்குவதாகும்.

13. அந்தப் பெரிய கயிலை மலையானது, நிலைத்த எண்ணில்லாத தலங்களைத் தன் ஒளி வீசி விளங்கும் குளிர்ந்த தளர்களாய்க் கொண்டு முளைத்து எழுந்த உலகம் என்ற ஒப்பில்லாத ஒளி வீசுகின்ற அழகான கொடியின் உச்சியில் மலர்கின்ற வெண்மையான நிறமுடைய பூப்போல் விளங்குவதாகும். (உலகம்— கொடி. பலதலங்கள் — தளிர். அக்கொடியின் உச்சியில் உள்ளது கயிலாயமலை.)

26 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

14 மேன்மை நான்மறை நாதமும் விஞ்சையர்
காண வினையின் ஓசையும் காரெதிர்
தான மாக்கள் முழக்கமும் தாவில்சீர்
வான துந்துபி ஆர்ப்பும் மருங்கெலாம்.

15 பனிவி சும்பில் அமரர் பணிந்துகுழ்
அனித கோடி அணிமுடி மாலையும்
புனித கற்பகப் பொன்னரி மாலையும்
முனிவர் அஞ்சலி மாலையும் முன்னெலாம்.

16 நீடு தேவர் நிலைகளும் வேண்டிடின
நாடும் ஐம்பெரும் பூதமும் நாட்டுவ
கோடி கோடி குறட்சிறு பூதங்கள்
பாடி ஆடும் பரப்பது பாங்கெலாம்.

17 நாய கன்கழல் சேவிக்க நான்முகன்
மேய காலம் அலாமைபின் மீண்டவன்
தாய மால்வரைச் சோதியில் முழுகியொன்
றாய அன்னமும் காணா தயர்க்குமால்.

2. திருமலைச் செறப்பு □ 27

14. அத்தகைய மலையின் பக்கங்களில் எல்லாம் மேன்மையுடைய நான்கு வேதங்களின் ஒலியும், வித்தியாதரர் முதலியவரின் பாட்டினாலும் வீணையினாலும் செய்யும் ஒலிகளும், மேகங்களும், யானைக் கூட்டங்களும் ஒன்றிற்கு ஒன்று எதிராய்ச்செய்யும் ஒலிகளும், குற்றம் அற்றவான துந்துபி முரசுகளின் ஒலிகளும் நிறைந்து விளங்கும்.

15. அந்தக் கயிலை மலையின் முன் பக்கங்களில், குளிர்த வான் உலகத்தில் உள்ள வானவர் வணங்கிச் சூழ்கின்ற பல முடிகளின் வரிசையும், தூய்மையான கற்பக மலர்களால் கட்டப்பட்ட பொன் இழைகளையுடைய மலர் மாலைகளும், துறவியர் வணங்கி நிற்கும் வரிசையும் நிறைந்து விளங்கும்.

16. அக்கயிலை மலையின் பக்கங்களில் எல்லாம் பெரிய தேவர் பதங்களையும், வேண்டுமானால் உலக காரணமாய் நாடும் ஐம்பூதங்களையும் தாம் நினைத்த வண்ணம் நிலை நாட்ட வல்ல பலப்பல கோடியான சிறிய குறுகிய வடிவம் உள்ள சிவ பூத கணங்கள் பாடிக் கொண்டும் ஆடிக் கொண்டும் உள்ள பரந்த இடங்களைக் கொண்டு விளங்கும்.

17. சிவபெருமானின் திருவடிகளை வணங்கச் சென்ற நான்முகன், அப்போது அதற்குரிய காலமாய் இல்லாது போன காரணத்தால், திரும்பி வந்து, அந்த இறைவனின் தூய பெரிய மலையின் வெண்ணிறப் பேரொளியிலே கலந்து அதனுடன் ஒன்றானதால், தனது ஊர்தியான அன்னப் பறவையைக் காண இயலாமல் வருந்துவான்.

28. □ திருத்தொண்டர் புராணம்

18 காதில்வெண் குழையோன் கழல்தொழ நெடியோன்
காலம்பார்த் திருந்ததும் அறியான்
சோதிவெண் கயிலைத் தாழ்வரை முழையில்
துதிக்கையோன ஊர்தியைக் கண்டு
மீதெழு பண்டைச் செஞ்சுடர் இன்று
வெண்சுடர் ஆனதென் றதன்கீழ்
ஆதிஏ னமதாய் இடக்கலுற் றான்என்
றதனைவந் தணைதரும் கலுழன்.

19 அரம்பைய ராடல் முழவுடன் மருங்கில்
அருவிகள் எதிரெதிர் முழங்க
வரம்பெறு காதல் மனத்துடன் தெய்வ
மதுமலர் இருகையும் ஏந்தி
நிரந்தரம் மிடைந்த விமானசோபான
நீடுயர் வழியினால் ஏறிப்
புரந்தரன் முதலாங் கடவுளர் போற்றப்
பொலிவதத் திருமலைப் புறம்பு.

20 வேதநான் முகன்மால் புரந்தரன் முதலாம்
விண்ணவர் எண்ணிலார் மற்றும்
காதலால் மிடைந்த முதற்பெருந் தடையாம்
கதிர் மணிக் கோபுரத் துள்ளார்
பூதவே தாளப் பெருங்கண நாதர்
போற்றிடப் பொதுவில் நின்றாடும்
நாதனார் ஆதி தேவனார் கோயில்
நாயகன் நந்தியெம் பெருமான்.

2. திருமலைச் சிறப்பு □ 29

18. செவியில் வெண் சங்குக் குழையை அணிந்த சிவபெருமானின் திருவடிகளைத் தொழுவதற்குத் திருமால் தக்க காலத்தை எதிர் நோக்கிக் காத்துக் கொண்டிருந்தான். கருடன் அதனை அறியாதவனாய், வெண்மையான ஒளியுடைய கயிலை மலையின் சாரலில் உள்ள ஒரு குகையில் விநாயகரின் ஊர்தியான பெருச்சாளியைப் பார்த்து, முற்காலத்தில் மேலே எழுந்த செழுஞ் சுடரானது இன்று வெள்ளை ஒளித்தூணாய் நிற்பதான நினைவால் அதை வெள்ளைப் பன்றி வடிவு கொண்டு 'தன் தலைவன் திருமால், அடி தேடி நிலம் தோண்டி நிற்கின்றான்' என நினைத்து அப்பெருச்சாளியிடம் வந்து நின்றது.

(கருடன், தன் தலைவனான திருமாலைக் காணாது பெருச்சாளிதான் பன்றி வடிவம் எடுத்த தன் தலைவன் என எண்ணி அதனிடம் வந்தது.)

19. அந்தத் திருமலையின் பக்கம், அரம்பை முதலான தெய்வ மங்கையின் ஆடலுக்கு ஏற்ப இசைக்கும் முழவுடன், பக்கத்தில் ஓடும் மலையருவிகள் எதிர் எதிர் இசைப் பவை போல் ஒலிக்க, இறைவனிடத்தில் தாங்கள் குறித்த வரங்களைப் பெறல் வேண்டும் என்னும் ஆசையுடன் கூடிய, தேன் நிறைந்த கற்பக மரப் புதுப் பூக்களை இரண்டு கைகளிலும் எடுத்துக் கொண்டு, நெருங்கிய விமானங்கள் கூடிய படிவழியே ஏறிவந்து, இந்திரன் முதலான தேவர்கள் துதி செய்ய விளங்குவதாகும்.

20. மேலே கூறிய வண்ணம், நான்முகன், திருமால், இந்திரன் முதலான தேவர்களும், மேலும் எண்ணில்லாத முனிவர்களும் வரம் பெறல் வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் நெருங்கிக் கூடித் தடைப்பட்டு வெளியே முதல் கோபுர வாயிலில் வீற்றிருப்பார்கள். அங்குச் சிவபூதங்கள், வேதாளங்கள் முதலிய கணநாதர்களும் தம்மைத் தரிசிக்கும்படி அம்பலத்தில் நித்யமான கூத்தாடும் ஆதி நாதனும் முதற்கடவுளும் ஆன சிவபெருமானின் திருக்கோயில் அதிகாரியான நந்திதேவர் இருப்பார்.

30 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

21 நெற்றியிற் கண்ணர் நாற்பெருந் தோளர்
நீறணி மேனியர் அனேகர்
பெற்றமேல் கொண்ட தம்பிரான் அடியார்
பிஞ்ஞகன் தன்னருள் பெறுவார்
மற்றவர்க்கெல்லாம் தலைமையாம் பணியும்
மலர்க்கையில் சுரிகையும் பிரம்பும்
கற்றைவார் சடையான் அருளிநால் பெற்றான்
காப்பதக் கயிலைமால் வரைதான்.

22 கையில்மான் மழுவர் கங்கைகுழ் சடையில்
கதிரிளம் பிறைநறுங் கண்ணி
ஐயர்வீற் றிருக்குந் தன்மையி னாலும்
அளப்பரும் பெருமையி னாலும்
மெய்யொளிதழைக்குந் தூய்மையி னாலும்
வென்றிவெண் குடை அந் பாயன்
செய்யகோல் அபயன் திருமணத்தோங்கும்
திருக்கயி லாயநீள் சிலம்பு.

23 அன்ன தன்திருத் தாழ்வரை யின்இடத்து
இன்ன தன்மையன் என்றறி யாச்சிவன்
தன்னை யேஉணர்ந் தார்வம் தழைக்கின்றான்
உன்ன ருஞ்சீர் உபமன் னியமுனி.

24 யாத வந்துவ ரைக்கிறை யாகிய
மாத வன்முடி மேலடி வைத்தவன்
பூத நாதன் பொருவருந் தொண்டினுக்கு
ஆதி அந்தம் இலாமை அடைந்தவன்.

2. திருமலைச் சிறப்பு □ 81

21. நெற்றிக் கண்ணும் நான்கு தோள்களும் திருநீறு பூசிய மேனியும் உடையவராய்க் காளை யூர்தியில் எழுந்தருளும் சிவபெருமானின் அடியவர்களாகி, அப்பெருமானின் அருளைப் பெறுபவர்களாய் பலர் இருந்தனர். அந்த அடியவர்களுக்கெல்லாம் தலைவரான திருப்பணி விடையும் மலர் போன்ற கையில் உடைவாள் பிரம்பு என்பனவற்றையும், கற்றையாய்க் கட்டிய நீண்ட சடையை யுடைய சிவபெருமானின் திருவருளால் பெற்ற நந்தி தேவர் ஈாவல் செய்வது இந்தக் கயிலைப் பெருமலையேயாகும்.

22. திருக்கயிலாயம் என்ற பெரியமலை, தம் இடக் கையில் மானும் வலக் கையில் மழுவும் உடையவராயும், கங்கையைச் சூழ்ந்த கரையைப் போன்று கட்டிய நீண்ட சடை முடியில் ஒளி வீசுகின்ற மூன்றாம் பிறைச் சந்திரனையும் நல்ல மணம் கொண்ட கொன்றை மாலையையும் உடைய தலைவராயும் உள்ள சிவபெருமான், விரும்பி வீற்றிருக்கும் தன்மை உடைமையாலும், வெற்றியுடைய வெண்குடையையுடைய அநபாயரும் செங்கோல் ஏந்திய அபய சோழருமான மன்னரின் மனம் போல ஒங்குவதாகும்.

23. அந்த இயல்புகள் கொண்ட கயிலை மலையின் ஒரு பக்கத்தில், நினைத்தற்கும் அரிய சிறப்புடைய உபமன்னிய முனிவர் இப்படிப்பட்ட இயல்பு உடையவன் என்று எவராலும் அறிய இயலாத சிவபெருமானையே உணர்ந்து ஆசை பெருக அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்,

24. அந்த உபமன்னிய முனிவர், யாதவனும் துவாரகைக்கு மன்னனுமான கண்ணனின் முடி மீது தன் அடிகளைச் சூட்டியவர்; பூதநாயகராய் உள்ள சிவபெருமானிடத்துச் செய்கின்ற ஒப்பில்லாத தொண்டிற்கு முதலும் முடிவும் இல்லாத இயல்பைப் பெற்றவர்.

(முடிமேல் அடிவைத்தல் — திருவடி தீட்சை செய்தல். கண்ணனுக்கு உபமன்னிய முனிவர் சிவ தீட்சை அளித்தார் என்பது வரலாறு.)

32 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

25 அத்தர் தந்த அருட்பாற் கடலுண்டு
சித்தம் ஆர்ந்து தெவிட்டி வளர்ந்தவன்
பத்த ராய முனிவர்பல் லாயிரர்
சுத்த யோகிகள் சூழ இருந்துழி.

26 அங்கண் ஓரொளி ஆயிர ஞாயிறு
பொங்கு பேரொளி போன்றுமுன் தோன்றிடத்
துங்க மாதவர் சூழ்ந்திருந் தாரெலாம்
இங்கி தென்கொல் அதிசயம் என்றலும்.

27 அந்தி வான்மதி சூடிய அண்ணல்தாள்
சிந்தி யாடணர்ந் தம்முனி தென்திசை
வந்த நாவலர் கோன்புகழ் வன்றொண்டன்
எந்தை யார்அரு ளால்அணை வான்என.

28 கைகள் கூப்பித் தொழுதெழுந் தத்திசை
மெய்யில் ஆனந்த வாரி விரவிடச்
செய்ய நீள்சடை மாமுனி செல்வுழி
ஐயம் நீங்க வினவுவோர் அந்தணர்.

2. திருமலைச் சிறப்பு □ 33

25. அம்முனிவர் தம் இறைவர் தந்த அருளால் திருப் பாற் கடலைப் பருகி உள்ளம் நிறைவு பெற்றுத் தேக்கி அதுவே உருவாய் வளர்ந்தவர். பக்தர்களாக உள்ள முனிவர்கள் பல ஆயிரவர் சுத்த யோகிகள் என்ற இவர்கள் தம்மைச் சூழ்ந்திருக்க அமர்ந்திருந்த இடத்தில்,

26. அங்கு ஒரு பெரிய ஒளியானது ஆயிரம் கதிரவர்கள் ஒருங்கே தோன்றி வளரும் பெரிய ஒளிபோல் முன்னால் தோன்றவே, சுற்றிலும் சூழ இருந்த முனிவர் எல்லாரும் 'இங்கு இது தோன்றுவது என்ன வியப்பு!' என்று உரைத்தனர்.

27. துறவியர் அவ்வாறு கூறக் கேட்ட அந்த உபமன்னிய முனிவர், மாலை நேரத்தின் வானத்தில் தோன்றும் பிறைச் சந்திரனைத் தலையில் சூடிய சிவபெருமானின் திருவடிகளை நினைத்து உண்மை யுணர்ந்தவராய், "கயிலை மலையிலிருந்து தென் திசையில் போய்த் தோன்றிய நாவலூர் நம்பி எனும் புகழ்ச்சி மிக்க வண் றொண்டரான சுந்திரமூர்த்தியார் மீண்டும் கயிலை மலைக்கு எழுந்தருள்கின்றார்" என்று சிவந்த நீண்ட சடை முடியையுடைய அந்த,

28. உபமன்னிய முனிவர் உணர்ந்து கைகளைத் தலை மீது குவித்துத் தொழுதபடியே எழுந்து பேரொளி தோன்றிய அந்தத் தெற்குத்திசையை நோக்கித் தன் மேனி முழுவதும் ஆனந்த புளகம் கடலைப் போன்று கிளர்ந்து எழச் சென்றார். அதனால் தமக்குள் எழுந்த ஐயமானது நீங்கும்படி சுற்றி இருந்த முனிவர் பின்வருமாறு கேட்கலாயினர்.

34 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

29 சம்பு வீன்அடித் தாமரைப் போதலால்
எம்பி ரான்இறைஞ் சாயிஃ தென்னெத்
தம்பி ரானைத்தன் உள்ளம் தழீஇயவன்
நம்பி ஆருரன் நாம்தொழும் தன்மையான்.

30 என்று கூற இறைஞ்சி இயம்புவார்
வென்ற பேரொளி யார்செய் விழுத்தவம்
நன்று கேட்க விரும்பும் நசையினோம்
இன்றே மக்குரை செய்தருள் என்றலும்.

31 உள்ள வண்ணம் முனிவன் உரைசெய்வான்
வெள்ள நீர்ச்சடை மெய்ப் பொருளாகிய
வள்ளல் சாத்தும் மதுமலர் மாலையும்
அள்ளும் நீறும் எடுத்தணை வானுளன்.

32 அன்ன வன்பெயர் ஆலால சுந்தரன்
முன்மை ஆங்கொரு நாள்முதல் வந்தனக்கு
இன்ன ஆமெனும் நாண்மலர் கொய்திடத்
துன்னி னான்நந் தனவனச் சூழலில்.

33 அங்கு முன்னெமை ஆளுகை நாடகி
கொங்கு சேர்குழறி காமலர் கொய்திடத்
திங்கள் வாள்முகச் சேடியர் எய்தினார்
பொங்கு கின்ற சவினுடைப் பூவைமார்.

2. திருமலைச் சிறப்பு □ 35

29. “சிவபெருமானின் திருவடிகளைத் தவிர வேறு எவரையும் வணங்காத இயல்புகொண்ட உபமன்னிய முனிவரே! இப்போது இந்தச் சோதியைத் தொழுது எழுந்து தெற்குத் திக்கு நோக்கிச் செல்லும் காரணம் யாது?” என வினவினார். “வினவ, “இங்கு வருகின்றவர் தம் பிரானான சிவபெருமானையே தம் மனம்முழுதும் தழுவிக்கொண்டவர். அவர் பெயர் நம்பி ஆரூர் ஆவார். அவர் நம்மால் வணங்கப்படும் இயல்புடையவர்.”

(சம்பு — சிவபெருமான்)

30. என்று உபமன்னிய முனிவர் மேற்கண்டவாறு கூறினார். கூற, அம்முனிவர்கள் வணங்கி, மேலே சொல்லத் தொடங்கினர். வெற்றியுடைய பெருமை பொருந்திய ஒளியுடைய இவர் (நம்பி ஆரூர்) செய்த தூய தவத்தின் வரலாற்றை நன்கு கேட்க விரும்பும் ஆசையுடையோம். எங்கட்கு அதை இன்றே கூறியருள வேண்டும்.” என்று வேண்டினர். வேண்டவும்,

81. உபமன்னிய முனிவர் அந்த மாதவர்க்கு நம்பி யாரூரின் வரலாற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார். “கங்கையாற்றைச் சடையில் அணிந்த மெய்ப்பொருளான சிவபெருமான அணிந்து கொள்ளும் மலர் மாலையையும் திருநீற்றையும் எடுத்துத் தருபவர் ஒருவர் கயிலை மலையில் உண்டு.”

32. “அவரது பெயர் ஆலால சுந்தரர். முன் காலத்தில் ஒருநாள் காலையில் இறைவனுக்குச் சாத்துவதற்காக விதிப்படி புதுமலர்களைக் கொய்து எடுக்கும் பொருட்டாய் நந்தவனத்துக்கு அந்த ஆலால சுந்தரர் சென்றார்.

(ஆலால சுந்தரர் — ஆலகால நஞ்சைச் சிறிதாகச் செய்து கையில் எடுத்துச் சென்று இறைவனிடம் தந்ததால் இப்பெயர் பெற்றார்.)

33. “அந்த நந்தவனத்தை ஆலால சுந்தரர் சேர்வதற்கு முன்பே, உயிர்களை ஆளும் உமை அம்மையாரின் கூந்தலுக்குரிய மலர்களைக் கொய்து வந்து தரும் பொருட்டு நிறைமதி போன்ற முகத்தையும் மேன மேலும் கிளர்கின்ற அழகையும் உடைய மங்கையரான தோழியர் இருவர் அந்த வனத்தில சென்றிருந்தனர்.

36 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

34 அந்த மில்சீர் அனிந்திதை ஆய்குழல்
கந்த மாலைக். கமஷ்னி என்பவர்
கொந்து கொண்ட திருமலர் கொய்வுழி
வந்து வானவர் ஈசர் அருளென.

35 மாத வம்செய்த தென்திசை வாழ்ந்திடத்
தீதி லாத்திருத் தொண்டத் தொகைதரப்
போது வார்அவர் மேல்மனம் போக்கிடக்
காதல் மாதருங் காட்சியில் கண்ணினார்.

36 முன்னம் ஆங்கவன் மொய்ம்முகை நாண்மலர்
என்னை ஆட்கொண்ட ஈசனுக் கேய்வன
பன்ம லர்கொய்து செல்லப் பனிமலர்
அன்னம் அன்னவ ருங்கொண் டகன்றபின்.

37 ஆதி மூர்த்தி அவன்திறம் நோக்கியே
மாதர் மேல்மனம் வைத்தனை தென்புவி
மீது தோன்றிஅம் மெல்லிய லாருடன்
காதல் இன்பம் கலந்தனை வாய்என.

38 கைகள் அஞ்சலி கூப்பிக் கலங்கினான்
செய்ய சேவடி நீங்குஞ் சிறுமையேன்
மையல் மானுட் மாய்மயங் கும்வழி
ஐயனே! தடுத்தாண்டருள் செய்என.

34. அந்தத் தோழியர் இருவர் அளவற்ற சிறப்புடைய 'அறிந்திதை' நுட்பமாய்ச் செறிந்த கூந்தலும் மணம் கமழும் மாலையும் உடைய 'கமலினி' என்ற பெயருடையவர் ஆவார். அவர்கள் மலர்க் கொத்துக்களில் அன்று பூத்த பூக்களை ஆராய்ந்து கொய்து கொண்டிருந்த போது சிவபெருமானின் அருளே என்னுமாறு வந்து,

35; பெருந்தவம் செய்த தெற்குத் திக்குப் பூமி பெரு வாழ்வு அடையவும், தீமையற்ற 'திருத் தொண்டத்தொகை' என்ற பதிகத்தை அளிக்கவும் போவாரான ஆலால சுந்தரர், அத்தோழியர் மீது மனம் செலுத்த, அவ்வாறு காதல் கொள்ளப் பெற்ற மங்கையரும் காட்சித் துறையில் ஈடுபட்டனர்.

(காட்சித் துறை — தலைவன் தலைவி ஒருவர் ஒருவரைக் காணுதல். கமலினியார் — பரவையார் என்ற பெயரில் திருவாரூரில் தோன்றினார். அறிந்திதையார் சங்கினியாராய்த் திருவொற்றியூரில் தோன்றினர்.)

36. முதலில், அங்கிருந்து ஆலால சுந்தரர் வண்டுகள் மொய்க்கும் போது, புதியமலர்களில், என்னை ஆளுடைய இறைவனுக்கு விதிக்கப்பட்ட, பலவற்றையும் பறித்துக் கொண்டு சென்றார். செல்ல, அவ்வாறே குளிர்த பூக்களைப் பறித்துக் கொண்டு அன்னப் பறவை போன்ற அம்மங்கையரும் சென்றனர், பின்.

37. சிவபெருமான் ஆலால சுந்தரரின் செய்தியை அறிந்தவராய் "நீ மங்கையர் மீது உள்ளம் வைத்தாய். ஆதலால் தெற்குத் திக்குத் தோன்றி அம்மங்கையரிடம் இன்பம் கலந்து பின்னர் இங்கு வந்து அணைவாயாக!" என அருள் செய்தார். இங்ஙனம் அருள் செய்ய,

38. ஆலால சுந்தரர் தம் கைகளைத் தலை மீது குவித்து மனம் கலங்கி, "ஐய! செம்மையான தங்கள் திருவடிகளைப் பிரிந்து இங்கு நின்றுநீங்கும் சிறுமையுடையே னாகி மயக்கம் பொருந்திய மானிடப் பிறப்பில் பிறந்து மயங்கும் போது, அம்மயக்கத்தினின்று என்னைத் தாங்கள் தடுத்து ஆட் கொள்ள வேண்டும்" என வேண்டிக் கொண்டார்.

38 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

39 அங்க ணாளன் அதற்கருள் செய்தபின்
நங்கை மாருடன் நம்பிமற் றத்திசை
தங்கு தோற்றத்தில் இன்புற்றுச் சாருமென்று
அங்க வன்செயல் எல்லாம் அறைந்தனன்.

40 அந்த ணாளரும் ஆங்கது கேட்டவர்
பந்த மானுடப் பாற்படு தென்திசை
இந்த வான்திசை எட்டினும் மேற்பட
வந்த புண்ணியம் யாதென மாதவன்.

41 பொருவ ருந்தவத் தான்புலிக் காலனாம்
அருமு னிஎந்தை அர்ச்சித்தும் உள்ளது
பெருமை சேர் பெரும் பற்றப் புலியூர்என்று
ஒருமை யாளர்வைப் பாம்பதி ஓங்குமால்.

42 அத்தி ருப்பதி யில்நமை ஆளுடை
மெய்த்த வக்கொடி காண விருப்புடன்
அத்தன் நீடிய அம்பலத் தாடும்மற்
றித்தி றம்பெற லாம்திசை எத்திசை.

39. அவரது வேண்டுகோளுக்குப் பெருங் கருணையுடையவரான சிவபெருமான், “அவ்வாறே ஆகு!” என அருள் செய்தார். பின் அங்ஙனமே, நம்பியும் அந்நங்கையரும் முன் கூறிய தென் திசையில் அருள் தங்கிய மனிதப் பிறப்பில் போந்து இன்பம் அடைந்து மீண்டும் இங்கு வருகின்றனர்” என்று அங்கே அவர் வரலாறு முழுவதையும் உப மன்னிய முனிவர் உரைத்தார்.

40. அங்கு அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட அம்முனிவர் களும், “மற்றத் திக்குகளைப் போலவே பாசவினைக்குட்பட்ட மனிதர் பிறந்து திகழ்வதற்கு இடமான எட்டுத் திக்குகளிலும் தெற்குத் திக்கானது மேலானதாக எண்ணி இவர் அங்குப் போந்ததற்குரியதாகுமாறு அந்தத் தெற்குத் திசை செய்த புண்ணியம் யாது?” என்று வினவ, உபமன்னிய முனிவர் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார்.

41. முன்னம் புலர் வழிபட்டதன்றி, ஒப்பில்லாத தவத்தையுடைய வியாக்கிர பாதர் என்னும் என் தந்தையாரால் வழிபடப் பெற்றும் உள்ளது. அன்றியும் எல்லாப் பெருமைகளும் வந்து அடையும் படி பெரும்பற்றப்புலியூர் என்ற பெயருடன் முனிவர்க்கு இருப்பிடமாகி அப்பதி அங்கு உயர்ந்து விளங்கும்.

(புலியூர் — புலிக்கால் முனிவரான வியாக்கிர பாதர் வழிபட்டதால் புலியூர் எனப் பெற்றது. பெரு முனிவர்க்குப் பற்றுக் கோடாய் விளங்குவதால் ‘பெரும் பற்றப் புலியூர்’ எனப் பெயர் பெற்றது.)

42. மேலும் அந்தத் தலத்தில் நம்மை ஆட்கொள்கின்ற நாயகியரான சிவ காமசுந்தரி அம்மையார் விருப்பத்துடன் எப்போதும் கண்டு கொண்டிருக்க என்றும் உள்ள அம்பலத்தில் நித்தன் உருவுடன் திருக்கூத்து ஆடுகின்றான். இந்தத் திக்கே அன்றி வேறு எந்தத் திக்கு இதைப் போன்ற பெருமை கொண்டது?

40 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

43 பூதம் யாவையின் உள்ளவர் போதென
வேத மூலம் வெளிப்படு மேதினிக்
காதல் மங்கை இதய கமலமாம்
மாதொர் பாகனார் ஆரூர் மலர்ந்ததால்.

44 எம்பி ராட்டிஇவ் வேமுல கீன்றவள்
தம்பி ரானைத் தனித்தவத்தால் எய்திக்
கப்பை யாற்றில் வழிபடு காஞ்சிஎன்று
உம்பு. போற்றும் பதியும் உடையது.

45 நங்கள் நாதனாம் நந்தி தவஞ்செய்து
பொங்கு நீடருள் எய்திய பொற்பது
கங்கை வேணி மலரக் கனல்மலர்
செங்கை யாளர் ஐயாரும் திகழ்வது.

46 தேசம் எல்லாம் விளக்கிய தென்திசை
ஈசர் தோணி புரத்துடன் எங்கணும்
பூச னைக்குப் பொருந்தும் இடம்பல
பேசில் அத்திசை ஒவ்வா பிறதிசை.

47 என்று மாமுனி வன்றொண்டர் செய்கையை
அன்று சொன்ன படியால் அடியவர்
தொன்று சீர்த்திருத் தொண்டத் தொகைவிந்
இனறென் ஆதர வால்இங் கியம்புகேன்.

2. திருமலைச் சிறப்பு □ 41

43. எல்லா உயிர்களிலும் உள்ளே இருந்து இதய கமலம் மலர்வதைப் போல் உலகம் என்ற காதல் மங்கையின் பிரணவம் வெளிப்படும் இடமாகிய இதய கமலம் என்னும் படியான தியாகேசர் வீற்றிருக்கும் திருவாரூர் தெற்குத் திக்குப் பொருந்தி விளங்குவதாகும்.

(பூதம் — உயிர்கள், வேத மூலம் — பிரணவம்)

44. எம் இறைவியாயும் இந்த ஏழுகலங்களைப் பெற்ற அன்னையாயும் உள்ள காமாட்சியம்மையார் தம் பெருமானாகிய இறைவனைத் தனித் தவம் செய்து வெளிப்படக் கண்டு கங்கையாற்றில் வழிபட்ட காஞ்சி நகரம் என்னும் பெயர் கொண்ட தேவர்களும் வந்து வணங்கும் தலத்தையும் அதற்குத் திக்குத் தன்னிடம் கொண்டதாகும்.

45. நம் குருநாதரான நந்தி தேவர் தவம் செய்து வளர்ந்து நீடிய அருள் பெற்ற அழகுடையதான கங்கையாறு சடையில் மலரவும் சிவந்த கையிலே தீ மலரவும் கொண்ட இறைவனின் 'திருவையாறு' என்ற தலமும் இத் தெற்குத் திக்கிலேயே இருப்பதாகும்.

(ஐயாறு — ஐந்து ஆறுகள் பாயும் இடம்)

46. மேல் கூறப்பட்டவையே அல்லாமல் தெற்குத் திக்கில் நாடுகளை எல்லாம் விளங்கச் செய்த இறைவரின் திருத்தோணிபுரத்துடன் (சீகாழியுடன்) சிவ பூசைக்குப் பொருந்திய பல ஆடங்களும் உள்ளன. ஆதலால் திக்குகளின் இயல்பு பற்றிப் பேசுவோமானால் அந்தத் தெற்குத் திக்குக்கு மற்றத் திக்குகள் ஒப்பாக மாட்டா.

47. மேலே கண்டவாறு உபமன்னிய முனிவர் ஆலால சுந்தரர் வண்ணொண்டராகி வரும் செய்கையின் வரலாறு களை அங்குக் கூறியருளினார். அவர் உரைத்த வண்ணமே, அடியவரின் நிறைந்த சிறப்பை விளக்கும் திருத் தொண்டத் தொகையை ஆதரவாகக் கொண்ட விரிந்த நூலான இப் பெரிய புராணத்தை இப்போது யான் என் ஆசையினால் சொல்லப் புகுவேன் (இது சேக்கிழாரின் கூற்று.)

22 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

48 மற்றி தற்குப் பதிகர்வன் றொண்டர்தாம்
புற்றிடத்தெம் புராணர் அருளினால்
சொற்ற மெய்த்திருத் தொண்டத் தொகைஎனப்
பெற்ற நற்பதி கம்தொழப் பெற்றதாம்.

49 அந்த மெய்ப்பதி கத்தடி யார்களை
நந்தம் நாதனாம் நம்பியாண் டார்நம்பி
புந்தி ஆரப் புகன்ற வையினால்
வந்த வாறு வழாமல் இயம்புவாம்.

50 உலகம் உய்யவும் சைவம்நின் றோங்கவும்
அவகில் சீர்நம்பி ஆரூரர் பாடிய
நிலவு தொண்டர்தம் கூட்டம் நிறைந்துறை
குலவு தண்புனல் நாட்டணி கூறுவாம்.

திருமலைச் சிறப்பு முற்றுப் பெற்றது.

3. திருநாட்டுச் சிறப்பு

51 பாட்டியல் தமிழுரை பயின்ற எல்லையுள்
கோட்டுயர் பணிவரைக் குன்றின் உச்சியில்
குட்டிய வளர்புலிச் சோழர் காவிரி
நாட்டியல் பதனையான் நவிலல் உற்றனன்.

48. இங்கு இந்த நூலுக்குப் பதிகமாக, அந்த வண் தொண்டரே புற்றை இடமாகக் கொண்ட பெருமானின் திருவருள் பற்றிக் கூறியருளிய மெய் வாக்கான 'திருத் தொண்டத் தொகை' என்ற பேர் பெற்ற நல்ல திருப்பதிகமே தொழுது மேற் கொள்ளப் பெற்றதாகும்.

49. அந்தத் திருத் தொண்டத் தொகை என்ற மெய்மைப் பதிசத்திலே துதிக்கப் பெற்ற அடியார்களை நம் நாதனான 'நம்பி யாண்டார் நம்பி' உள்ளம் மகிழ்ந்து துதித் தருளிய 'திருத் தொண்டர் திருவந்தாதி'யை வகை நூலாகவும் வழி நூலாகவும் கொண்டு எம் ஆற்றலில் திருவருள் புகுந்து கைதந்த படி தவிராது கூறுவோம்.

(நம்பியாண்டார் நம்பி அருளியது திருத் தொண்டர் திருவந்தாதி)

50. உலகத்தில் உள்ள எல்லா உயிர்களும் உறுதி பெற்று உய்யும் பொருட்டாகவும் சைவத்துறையானது நிலைபெற்று நின்று வளரவும் அளவில்லாத சிறப்புகளையுடைய நம்பியாரூரர் திருத் தொண்டத் தொகையிலே பாராட்டியருளிய என்றும் நின்று நிலவும் திருத் தொண்டர் கூட்டம் எப்போதும் நிறைந்து வாழ்வதற்கு இடமாகிப் பொருந்திய குளிர்ந்த நீரான காவிரியாயும் சோழநாட்டின் சிறப்பை இவிக கூறுவோம்.

திருமலைச் சிறப்பு முற்றுப் பெற்றது.

3. திருநாட்டுச் சிறப்பு

51. நம்பி அரூரர் பாடிய பாட்டான இயற்றாநிடிக்குப் பொருளாகப் பரவிய எல்லைக்குள் உள்ள பல நாடுகளுள், மலைகளுள் பெரிய மெய் மலையின் சிகரத்தின் உச்சியில், அனிக்கொடியை நாட்டிய புகழ்வளரும் சோழர்களால் ஆளப் பெற்ற காவிரி நாட்டின் சிறப்பு இயல்புகளை நான் சொல்லத் தொடங்குகின்றேன்.

44 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

52 ஆதிமா தவமுனி அகத்தி யன்தரு
பூதநீர்க் கமண்டலம் பொழிந்த காவிரி
மாதர் மண் மடந்தைபொன் மார்பில் தாழ்ந்ததோர்
ஓதநீர் நித்திலத் தாமம் ஒக்குமால்.

53 சையமால் வரைபயில் தலைமை ஈன்றது
செய்யபூ மகட்குநற் செவிலி போன்றது
வையகம் பல்லுயிர் வளர்த்து நாடொறும்
உய்யவே சுரந்தளித் தூட்டும் நீரது.

54 மாலின்உந் திச்சுழி மலர்தன் மேல்வருஞ்
சால்பினால் பல்லுயிர் தருதன் மாண்பினால்
கோலநற் குண்டிகை தாங்குங் கொள்கையாற்
போலும்நான் முகனையும் பொன்னி மாநதி.

55 திங்களுக்கு டியமுடிச் சிகரத் துச்சியில்
பொங்குவெண் தலைநுரை பொருது போதலால்
எங்கள்நா யகன்முடி மிசைநின் றேயிழி
கங்கையாம் பொன்னியாம் கன்னி நீத்தமே

3. திருநாட்டுச் சிறப்பு □ 45

52. முதன்மையுடைய தவமுடைய அகத்திய முனிவரால் கொணரப்பட்ட ஐம்பூதங்களுள் ஒன்றான நீரைக் கமண்டத்திலிருந்து கஷ்டத்ததால் பெருகிய காவிரியாறானது அழகான மண் மடந்தையின் மார்பில் தாழ்ந்து தொங்கும் குளிர்ந்த முத்து மாலையைப் போல விளங்கும்.

53. மேலும் அக்காவிரியாறு, 'சையம்' என்ற பெரிய மலையினின்றும் வரும் பெருமையிற் சிறந்ததாகும்; செம்மை செய்யும் பூமகளை வளர்க்கின்ற செவில்தாய் போன்றதாகும்; உலகில் உள்ள எல்லா வகை உயிர்களையும் வளரச் செய்து நாளும் அவை உய்யுமாறு சுரந்தும் அளித்தும் உண்டாக்கும் நீரைக் கொண்டது.

[மேற்கு மலைத் தொடரில் காவிரி தோன்றும் மலையைச் 'சைய மலை' என்றார்.]

54. (காவிரியாறானது) திருமாவின் கொப்பூழ்ச் சுழி போன்று அலைகள் தன் மீது சுழித்து வருகின்ற சிறப்பாலும், பல உயிர்களையும் இறவாது நீர் அளித்துக் காத்து வருதலாலும், அகத்திய முனிவரின் அருட் கோலம் கொண்ட கமலண்டலத்தில் தங்கி வரப் பெற்ற வரலாற்றாலும், நான்முகனைப் போன்ற சிறப்புடையது. (நான்முகன், திருமாவின் கொப்பூழின் கண் உள்ள தாமரையினின்று பிறக்கும் சிறப்பாலும், பலவுயிர்களைப் படைக்கின்ற சிறப்பாலும், நல்ல குண்டிகையைத் தாங்கும் கோலம் கொண்டுள்ளமையாலும், அக்காவிரியாறானது நான்முகனைப் போன்றுள்ளது என்றார்)

55. (காவிரியாறு) சந்திரன் தவமும் உயர்ந்த சையமலையின் மீதிருந்து தோன்றி வருவதாலும், நீர் வெள்ளம் பொங்கி வருவதால் உள்ளதான வெண்மையான தலை போன்ற உருவம் கொண்ட நுரைகளை மோதி அடித்து வருவதாலும், கங்கையாறு பிறைச் சந்திரனைத் தலையில் சூடிய சிவபெருமானது தலைமுடியினின்று வருவதாலும், வெண்மையான தலைகளைப் பொங்கு நுரை போல மோதி வருவதாலும் அக்காவிரி ஆற்றின் நீர் வெள்ளமானது, எம் தலைவனான சிவபெருமானின் திருமுடியினின்று வரும் கங்கையே ஆகும்.

46 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

56 வண்ணநீள் வரைதர வந்த மேன்மையால்
எண்ணில்பேர் அறங்களும் வளர்க்கும் ஈகையால்
அண்ணல்பா கத்தையா ஞடைய நாயகி
உண்ணெகிழ் கருணையின் ஒழுக்கம் போன்றது.

57 வம்பு வாமலர் நீரால் வழிபட்டுச்
செம்பொன் வார்கரை எண்ணில் சிவாலயத்து
எம்பி ரானை இறைஞ்சலின் ஈரம்பொன்னி
உம்பர் நாயகர்க் கன்பரும் ஒக்குமால்.

58 வாசம் நீர்குடை மங்கையர் கொங்கையில்
பூச குங்கும மும்புனை சாந்தமும்
வீச தெண்டிரை மீதிழிந் தோடுநீர்
தேசு டைத்தெனி னும்தெனி வில்லதே.

59 மாவி ரைத்தெழுந் தார்ப்ப வரைதரு
பூவி ரித்த புதுமதுப் பொங்கிட
வாவி யிற்பொலி நாடு வளந்தரக்
காவி ரிப்புனல் கால்பரந் தோங்குமால்.

3. திருநாட்டுச் சிறப்பு □ 47

56. (காவிரி) அழகிய நீண்ட சைய மலைத் தொடர்ச்சியினின்று வந்த மேன்மையாலும், அளவில்லாத அறங்கள் எல்லாவற்றையும் வளரத் துணையாய் நிற்பதாலும், (நாயகியின் அருள் ஒழுக்கால்) எல்லா மலைகளிலும் நீண்ட இமய மலைக்கு மகளாய்த் தோன்றியதாலும், (நாயகியின் அருள் ஒழுக்கம்) எல்லா அறமும் நான் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டு உயிர்களுக்கு அறம் செய்யும் வித்தாக இரண்டு நாயி நெல்லைப் பெற்று அறத்தை வளர்த்த பெருங் கொடையால், அக்காவிரியாறானது, எம் பெருமானின் ஒரு பாகத்தைத் தம்முடையதாக்கிக்கொண்டு உலகத்தை ஆட்கொண்ட உமையம்மையாரின் திருவுள்ளத்தில் எல்லாவுயிர்களிடத்தும் பரவி நெகிழும் தன்மையதாம் கருணையுடைய இனிய ஒழுக்கம் போன்றதாகும்.

57. மணம் கமழும் மலர்களாலும், நீராலும் வழிபட்டுச் செம்பொன் மணல் சிதறி இரு கரையிலும் உள்ள எண் இல்லாத கோயில்களில் எம்பெருமானைக் கும்பிடுவதால் குளிர்ந்த காவிரியாறு தேவர் தலைவரான சிவபெருமானின் அடியவரையும் போன்றுள்ளது.

58. காவிரியாறானது மணம் கமழும் நீரில் குடைந்து ஆடும் பெண்களின் கொங்கைகளில் பூசிய குங்குமச் சந்தனப் பூச்சுகளை மேலே வீசும் அலைகளால் அழித்தபடி ஓடுவதால், அந்த நீர் மேல் கூறப்பட்ட பல் காரணங்களாலும் தூய்மையும் ஒளியும் இயல்பின் உள்ளது எனினும் தெளிவில்லாததாகும்.

59. வண்டுகள் எழுந்து ஆரவாரம் செய்ய மலையினின்று அடித்து வரும் புதிய பூக்களின் தேன் பொங்க அங்கங்கே நீற்றிலைகள் நிறைந்த நாட்டுக்கு வளத்தைத் தருதற் பொருட்டாய்க் காவிரியின் வெள்ள நீர் கால்வாய்களில் எங்கும் பரந்து ஓடும்.

48 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

60 ஒன்று றைத்தலை மாமத கூடுபோய்
மண்டு நீர்வய லுட்புக வந்தெதிர்
கொண்ட மள்ளர் குரைத்தகை ஓசைபோய்
அண்டர் வானத்தின் அப்புறஞ் சாருமால்.

61 மாதர் நாறு பறிப்பவர் மாட்சியும்
சேத நீர்முடி சேர்ப்பவர் செய்கையும்
ஓதை யார்செய் உழுநர் ஒழுக்கமும்
காதல் செய்வதோர் காட்சி மலிந்ததே.

62 உழுத சால்மிக லூறித் தெளிந்தசேறு
இழுது செய்யினுள இந்திரத் தெய்வதம்
தொழுது நாறு நடுவார் தொகுதியே
பழுதில் காவிரி நாட்டின் பரப்பெலாம்.

63 மண்டுபுனல் பரந்தவயல் வளர்முதலின் சுருள்விரியக்
கண்டுழவர் பதங்காட்ட களைகளையுங்
கடைசியர்கள்
தண்டரளஞ் சொர்பனிலம் இடறியிடை
தளர்ந்தசைவார்
வண்டலையும் குழல்அலைய மடநடையின்
வரம்பணைவார்.

3. திருநாட்டுச் சிறப்பு □ 49

60. ஒளி பொருந்திய துறையிலே பெரிய மதகுகளின் வழியே போய் மிக்க புதிய வெள்ளம் வயலில் புகவும், அவ்வெள்ள நீரை எதிர் கொண்டு அழைப்பதைப் போல் வந்து மள்ளர்கள் மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரம் செய்து கை கொட்டி அழைத்த ஓசையானது தேவரின் உலகத்திற்கும் அப்பாற்பட்டுப் போய்ச் சேரும்.

61. அழகான நாற்றைப் பறிப்பவரின் சிறப்பும், அழகிய நாற்றுகளை முடியாய்ச் சேர்த்து முடிந்து நீரில் சேர்ப்பவரின் செயலின் சிறப்பும், ஓசை மிகுமாறு வயலை உழவர் உழுது பண்படுத்தும் ஒழுக்கமும், கண்டவர்க்கு ஆசை மேன்மேல் விளைவிக்க வல்லனவாகி ஒவ்வொன்றும் எங்கும் பெருங்காட்சியாய் விளங்கின.

62. ஏர் உழுத பின்பு ஊறச் செய்து தெளிந்த சேறு குழம்பாகப் பண்படுத்தப்பட்ட வயலுள், இந்திரனை வழிபட்டு, நாற்றை நடுபவரின் கூட்டமே கெடுதி இல்லாத காஷ்ரியாறு பாயும் நாட்டில் எங்கும் விளங்கும்.

63. நாற்றை அவ்வாறு நட்ட பின்னர், புதுநீர் பாய்ந்து வந்த வயலில் எளர்ந்த நெல்நாற்றின் முதல் இலை சுருள் விரிந்து காட்ட, அப்பருவத்தைக் கண்டு உழவர் இதுதான் களை பறிக்கும் பருவம் என்று சொல்ல, அவ்வாறே களையைக் களைந்து செல்லும் உழத்தியர்கள், குளிர்ந்த முத்துகளை ஈனும் சங்குகள் கால்களில் இடறு வதால், தளர்ந்துமெல்லஅசைந்து செல்வார்கள். வண்டுகள் மொய்க்கும் கூந்தல் அசையுமாறு இவ்வளவ நடையுடன் அருகில் உள்ள வரப்பில் சேர்வர்.

50 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

64 செங்குவளை பறித்தணிவார் கருங்குழல்மேல்
 சிறைவண்ணை
 அங்கைமலர் களைக்கொடுகைத் தயல்வண்டும்
 வரவழைப்பார்
 ;திங்கள் நுதல் வெயர்வரும்ப சிறுமுறுவல் தளவரும்பப்
 பொங்குமலர்க் கமலத்தின் புதுமதுவாய்
 மடுத்தயர்வார்.

65 கரும்பல்ல நெல்லென்னக் கமுகல்ல கரும்பென்னச்
 கரும்பல்வி குடைநீலத் துகளல்ல பகலெல்லாம்
 அரும்பல்ல முலையென்ன அமுதல்ல மொழியென்ன
 வரும்பல்லா யிரங்கடைசி மடந்தையர்கள்
 வயல்எலாம்.

66 கயல்பாய்பைந் தடநந்தூன் கழிந்தபெருங்
 கருங்குழிசி
 வியட்வாய்வெள் வளைத்தரள மலர்வேரி
 உலைப்பெய்தங்
 கயலாமை அடுப்பேற்றி அரக்காம்பால் நெருப்பூதம்
 வயல்மாதர் சிறுமகளிர் விளையாட்டு
 வரம்பெல்லாம்

67 காடெல்லாம் கழைக்கரும்பு காவெல்லாம்
 குழைக்கரும்பு
 மாடெல்லாம் கருங்குவளை வயலெல்லாம்
 நெருங்குவளை
 கோடெல்லாம் மட அன்னம் குளமெல்லாம் கடல்
 அன்ன
 நாடெல்லாம் நீர்நாடு தனைஒவ்வா நலமெல்லாம்.

3. திருநாட்டுச் சிறப்பு □ 51

64. உழத்தியர் செங்குவளை மலர்களைக் களையாய்ப் பறித்து அவற்றைச் சூடிக் கொள்வர். தம் கரிய கூந்தலின் மேல் இறகுகளையுடைய வண்டுகளைத் தம் கைம்மலர்களால் போகமாறு ஒட்டுவதால் அவை நீங்கிச் செவ்வாததுடன் அயலில் இருக்கும் வண்டுகளையும் கூட வரும்படி செய்து கொள்வர். பிறைச் சந்திரனைப் போன்ற நெற்றியில் வியர்வை தோன்றவும் முல்லை அரும்பு போன்ற பற்கள் சிறு நகையைத் தோற்றுவிக்கவும், களையாகப் பறித்த புதிய தாமரை மலரினின்று பெருகிய தேனை வாய் வைத்துக் குடிப்பர்.

65. பார்ப்பவர்கள் 'இவை கரும்பல்ல, நெல்லே யாகும்' 'இவை கமுகு அல்ல, கரும்பே ஆகும்' எனக் கூறுவதற்கு இடமான வயல்களில் எங்கும், வண்டு குடைவதால், நீல மலரில் துகள் பரந்து இரவுத் தன்மையைப் புலப்படுத்தக் கூடிய பகற் போதெல்லாம், இவை இருப்பு அல்ல, அரும்பைப் போன்ற முலையே; இவை அமுது அல்ல, அமுது போன்ற மொழியே எனக் கூறத் தக்க இலக்கணம் வாய்ந்த பல ஆயிரம் உழத்தியர் நிரம்பித் தொழில் செய்திருந்தனர்.

66. கயல் மீன்கள் துள்ளும் நீர் நிலையின் கரையில் கிடக்கும் ஊன் இல்லாத நத்தை ஒடுகளைச் சேற்று ஆக்கும் சிறுபாணையாயும், சங்குகள் சூற முத்துகளைப் பூவன் தேனை உலை நீராய் ஊற்றிய உலையில் ஆட்டு, பக்கங்களில் கிடக்கும் ஆயை ஒடுகளான அடுப்பிலே ஏற்றிச் செவ்வாம்பல் மலர்களைத் தயாய் வைத்து அடுப்பை ஊதும் உசயலான உழைச்சுறுமியான வளையாட்டு அங்கு வரப்புகளில் எங்கும் திகழும்.

67. கழையான கரும்பு எல்லாம் காட்டுபோல் உள்ளன. சோலைகளில் கிளையின் தளிர்தேறும் மலர் அரும்புகள் வளங்கும். பக்கங்களில் எங்கும் கரிய குவளை மலர்கள் மலரும். நெருக்கமாய் வளையும் வயல்களில் எங்கும் சங்குகள் கிடக்கும். நீர்நிலையின் கரையில் எங்கும் ஆனைய அலைங்கள் உலவும். குளங்கள் எல்லாம் கடலைப் போன்ற பரப்பை உடையன. எனவே, எந்நாடும் எந்த நலத்தாலும் சோழ நாட்டுக்கு நிகராகாது.

52 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

68 ஆலை பாய்ப்பவர் ஆர்ப்புறம் ஓலமும்
சோலை வாய்வண் டிரைத்தெழு சும்மையும்
ஞாலம் ஒங்கிய நான்மறை ஓதையும்
வேலை ஓசையின் மிக்கு விரவுமால்.

69 அன்னம் ஆடும் அகந்துறைப் பொய்கையில்
துன்னும் மேதி படியத் துதைந்தெழும்
கள்ளி வாளை கமுகின்றேற் பாய்வன
மன்னு வான்மிசை வானவில் போலுமால்.

70 காலி னிற்பயி லுங்களி வண்டினம்
வாவி யிற்படிந் துண்ணும் மலர்மது
மேவி அத்தடம் மீதெழப் பாய்கயல்
தாவி அப்பொழி லிற்கனி சாடுமால்.

71 சாலிநீள் வயலின் ஓங்கித் தந்நிகர் இன்றி மிக்கு
வாலிதாம் வெண்மை உண்மைக் கருவினாம்
வளர்த்த வாகிச்
சூல்முதிர் பசலை கொண்டு சுருள்விரித் தரனுக்
கன்பர்
ஆலின சிந்தை போல அலர்ந்தன கதிர்க ளெல்லாம்.

72 பததியின் பால ராகிப் பரமனுக் காளாம் அன்பர்
தததயிற் கூடி னார்கள் தலையினால் வணங்கு
மாபோல்
மொய்த்தநீள் பத்தி யின்பால் முதிர்தலை வணங்கி
மற்றை
யததகர் தன்மை போல விளைந்தன சாலி
மேல்மாம்.

68. சுரும்பாலையில் சாறு முதலியவற்றைப் பாய்ச்சுபவர் இடும் ஒலியும், சோலைகளில் வண்டுகள் பல கூடி ஒலிக்கும் ஒலியும், உலகத்தை ஒங்கச் செய்யும் வேதத்தின் ஒலியும் கூடிக் கடல் ஒலியைவிடப் பெரிய ஒலியாய் விளங்கின.

69. அன்னங்கள் விளையாடுகின்ற பெரிய துறைகளை யுடைய நீர் நிலைகளில் கூட்டமான எருமைகள் விழுந்து முழுகுவதனால், வாளை இளமீன்கள் நிரம்ப எழுந்து அருகில் உள்ள சோலையின் பாக்கு மரங்களின் மீது பாயும் காட்சி, வானத்தில் எங்கும் பரந்து தோன்றி மறையும் வான வில்லைப் போன்று விளங்கும்.

70. சோலையில் பழகும் வண்டுகள் அடுத்துள்ள நீர் நிலையில் நீர்ப் பூக்களிலும் படிந்து தேனைக் குடிக்கும். அங்ஙனம் தேனைக் குடிக்கும் நீர்நிலையில் வாழ்ந்தும் அதில் அடங்கியிராமல் மேலே எழுந்து பாயும் இயல்புடைய கயல் மீன்கள் தாவி வண்டுகள் வந்த அச்சோலைகளின் இனிய கனிகளின்மீது பாய்ந்து அவற்றை உதிர்த்துச் சிதைக்கும்.

71. நீண்ட வயலில் நெல் ஒங்கி வளர்ந்து ஒப்பில்லாமல் மிக்குத் தூய வெண்மையான உண்மைக் கருவின் வளத்தை உடையனவாகிக் கரு முற்றுவதால் பசலை அடைந்து, பின்பு சுருளை விரித்து, இறைவனின் அன்பரின் நீர்மை கொண்ட மனம் போன்று கதிர்கள் எல்லாம் அவர்ந்தன.

72. அன்பின் வசப்பட்டவராகி இறைவனுக்கு அடிமை செய்யும் அன்பர்கள் கூடியபோது ஒருவருக்கொருவர் தலை வணங்கி இறைஞ்சுவதைப் போல், செறிந்து நீண்ட எதிர் எதிராய்ப் பொருந்திய வரிசையில் கதிர்களின் பால் ஊறி முற்றிய வகையால், தலை வணங்கியவையாய், அந்த அன்பர்களுக்குச் சிவபோகம் விளைவதைப் போல் நெல் முதிர்ந்துபோகம் விளைந்தது. (வித்தகர்—தூய அறிவினர்).

54 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

73 அரிதரு செந்நெற் சூட்டின் அடுக்கிய அடுக்கில்
சேர்ப்பார்
பரிவுறத் தடிந்த பன்மீன் படர்நெடுங் குன்று
செய்வார்
சுரிவளை சொரிந்த முத்தின் கடர்ப்பெரும்
பொருப்பு யாப்பார்
விரிமலர்க் கற்றை வேரி பொழிந்திழி வெற்பு
வைப்பார்.

74 சாலியின் கற்றை துற்ற தடவரை முகடு சாய்த்துக்
காலிரும் பகடு போக்கும் கரும்பெரும் பாண்டில்
ஈட்டம்
ஆலிய முகிலின் கூட்டம் அருவரைச் சிமயச் சாரல்
பேவ்வலங் கொண்டு சூழங் காட்சியின் மிக்க
தன்றே.

75 வைதெறிந் தகற்றி ஆற்றி மழைப்பெயல் மானத்
தூற்றிச்
செய்யபொற் குன்றும் வேறி நவமணிச் சிலம்பும்
என்னக்
கைவினை மள்ளர் வானம் கரக்கவாக் கியநெற்
குன்றால்
மொய்வரை உலகம் போலும் முளரிநீர் மருத
வைப்பு.

76 அரசுகொள் கடன்கள் ஆற்றி மிகுதிகொண்
டறங்கர் பேணிப்
பரவருங் கடவுட் போற்றிக் குரவரும் விருந்தும்
பண்பின்
விரவிய கிளையும் தாங்கி விளங்கிய குடிகள் ஒங்கி
வரைபுரை மாடம்நீடி மலர்ந்துள பதிகள் எங்கும்.

73. அரிதலால் பெறப்பட்ட செந்நெல்லினது குடுகளை அடுக்கிப் பெரிய போராகக் குவிப்பர்; பரிவு உண்டாகப் பிடிக்கப்பட்ட பலவகை மீன்களையும் நீண்ட குன்றைப் போல் குவிப்பர்; புரியாய்ச் சுரிந்த சங்குகள் ஈன்ற முத்துக்களையும் சுடரையுடைய குன்றைப் போல் உயர்த்திக் கூட்டுவர். விரிந்த மலர்த் தொகுதியைத் தேன் வடியச் சேர்த்து ஒரு பக்கத்தில் வைப்பர்.

74. நெல் கற்றைகள் குடு குவிந்த பெரிய மலையினை ஒத்த போரை மேலே இருந்து அளவாகச் சாயச் செய்து பெரிய ஏர்களைச் செலுத்தும் கருமையான பெரிய எருமைக் கூட்டங்கள் வலமாக வந்து மிதித்துச் சுற்றி வரும் தோற்றமானது, நீர்த்துளிகள் நிறைந்த கரிய மேகங்கள் பெரிய பொன் மலைச் சாரல் மீது வலம் சுற்றுகின்ற தோற்றம் போல், குடு மிதிக்கும் அந்நாளில், விளக்கம் மிக்குத் தோன்றியது.

75. வைக்கோலைப் பிரித்து எடுத்து வேறு இடத்தில் இட்டு, நெல்லை மழை தூற்றுவதைப் போல் தூற்றி, சிவந்த பொன் மலையும் வெவ்வேறான நவமணிக் குன்றுகளும் எனக் கூறும்படி கைத் தொழிலில் வல்ல உழவர்கள் வானத்தை மறைக்குமாறு உயர்த்திச் சேர்த்த நெற்குன்றுகளினால் நெருக்கமான மலைகள் நிறைந்த நாட்டைப் போல், தாமரை மலர்கள் நிறைந்த நீர்நிலைகளையுடைய மருத நிலம் விளங்கியது.

76. அந்த நாட்டில் உள்ள பதிகள் எல்லாம், மேல் கூறியவாறு அமைக்கப்பட்ட நெற்குவைகளில் மன்னர்க்குச் செலுத்த வேண்டிய ஆறில் ஒரு பங்கு கடமையைச் செலுத்திய பின்பு, மிகுந்த விளைச்சலைக் கொண்டு அங்கு முகலில் செய்யத்தக்க அறங்களை விரும்பிச் செய்து, துதித்தற்குரிய கடவுட் பூசையைப் பாராட்டிச் செய்து தென்புலத்தாரையும் விருந்தினரையும் ஒழுக்கம் கொண்ட சுற்றத்தாரையும் ஓம்பி, விளங்கும் குடிகளால் செழித்து மலை போன்ற மாடங்கள் நிலவப் பெற்றுள்ளன.

56 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

77 கரும்படு களமர் ஆலைக் கமழ்நறும் புகையோ மாதர்
கரும்பெழ அகிலால் இட்ட தூபமோ யூப வேள்விப்
பெரும் பெயர்ச் சாலை தோறும் பிறங்கிய புகையோ
வானின்
வருங்கரு முகிலோ குழவ மாடமும் காவும் எங்கும்.

78 நாளிகே ரஞ்செ ருந்தி நறுமலர் நரந்தம் எங்கும்
கோளீசா லந்த மாலம் குளிர்மலர் குரவம் எங்கும்
தாளிரும் போந்து சந்து தண்மலர் நாகம் எங்கும்
நீளிலை வஞ்சி காஞ்சி நிறைமலர்க் கோங்கம்
எங்கும்.

79 குதபா டலங்கள் எங்கும் சூழ்வழை ஞாழல் எங்கும்
சாதிமா லதிகள் எங்கும் தண்தளிர் நறவம்
எங்கும்
மாதவி சரளம் எங்கும் வகுளசண் பகங்கள்
எங்கும்
போதவிழ் கைதை எங்கும் பூகபுன் னாகம்
எங்கும்.

80 மங்கல வினைகள் எங்கும் மணஞ்செய்கம்
பலைகள் எங்கும்
பங்கய வதனம் எங்கும் பண்களின் மழலை
எங்கும்
பொங்கொளிக் கலன்கள் எங்கும் புதுமலர்ப் பந்தர்
எங்கும்
செங்கயல் பழனம் எங்கும் திருமகள் உறையுள்
எங்கும்.

3. திருநாட்டுச் சிறப்பு □ 57

77. உழவர் கரும்பைக் காய்ச்சுவதால் அக்கரும்பாணையினின்று எழும் புகைகளோ, மங்கையர் தம் தலையில் குட்டிய பூக்களில் மொய்த்த வண்டுகள் எழும்படியாய்க் கூந்தலை உலர்த்துதற்கு ஊட்டும் அகில் தூபமோ, வேள்வித் தூண்களை நட்டு இறைவனைக் குறித்து வேள்வி செய்யும்போது அந்த வேள்விச் சாலையினின்று எழும் புகையோ, அது காரணமாய் வானத்தில் கூடும் கரிய மேகத்தின் கூட்டமோ, இன்னது என்று தெரிந்து கொள்ள இயலாத வண்ணம் சூழ்ந்த மாடங்களும் சோலைகளும் எங்கும் இருந்தன.

78. எங்கும் தென்னை செருந்தி நறுமணமுடைய தரத்தம் உள்ளன. எங்கும் அரசு, கடம்பு, பச்சிலை மரம், குளிர்ந்த மலரையுடைய குரா மரம் உள்ளன. எங்கும் வலிய பெரிய அடிப்பாகத்தையுடைய பனை, சந்தனம், குளிர்ந்த மலரையுடைய நாகம் உள்ளன; எங்கும் நீண்ட இலைகளையுடைய வஞ்சி, காஞ்சி, நிறைந்த மலர்கள் மலர்ந்த கோங்கு உள்ளன.

79. எங்கும் மாமரங்களும், பாடல மரங்களும் உள்ளன; எங்கும் மலர்கள் மிக்குப் பூக்கும் சுரபுண்ணை மரம், ஞாழல் மரங்கள் உள்ளன. எங்கும் சாதிப் பூ (பிச்சி), முல்லை உள்ளன. எங்கும் மெல்லிய இகழ்களையுடைய அணிச்சம் உள்ளன. எங்கும் குருக் கத்தி, சரளம் உள்ளன. எங்கும் மகிழ் மரம் சண்பகம் உள்ளன; எங்கும் மடல்கள் விரியும் தாழைகள் உள்ளன. எங்கும் கமுகு, புண்ணை உள்ளன.

80. அங்குஎங்கும் மங்கலச் செயல்கள் நிகழும். எங்கும் மணம் செய்வதால் எழும் ஆரவாரம் கேட்கும். எங்கும் மேற்கூறிய மங்கலச் செயல்களைக் கூடிச் செய்யும் மங்கையரின் தாமரை போன்ற முகங்கள் காணப்படும். எங்கும் அச்செயல்களில் அவர்கள் மழலைச் சொல்லால் பாடும் பண்ணிசைகள் ஒலிக்கும். எங்கும் மிக்க ஒளியுடைய அணிகலன்கள் ஒளிரும். எங்கும் புதிய மலர் மாலைகள் தொங்கவிடப்பட்ட பந்தல்கள் விளங்கும். எங்கும் செங்கயல்கள் நிறைந்த வயல்கள் இருக்கும். எங்கும் திருமகள் வாழும் இடங்கள் துலங்கும்.

58 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

81 மேகமும் களிறும் எங்கும் வேதமும் கிடையும்
எங்கும்
யாகமும் சடங்கும் எங்கும் இன்பமும் மகிழ்வும்
எங்கும்
யோகமும் தவமும் எங்கும் ஊசலும் மறுகும்
எங்கும்
போகமும் பொல்வம் எங்கும் புண்ணிய முனிவர்
எங்கும்.

82 பண்தரு விபஞ்சி எங்கும் பாதசெம் பஞ்சி எங்கும்
வண்டறை குழல்கள் எங்கும் வளரிசைக் குழல்கள்
எங்கும்
தொண்டர்தம் இருக்கை எங்கும் சொல்லுவ
திருக்கை எங்கும்
தண்டலை பலவும் எங்கும் தாதகி பலவும் எங்கும்.

83 மாடுபோ தகங்கள் எங்கும் வண்டுபோ தகங்கள்
எங்கும்
பாடும் அம் மனைகள் எங்கும் பயிலும் அம்
மனைகள் எங்கும்
நீடுகே தனங்கள் எங்கும் நிதிநீகே தனங்கள்
எங்கும்
தோடுகுழ் மாலை எங்கும் துணைவர் குழ் மாலை
எங்கும்.

81. எங்கும் முதிர்களும் யானைகளும் ஒன்றாய்க் கலந்து காணப் பெறும். எங்கும் வேதம் ஒதுதலும் அவற்றை மாணவர் பயிலுதலுமான இடங்கள் விளங்கும். எங்கும் வேள்வியும் சடங்குகளும் விளங்கும்; எங்கும் யாகங்களைச் செய்வதால் உளதாகும் அனுபவமான இன்பமும் மகிழ்வை அளிக்கும் செயல்களும் நிகழும். எங்கும் யோகமும் தவமும் செய்யப் பெறும். எங்கும் பெண்கள் ஊசலும் அவை பொருந்திய தெரு இடங்களும் விளங்கும். எங்கும் போகமும் அவற்றால் வெளியே தோன்றும் விளக்கமும் பொலிந்து விளங்கும். எங்கும் வேதம் முதலியவற்றால் சிவபுண்ணியம் உடைய முனிவர் இலங்குவர்.

82. அந்த நாட்டில் எங்கும் குறிஞ்சி முதலான திணைக்கு ஏற்ற பண்களைத் தரும் வீணைகளும் பாதங்களில் ஊட்டிய செம்பஞ்சக் குழம்பு வகையான அணிவகையும் அவற்றின் அடிச்சுவடும் உள்ளன. வண்டுகள் ஒலிக்கும் கூந்தல்களும் இசை முழங்கும் வேய்ங்குழல்களும் உள்ளன. அடியார்களின் இப்பிடங்களில் எப்போதும் சொல்லப் பெறுவது வடமொழி தென்மொழி மறைகளே! பூஞ்சோலைகள் பலவற்றிலும் ஆத்தியும் பலா மரங்களும் இலங்கும்.

83. அந்நாட்டில் எங்கும் பக்கங்களில் யானைக் கன்றுகள் உள்ளன. எங்கும் மலர்களின் உள்ளிடங்களில் வண்டுகள் குடையும். எங்கும் பாடல்கள் பாடப்படும் அழகிய வீடுகள் விளங்கும். எங்கும் பெண்கள் ஆடும் அம்மாண விளையாட்டுகள் விளையாடுவர்; எங்கும் நீண்ட கொடிகள் கட்டப் பெற்றிருக்கும்; எங்கும் நதிகள் பலவகையும் சேர்ந்த சேமவைப்புகள் விளங்கும்; எங்கும் இதழ்கள் செறிந்த மாலைகள் தொங்கவிடப் பெற்றிருக்கும். எங்கும் காதலர் காதலியர் தொடர்ந்துள்ள வரிசைகள் விளங்கும்.

60 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

84 வீதிகள் விழவின் ஆர்ப்பும் விரும்பினர் விருந்தின் ஆர்ப்பும்
சாதிகள் நெறியில் தப்பா தனயரும் மனையில்
தப்பா
நீதிய புள்ளும் மாவும் நிலத்திருப் புள்ளு மாவும்
ஓதிய எழுத்தாம் அஞ்சும் உறுபிணி வரத்தாம்
அஞ்சும்.

85 நற்றமிழ் வரைப்பின் ஓங்கு நாம்புகழ் திருநா
டென்றும்
பொற்றடந் தோளால் வையம் பொதுக்கடிந்
தினிது காக்கும்
கொற்றவன் அநபா யன்பொற் குடைநிழற்
குளிர்வ தென்றால்
மற்றதன் பெருமை நம்மால் வரம்புற விளம்ப
லாமோ.

திருநாட்டுச் சிறப்பு முற்றுப் பெற்றது

4. திருநகரச் சிறப்பு

86 சொன்ன நாட்டிடைத் தொன்மையில் மிக்கது
மன்னு மாமல ராள்வழி பட்டது
வன்னி யாறு மதிபொதி செஞ்சடைச்
சென்னி யார்திரு வாருர்த் திருநகர்.

87 வேத ஓசையும் வீணையின் ஓசையும்
சோதி வானவர் தோத்திர ஓசையும்
மாதர் ஆடல் மணிமுழ வோசையும்
கீத ஓசையு மாய்க்கிளர் வுற்றவே.

84. கோயில் திருவிழாக்களின் இனிய முழக்கங்கள், விருப்பமுடன் செய்யப் பெற்ற விருந்தோம்பலின் சிறப்பு என்னும் இரண்டும் வீதிகளில் மிக்குள்ளன. எல்லாச் சாதியினரும் தங்கள் தங்களுக்கு வீதித்த ஒழுக்க நிலையிலிருந்து தவறமாட்டார்கள். வீடுகள் தோறும் தப்பாமல் பிள்ளைகள் உள்ளனர். பண முதலான குண வேறுபாட்டையுடைய பறவைகளும் விலங்குகளும் அவற்றை ஒழித்துத் தத்தம் எல்லையிலேயே நிற்சூட. தேவ உலகினராய் இலக்குமியும் (அல்லது காமதேனுவும்) இந்தநாட்டில் இருக்க எண்ணுவர். எல்லா உயிர்களும ஐந்தெழுத்தை ஒதும். அதனால் வரக் கூடிய பிறப்பிப் பிணியும் உயிர்களைப் பிடித்தற்கு வர அச்சம் கொள்ளும்.

85. நல்ல தமிழ் வழங்கும் எல்லைக்குள் நாம் சிறப்பாகப் பேசும் நாடானது, என்றும் நிலைபெறும்படி அழகிய பெருந்தோள் வன்மையால், உலகம், எல்லாருக்கும் பொதுவானது என்பதை மாற்றித் தனக்கே உரியது என்று ஆக்கக் கொண்டு, இவ்விதே காத்து வரும் வெற்றி மன்னரான அநபாய சோழரின் அழகிய மலண்குடை நிழலில் குளிர்ந்து வாழ்கின்றது என்றால், அந்தநாட்டின் பெருமையுள்ள நம் மால் அளவட்டுக் கூற முடியுமோ? முடியாது.

திருநாட்டுச் சிறப்பு முற்றுப் பெற்றது

4. திருவாரூர்த் திருநகரச் சிறப்பு

86. நாம் புகழ்ந்து சொன்ன நாட்டில் உள்ள பல நகரங்களிலும் மிகவும் பழமை உடையது, நிலை பெறும் திருமகளால் வழிபடப் பெற்றது, வன்னி இலையும் கங்கையாரும் பிதைச் சந்திரனும் தங்கிய சிவந்த சடைமுடித் தலைவரான தியாகராசர் எழுந்தருளியது 'திருவாரூர்த் தலம்' ஆகும்.

87. அங்கு வேதங்களை ஒதும் ஓசை, வீணைகள் வாசிகளும் ஓசை, ஐளிமிக்க தேவர்கள் துறிக்கும் ஓசை, பெண்கள் ஆடலிலும் பாடலிலும் அதற்கு ஏற்ப முழக்கும் முழவுகளிலும் கூடி உண்டாகும் ஓசை என்ற இவை தேவர்களின் ஓசையுடன் ஒன்றாகி எங்கும் கிளர்ந்து கலந்து ஒலித்தன. இத்தகைய பற்பல ஒலிகளும் அந்த நகரத்தில பொருந்திப் பெரும் கிளர்ச்சியை அளித்தன.

62 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

88 பல்வி யங்கள் பரந்த ஒலியுடன்
செவ்வி வீதிச் செழுமணித் தேரொலி
மல்லல் யானை ஒலியுடன் மாவொலி
எல்லை இன்றி எழுந்துள எங்கணும்.

89 மாட மாளிகை குளிகை மண்டபம்
கூட சாலைகள் கோபுரம் தெற்றிகள்
நீடு சாளர நீடரங் கெங்கணும்
ஆடல் மாதர் அணிசிலம் பார்ப்பன.

90 அங்கு ரைக்கென் னளவப் பதிபிலார்
தங்கள் மாளிகை யின்னொன்று சம்புவின்
பங்கி னாஸ்திருச் சேடி பரவையாம்
மங்கை யார் அவ தாரஞ்செய் மாளிகை.

91 படர்ந்த பேரொளிப் பன்மணி வீதிபார்
இடந்த ஏனமும் அனமும் தேடுவார்
தொடர்ந்து கொண்டவன் தொண்டர்க்குத்
தூதுபோய்
நடந்த செந்தா மரையடி நாறுமால்.

92 செங்கண் மாதர் தெருவில் தெளித்தசெங்
குங்கு மத்தின் குழம்பை அவர்குழல்
பொங்கு கோதையிற் பூந்துகள் வீழ்ந்துடன்
அங்கண் மேவி அளறு புலர்த்துமால்.

4. திருநகரச் சிறப்பு □ 63

88. பலவகைப்பட்ட இன்னியங்களின் ஒலிகளுடன் செல்வம் நிறைந்த தெருக்களிலே அழகான தேர்களின் ஒலியும், செழுமையான யானையின் ஒலியும், குதிரை ஒலியும், சேர்ந்து அளவின்றி அந்த நகரத்தில் எங்கும் ஒலித்தன.

89. மாடம், செய்குன்று, குளிகை, மண்டபம், கூடம், சாலை, கோபுரம், திண்ணை, நீண்ட பலகணி, நீண்ட அரங்கு என்ற எங்கும் ஆடும் மங்கையரின் அழகிய சிலம்புகள் ஒலிக்கும்.

90. அங்குள்ள மாளிகைகளில் பதியிலார் என்ற உருத்திர கணிகையர் மாளிகைகள் பலவற்றுள் ஒன்று. இறைவரின் ஒரு பாகத்தில் அமர்ந்த உமையம்மையாரின் 'அந்ந்திதை', 'கமலினி' என்ற இரு தோழியருள் ஒருவரான கமலினியார் அவதரிக்கும் பேறு பெற்றது என்றால், அவ்விடம் பற்றியுரைக்கும் உரைகளுக்கு என்ன அளவு இருக்கின்றது

(பதியிலார் — சிவபெருமானும் அவனடியாரும் அல்லாதாரைப் பதியாய்க் கொள்ளாதவர். உருத்திர கணிகை எப்பர் இவரை)

91. பேரொளி ஒளிரும் பல்மணிகள் தூக்கிக் கட்டிய அந்த நகரத்தின் அந்த மாளிகை இருக்கும் வீதியானது தோண்டிச் சென்ற பன்றியாலும் (திருமால்னாலும்) பறந்து சென்ற அன்னப் பறவையாலும் (நான்முகனாலும்) தேடப் பெற்ற சிவபெருமான், தாம் வலியத் தொடர்ந்து சென்று ஆளாகக் கொண்ட தம் அடியாரான வன்தொண்டர்க்காக அந்த மாளிகைக்குத் தூதாகச் சென்று நடந்த செந்தாமரை போன்ற திருவடி மணம் வீசிக் கொண்டே இருக்கும்.

92. சிவந்த கண்களையுடைய மங்கையர் தெருவிலே ஜெளித்த குங்குமக் குழம்பை அவர் கூந்தலில் குடியுபதிய மலர் மாலையினிலிருந்து மகரந்தம் உதிர்ந்து விழுந்து குழம்புடனே பொருந்தி, அந்தச் சேற்றை உலரச் செய்யும்.

64 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 93 உள்ளம் ஆர்உரு காதவர் ஊர்விடை
வள்ள லார்திரு வாருர் மருங்கெலாம்
தெள்ளும் ஓசைத் திருப்பதி கங்கள்பைங்
கிள்ளை பாடுவ கேட்பன பூவைகள்.
- 94 விளக்கம் மிக்க கவன்கள் விரவலால்
துளக்கில் பேரொலி யால்துன்னு பண்டங்கள்
வளத்தொ டும்பல வாறு மடுத்தலால்
அளக்கர் போன்றன ஆவண வீதிகள்.
- 95 ஆர ணங்களே அல்ல மறுகிடை
வார ணங்களும் மாறி முழங்குமால்
சீர ணங்கிய தேவர்க ளேயலால்
தோர ணங்களில் தாமழும் சூழுமால்.
- 96 தாழ்ந்த வேணியர் சைவர் தபோதனர்
வாழ்ந்த சிந்தை முனிவர் மறையவர்
வீழ்ந்த இன்பத் துறையுள் விரவுவார்
சூழ்ந்த பல்வே றிடத்ததத் தொல்நகர்.
- 97 நிலம கட்கழ கார்திரு நீள்நுதல்
திவகம் ஒப்பது செம்பியர் வாழ்பதி
மலர்ம கட்டுவண் தாமரை போல்மலர்ந்து
அவகில் சீர்த்திரு வாருர் விளங்குமால்.

4. திருநகரச் சிறப்பு □ 65

93. காளை ஊர்தியில் எழுந்தருளி வரும் தியாக ராயப் பெருமானின் திருவாரூர்ப் பக்கங்களில் எல்லாம் தெளியும் ஓசைத் திருப்பதிகங்களைப் பசுமையான கிளிகள் பாடும். அவற்றை நாகண வாய்ப் பறவை கேட்கும் என்றால் யார்தாம் மனம் உருகார்?

94. (கடைத் தெருக்கள்) ஒளிமிக்க அணிகள் பொருந்தியிருத்தலால், அசைவில்லாத பேரொளிகளால், நெருங்கிய பலப்பல பொருள்களும் பிறவும் வளம் பெற வகைகள் கொண்டிருத்தலால்,

(கடல்) பலவகை விளக்குகள் கொண்ட மரக்கலங்களை உடைமையால், அலைகளின் அசைதலினால் உண்டாகும் பேரிரைச்சலால், மலை காடு நாடு முதலான பல இடங்களின் பண்டங்களையும் வாரிக் கொணரும் வளங்களுடன் ஆறுகள் வந்து கலப்பதால் கடைத் தெருக்கள் கடலைப் போன்று விளங்குவனவாகும்.

95. தெருக்களில் மறைகளே அல்லாமல் யானைகளும் எதிர் எதிராய் முழங்குவன; சிறப்பான அணங்காடல் முதலியவற்றால் அழைக்கப் பெற்ற வானவர்களே அல்லாது தோரணங்களில் மாலைகளும் சூழ உள்ளன.

96. அந்தப் பழமை மிக்க திருவாரூர் நகரம், தலையினின்று நிலம் வரை நீண்டு தொங்கிய சடை உடையவர்கள், சைவர்கள், பெருந்துறவியர், வாழ்வடைந்த மனமுடைய முனிவர்கள், வேதியர், விரும்பிய இன்பத்துறையில் பொருந்தியவர் சுற்றிலும் சூழ்ந்து வாழும் பலப் பல வெவ்வேறு இடங்களையுடையதாகும்.

97. நிலம் என்னும் நங்கைக்கு அழகு நிறைந்த நீண்ட நெற்றியிலே திலகம் போன்றது சோழர் அரசு செய்து வாழும் இந்நகரம். அதனுடன் மலர் மகளுக்கு இருப்பிடமான வளமுடைய தாமரை மலர் போல மலர்ந்து அளவில்லாத சிறப்புடையதாய் இத்திருவாரூர் சிறந்து விளங்கும்.

66 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

98 அன்ன தொல்நக ருக்கர சாயினான்
துன்னு செங்கதி ரோன்வழித் தோன்றினான்
மன்னு சீர்அந் பாயன் வழிமுதல்
மின்னும் மாமணிப் பூண்மனு வேந்தனே.

99 மண்ணில் வாழ்தரு மன்னுயிர் கட்கெலாம்
கண்ணும் ஆவியும் ஆம்பெருங் காவலான்
விண்ணு ளார்மகிழ் வெய்திட வேள்விகள்
எண்ணி லாதன மாண இயற்றினான்.

100 கொற்ற ஆழி குவலயஞ் சூழ்ந்திடச்
சுற்று மன்னர் திறைகடை சூழ்ந்திடச்
செற்றம் நீக்கிய செம்மையின் மெய்ம்மனுப்
பெற்ற நீதியும் தன்பெயர் ஆக்கினான்.

101 பொங்கு மாமறைப் புற்றிடங் கொண்டவர்
எங்கும் ஆகி இருந்தவர் பூசனைக்கு
அங்கண் வேண்டும் நிபந்தமா ராய்ந்துளான்
சூங்க ஆகமம் சொன்ன முறைமையால்.

102 அறம்பொரு ளின்ப மான அறநெறி வழாமற் புல்லி
மறங்கடிந் தரசர் போற்ற வையகம் காக்கும்
நாளில்
சிறந்தநல் தவத்தால் தேவி திருமணி வயிற்றின்
மைந்தன்
பிறந்தனன் உலகம் போற்றப் பேர் அரிக் குருளை
அன்னான்.

4. திருநகரச் சிறப்பு □ 67

98. மேல் கூறப்பட்ட இயல்புகள் எல்லாம் பொருந்தப் பெற்ற பழைய திருவாரூர் நகரத்தில் மன்னனாய் வீற்றிருந்தான், நெருங்கிய கதூரவனின் மரபில் தோன்றியவனும் நிலைபெற்ற சிறப்புடைய அநபாய சக்கரவர்த்தியின் வழியில் முன்னவனுமாகிய வணங்கும் அணிகளை அணிந்த மனு மன்னனே ஆவான்.

99. அம் மன்னன் இவ்வுலகத்தில் வாழ்கின்ற எல்லா வுயிர்களையும் கண்ணையும் உயிரையும் போல் காவல் செய்தனன். இங்ஙனம் இவ்வுலகத்தவர்க்குப் பயன் செய்வதே அன்றி மேல் உலகத்தில் விண்ணவர்க்கும் அவர் மகிழுமாறு பல வேள்விகளைச் சிறப்பாய்ச் செய்தனன்.

100. வெற்றி பொருந்திய தன் ஆணைச்சக்கரம் உலகத்தைச் சூழ்ந்து நிற்கவும், அந்த ஆணையால் சூழப் பெற்ற மன்னர் திறைப் பொருள் தன் கைவாயிலில் சூழ்ந்து கொண்டு இருக்கவும், சினம் நீக்கிய செம்மையால் உண்மை உருவமான ஆதி மனு மன்னவன் பெற்ற மனுநீதி என்பதைத் தன் பெயராலே அமைந்ததாக அமைத்துக் கொண்டான்.

(மனுநீதிச் சோழன் என்ற காரணப் பெயரை இயல்புப் பெயராப் பெற்றான்).

101. அந்த மன்னன் மேலும் மேலும் வளர்கின்ற வேத வடிவினதான புற்றை இடமரக்கக் கொண்டு எங்கும் வீற்றிருக்கும் வன்மீகந்தரின் பூசைக்கு வேண்டிய நிபந்தங்களைச் சிவாகமங்களில் விதித்தவரே ஆராய்ந்து ஏற்படுத்தினான்.

102. அம்மன்னர் அறம், பொருள், இன்பம் என்ற இவற்றால் அமைந்த அறவழியில் உயிர்களை நிறுத்தினார். தாமும் அந் நெறியில் நின்றார், அவற்றிற்கு மாறான மறங்களை (பாவ காரணங்களை) அழித்தும் மற்ற மன்னர்கள் துதிக்க உலகத்தைக் காத்து வந்தார். அத்தகைய நாளில் அவர் செய்த சிறந்த நல்ல தவத்தின் பயனால் அவருடைய மனைவியின் வயிற்றில் இளஞ்சிவகம் போன்ற மைந்தன் உலகம் போற்றப் பிறந்தான்.

68 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

'103 தவமுயன் றரிதில் பெற்ற தனிஇளங் குமரன்
நானுஞ்
சிவமுயன் றடையுந் தெய்வக் கலைபல திருந்த
ஓதி
கவனவாம் புரவி யானை தேர்படைத் தொழில்கள்
கற்றுப்
பவமுயன் றதுவும் பேறே எனவரும் பண்பின்
மிக்கான்.

104 அளவில்தொல் கலைகள் முற்றி அரும்பெறல்
சுந்தர மிக்க
உளமகிழ் காதல் கூர ஓங்கிய குணத்தான் நீடி.
இளவர சென்னுந் தன்மை எய்துதற் கணிய னாடு
வளரிளம் பரிதி போன்று வாழுநாள் ஒருநாள்
மைந்தன்,

'105 திங்களவெண் கவிகை மன்னன் திருவளர்
கோயில் நின்று
மங்குல் தோய் மாடவீதி மன்னிளங் குமரர் குழக்
கொங்கலர் மாலை தாழ்ந்த குங்குமக் குலவு
தோளான்
பொங்கிய தானை குழத் தேர்மிசைப் பொலிந்து
போந்தான்,

'106 பரசுவந் தியர்முன் சூதர் மாகதர் ஒருபால் பாங்கர்
விரைநறுங் குழலார் சிந்தும் வெள்வளை ஒருபால்
மிக்க
முரசோடு சங்கம் ஆர்ப்ப முழங்கொலி ஒருபால்
வென்றி
அரரிளங் குமரன் போதும் அணிமணி மாடவீதி.

4. திருநகரச் சிறப்பு □ 69

103. தவம் செய்து பெற்ற நிகர் இல்லாத அந்த மைந்தன் நாள்தோறும் முயன்று சிவத்தை அடைவிக்கும் தெய்வக் கலைகள் பலவற்றையும் நன்றாகக் கற்றதோடு, தன் குலத்துக்கு ஏற்றவண்ணம் யானை, குதிரை, தேர், படைக்கலம் முதலியவற்றின் பயிற்சியும் பெற்று, ஆன்மா முன் செய்த பாவங்களின் பயனாய் எடுக்கும் இப்பிறவியின் பிறவியும் இவ்விடம் பாக்கியமே பெற்றது எனக் கூறும்படி நற்குணங்களில் சிறந்து விளங்கினான்.

104. முன் சொன்ன அளவில்லாத பழைய கலைகள் எல்லாம் நிரம்பப் பெற்றுப் பெறுவதற்கு அரிய தந்தையார் மனம் மிக மகிழும் ஆசை வளருமாறு மேன் மேல் வளரும் நற்குணங்கள் நிறைந்து இளவரசனாம் தகுதியை அடையும் பக்குவம் உடையவனாய் ஒளிவளரும் கதிரவன் போன்று விளங்கினான். அங்ஙனம் வாழும் நாளில் ஒருநாள்—

105. மணம் கமழும் மாலை சூடிக் கலவைச் சாந்தை அணிந்த தோள்களையுடைய அந்த அரசிளைஞன் முகில்கள் தவழ்கின்ற மாடங்களையுடைய அரச வீதியில் மற்ற அரசிளைஞர்கள் தன்னைச் சூழ்ந்து வரவும், மிக்க படை யானது சூழ்ந்து வரவும், சந்திரன் போன்ற வெண் கொற்றக் குடையையுடைய மன்னரின் அரண்மனையினின்று புறப் பட்டுத் தேரில் விளக்கமான காட்சி பெற ஏறிச் சென்றான்.

106. தன் புகழை ஏந்திக்கொண்டு வரும் வந்தியர்கள், சூதர்கள், மாகதர்கள் என்னும் இவர்கள் ஒரு பக்கம் வரவும், முழங்கி ஒலிக்க முரசும் சங்கும் ஒலிப்பவர் ஒரு பக்கம் வரவும், வெற்றி பொருந்திய மன்னரின் இள மைந்தன் அழகிய மணி மாட வீதியில் உலா வந்தான்.

(வந்தியர்— மங்கலப் பாடலால் துதிப்பவர். சூதர்— அவ்வப்போது செய்யும் செயல்களைப் புகழ்பவர். மாகதர்— மன்னரின் வீரச் செயல்களைப் புகழ்பவர்.)

70 ட திருத்தொண்டர் புராணம்

107 தனிப்பெருந் தருமம் தானோர் தயாஇன்றித்
தானை மன்னன்
பனிப்பில்சிந் தையினில் உண்மைப் பான்மைசோ
தித்தால் என்ன
மனித்தர்தன் வரவு காணா வண்ணமோர் வண்ணம்
நல்ஆன்
புனிற்றிளங் கன்று துள்ளிப் போந்ததம்
மறுகினூடே.

108 அம்புனிற் றாவின் கன்றோர் அபாயத்தின் ஊடு
போகிச்
செம்பொனின் தேர்க்கால்மீது விசையினால்
செல்லப் பட்டே
உம்பரின் அடையக் கண்டங் குருகுதாய் அலமந்
தோடி
வெம்பிடும் அலறும் சோரும் மெய்ந்நடுக் குற்று
வீழும்.

109 மற்றது கண்டு மைந்தன் வந்ததிங் கபாயம் என்று
சென்றடு மாறி நெஞ்சில் துயருழந் தறிவ ழிந்து
பெற்றழுங் கன்றும் இன்றென் உணர்வெனும்
பெருமை மாளச்
செற்ற, என் செய்கேன் என்று தேரினின் றிழிந்து
வீழ்ந்தான்.

110. அலறுபேர் ஆவை நோக்கி ஆருயிர் பதைத்துச்
சோரும்
நிலமிசைக் கன்றை நோக்கி நெடிதுயிர்த் திரங்கி
நிற்கும்
மலர்தலை உலகங் காக்கும் மனுவெனும் என்கோ
மானுக்கு
உலகில்இப் பழிவந் தெய்தப் பிறந்தவா ஒருவன்
என்பான்.

4. திருநகரச் சிறப்பு □ 71

107. நிகர் இல்லாத பெருமையுடைய அறக்கடவுள் சிறிதும் அருள் இல்லாது மன்னரின் நடுங்காத சிந்தையின் உண்மைத் தன்மையைச் சோதிப்பதற்கு வந்தது போல், தன் வருகையைச் சூழ இருந்த பலரும் அந்த மாடவீதியில் இருந்தவரும் ஆகியவருள் எவரும் காண இயலாதபடி ஓர் அழகிய பசுவின் இளைய கன்று அந்த வீதியில் துள்ளியபடி வந்தது.

108. மேற்கூறியவாறு துள்ளி வந்த பசுவின் இளங்கன்று ஓர் அபாயம் உண்டாகத் தக்க வகையிலே குறுக்கே செல்லவே, தேரின் பொன் சக்கரம் தன்மீது வேகமாகச் செலுத்தப் பெற்று விண் உலகத்தை அடைந்தது. அதைப் பார்த்து அங்கு மிகவும் மன உருக்கத்தை அடைந்த அதன் தாய்ப் பசு வெம்பியது; அலறியது; சோர்ந்தது! உடல் நடுக்கம் அடைந்து விழுந்தது.

109. அங்கு நிகழ்ந்த அதனைப் பார்த்து, அந்த அரசிளைஞன் 'இங்கு அபாயம் வந்தது!' என்று சொல் தடுமாற்றம் அடைந்து, மனவருத்தம் அடைந்து, அறிவை இழந்து, 'இன்று பசுவும் கன்றும் என் உணர்வாகிய பெருமையை அடியுடன் அழியும்படி செய்து விட்டனவே! நான் இதற்கு என்ன செய்வேன்!' என்று தேரினின்று இறங்கி விழுந்தான்.

110. அலறும் சிறந்த பசுவை ஒரு பக்கம் பார்த்து அதன் உயிர் பதைப்பதைப் போல அரச இளைஞனும் தன் ஆருயிர் பதைத்துத் தளர்ந்தான். மற்றொரு பக்கம் தன் தேர்க்காலில் அகப்பட்டு, நிலத்தில் விழுந்து கிடக்கும் கன்றைப் பார்த்து, வருத்தத்தால் பெருமூச்சுவிட்டு, இரங்கி நிற்பான். 'விரிந்த உலகத்தில் பல வுயிர்களையும் காக்கக் கடமையுடையவனாய் முன்னைய மனுவே இவர் எனக் கூறப் பெறுகின்ற என் மன்னர்க்கு உலகத்தில் இல்லாத இந்தப் பெரும் பழி வந்து சேருமாறு நான் அவர்க்கு மகனாகப் பிறந்தேனே?' எனக் கூறுபவனாய்—

72 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 111 வந்தஇப் பழியை மாற்றும் வகையினை மறைமூல்
வாய்மை
அந்தணர் விதித்த ஆற்றால் ஆற்றுவ தறமே ஆகில்
எந்தை தறியா முன்னம் இயற்றுவன் என்று
மைந்தன்
சிந்தைவெந் துயரந் தீர்ப்பான் திருமறை யவர்முன்
சென்றான்.
- 112 தன்னுயிர்க் கன்று வியத் தளர்ந்தஆக் தரியா தாகி
முன்னெருப் புயிர்த்து விம்மி முகத்தினில் கண்ணீர்
வார
மன்னுயிர் காக்குஞ் செங்கோல் மனுவின் பொற்
கோயில் வாயில்
பொன்னணி மணியைச் சென்று கோட்டினால்
புடைத்த தன்றே.
- 113 பழிப்பறை முழக்கோ ஆர்க்கும் பாவத்தின்
ஒலியோ வேந்தன்
வழித்திரு மைந்தன் ஆவி கொளவரும் மறலி ஊர்திக்
கழுத்தணி மணியின் ஆர்ப்போ என்னத்தன்
கடைமுன் கேளாத்
தெழித்தெழும் ஓசை மன்னன் செவிப்புலம் புக்க
போது.
- 114 ஆங்கது கேட்ட வேந்தன் அரியணை இழிந்து
போந்து
பூங்கொடி வாயில் நண்ணக் காவலர் எதிரே
போற்றி
ஈங்கிதோர் பசுவந் தெய்தி இறைவ நின் கொற்ற
வாயில்
தாங்கிய மணியைக் கோட்டால் துளக்கிய தென்று
சொன்னார்.

'111. "இவ்வாறு ஏற்பட்டுவிட்ட பழியை மாற்றும் வகையை மறை முதலான நூல்களும் அவற்றின்படி ஒழுகும் வாய்மையுடைய அந்தணர்களும் விதிக்கின்றபடி செய்வது அறமாய் இருக்குமானால், என் தந்தை இதை அறிவதற்கு முன்பே அதைச் செய்து முடிப்பேன்" என்று எண்ணித் துணிந்து அந்த அரசிளைஞன் மனத்தில் மிக்கவருத்தத்தைத் தீர்க்குமாறு அந்தணரிடம் சென்றான்.

112. தன் உயிர்க்கு நிகரான கன்றானது இறந்திடப் பசுமேலும் அந்தத் துன்பத்தைப் பொறுக்க யௌலாதாகி, முன்னால் நெருப்பு விழுதல் போல் பெருமூச்சுவிட்டு, விம்மி, முகத்தில் கண்ணீர் பெருக எழுந்து சென்று, உலகத்தில் நிலைபெற்ற எல்லா உயிர்களையும் காக்கின்ற செங்கோல் ஆட்சியை உடைய மனுநீதி மன்னனின் அழகிய அரண்மனை வாயிலில் கட்டப்பட்டிருந்த அழகிய மணியைத் தனது கொம்பினால் அசைத்து அடித்தது. அப்போதே,

'113. பழியின் பறை ஒலியோ, பிணிக்கும் தன்மை யுடைய பாவத்தின் ஒலியோ, அரச மரபுக்கு ஒரு மகனான அரசிளைஞன் உயிரைக் கைக் கொள்ள வருகின்ற கூற்றுவனின் ஊர்தியான எருமைக் கடாவின் சழுத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள மணியின் பேர் ஒலியோ என எண்ணும்படி தம் கடை வாயிலில் இதற்கு முன் கேட்டிராத மணி ஓசையானது மன்னனின் செவியில் புகுந்தபோது அந்த மணியினின்று மிகவும் ஒலித்து எழுந்தது.

'114. அப்போது அந்த மணி ஒலியைக் கேட்ட மன்னர், தம் அரியணையினின்று இழிந்து வாயிலுக்கு வந்தார். அவ்வளவில் அந்த அரண்மனை வாயில் காவலர்கள் அவரை வணங்கி, 'எம் மன்ன! இங்கே இந்த ஒரு பசுவந்து உன் வெற்றியுடைய வாயிலில் கட்டப்பட்டுத் தொங்குகின்ற மணியை அடைந்து தன் கொம்பினால் அசைத்தது' எனக் கூறினர்.

- 115 மன்னவன் அதனைக் கேளா வருந்திய பசுவை
நோக்கி
என்இதற் குற்ற தென்பான் அமைச்சரை இகழ்ந்து
நோக்க
முன்னுற நிகழ்ந்த எல்லாம் அறிந்துளான் முதிர்ந்த
கேள்வித்
தொன்னெறி அமைச்சன் மன்னன் தாளிணை
தொழுது சொல்வான்.
- 116 வளவநின் புதல்வன் ஆங்கோர் மணிநெடுந்
தேர்மேல் ஏறி
அளவில்தேர்த் தானை சூழ அரசலாந்தெருவில்
போங்கால்
இளையஆன் கன்று தேர்க்கால் இடைப்புகுந் திறந்த
தாகத்
தளர்வுறும் இத்தாய் வந்து விளைத்ததித் தன்மை
என்றான்.
- 117 அவ்வுரை கேட்ட வேந்தன் ஆவுறு துயரம் எய்தி
செவ்விடந் தலைக் கொண் டாற்போல் வேதனை
அகத்து மிக் கிங்
கிவ்வினை விளைந்த வாறென் றிடருறும் இரங்கும்
ஏங்கும்
செவ்விதென் செங்கோல் என்னும் தெருமரும்
தெளியும் தேறான்.
- 118 மன்னுயிர் புரந்து வையம் பொதுக்கடிந் தறத்தில்
நீடும்
என்னெறி நன்றால் என்னும் என்செய்தால் தீரும்
என்னும்
தன்னிளங் கன்று காணாத் தாய்முகங் கண்டு
சோரும்
அந்நிலை அரசன் உற்ற துயரம்ஓர் அளவிற்
நன்றால்.

115. மன்னர், காவலர் உரைத்ததைக் கேட்டும் தம் முன்னர் வருந்தி நின்ற பசுவைக் கண்டும், அதன் பின்பு, “இதற்கு என்ன நேர்ந்தது?” எனக் கேட்டு அறியும் விருப்பத்துடன் அங்கு நின்ற அமைச்சர்களை இகழ்ச்சியுடன் பார்த்தார். அச்சமயத்தில் முன்னம் நிகழ்ந்த இந்நிகழ்ச்சி எல்லாவற்றையும் அறிந்த அமைச்சன் மன்னரை வணங்கிப் பின் வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினான்.

116. “எம் மன்னரே! உம் மைந்தன் அங்கு ஒரு பெரிய அழகிய தேரில் ஏறிக்கொண்டு பல தேர்ப் படைகள் தன்னைச் சூழ்ந்துவர அரசர் உலாச் செல்கின்ற தெருவில் உலா வரும் போதில், இளைய பசுவின் கன்று தேர்ச் சக்கரத்தில் புகுந்து மடிந்துவிட்டது. அதனால் கன்றை இழந்து தளர்ச்சி அடைந்த இப்பசு இங்கே வந்து இவ்வாறு மணியை அசைத்து அடித்தது” என அமைச்சன் சொன்னான்.

117. அமைச்சன் கூறிய அந்தச் சொற்களைக் கேட்ட மன்னர் அந்தப் பசு அடைந்த துன்பத்தைப் போன்று துன்பம் அடைந்தவனாகி, நஞ்சானது தலையில் ஏறியதைப் போன்று மனத்தில் வேதனை மிகுந்து, “இங்கு இந்தத் துன்பம் நிகழ்ந்தவாறு எப்படி?” என்று துன்பப்படுவார்; இரங்குவார்; ஏங்குவார்; தம் ‘செங்கோல் நன்றாக உள்ளது!’ என்று தம்மையே இகழ்ந்து கொள்வார்; உள்ளம் கழல்வார்; பின் சுற்றுத் தெளிவு பெற்றுக் கொள்வார்; என்றாலும் ஒன்றும் தெளிவு கொள்ளாதவர் ஆனார்.

118. ‘இவ்வுலகத்தில் நிலைபெற்ற உயிர்களை எல்லாம் தீமை அணுகாதபடி காத்து ‘உலகம் எல்லார்க்கும் பொதுவானது என்பது இல்லாது, எனக்கே உரியது’ என்னுமாறு அறவழியில் நீண்ட காலம் செலுத்திய என் ஆட்சி மிக நன்றாக இருக்கின்றது!’ எனத் தம்மைத் தாமே இகழ்ந்து சொல்வார்; “என்ன செய்தல் இது நீங்கும்;” எனத் தமக்குத்தானே பகர்வார்; தன் இளங்கன்று காணாத தாய்ப் பசுவைக் கண்டு தளர்ச்சி அடைவார்; இவ்வாறு அந்நிலையில் மன்னர் அடைந்த துன்பத்துக்கு அளவே இல்லை!

76 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- '119 மந்திரிகள் அதுகண்டு மன்னவனை அடிவணங்கிச்
சிந்தைதளர்ந் தருளுவது மற்றிதற்குத் தீர்வன்றால்
கொந்தலர்த்தார் மைந்தனைமுன் கோவதைசெய்
அந்தணர்கள் விதித்தமுறை வழிநிறுத்தல் அறம்
என்றார்.
- 120 வழக்கென்று நீர் மொழிந்தால் மற்றதுதான்
வலிப்பட்டுக்
குழக்கன்றை இழந்தலறும் கோவுறு நோய்
மருந்தாமோ?
இழக்கின்றேன் மைந்தனை என் நெல்லீருஞ்
சொல்லிய இச்
சுழக்கின்று நானிசைந்தால் தருமந்தான்
சலியாதோ?
- 121 மாநிலங்கா வலனாவான் மன்னுயிர்காக்
குங்காலைத்
தானுதனுக் கிடையூறு தன்னால்தன் பரிசனத்தால்
ஊனமிஞ் பகைத்திறத்தால் கள்வரால் உயிர்
தம்மால்
ஆனபயம் ஐந்தந்தீர்த் தறங்காப்பால் அல்லனோ?
- 122 என்மகன்செய் பாதகத்துக் கிருந்தவங்கள் செய்
இசைந்தே
அன்னியன் ஓர் உயிர்கொன்றால் அவனைக்கொல்
வேனானால்
தொன்மனுநூல் தொடைமனுவால் துடைப்புண்ட
தெனும் வார்த்தை
மன்னுலகில் பெறமொழிந்தீர் மந்திரிகள் வழக்
கென்றான்.

4. திருநகரச் சிறப்பு □ 77

119. மன்னர் அடைந்த அளவற்ற துன்பத்தை அமைச்சர் கண்டு அவரது பொருளைப் பார்த்து, வணங்கி “மன்னரே! மனம் தளர்வது இதற்குத் தீர்வாக ஆகாது! பின் யாது தீர்வு என்றால், பசுவதை செய்தவர்க்கு அந்தணர் விதித்த வழியே உமது மைந்தனை முறை செய்வது தான் அறநெறியாகும்!” என்று இயம்பிவர்.

120. “மறையை ஓதும் அந்தணர் விதித்த வழி மைந்தனை நிறுத்துவதே இதற்குத் தீர்வாகும் என நீங்கள் சொல்வீரானால், அது வலியக் கொல்லப்பட்டதால் இளங்கன்றை இழந்து அலறும் பசுவினது துன்பத்துக்கு மருந்தாகுமா? பசு தன் கன்றை இழந்ததற்குத் தீர்வாகுமா? நான் என் மகனை இழந்து விடுவேன் என்று எண்ணி நீங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து கூறிய இந்தத் தீமைக்கு நான் உடன்பட்டால் அறக்கடவுள் தான் சலிப்பு அடையாதோ?”

121. “அந்த அரச அறம் யாது என்றால், உலகத்தில் வாழும் உயிர்களைக் காக்கும் போது, பின் அச்சாவலுக்கு இடையூறாய்த் தன்னாலும், தன் பரிவாரத்தாலும், கள்வராலும் மற்ற உயிர்களாலும் வரும் ஐந்து வகையான அச்சங்களையும் போக்கி அறத்தைப் பிறழாமல் பாதுகாப்பவன் அல்லனோ மாநிலம் காவலன் என்ற பெயருக்கு உரிமையுடையவன்?”

122. “என் மகன் செய்த பாவச் செயலுக்குக் கழுவாயாக அறநூலின் வழி நிற்கச் செய்தலான தவம் செய்ய உடன்பட்டு, அவ்வாறே அயலான் ஓர் உயிரைக் கொன்றால் அதற்குக் கழுவாயாக அவனைக் கொலை செய்வதே தீர்வாகும் எனக் கொண்டு விடுவேனானால், இவ்வுலகத்தில் பழைய காலத்திலிருந்து வந்த மனுநூல் நீதி, பின்னால் அதே பெயர் கொண்ட ஒரு மனு மன்னனால் அழிக்கப் பட்டது என்ற பழிச்சொல் வந்து சேரும். அங்ஙனம் உலகில் வரும் பழியை நான் அடையும் படி நீங்கள் வழக்கு உரைத் தீர்கள்” என்று உரைத்தார்.

78 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- '123 என்றரசன் இகழ்ந்துரைப்ப எதிர்நின்ற மதி
அமைச்சர்
நின்றநெறி உலகின்கண் இதுபோல் முன்
நிகழ்ந்ததால்
பொன்றுவித்தல் மரபன்று மறைமொழிந்த
அறம்புரிதல்
தொன்றுநொடு நெறியன்றோ தொல்நிலங்கா வல
என்றார்.
- '124 அவ்வண்ணம் தொழுதுரைத்த அமைச்சர்களை
முகம் நோக்கி
மெய்வண்ணம் தெரிந்துணர்ந்த மனு வெனனும்
விறல்வேந்தன்
இவ்வண்ணம் பழுதுரைத் தீர் என்றெரியின்
இடைத்தோய்ந்த
செவ்வண்ணக்கமலம் போல் முகம்புலர்ந்து
செயிர்த்துரைப்பான்.
- '125 அவ்வுரையில் வருநெறிகள் அவைநிற்க
அறநெறியின்
செவ்வியஉண் மைத்திறம்நீர் சிந்தைசெயா
துரைக்கின்றீர்
எவ்வுலகில் எப்பெற்றம் இப்பெற்றித் தாம்
இடரால்
வெவ்வுயிர்த்துக் கதறிமணி எறிந்துவிழுந் தது
விளம்பீர்.
- '126 போற்றிசைத்துப் புரந்தரனமால் அயன் முதலார்
புகழ்ந்திறைஞ்ச
வீற்றிருந்த பெருமானார் மேவியுறை திருவாரூர்த்
தோற்றமுடை உயிர்கொண் றான் ஆதலினால்
துணிபொருள்தான்
ஆற்றவுமற் றவற்கொல்லும் அதுபேயாம் என
நினைமின்.

4. திருநகரச் சிறப்பு □ 79

123. என இங்ஙனம் மன்னர் அமைச்சரைப் பார்த்துச் சொன்னார். அதைக்கேட்டு எதிரே நின்ற அறிவு நுட்பம் உடைய அமைச்சர்கள் 'பழமையான உலகக் காவல் பூண்ட மன்னரே! நாங்கள் கூறிய வழியிலே நின்ற நீதி நெறி இவ்வுலக வழக்கத்தில் இதைப் போல் முன் நடந்துள்ளது. ஆதலால் இதற்கு அரசினளுனைக் கொல்வது மரபன்று. வேதத்தில் விதித்தவாறு அறம் செய் விப்பது அதாவது கழுவாயாக ஒன்றைச் செய்தல் என்பது தொன்று தொட்டு வரும் நெறியன்றோ' என்று வணங்கி யுரைத்தனர்.

124. அங்ஙனம் வணங்கிச் சொன்ன அமைச்சர்களை நோக்கி, உண்மையின் தன்மையை யுணர்ந்த மனு என்ற வலிய மன்னர் "இங்ஙனம் குற்றமாய்ச் சொன்னீர்களே!" எனக் கூறித் தீயில் தோய்ந்த செந்தாமரை போல் சினத்தால் முகம் சிவந்து மேலும் கூறலானார்.

125. "அமைச்சர்களே! நீங்கள் கூறியவுரைகளின் படி வரும்விதிகள் ஒருபுறம் இருக்க, அறவழியின் சிறந்த உண்மை இயல்பை உள்ளத்துக் கொள்ளாமல் நீங்கள் இங்ஙனம் உரைத்தீர்கள்! அவ்வுண்மை இயல்பு யாது என்றால், எந்த உலகத்தில் எந்தப்பக இக்கையை துன்பத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக் கதறி வந்து அரண்மனை வாயிலில் அராய்ச்சி மணியை அசைத்துத் துடித்துப் பதறியது? இதை ஆராய்ந்து கூறுங்கள்!"

126. "முன் காலத்தில் இந்திரன், நான்முகன், திருமால் முதலான தேவாகள வணங்குமாறு எழுந்தருளியிருந்த வீதி விடங்கப் பெருமான் அதற்கு முன் மேவியும் இப்பாது உறைந்தும் வீற்றிருக்குமபதியான இத்திருவாரூரில் தோலைய உயிரைக் கொன்றவன் இம்மகன், ஆதலால் அவனைக் கொல்வதே துணியப்படுகின்ற பொருள் ஆகும் என எண்ணுங்கள்!"

80 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 127 எனமொழிந்து மற்றிதனுக் கினியிதுவே செயல்
இவ் ஆன்
மனம் அழியுந் துயர் அகற்ற மாட்டாதேன்
வருந்தும் இது
தனதுறுபேர் இடர்யானும் தாங்குவதே கருமம்
என
அனகன் அரும் பொருள்துணிந்தான் அமைச்சரும்
அஞ்சினர் அகன்றார்.
- 128 மன்ன வந்தன் ம்மந்தனை அங் கழைத்தொருமந்
திதிதன்னை
முன்னிவனை அவ்விநி முரண்தேர்க்கால் ஊர்க
என
அன்னவனும் அதுசெய்யா தகன்றுதன் ஆருயிர்
துறப்பத்
தன்னுடைய குலமகனைத் தான்கொண்டு
மறுகணைந்தான்.
- 129 ஒருமைந்தன் தன்குலத்துக் குள்ளான் என் பதும்
உணரான்
தருமம்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று தன்மைந்தன்
மருமம்தன் தேராழி உறணர்ந்தான் மனுவேந்தன்
அருமந்த அரசாட்சி அரிதோமற் றெளிதோதான்.
- 130 தன்னளிவெண் குடைவேந்தன் செயல்கண்டு
தரியாது
மண்ணவர்கண் மழைபொழிந்தார் வானவர்பூ
மழை சொரிந்தார்
அண்ணலவன் கண்ணெதிரே அணிவிதி மழவிடை
மேல்
விண்ணவர்கள் தொழநின்றான் விதிவிடங்
கப்பெருமான்.

4. திருநகரச் சிறப்பு □ 81

127. என்று மேற்கண்டவாறு சொல்லிப் பின்பு, "இனி இதற்குச் செய்யக் கூடிய செயல் இதுவேயாகும். இந்தப் பசு உள்ளம் வருந்தும் துன்பத்தை நீக்க மாட்டா தவன் ஆனேன். ஆதலால் இப்பசு அமைந்த துன்பத்தை யானும் அடைவதே செய்யத் தக்கது!" எனக் கூறி மன்னர் செய்வதற்கு அரிய செயலைச் செய்யத் துணிந்து கொண்டார். அதைப் பார்த்து அமைச்சரும் அஞ்சி அகன்று போயினர்.

128. இங்ஙனம் செய்யத் துணிவுடைய மன்னர் தம் மகனை வரப் பண்ணி ஓர் அமைச்சனை நோக்கி, இவனை அந்தத் தெருவில் தேர்ச் சக்கரத்தில் கிடத்தித் தேரை இவன் மீது ஊர்க!" என்று ஆணையிட்டார். அந்த அமைச்சனும் அதைச் செய்யாது போய்த் தன் அரிய உயிரைத் துறந்தான். அதையறிந்த அம்மன்னர் தன் குல மகனை முறை செய்வதற்காகத் தாமே கொண்டு அத்தெரு வுக்குச் சென்றார்.

129. அங்ஙனம் சென்ற மன்னர் தம் குலத்துக்கு உள்ளவன் இவ்வொரு மகனே என்பதையும் உள்ளத்தில் உணராதவராய், 'தம் வழியில் செல்வதே கடமை' என்ற ஒரே எண்ணம் உடையவராய்த் தம்மகனை அந்தத் தெருவில் கிடத்தி, அவனது மார்பில் தம் தேரின் சக்கரம் ஏறிச் செல்லுமாறு தேரைச் செலுத்தினார், உலகத்துக்கு அரிய மருந்து போன்ற அரசாட்சி செய்வது தான், செய்வதற்கு அரியதோ அல்லது எளியதோ என்பதை ஆராயுங்கள்!

130. மிக்க அருள் பொருந்திய வெண் கொற்றக் குடையையுடைய மனுநீதி மன்னரின் செயற்கரிய செயலைக் கண்டு பொறுக்க இயலாதவராய், மண் உலகத்தவரான மக்கள் கண்ணீர் மழை பொழிந்தனர். தேவர் கற்பகப் பூ மழை பொழிந்தனர். மிகவும் பெருமையுடைய அம்மன்னர் கண் முன்னர் வீதிவிடங்கப் பெருமானான தியாகராசர் காட்சி தந்து தேவர் தொழுமாறு எழுந்தருளி நின்றார்.

82 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

131 சடைமருங்கில் இளம்பிறையும் தனிவிழிக்குத் திருநு
தலும்
இடமருங்கில் உமையாளும் எம்மருங்கும் பூத கணம்
புடைநெருங்கும் பெருமையும்முன் கண்டரசன்
போற்றிசைப்ப
விடைமருவும் பெருமானும் விறல்வேந்தற் கருள்
கொடுத்தான்.

132 அந்நிலையே உயிர்பிறந்த ஆன்கன்றும் அவ்வரசன்
மன்னுரிமைத் தனிக்கன்றும் மந்திரியும் உடன்
எழலும்
இன்னபரி சானான்என் றறிந்திலன்வேந் தனும்
யார்க்கும்
முன்னவனே முன் நின்றால் முடியாத பொருளுள்
தோ?

133 அடிபணிந்த திருமகனை ஆகமுற எடுத்தணைத்து
நெடிதுமகிழ்ந் தருந்துயரம் நீங்கினான் நிலவேந்தன்
மடிசுரந்து பொழிதிம்பால் வருங்கன்று மகிழ்ந்துண்டு
படிநனைய வரும்பசவும் பருவரல்நீங் கியதன்றே.

134 பொந்தயங்கு மதிலாரூர்ப் பூங்கோயில்
அமர்ந்தபிரான்
வென்றிமனு வேந்தனுக்கு வீதியிலே அருள்
கொடுத்துச்
சென்றருளும் பெருங்கருணைத் திறங்கண்டு தன்
அடியார்க்கு
என்றும்எளி வரும்பெருமை ஏழுலகும்
எடுத்தேத்தும்

135 இனையவகை அறநெறியில் எண்ணிறந்தோர்க்
கருள்புரிந்து
முனைவரவர் மகிழ்ந்தருளப் பெற்றுடைய
முதூர்மேல்
புனையும்உரை நம்மளவில் புகலலாந்
தகைமையதோ
அனையதனுக் கமலராம் அறவனார் பூங்கோயில்.

திருவாரூர்த் திருநகரச் சிறப்பு முற்றிற்று.

131. சடையின் ஒரு பக்கத்தில் பிறைச் சந்திரனும், தனித்து விழிக்கும் இயல்பு கொண்ட திரு நெற்றியும், இடப் பக்கத்தில் உமையம்மையாரும் எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்த பூதகணங்களுமாக இக்காட்சியை இறைவர் புலப்படுத்திக் காட்டினர். மனு அரசர் அதனைக் கண்டு துதித்து நிற்க, காளையையுடைய வீதிவிடங்கப் பெருமான் வல்லமையுடைய அம்மன்னருக்குத் தம் நிறைவான அருளைத் தந்தார்.

132. அவ்வளவில், இறந்த பசுவின் கன்றும், மன்னரின் உரிமைக் கன்றான மைந்தனும் தற்கொலைசெய்து கொண்ட அமைச்சனும் ஒருங்கே உயிர் பெற்றெழுந்தனர். அதைக் கண்ட மன்னரும் தாம் இன்னதன்மை அடைந்தார் என்று தாமே அறியாதபடி ஆனார். இங்ஙனம் நிகழுமோ என்றால், எல்லார்க்கும் முன்னவரான இறைவர் முன் நின்றால் முடியாததும் உண்டோ? இல்லை!

133. இறைவர் அருளிள் வழி உயிர் பெற்றெழுந்த அரசினைஞன் மன்னர் அடிகளை வணங்கினான். அங்ஙனம் வந்து தம்மை அடிபணிந்த மைந்தனை மன்னர் எடுத்துத் தம் மார்பு பொருந்தத் தழுவிப் பெரிதும் மகிழ்ந்து (பசு அடைந்த துன்பத்தால் உண்டான தம்) முன்னைய துன்பத்தினின்று நீங்கினார். மடியில் சுரந்து பொழியும் பாலை, உயிர் பெற்று எழுந்த கன்று மகிழ்ந்து குடிக்க, பால் பெருகி வரும் பசுவும் தான் கன்றிழந்த முன்னைய துன்பத்தினின்று அப்போத்த நீங்கியது.

134. அழகு பொலியும் மதில் சூழ்ந்த திருவாரூரில் பூங்கோயிலில் எழுந்தருளிய இறைவர் வெற்றி பெருந்திய மனுச் சோழருக்குக் காட்சியளித்துத், தம் அருளையும் அளித்து எழுந்தருளிய கருணைத் திறத்தைப் பார்த்து, அந்த இறைவர் இவ்வாறே அடியார்க்கு வெளி வந்து அருளும் பெருமையை ஏழ் உலகும் வணங்கும்.

135. இங்ஙனம் அறநெறியில் அளவில்லாத உயிர்களுக்கு அருள் செய்து வீதிவிடங்கப் பெருமான் வீற்றிருந்தருளும் பழைய அந்தப் பதியைப் பற்றி எடுத்துச் செல்வது அளவான நம் சொல்லாற்றலில் அடங்குவதோ? அடங்காது! அந்நகரத்துக்கு அகமலர் போல விளங்குவது, அறவனார் ஆன இறைவா வீற்றிருக்கும் 'பூங்கோயில்' என்று பெயர் கொண்ட திருக்கோயிலாகும்.

திருவாரூர்த் திருநகரச் சிறப்பு முற்றிற்று

84 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

5. திருக்கூட்டச் சிறப்பு

- 136 பூத நாயகர் புற்றிடங் கொண்டவர்
ஆதி தேவர் அமர்ந்தபூங் கோயிலிற்
சோதி மாமணி நீள்கடர் முன்றில்கும்
முதெ யில்திரு வாயில்முன் னாயது.
- 137 பூவார் திசைமுகன் இந்திரன் பூமிசை
மாவாழ் அகலத்து மால்முதல் வானவர்
ஓவா தெவரும் நிறைந்துறைந் துள்ளது
தேவா சிரியன் எனுந்திருக் காவணம்.
- 138 அரந்தை திர்க்கும் அடியவர் மேனிமேல்
நிரந்த நீற்றொளி யால்நிறை தூய்மையால்
புரந்த அஞ்செழுத் தோசை பொலிதலால்
பரந்த ஆயிரம் பாற்கடல் போல்வது.
- 139 அகில காரணர் தாள்பணி வார்கள்தாம்
அகில லோகமும் ஆளற் குரியர் என்று
அகில லோகத்து ளார்கள் அடைதலின்
அகில லோகமும் போல்வ ததனினை.

5. திருக்கூட்டச் சிறப்பு

136. பூதகணங்களின் தலைவராயும், புற்றில் இடம் கொண்டு வீற்றிருப்பவராயும், ஆதிதேவராயும் உள்ள இறைவர் விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கும் 'பூங்கோயில்' என்ற கோயிலுள் விளக்கம் மிக்கு பேரழகம் பேரொளியும் உள்ள திருமுற்றத்தில் மதிலின் வாயிலை அடுத்து முதலில் (தேவாசிரியன் மண்டபம்) உள்ளது.

(பூதங்கள் என்பவை அடியார்களே ஆவார்கள்)

137. தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும் இந்திரனும், திருமகளைத் தன் மார்பில் கொண்ட திருமால் முதலிய தேவர்களும் ஆகிய எல்லாரும் நீங்காமல் நிறைந்து வாழ்வதற்கு, இடமாக உள்ளது அத்தேவாசிரியன் மண்டபம்!

138. உயிர்களின் துயரத்தைப் போக்கும் அடியவரின் திருமேனி மேல் ஒழுங்கு பெற அணிந்த திருநீற்றின் வெண்மையான ஒளியாலும், உயிர்களைக் காக்க வல்லதாய் அவர்கள் வாக்கில் எழும் ஐந்தெழுத்தின் — பஞ்சாட்சரத்தின்— ஒளியானது எங்கும் பொருந்துவதாலும், பரந்த பலபாற்கடல்கள் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்துள்ளதைப்போல் அத் தேவாசிரியன் மண்டபம் விளங்குவதாகும்.

139. எல்லா வுலகங்களுக்கும் காரணமான சிவபெருமானின் திருவடிகளையே பற்றாகக் கொண்டு பணிபவராய் இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் அடியார்களே எல்லா உலகங்களையும் ஆளுதற்கு உரிபார் என்ற காரணத்தால், எல்லா உலகங்களில் உள்ளவரும் அவர்களது ஆட்சிக்குள் அமைந்து வணங்க இங்கு வந்து சேர்கின்றனர். ஆதலால் அத்தேவாசிரியனின் இடம்எல்லாவுலகங்களையும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்ததைப் போல் விளங்கியது.

140 அத்தர் வேண்டிமுன் ஆண்டவர் அன்பினால்
மெய்த்த ழைந்து விதிர்ப்புறு சிந்தையார்
கைத்தி ருத்தொண்டு செய்கடப் பாட்டினார்
இத்தி றத்தவர் அன்றியும் எண்ணிலார்.

141 மாசி லாத மணிதிசுழ் மேனிமேல்
பூசு நீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்கள்
தேசி னால்எத் திசையும் விளக்கினார்
பேச ஒண்ணாப் பெருமை பிறங்கினார்.

142 பூதம் ஐந்தும் நிலையிற் கலங்கினும்
மாதொர் பாகர் மலர்த்தாள் மறப்பிலார்
ஒது காதல் உறைப்பின் நெறிநின்றார்
கோதி லாத குணப்பெருங் குன்றனார்.

143 கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்
ஒடுஞ் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார்
கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே அன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்.

144 ஆரம் கண்டிகை ஆடையுங் கந்தையே
பாரம் ஈசன் பணிஅல தொன்றிலார்
ஈர் அன்பினர் யாதுங் குறைவிலார்
வீரம் என்னால் விளம்புந் தகையதோ.

140. அங்குள்ள அடியார்கள் உலகத் தந்தையாரான சிவபெருமானால் விரும்பி முன்னே ஆட்கொள்ளப் பெற்றவர்கள்; அன்பின் மிகுதியால் தம் மேனியில் மயிர்ப்புளகமும் உடல் நடுக்கமும் நிகழும் நெகிழ்வு உடையவர்கள். தம் கடமையாய்க் கொண்டு கைத்தொண்டு செய்பவர்கள். இத் தன்மையுடையவர்களுடன் எண் இல்லாத அடியார்கள்,

141. குற்றம் இல்லாத உருத்திராக்கம் பூண்ட தம் திருமேனியில் பூசிய திருநீற்றின் தூய்மை போலவே, உள்ளேயும் புனிதத் தன்மை வாய்ந்தவர்கள். ஆதலால் அவர்கள் இவ்வளவு என்று வரையறை செய்து சொல்லால் சொல்ல முடியாத பெருமையில் விளங்குபவர்கள்.

142. அந்த அடியவர்கள் இறைவரது ஆணையின்படி நிலை பெற்ற ஐந்து பூதங்களும் தம் நிலையில் கலங்கின போதும், தம் நிலை கலங்காது உமையம்மையை ஒரு பாகத்தில் கொண்ட சிவபெருமானின் தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைத் தம் உள்ளத்தால் மறவாதவர்கள். பெரியவர்களால் எடுத்து ஓதப் பெற்ற அன்பிலே முளைத்த பக்தி வழியில் தவறாமல் நிற்பவர்கள். குற்றம் இல்லாத குணமலை போன்றவர்கள்.

143. அவ்வடியார்கள் குறைவதும் மிகுவதும் இல்லாத நிலைத்த செல்வத்தையுடையவர்கள்; மண் ஓட்டையும் பசும் பொன்னையும் ஒன்றாகவே மதிப்பவர்கள்; இறைவனை உள்ளத்தில் கூட்டி வைத்த அன்பு மேலிட்டினால் அவனைக் கும்பிடும் பிறப்பு ஒன்றே அல்லாது வீடு பேற்றையும் விரும்பாத வன்மை வாய்ந்தவர்கள்.

144. அவ்வடியார்கள் ஆரமாக அணிவது உருத்திராக்க மாலையே யாகும். ஆடையாய் உடுப்பது கந்தல் ஆடையாகும். அவர் தாம் செய்யும் கடமையாய்த் தங்கி நிற்பது இறைவரின் தொண்டையே அன்றி வேறொன்றும் இல்லாதவர்கள். அவர்கள் அத்தகைய பணியில் தம்மைச் செலுத்தவல்ல குளிர்ந்த அன்பை உடையவர்கள்; ஒன்றாகும் குறைவு இல்லாதவர்கள். இத்தகையவர்களின் வீரம் என்னால் அளவிட்டுச் சொல்லும் தன்மை உடையதோ? உடையதன்று.

88 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

145 வேண்டு மாறு'விரும்புறும் வேடத்தர்
தாண்ட வப்பெரு மான்தனித் தொண்டர்கள்
நீண்ட தொல்புக ழார்தம் நிலைமையை
ஈண்டு வாழ்த்துகேன் என்னறிந் தேத்துகேன்.

146 இந்த மாதவர் கூட்டத்தை எம்பிரான்
அந்தம் இல்புகழ் ஆலால சுந்தரன்
சுந்த ரத்திருத் தொண்டத் தொகைத்தமிழ்
வந்து பாடிய வண்ணம் உரைசெய்வாம்.

திருக்கூட்டச் சிறப்பு முற்றுப் பெற்றது

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம்

147 கங்கையும் மதியும் பாம்பும் கடுக்கையும் முடிமேல்
வைத்த
அங்கணர் ஓலை காட்டி ஆண்டவர் தமக்கு நாடு
மங்கையர் வதன சீத மதிஇரு மருங்கும் ஓடிச்
செங்கயல் குழைகள் நாடும் திருமுனைப் பாடி
நாடு.

148 பெருகிய நலத்தால் மிக்க பெருந்திரு நாடு
தன்னில்
அருமறைச் சைவம் ஓங்க அருளினால் அவத ரித்த
மருவிய தவத்தால் மிக்க வளம்பதி, வாய்மை
குன்றாத்
திருமறை யவர்கள் நீடும் திருநாவ லூராம்
அன்றே.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 89

145. அவர்கள் மேற்கண்ட கோலமே அல்லது தாங்கள் வேண்டியவாறு மேற் கொள்ளவனவும், கண்டாரும் கேட்டாரும் விரும்பத்தக்கவனவும் ஆகிய பலப் பல வேடங்களில் விளங்குபவர்கள்; வேடத்தால் பலபல தோற்றத்தினராயினும் கூத்தப் பெருமானுக்கு ஆளாம் தனிப் பெருமையில் ஒன்று போல் விளங்குபவர்கள். ஆதலால் நீண்ட அளவற்ற புகழை உடையவர் ஆவார்கள் இக்கூட்டத்தில் உள்ளவர்கள். இத்தகையவரின் தொண்டின் நிலையை இப்புராணத்தில் எடுத்துக் கூறி வாழ்த்தப் புகும் யான் என்ன வென்று அறிந்து ஏத்துவேன்?

146. இந்த மாதவர் திருக்கூட்டத்தை எம் இறைவனான அளவற்ற புகழையுடைய ஆலால சுந்தரர் இந்த வுலகத்தில் வந்து அவதரித்து, சுந்தரத் திருத் தொண்டத் தொகைத் தமிழ் பாடிய வரலாற்றை உரைக்கத் தொடங்கு கின்றோம்.

திருக்கூட்டச் சிறப்பு முற்றுப் பெற்றது

6. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்

(இறைவன் சுந்தரரைத் தடுத்து ஆட்கொண்ட புராணம்)

147. கங்கையாற்றையும் மூன்றாம் பிறைச் சந்திரனையும் பாம்பையும் கொன்றை மலரையும் தம் முடியின் மீது கொண்ட சிவபெருமானினால் ஆள் ஒலை காட்டி வலிய ஆட்கொள்ளப்பட்ட ஆலால சுந்தரர்க்கு, ஆணைப்படி இவ்வுலகத்தில் அவதரிக்க உரிய நாடாவது குளிரீந்த சந்திரன் போன்ற பெண்களின் முகங்களின் இருபக்கங்களிலும் ஒடிப் போய்ச் சிறந்த கயல் மீன்கள் போன்ற கண்கள் காதுகளில் அணிந்த குழைகளை நாடிச் செல்லும் அழகிய மங்கையர் வாழும் திருமுனைப்பாடி நாடு என்பதாகும்,

148. பெருகிய பல நலங்கள் எல்லாம் மிக்க பெரிய அந்தத் திருமுனைப்பாடி நாட்டில், அரிய சைவ நெறியானது தழைக்கும் பொருட்டு இறைவர் திருவருளினால் சுந்தரர் அவதரிப்பதற்குப் பொருந்திய பெரிய தவத்தைச் செய்த வளமுடைய பதியாவது, உண்மை நெறி தவறாத மறையவர் நிலைத்து வாழும் 'திருநாவலூர்' என்பதாகும்.

90 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

149 மாதொரு பாக னார்க்கு வழிவழி அடிமை செய்யும்
வேதியர் குலத்துள் தோன்றி மேம்படு சடைய

னாருக்கு
ஏதமில் கற்பின் வாழ்க்கை மனை இசை ஞானி
யார்பால்
தீதகன் றுலகம் உய்யத் திருஅவ தாரம் செய்தார்.

150 தம்பிரான் அருளி னாலே தவத்தினால் மிக்கோர்
போற்றும்
நம்பியா ருரர் என்றே நாமமுஞ் சாற்றி மிக்க
ஐம்படை சதங்கை சாத்தி அணிமணிச் சுட்டி
சாத்திச்
செம்பொன்நாண் அரையில் மின்னத் தெருவில்
தேர் உருட்டு நாளில்.

151 நரசிங்க முனையர் என்னும் நாடுவாழ் அரசர் கண்டு
பரவருங் காதல் கூரப் பயந்தவர் தம்பால் சென்று
விரவிய நண்பி னாலே வேண்டினர் பெற்றுத்
தங்கள்
அரசினங் குமரற் கேற்ப அன்பினால் மகன்மை
கொண்டார்.

152 பெருமைசால் அரசர் காதற் பிள்ளையாய்ப்
பின்னும் தங்கள்
வருமுறை மரபில் வைகி வளர்ந்துமங் கலஞ்செய்
கோலத்து
அருமறை முந்நூல் சாத்தி அளவில்தொல்
கலைகள் ஆய்ந்து
திருமவி சிறப்பின் ஓங்கிச் சீர்மணப் பருவஞ்
சேர்ந்தார்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 91

149. உமையம்மையாரை ஒரு பாகத்தில் கொண்ட சிவபெருமானுக்கு வழி வழியாய் அடிமைத் தொண்டு செய்யும் சிவமறையோர் மரபில் தோன்றியவராய், மேன்மை கொண்ட 'சடையனாருக்குக் குற்றம் இல்லாத இவ்வாழ்வுக்குரிய, மனைவியரான இசை ஞானியார் திருவயிற்றிடமாய்' உலகம் தீமையினின்று நீங்கவும், உய்தி பெறவும் ஓலை காட்டி ஆளப்பட்டவர் அவதாரம் செய்தருளினார்.

150. அவதரித்த அவர், தாம் அடிமைசெய்யும் தம் பெருமானின் அருளால், மாதவர் னும் போற்றத்தக்க 'நம்பியாரூரர்' என்ற திருப்பெயர் சூட்டப் பெற்றவராய்க் காவல் தொழில் மிக்க ஐம்படையும் சதங்கையும் அணிந்தும், அழகிய மணிகள் பதித்த அட்டி அணிந்தும், செம்பொன் நாண் திருவரையில் விளங்கும்படியாய்த் தெருவில் சிறு தேர் உருட்டி விளையாடும் நாட்களில், ஒருநாள்.

151. அந்த நாடு நல் வாழ்வு பெறுமாறு ஆள்கின்ற 'நரசிங்க முனையர்' என்ற மன்னர் (நம்பியாரூரரைப்) பார்த்து (அவரிடத்தில்) சொல்வதற்கரிய ஆசை மிககதனால் பெற்றோரிடம் போய் நட்புரிமையினால், இந்தக் குழந்தையை வேண்டிப் பெற்றுக் கொண்டு சென்று, தம் மரபில் தோன்றிய அரசினைஞன் போன்ற அன்பு மிகுதியால், தங்கட்கு மகனாம் தன்மையிலே ஏற்றுக் கொண்டார்.

152. பெருமை பொருந்திய மன்னரின் அன்புக்குரிய மகனான பின்பும் தம் சைவ அந்தணர் மரபுக்குரிய ஒழுக்கத்தில் நின்று வளர்ந்தார்; அந்த ஒழுக்கத்துக்கு ஏற்றவாறு உரிய வயதில் பூணூல் சாத்தும் சடங்கும் பள்ளியில் சேர்க்கும் சடங்கும் செய்யப் பெற்றார். அளவில்லாத கலைகளை யெல்லாம் ஆராய்ந்து அந்தக் கலைகளால் ஆன கல்விச் செல்வமும் அரசினைஞருக்குரிய பொருட் செல்வமும் கூடப் பெற்றார். மிக்க அன்பின் சிறப்பால் உயர்ந்து சிறப்பான மணம் செய்விக்கின்ற பருவத்தை அடைந்தார்.

92 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- '153 தந்தையார் சடைய னார்தம் தனித்திரு மகற்குச்
சைவ
அந்தணர் குலத்துள் தங்கள் அரும்பெரும் மரபுக்
கேற்ப
வந்ததொல் சிறப்பிற் புத்தூர்ச் சடங்கவி
மறையோன் தன்பால்
செத்திரு அனைய கன்னி மணத்திறஞ் செப்பி
விட்டார்
- 154 குலமுதல் அறிவின் மிக்கார் கோத்திர முறையும்
தேர்ந்தார்
நலமிகு முதியோர் சொல்லச் சடங்கவி நன்மை
ஏற்று
மலர்தரு முகத்தன் ஆகி மணம்புரி செயலின்
வாய்மை
பலவுடன் பேசி ஒத்த பண்பினால் அன்பு
நேர்ந்தான்.
- '155 மற்றவன் இசைந்த வார்த்தை கேட்டவர் வள்ளல்
தன்னைப்
பெற்றவர் தம்பால் சென்று சொன்னபின் பெருகு
சிந்தை
உற்றதோர் மகிழ்ச்சி எய்தி மணவினை உவந்து
சாற்றிக்
கொற்றவர் திருவுக் கேற்பக் குறித்து நாள் ஓலை
விட்டார்.
- '156 மங்கலம் பொலியச் செய்த மணவினை ஓலை
ஏந்தி
அங்கயற் கண்ணி னாரும் ஆடவர் பலரும்
ஈண்டிக்
கொங்கலர்ச் சோலை முதூர் குறுகினார் எதிரே
வந்து
பங்கய வதனிமாரும் மைந்தரும் பணிந்து
கொண்டார்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 93

153. அங்ஙனம் ஆரூரர்க்கு மணப் பருவம் வந்தடையவும், தந்தையாரான சடையனார் தம் குலத்துக்கு ஏற்ற வாறு புத்தூரிலே ஆதிசைவ அந்தணர் மரபிலே பழங்குடியில் தோன்றிய 'சடங்கவி சிவாசாரியாரின்' மகளைத் தம் மகனுக்கு மணம் பேசுவதற்கு முதியவரிடம் கூறியனுப்பினார்.

154. குலம் குடி முதலியவற்றில் சிறந்த முதியோர் அங்ஙனமே போய்ச் சடையனார் கூறியனுப்பிய மணத்திறத்தைத் தெரிவித்தனர். தெரிவிக்க, அந்நன்மையை ஏற்றுக் கொண்டவராய்ச் சடங்கவி சிவாசாரியார், முகமலர்ச்சியுடன், மணம் செய்வதற்கு வேண்டுவனவான பல வுண்மைகளையும் எடுத்துச் சொல்லி, ஒப்புமை பெற்றதால் தம் மகளை மணம் செய்து தருவதற்கு இசைந்தார்.

155. அவ்வாறு அவர் மணத்துக்கு இசைந்ததைக் கேட்ட முதியவர் ஆரூரின் பெற்றோரிடம் போய் அதனைத் தெரிவித்தனர். சடையனார் மணம் மகிழ்ந்து ஆரூரின் அன்பின் தந்தையான மன்னரின் சிறப்புக்கு ஏற்றபடி திருமணத்தை அறிவிக்கும்படி குறித்து எழுதிய ஓலையைப் பெண் வீட்டாருக்கு அனுப்பினார்.

156. மங்கலம் கொண்ட அந்த மண நாள் ஓலையை மணமகன் வீட்டிலிருந்து மங்கலப் பெண்களும் ஆடவரும் ஏந்திக்கொண்டு புத்தூருக்குச் செல்ல, மணமகள் வீட்டிலிருந்து அங்ஙனமே மங்கலப் பெண்களும் ஆடவரும் எதிர் கொண்டு வந்து பணிந்து அந்த ஓலையை ஏற்றுக் கொண்டனர்.

94 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 157 மகிழ்ச்சியால் மணமீக் கூறி மங்கல வினைகள்
எல்லாம்
புகழ்ச்சியால் பொலிந்து தோன்றப் போற்றிய
தொழில ராகி
இகழ்ச்சியொன் றானும் இன்றி ஏந்துபூ மாலைப்
பந்தர்
நிகழ்ச்சியின் மைந்தர் ஈண்டி நீள்முனை சாத்தி
னார்கள்.
- 158 மணவினைக் கமைந்த செய்கை மாதனைப்
பயந்தார் செய்யத்
துணர்மலர்க் கோதைத்தாமச் கரும்பணை
தோளி னானைப்
புணர் மணத் திருநாள் முன்னாட் பொருந்திய
விதியினாலே
பணை முரசியம்ப வாழ்த்திப் பைம்பொன் நாண்
காப்புச் சேர்த்தார்.
- 159 மாமறை விதிவ ழாமல் மணத்துறைக் கடன்கள்
ஆற்றித்
தூமறை முதுர்க் கங்குல் மங்கலத் துவன்றி
ஆர்ப்பத்
தேமரு தொடையல் மார்பன் திருமணக் கோலங்
காணக்
காமுறு மணத்தான் போலக் கதிரவன் உதயம்
செய்தான்.
- 160 காலைசெய் வினைகள் முற்றிக் கணிதநூற் புலவர்
சொன்ன
வேலைவந் தணையும் முன்னர் விதிமணக் கோலம்
கொள்வான்
நூலசைந் திலங்கு மார்பின் நுணங்கிய கேள்வி
மேலோன்
மாலைபுந் தாரும் பொங்க மஞ்சன சாலை
புக்கான்.

157. அவ்வாறு மணநாள் ஓலையை ஏற்றுக் கொண்ட பெண் வீட்டு ஆடவர் மணநாள் ஓலை பெற்ற உறுதியான மகிழ்ச்சியால் அந்தத் திருமணச் செய்தியை மேலும் மேலும் பலர்க்கும் கூறினர். மணத்துக்கு உரிய முன்னால் செய்யப் பட வேண்டிய எல்லா மங்கலச் செயல்களையும் விளக்க மாய்ச் செய்யத் தொடங்கினர். எவ்வகையிலும் குறை சொல்லாத வகையால், பூமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பந்தல் அமைத்து அதில் கூடி முனை சாத்தும் சடங்கைச் செய்தனர்.

158. இங்ஙனம் புத்தூரில் மணமகளைப் பெற்றவர் மணத்துக்குரிய சடங்குகளைச் செய்ய, திருநாவலூரில், திருமண நாளுக்கு முன்னைய நாளில் முரசு முதலிய மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, பூமாலை அணிந்த தோள்களையுடைய நம்பி ஆரூரைப் பெற்றோர் வாழ்த்தி விதிப்படி பொன் நாணைக் காப்புக் கட்டினர்.

159. காப்புக் கட்டிய பின்பு, திருநாவலூரில் அன்றிரவு மறை நூல் விதிப்படி செய்ய வேண்டிய மற்றச் சடங்குகள் யாவும் தவறாமல் செய்து கொண்டு, மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலித்துக் கொண்டுமிருக்க, தேன் பொருந்திய மலர் மாலை சூடிய நம்பி ஆரூரின் மணக் கோலத்தைக் காண்கின்ற ஆசையுடையவன் போல் கதிரவன் உதயமானான்.

160. காலைச் கடன்களை முடித்த பின்பு, சோதிடர்கள் குறித்த நல்ல வேளை வருவதற்கு முன்பே விதியின்படி செய்கின்ற மணக் கோலம் கொள்வதற்காகப் பூணூல் விளங்கும் மார்பையும் நுட்பமான கேள்வியையுமுடைய மேலோரான நம்பி ஆரூர் மணிமாலையும் மலர்மாலையும் விளங்கத் திருமஞ்சன சாலையுள் புகுந்தார்.

96 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

161 வாசநெய் யூட்டி மிக்க மலர்விரை அடுத்த தூநீர்ப்
பாசனத் தமைந்த பாங்கர்ப் பருமணிப் பைம்பொன்
திண்கால்
ஆசனத் தணிநீர் ஆட்டி அரிசனஞ் சாத்தி அன்பால்
ஈசனுக் கினியான் மேனி எழில்பெற விளக்கி
னார்கள்.

162 அகில்விரைத் தூப மேய்ந்த அணிகொள்பட்
டாடை சாத்தி
முகில்நுழை மதியம் போலக் கைவலான் முன்கை
குழ்ந்த
துகில்கொடு குஞ்சி ஈரம் புலர்த்தித்தன் தூய
செங்கை
உகிர் நுதி முறையில் போக்கி ஒளிர்நறுஞ் சிகழி
ஆர்த்தான்.

163 தூநறும் பசங்கர்ப் பூரச் சுண்ணத்தால் வண்ணப்
போதில்
ஆனதன் பனிநீர் கூட்டி அமைத்தசந் தனச்சே
றாட்டி
மான்மதச் சாந்து தோய்ந்த மங்கலக் கலவை
சாத்திப்
பான்மறை முந்நூல் மின்னப் பவித்திரஞ் சிறந்த
கையான்.

164 தூமலர்ப் பிணையல் மாலை துணர்இணர்க் கண்ணி
கோதை
தாமம்என் றிணைய வேறு தகுதியால் அமையச்
சாத்தி
மாமணி அணிந்த தூய வளர்ஒளி இருள்கால்
சீக்கும்
நாமநீள் கலன்கள் சாத்தி நன்மணக் கோலம்
கொண்டான்.

161. மணம் கமழும் நெய்ப்புகை யூட்டிய பாத்திரத்தில் உரிய மலர்களையும் மணப் பொருள்களையும் பெய்த நீரை நிரப்பி, அதன் பக்கத்தில் இடப்பட்ட பொன் அரியணையில் (ஆரூரை) எழுந்தருளச் செய்து, அன்பினால் இறைவனுக்கு இனிய நம்பியாரூரை நீராட்டிச் சுண்ணம் பூசி, அவரது மேனியானது மேலும் அழகு பெறும்படியாய்ச் செய்தனர்.

162. நீராடச் செய்த பின்னர், அகில்புகை கமழும் பட்டாடையை சாத்தி, கைவல்லமை உடைய ஒருவன் தன் முன் கையில் எடுத்த துணியை நம்பி ஆரூரின் நீண்ட கரிய குடுமியில் மேகத்துக்குள் நுழையும் வெண்மதிபோல் செலுத்தி ஈரத்தை மாற்றி, தன் கையின் நக நுனியினால் மயிரின் சிக்கலை எடுத்து, விளங்கிய சிகழிகையைக் கட்டினான்.

163. தூய்மையான நல்ல மணமுடைய பச்சைக் கர்ப்பூரச் சுண்ணத்துடன் அழகான மலர்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பனி நீர் கூட்டிச் செய்த சந்தனக் குழம்பைப் பூசி, கத்தூரி கலந்த கலவைச் சாந்தையும் அணிவித்தனர். அதன்பின் விதிப்படி அணியும் பூணூலை மார்பிலும் பவித்திரத்தைக் கையிலும் விளங்க வைத்தனர். அவ்வாறு பவித்திரம் கொண்ட கையையுடைய நம்பி ஆரூரர்,

164. தூய்மையான மலர்களால் ஆன பிணையல், மாலை, கண்ணி, கோதை, தாமம் என்ற பலவகைப் பூ மாலைகளையும் சாத்த அணிந்து, ஒளி மிகுந்த மணிகள் பதித்த பொன் மணி மாலைகளையும் சாத்த அணிந்து, நல்ல மணக் கோலத்தைக் கொண்டார்.

98 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

165 மன்னவர் திருவும் தங்கள் வைதிகத் திருவும்
 பொங்க.
 நன்னகர் விழவு கொள்ள நம்பியா ருரர் நாதன்
 தன்னடி மனத்துட் கொண்டு தகுந்திரு நீறு சாத்திப்
 பொன்னணி மணியார் யோகப் புரவிமேற் கொண்டு
 போந்தார்.

166 இயம்பல துவைப்ப எங்கும் ஏத்தொலி எடுப்ப
 மாதர்
 நயந்துபலி வாண்டு போற்ற நான்மறை ஒலியின்
 ஓங்க
 வியந்துபார் விரும்ப வந்து விரவினர்க் கின்பஞ்
 செய்தே
 உயர்ந்தவா கனயா னங்கள் மிசைக்கொண்டார்
 உழைய ரானார்.

167 மலிகல கீத நாத மறையவர் குழாங்க ளோடு
 தொங்கலும் விரையும் சூழ்ந்த மைந்தரும் துவன்றிச்
 சூதும்
 பங்கய முகையும் சாய்த்துப் பணைத்தெழுந்
 தணியில் மிக்க
 குங்கும முலையி னாரும் பரந்தெழு கொள்கைத்
 தாகி.

168 அருங்கடி எழுந்த போழ்தின் ஆர்த்தவெள் வளைக
 ளாலும்
 இருங்குழை மகரத்தாலும் இலங்கொளி மணிக
 ளாலும்
 நெருங்கிய பீலிச் சோலை நீலநீர்த் தரங்கத் தாலும்
 கருங்கடல் கிளர்ந்த தென்னக் காட்சியிற்
 பொலிந்த தன்றே.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 99

165. முன் சொன்ன வண்ணம் மன்னர் பெருங்கோடைக் காட்சியும் தமக்குரிய வைதிகப் பெருங் கோலத்தின் காட்சியும் மேன் மேல் கூடிக் கண்டவரை விரும்பச் செய்ய, அந்த நகரம் முழுவதும் விழாக் கொண்டாடவும், இறைவனின் திருவடிகளைத் தன் மனத்தில் நினைத்துத் திருநீறு அணிந்து கொண்டவராய்ப், பொன்னால் அழகாக அணி செய்யப்பட்ட நல்ல இலக்கணங்களுடன் கூடிய குதிரை மீது ஏறிச் சென்றார்.

166. பலவகை இன்னிசைக் கருவிகளும் ஒலிக்கவும், எங்கும் சிறப்புச் சொல்லும் ஒலி ஒலிக்கவும், மங்கல மங்கையர் விருப்பத்துடன் வாழ்த்துக் கூறவும், வேத ஒலிகள் மேல் எழுந்து ஒங்கவும், உலகத்தார் வியப்பும் விருப்பும் கொள்ளவும், மண எழுச்சி பார்க்க வந்து சேர்ந்தவர் யாவர்க்கும் மகிழ்ச்சி செய்து உறவினர் தத்த மக்கு ஏற்ற உயர்ந்த பல்லக்கு முதலிய ஊர்திகளில் ஏறிய மாந்தனர்.

167. மங்கலமான பாடல்களையும் நாதமே வடிவான மறைகளையும் பாடும் அந்தணர் கூட்டத்துடன், பூமாவைகளையும் பொன்னரி மாலைகளையும் வேறு மணங்களையும் அணிந்த ஆடவர்களும் நெருங்கிப் பணைத்து எழுந்து தாமரை அரும்பையும் சூதாடு கருவியையும் வெற்றி கண்டு, அணிகலன்களையும் குங்குமக் குழம்பையும் அணிந்த கொங்கைகளையுடைய மங்கையருடன் கூடி, பரந்து எழுந்த தன்மையுடன்,

168. அரிய திருமண எழுச்சி புறப்பட்ட அச்சம யத் தில் ஒலித்த வெண் சங்குகளாலும் ஒளியுடைய மணிகளினாலும் நெருங்கி ஏந்திச் சென்ற மயிற்சீலிக் குஞ்சங்களின் நீல நிறம் கொண்ட அலைகளினாலும், அந் நாளில் அப்போதே கருமையான கடல் கிளர்ச்சி பெற்று எழுந்து செல்வதைப் போன்று விளங்கியது.

- 169 நெருங்குதூ ரியங்கள் ஏங்க நிரைத்தசா மரைகள்
ஒங்கப் பெருங்குடை மிடைந்து செல்லப் பிணங்குபூங்
கொடிகள் ஆட அருங்கடி மணம்வந் தெய்த அன்றுதொட்
டென்றும் அன்பில் வருங்குல மறையோர் புத்தூர் மணம்வந்த புத்தூ
ராமால்.
- 170 நிறைகுடம் தூபம் தீபம் நெருங்குபா லிகைகள்
ஏந்தி நறைமலர் அறுகு சுண்ணம் நறும்பொரி பலவும் வீதி
உறைமலி கலவைச் சாந்தின் உறுபுனல் தெளித்து
வீதி மறையவர் மடவார் வள்ளல் மணம்எதிர் கொள்ள
வந்தார்.
- 171 கண் கள்ளண் ணிலாத வேண்டுங் காணையைக்
காண என்பார் பெண்களில் உயர நோற்றாள் சடங்கவி பேதை
என்பார் மண்களி கூர வந்த மணம்கண்டு வாழ்ந்தோம்
என்பார் பண்களில் நிறைந்த கீதம் பாடுவார் ஆடு வார்கள்.
- 172 ஆண்டகை அருளின் நோக்கின் லெள்ளத்துள்
அலைந்தோம் என்பார் தாண்டிய பரியும் நம்பால் தகுதியின் நடந்த
தென்பார் பூண்டயங் கிவனே காணும் புண்ணிய மூர்த்தி
என்பார் ஈண்டிய மடவார் கூட்டம் இன்னன இசைப்பச்
சென்றார்.
- 173 வருமணக் கோலத் தெங்கள் வள்ளலார் தெள்ளும்
வாசத் திருமணப் பந்தர் முன்பு சென்றுவெண் சங்கம்
எங்கும் பெருமழைக் குலத்தின் ஆர்ப்பப் பரிமிசை இழிந்து
பேணும் ஒருமணத் திறத்தின் அங்கு நிகழ்ந்தது மொழிவேன்
உய்ந்தேன்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 101.

119. நெருங்கி முழங்கும் இன்னியங்கள் ஒலிக்கவும், வரிசையாய் வீசப் பெறும் தாமரைகள் மேலே கிளர்ந்து வரவும், பெரிய குடைகள் நெருங்கிச் செல்லவும், ஒன்றுடன் ஒன்று மாறுபட்டவை போல் பலவையுள்ள அழகான கொடிகள் ஆடவுமாக இப்படி அந்தப் புதிய திருமண எழுச்சி புத்தூரை வந்து சேர்ந்தது. அதனால் அன்று முதலாக என்றும் அன்பில் வரும் ஆதி சைவ அந்தணர் வாழும் அந்தப் புத்தூர் 'மணம் வந்த புத்தூர்' எனப் பெயர் பெற்றதாயிற்று.

170. புத்தூரின் அந்தணரும் மங்கையரும் நிறைகுடம், தூபம், விளக்கு, முளைப்பாலிகைகள் முதலான மங்கலப் பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டும் மலர், அறுகு, பொன் சுண்ணப்பொடி, பொரி முதலியவற்றை இறைத்துக் கொண்டும், சந்தனம் கலந்த பன்னீர் தெளித்துக் கொண்டும் மண எழுச்சியில் வந்தவரை எதிர் கொண்டனர்.

171. வேறு மங்கையர் சிலர் "காளை போன்ற இவரைக்காண எண் இல்லாத கண்கள் வேண்டும்" என்பார் சிலர் "சடங்கவி சிவாசாரியின் மகளே இத்தகையவரை மணக்கப் போவதால் பெண்களில் எல்லாம் மிகவும் நோற்றவள்!" என்பார். சிலர் "மண் உலகம் மகிழ்த்தக்க இந்த மணத்தைக் காணப் பெற்றதால் நாம் பெரு வாழ்வை அடைந்தோம்" என்பார். சிலர் பண்களினால் நிறைந்த கீதம் பாடுவாரும் ஆடுவாரும் ஆனார்.

172. சிலர், "ஆண்தகையான இவரது அருள்நோக்கம் என்ற வெள்ளத்தில் அகப்பட்டு மீளும் வகையறியாது நின்றோம்" என்பார். சிலர், "இவர் ஏறிவரும் குதிரையும் தகுதிபெற நம்மிடம் வந்தது!" என்பார். சிலர், "அணிகள் பூண்ட இவரே நாம் கண்டு வாழும் புண்ணிய மூர்த்தி யாவார்" என்பார். அங்குக் கூடிய பலப்பல மங்கையரும் இவ்வாறு பாராட்டிப் பேச ஆரூர் சென்றார்.

173. இவ்வாறு மணக் கோலத்தோடு வருகின்ற எம் வள்ளலாரான நம்பியாரூரர் மிகவும் மணம் கமழும் மணப் பந்தலின் முன் போய், வெண்மையான சங்குகள் மேகம் போலமுழங்க, குதிரையை விட்டிறங்கி, உட்புகுந்து பேணிய தான அந்த மணத்தில் நிகழ்ந்த செய்தியைச் சொல்வேன். அதனால் நான் உய்தி பெறுவேன்.

102 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 174 ஆலுமறை சூழ்கயிலை யின்கண் அருள் செய்த
சாலுமொழி யால்வழி தடுத்தடிமை கொள்வான்
மேலுற எழுந்துமிகு கீழுற அகழ்ந்து
மாலும்அய னுக்கும் அரியார் ஒருவர் வந்தார்.
- 175 கண்ணிடை கரந்தகதிர் வெண்படம் எனச் சூழ்
புண்ணிய நுதல்புனித நிறுபொலி வெய்தத்
தண்மதி முதிர்ந்தகதிர் சாய்வதென மீதே
வெண்ணரை முடித்தது விழுந்திடை சழங்க.
- 176 காதிலணி கண்டிகை வடிந்தகுழை தாழச்
சோதிமணி மார்பின்அசை நூலினொடு தோளின்
மீதுபுனை உத்தரிய வெண்துகில் நுடங்க
ஆதபம் மறைக்குடை அணிக்கரம் விளங்க
- 177 பண்டிசரி கோவண உடைப்பழமை கூரக்
கொண்டதொர் சழங்கலுடை ஆர்ந்தழகு கொள்ள
வெண்துகி லுடன் குசை முடிந்துவிடு வேணுத்
தண்டொருகை கொண்டுகழல் தள்ளுநடை
கொள்ள.
- 178 மொய்த்துவளர் பேரழகு மூத்தவடி வேயோ
அத்தகைய மூப்பெனும் அதன்படிவ மேயோ
மொய்த்த நெறி வைதிகம் விளைந்த முதலேயோ
இத்தகைய வேடம் என ஐயமுற எய்தி.
- 179 வந்துதிரு மாமறை மணத் தொழில் தொடங்கும்
பந்தரிடை நம்பிஎதிர் பன்னுசபை முன்னின்று
இந்தமொழி கேண்மின்எதிர் யாவர்களும்
என்றான்
முந்தைமறை ஆயிரம் மொழிந்ததிரு வாயான்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 108

174. ஒலிக்கும் மறைகளால் சூழப்பெற்ற திருக்கயிலை மலையில் அருளுடைமையால் அருள் செய்த சால்புடைய அருள் மொழியின் படியே ஆலாலசந்தரரைத் தடுத்தா கொண்டு வழிப்படுத்துவதற்காக மேலே எழுந்து பறந்துக் கீழே தோண்டியும் சென்று அறிவு மயங்கிய நான்முகன் திருமால்களுக்கு அரியவரான ஒப்பற்ற இறைவர் வந்தார்.

175. இரு கண்களுக்கு நடுவே உள்ள ஒரு நெற்றிக் கண்ணை மறைத்துச் சூழ்ந்த ஒளியுடைய வெண்மையான ஆடை போல் நெற்றியிலே தூய்மையான வெண்ணீறு விளங்கவும் குளிர்ந்த பிறைச் சந்திரன் முதிர்ந்து கதிர் சாய்ந்த தன்மைபோல் வெண்மையான நரைமுடிப்பு விழுந்து அசைந்திடவும் (எய்தி)

176. செவியில் உருத்திராக்கத்தால் ஆன காதணிகள் தாழ்ந்து விளங்கவும், ஒளியும் அழகும் பொருந்திய மார்பின் மேல் அணிந்த பூணூலோடு தோள்மீது உத்தரியமாய் அணிந்த வெண்மையான ஆடையும் அசைந்திடவும், கையில் வெயிலை மறைக்கின்ற குடை விளங்கவும்,

177. வயிற்றினின்று சரிந்த கோவண உடையின் பழைமை மிகும்படி அதன் மீது அணிந்த உடை பொருந்தி நின்று அழகு செய்யவும், வெண்மையான ஆடையும் தருப்பைப் புல்லும் நுனியில் முடிந்து விட்ட மூங்கில் தண்டு மற்றொரு கையில் தாங்கி வரும்போது கால்கள் முதுமையால் நிலை கொள்ளாது தள்ளாடிய நடை கொள்ளவும்,

178. இங்ஙனம் கொண்ட திருக்கோலமானது 'செறிந்து வளர்கின்ற பேரழகே முதிர்ந்து மூப்பு ஆகிய உருவமோ? அல்லது அவ்வாறு உள்ள முதுமையின் உண்மையான வடிவமோ? அல்லது உண்மை வைதிக நெறியை உலகத்தில் உண்டாக்கிய மூலப் பொருளோ?' என அங்குக் கண்டோர் எல்லாரும் ஐயப்படுமாறு வந்தார்,

179. அவ்வாறு வந்து மணம் தொடங்கும் பந்தலில் நம்பி ஆரூர் எதிரில் அவையின் முன் நின்று, பழமையுடைய அளவில்லாத வேதங்களைச் சொன்ன வாயையுடைய சிவபெருமான், "யாவரும் நான் சொல்ல போவதைக் கேளுங்கள்" எனக் கூறத் தொடங்கினார்.

104 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

'180 என்றுரைசெய் அந்தணனை எண்ணில்மறை
யோரும்
மன்றல்வினை மங்கல மடங்கலனை யானும்
நன்றமுது நல்வரவு நங்கள்தவம் என்றே
நின்றதிவண் நீர்மொழிமின் நீர்மொழிவ
தென்றார்.

'181 பிஞ்ஞகனும் நாவலர் பெருந்தகையை நோக்கி
என்னிடையும் நின்னிடையும் நின்ற இசை
வால்யான்
முன்னுடைய தோர்பெரு வழக்கினை முடித்தே
நின்னுடைய வேள்வியினை நீமுயல்தி என்றான்.

'182 நெற்றிவிழி யான்மொழிய நின்றநிகர் இல்லான்
உற்றதொர் வழக்கெனிடைய நீயுடைய துண்டேல்
மற்றது முடித்தலதி யான்வதுவை செய்யேன்
முற்ற இது சொல்லு கென எல்லைமுடி வில்லான்.

183 ஆவதிது கேண்மின்மறையோர் என்அடி
யான் இந்
நாவல்நகர் ஊரன்இது நான் மொழிவ
தென்றான்
தேவரையும் மாலயன் முதல்திருவின் மிக்கோர்
யாவரையும் வேறடிமை யாவுடைய எம்மான்.

184 என்றான் இறையோன் அதுகேட்டவர் எம்ம
ருங்கும்
நின்றார் இருந்தார் இவன் என்நினைந் தான்
கொல் என்று
சென்றார் வெகுண்டார் சிரித்தார் திருநாவ
லாரான்
நன்றால் மறையோன் மொழி என்றெதிர் நோக்கி
நக்கான்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 105

180. இங்ஙனம் சொன்ன அந்தணனை, அங்கிருந்த அந்தணர்களும் மணமகனான நம்பி ஆரூரரும் பார்த்து “உமக்கு நல்வரவு! அது நமக்கு நல்லது! அது எங்கள் தவமாகும்” எனக் கூறி “நீங்கள் சொல்ல எண்ணியதைக் கூறுங்கள்;” என்று உரைத்தனர்.

181. தம் சடைக் கோலத்தை மறைத்துக் கொண்டு வந்த வேதியரும் நாவலூரரைப் பார்த்து, “எனக்கும் உனக்கும் முன்காலத்தில் உண்டான உடன்படிக்கை மூலம் உள்ள ஒரு பெரு வழக்கைத் தீர்த்து அதன் பின் நீ உன் வேள்வியை (மணத்தை)ச் செய்து கொள்க!” என்றார்.

182. தம் நெற்றிக் கண்ணை மறைத்துக் கொண்டு வந்த அந்தணர் (இறைவர்) இங்ஙனம் சொல்ல, ஒப்பில்லாத நம்பியாரூரர் அவரைப் பார்த்து, “என்னிடம் பொருந்தியுள்ள ஒரு வழக்கு உனக்கு இருக்குமானால், அதை முடித்தபின் அன்றி நான் மணம் செய்துகொள்ளேன். ஆதலால் இதனை முழுவதும் சொல்லுக!” என்று இயம்பினார்.

183. “நான் கூறுவது இதுவே! அந்தணர்களே! இந்த நாவலூரன் என் அடிமையாவான்! இதுவே யான் இங்குச் சொல்ல வந்த வழக்கு!” என்றார், தேவரையும் நான்முகன் திருமால் முதனிய பெருஞ் செல்வம் உடையவரையும் தனியாய்த் தமக்கு அடிமையாய்க் கொண்ட எம் இறைவன்.

184. என்று மேற்கண்டவாறு உரைத்தார் இறைவர். அதைக் கேட்டவரான பந்தலில் எங்கும் நின்றவர்களும் இருந்தவர்களும் “இவர் என்ன எண்ணி இதனைச் சொன்னார்?” என்று அவருடைய பக்கத்தில் சென்றவரும் சினந்தவரும் சிரித்தவர்களுமாயினர். நாவலூரர் “இந்த அந்தணனின் மொழி நன்றாக இருக்கின்றது!” என்று அவர் எதிரில் இகழ்ச்சி தோன்ற நகைத்தார்,

106 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 185 நக்கான் முகம் நோக்கி நடுங்கி நுடங்கி யார்க்கும்
மிக்கான் மிசையுத் தரியத்துகில் தாங்கி மேற்
சென்று
அக்கா லம்உன் தந்தை தன் தந்தை ஆள்ஓலை
ஈதால்
இக்கா ரியத்தை நீஇன்று சிரித்ததென் ஏட என்ன.
- 186 மாசிலா மரபில் வந்த வள்ளல்வே தியனை
நோக்கி
நேசமுன் கிடந்த சிந்தை நெகிழ்ச்சியால் சிரிப்பு
நீங்கி
ஆசில் அந்தணர்கள் வேறோர் அந்தணர்க்கடிமை
ஆதல்
பேசஇன் றுன்னைக் கேட்டோம் பித்தனோ
மறையோன் என்றார்.
- 187 பித்தனும் ஆகப் பின்னும் பேயனும் ஆக நீயின்று
எத்தனை தீங்கு சொன்னால் யாதும் றவற்றால்
நாணேன்
அத்தனைக் கென்னை ஒன்றும் அறிந்திலை யாகில்
நின்று
வித்தகம் பேச வேண்டாம் பணிசெய வேண்டும்
என்றார்.
- 188 கண்டதோர் வடிவால் உள்ளங் காதல்செய்
துருகாநிற்கும்
கொண்டதோர் பித்த வார்த்தை கோபமும்
உடனே ஆக்கும்
உண்டொராள் ஓலை என்னும் அதன் உண்மை
அறிவேன் என்று
தொண்டனார் ஓலை காட்டு கென்றனர் துணைவ
னாரை.

185. அவ்வாறு இகழ்ச்சி தோன்ற நகைத்த நம்பியாரூரரின் முகத்தை நேரேபார்த்து, இறைவர் நடுங்கித் தள்ளாடியபடி கீழே சரிந்த உத்தரியத்தை மேலே எடுத்து இட்டுத் தாங்கியபடி நெருங்கிச் சென்று “அந்நாளில் உன் தந்தையின் தந்தை (பாட்டன்) எழுதித் தந்த அடிமை ஒலை இது! இன்று நான் கூறியதை இகழ்ந்து நகைத்தது ஏன்? ஏடா?” என இறைவர் கூறியருள,

‘186. குற்றம் இல்லாத ஆதி சைவ வேதியர் குலத்தில் வந்த நம்பியாரூரர், வேதியரைப் பார்த்து, முன்னம் அன்பு தொடர்ந்து வந்ததால் ஒருவாறு உள்ளமானது நெகிழ்ப் பெற்றுச் சிரிப்பு நீங்கி, “குற்றமற்ற சைவ வேதியர் வேறு ஓர் அந்தணர்க்கு அடிமையாவர் என்ற சொல் சொல்வதை இன்று உம்மிடமே கேட்டோம்! மறையவனே! நீ பித்தனோ!” என்றார்.

187. அதைக் கேட்ட இறைவரான வேதியர் “நான் நீ சொன்னபடியே பித்தன் ஆனாலும் சரி, அதனோடு பேயன் ஆனாலும் சரி, மேலும் நீ இன்னும் எவ்வளவு தீ மொழிகளைச் சொன்னாலும் சரி. நான் ஒன்றாலும் நாணம் அடைந்து நிற்க மாட்டேன்! இவ்வளவுக்கும் நீ என் தன்மை ஒன்றும் தெரிந்து கொள்ளவில்லையானால், கேலி பேச வேண்டா! நான் இட்ட பணியைச் செய்தல் வேண்டும்” என்றார்.

188. “நான் பார்த்த இந்தக் கிழ வேதியரின் திருவடிவின் அழகில் ஈடுபட்டு என் உள்ளம் ஆசையினால் உருகுகின்றது. ஆனால் அதற்கு மாறாக, அவர் தாம் மேற் கொண்டு கூறிய சொற்கள் சினத்தை அதனுடனே ஒன்றாக உண்டாக்குகின்றன. எனவே, இவ்விரண்டு வழியிலும் சென்று விடாது ஓர் அடிமை ஒலை உண்டு என்று இவர் கூறிய அதன் உண்மையை ஆராய்ந்து அறிவேன்!” என்று எண்ணி, “ஐயனே! நீங்கள் கூறிய அடிமை ஒலையைக் காட்டுக!” எனத் தொண்டரான நம்பி, தம் உயிர்த் துணைவரான வேதியரை வினவினார்.

108 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 189 ஓலைகாட் டென்று நம்பி உரைக்க நீ ஓலை
காணற்
பாலையோ அவைமுன் காட்டப் பணிசெயற்
பாலை என்ற
வேலையில் நாவலூரார் வெகுண்டுமேல் விரைந்து
சென்று
மாலயன் தொடரா தானை வலிந்துபின் தொடர
வற்றார்.
- 190 ஆவணம் பறிக்கச் சென்ற அளவினில் அந்த
ணாளன்
காவணத் திடையே ஓடக் கடிதுபின் தொடர்ந்து
நம்பி
பூவணத் தவரை உற்றார் அவரலால் புரங்கள்
செற்ற
ஏவணச் சிலையி னாரை யார்தொடர்ந் தெட்ட
வல்லார்.
- 191 மறைகளா யினமுன் போற்றி மலர்ப்பதம் பற்றி
நின்ற
இறைவனைத் தொடர்ந்து பற்றி எழுதும்ஆள்
ஓலை வாங்கி
அறைகழல் அண்ணல் ஆளாய் அந்தணர் செய்தல்
என்ன
முறை எனக்கீறி யிட்டார் முறையிட்டான் முடிவி
லாதான்.
- 192 அருமறை முறையிட் டின்னும் அறிவதற் கரியான்
பற்றி
ஒருமுறை முறையோ என்ன உழைநின்றார்
விலக்கி இந்தப்
பெருமுறை உலகில் இல்லா நெறிகொண்டு பிணங்கு
கின்ற
திருமறை முனிவ ரே நீர் எங்குளீர் செப்பும்
என்றார்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 109

189. இங்ஙனம் நம்பி யாருர், “ஓலையைக் காட்டுக!” என வினவ, அதைக் கேட்ட வேதியர் “நீ ஓலையைப் பார்த்து அறியத் தக்கவனோ! அல்லை” அதனை, அவை முன் காட்ட அவர் முடிவு சொன்னபின் அதன்படி பணி செய்வதற்கு மட்டும் தகுதியுடையாய்!” என்று சொன்னார். அவ்வளவில், நாவலூரர் சினந்து, மேற்கிளம்பிச் சென்று, நான்முகன் திருமால்களுக்கும் எட்டாத அந்த இறைவனை வலிந்து பின் தொடரலானார்.

190. இங்ஙனம் ஓலையை வலிந்து பறித்திட நம்பி நம்பியாருர் சென்றபோது அந்தணரான இறைவர் மணப் பந்தலில் ஓட, அந்த அழகிய மேனியுடையவரை விரைவாய்ப் பின் தொடர்ந்து சென்று பிடித்தார். திரிபுரம் எரித்த, மலையை வில்லாகக் கொண்ட அவரை நம்பி யாாருரே அல்லாது வேறு யார்தான் தொடர்ந்து பிடிக்க வல்லார்? எவரும் இல்லை!

191. மறைகள் எல்லாம் முன் துதித்துத் தம் மலர் போன்ற அடிகளைப் பற்றிக் கொள்ள நின்ற அவ்விறைவரைத் தொடர்ந்து சென்று பிடித்துக் கொண்டு அவர் கையில் இருந்த அடிமை ஓலையைப் பறித்துக் குற்றம் இல்லாத அந்தணர் பிறர்க்கு அடிமையாய்ப் பணி செய்தல் என்ன முறைமையில் அமைந்தது?” எனக் கூறி ஒலிக்கின்ற வீரக் கழல் அணிந்த பெருமையுடைய நம்பியாருர் அந்த ஓலையைக் கிழித்து எறிந்து விட்டார். முடிவற்ற இறைவன் முறையிடலானான்.

192. அரிய வேதங்கள் எல்லாம் ஒலமிட்டுத் தேடியும் இன்னும் அறியப்படாத இறைவன் நம்பியாருரைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு முறை “இது முறையாகுமோ?” என்று முறையிடவும், சுற்றிலும் இருந்த உறவினர் இருவரையும் விலக்கி வேதியரைப் பார்த்து, “இவ்வாறு உலகத்தில் இது வரை இல்லாத ஒரு புதிய வழக்கைக் கொண்டு வந்து மாறுபட்டு நிற்கின்ற வேதியரே, நீவிர் எங்குள்ளவர்? கூறுக!” என்று வினவினர்.

'110 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 193 என்றலும் நின்ற ஐயர் இங்குளேன் இருப்புஞ் சேய்
தன்றிந்த வெண்ணைய் நல்லூர் அதுநிற்க
அறத்தா நின்றி
வன்றிறல் செய்தென் கையில் ஆவணம் வலிய
வாங்கி
நின்றிவன் கிழித்துத் தானே நிரப்பினான் அடிமை
என்றான்.
- 194 குழைமறை காதி னானைக் கோதில் ஆ ரூர்
நோக்கிப்
பழையமன் நாடிபோலும் இவன் என்று
பண்பின்மிக்க
விழைவுறு மனமும் பொங்க வெண்ணைய்நல்
லூராயேல் உன்
பிழைநெறி வழக்கை ஆங்கே பேசநீ போதாய்
என்றார்.
- 195 வேதியன் அதனைக் கேட்டு வெண்ணைய்நல்
லூரி லேநீ
போதினும் நன்று மற்றப் புனிதநான் மறையோர்
முன்னர்
ஆதியில் மூலவோலை காட்டி நீ அடிமை யாதல்
சாதிப்பன் என்று முன்னே தண்டுமுன் தாங்கிச்
சென்றான்.
- 196 செல்லுநான் மறையோன் தன்பின் திருமுகக்
காந்தஞ் சேர்ந்த
வவ்விரும் பணையு மாபோல் வள்ளலுங் கடிது
சென்றான்
எல்லையில் சுற்றத் தாரும் இதுஎன்னாம் என்று
செல்ல
நல்லஅந் தணர்கள் வாழும் வெண்ணைய்நல்
லூரை நண்ணி

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ '111

193. பக்கத்தில் நின்றவர் இவ்வாறு வினவவும், அங்கு நின்ற இறைவர், “நான் இங்கு இருப்பவன் தான். என் இருப்பிடமும் நெடுந்தொலைவில் இல்லை! இங்கே அண்மையில் உள்ள திருவெண்ணெய் நல்லூராகும். அது போக, அறவழியினின்றும் தவறி, என் கையிலிருந்த ஓலையை வலியப் பிடுங்கிக் கிழித்து எறிந்ததால், தான் எனக்கு அடிமை என்ற உண்மையை இவன் உறுதிப்படுத்தி விட்டான்!” என்றார்.

194. மறைத்த குழையணிந்த காதையுடைய வேதியரைக் குற்றம் அற்ற நம்பியாரூரர் பார்த்து, ‘இவன் பழைய மன்றாடி போலும்! என்று தம்முள் கொண்டு, முன் அன்பின் தன்மை மிக்குப் பொருந்திய உள்ளத்தில் அதனால் நெகிழ்ந்த ஆசையானது மேலும் மேலும் பெருக, “ஐயா! நீர் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் இருப்பவரானால், நீ மேற் கொண்டு வந்த இந்தப் பிழை வழக்கைப் பேச அங்கேவருவாய்” என்றார்.

195. நம்பியாரூரர் கூறியதை இறைவர் கேட்டு, “நீ வெண்ணெய்நல்லூர்க்கு வந்தாலும் நல்லதே! அந்த ஊரில் உள்ள தூய மறையவர் முன்பு ஆதியில் எழுதித் தந்த மூல ஓலையைக் காட்டி எனக்கு நீ அடிமையே என்பதைச் சாதித்துக் காட்டுவேன்!” எனக் கூறிக் கொண்டு தண்டையூன்றியபடி முன்னே சென்றார்.

196. அங்ஙனம் போகும் அந்தணர் பின், வேறுபடுத்தும் காந்தத்தின் பின்பு இரும்பு இழுத்துச் செல்லப்பட்டு அணைவதைப் போல், நம்பி ஆரூரரும் தம் வயமின்றியே விரைவாய்ப் போனார். அங்குக் கூடியிருந்த சுற்றத்தவரும் ‘இது எப்படி முடியுமோ?’ என்ற ஐயத்துடன் தொடர்ந்து வர, நல்ல அந்தணர் வாழ்வதற்கு இடமான திருவெண்ணெய் நல்லூரை அடைந்தனர்.

112 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 197 வேதபா ரகரின் மிக்கார் விளங்குபேர் அவைமுன்
சென்று
நாதனாம் மறையோன் சொல்லும் நாவலூர்
ஆருரன்தான்
காதலென் அடியான் என்னக் காட்டிய ஓலை கீறி
மூதறி வீர்முன் போந்தா னிதுமற்றென் முறைப்பா
டென்றான்.
- 198 அந்தணர் அவையில்மிக்கார் மறையவர் அடிமை
ஆதல்
இந்தமா நிலத்தில் இல்லை என்சொன்னாய்
ஐயா என்றார்
வந்தவா றிசைவே அன்றோ வழக்கிவன் கிழித்த
ஓலை
தந்தைதன் தந்தை நேர்ந்தது என்றனன் தனியாய்
நின்றான்.
- 199 இசைவினால் எழுதும் ஓலை காட்டினான் ஆகில்
இன்று
விசையினால் வலிய வாங்கிக் கிழிப்பது வெற்றி
ஆமோ
தசையெலாம் ஒடுங்க மூத்தான் வழக்கினைச் சாரச்
சொன்னான்
அசைவில் ஆருரர் எண்ணம் என் என்றார்
அவையில்மிக்கார்.
- 200 அனைத்துநூல் உணர்ந்தீர் ஆதி சைவனென் றறிவீர்
என்னைத்
தனக்குவே றடிமை என்றிவ் வந்தணன் சாதித்
தானேல்
மனத்தினா லுணர்தற் கெட்டா மாயைஎன்
சொல்லு கேன்யான்
எனக்கிது தெளிய வெண்ணா தென்றனன்
எண்ணம் மிக்கான்.

6. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் □ 113

197. அந்தணர்களில் சிறந்தவர் கூடி விளங்கிய பெரிய அவையின் முன் போய்த்தலைவரான வேதியர், “எல்லாரும் பாராட்டுதற்குரிய திருநாவலூரில் தோன்றிய நம்பி ஆரூரன், தான் என் விருப்பமுடைய அடிமை என்பதற்குச் சான்று காட்டிய ஒலையைக் கிழித்து விட்டுப் பேரறிவுடைய உங்கள் முன்பு வந்திருக்கின்றவன். இதுவே என் முறையீடாகும்” என்று சொன்னார்.

198. அந்த அந்தணரின் அவையில் தலைவர்கள் இதைக் கேட்டனர். கேட்டு, “ஐயனே! அந்தணர் மற்ற வர்க்கு அடிமையாவது இவ்வுலகத்தில் இல்லை. அங்ஙனமாகவும், நீ புதுநெய்யாய்ச் சொன்னது என்ன?” என வினவினர். அதற்குத் தனியாய் வந்த அந்த வேதியர் “இந்த வழக்கு வந்த விதம் ‘இசைவின்’ மூலம் அன்றோ! அந்த ‘இசைவைக்’ காட்டும் சான்றாகி இவனால் கிழிக்கப்பட்ட ஒலையாவது அவனுடைய பாட்டனார் அடிமையை ஒப்புக் கொண்டு எழுதித் தந்ததாகும்” என்று உரைத்தார்.

199. வேதியரான இறைவர் கூறக் கேட்ட சபையில் உள்ள சான்றோர் நம்பியாரூரரைப் பார்த்து “இசைவுப் படி எழுதிய ஒலையை இவர் காட்டினால் அதை விரைவில் பறித்துக் கிழிப்பது உமக்கு வெற்றி தருவதாகுமோ? தசை எல்லாம் ஒடுங்க மிசவும் மூத்த இவர் தம் வழக்கைப் பொருந்த எடுத்துச் சொன்னார். நம்பியாரூரே! இது பற்றி உம் கருத்து யாது?” என வினவினர்.

200. எண்ணம் மிக்கு, இதற்கு அசைவில்லாது நின்ற நம்பியாரூரர் “எல்லா நூல்களும் கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களே! நீங்கள் என்னை ஆதிசைவன் என்று அறிவீர்! அப்படியிருக்க, இந்த அந்தணன் என்னைத் தனக்கு அடிமை எனக் கூறுவானானால், இது என் உள்ளத்துக்கு எட்டாத மாயையாக உள்ளது. எனக்கு இது அறிந்து கொள்ளக் கூடாததாய் உள்ளது!” என்று சொன்னார்.

114 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 201 அவ்வுரை அவையின் முன்பு நம்பியா ருரர்
சொல்லிச்
செவ்விய மறையோர் நின்ற திருமறை முனியை
நோக்கி
இவ்வுலகின்கண் நீயின் நிவரையுள் னடிமை என்ற
வெவ்வுரை எம்முன் பேற்ற வேண்டும்என் றுரைத்து
மீண்டும்.
- 202 ஆட்சியில் ஆவணத்தில் அன்றிமற் றயலார்
தங்கள்
காட்சியில் மூன்றில் ஒன்று காட்டுவாய் என்ன
முன்னே
மூட்சியிற் கிழித்த ஓலை படியோலை மூல ஓலை
மாட்சியிற் காட்ட வைத்தேன் என்றனன் மாயை
வல்லான்.
- 203 வல்லையேல் காட டிங் கென்ன மறையவன் வலிசெய்
யாமல்
சொல்லநீர் வல்லீ ராகில் காட்டுவேன் என்று
சொல்லிச்
செவ்வநான் மறையோய் நாங்கள் தீங்குற
ஒட்டோம் என்றார்
அல்லல்தீர்த் தாள நின்றார் ஆவணங் கொண்டு
சென்றார்.
- 204 இருள்மறை மிடற்றோன் கையில் ஓலைகண்
டலையோர் ஏவ
அருள்பெறு கரணத் தானும் ஆவணம் தொழுது
வாங்கிச்
சுருள்பெறு மடியை நீக்கி விரித்தனன் தொன்மை
நோக்கித்
தெருள்பெறு சவையோர் கேட்ப வாசகம் செப்பு
கிணறான்.

6. தடுத்தாட் கொண்டபுராணம் □ 115

201. அத்தகைய சொற்களை நம்பியாரூரர் அந்த அவையில் சொல்ல, அந்த அவையில் இருந்த அந்தணர்கள் அங்கு நின்ற திருமறை முனிவரைப் பார்த்து “இவ்வுலகத்தில் நீ என்று இவரை உன் அடிமை என்ற வகை பொருந்திய வழக்கை எங்கள் முன்பு மெய்ப்பித்ததுக் காட்ட வேண்டும்” எனச் சொல்லி மேலும் சொல்லலாயினர்.

202. “அங்ஙனம் மெய்ப்பிக்க வேண்டுமேல் ஆட்சி, ஆவணம், அயலவரின் சாட்சி என்று மூன்று வகைச் சாட்சியங்களில் ஒன்றைக் காட்ட வேண்டும்” எனச் சொல்ல, மாயையில் வல்ல அந்த வேதியர் “அந்த மூன்றில் நான் காட்ட விரும்புவது ஆவணமேயாகும். ஆனால் முன்னம் மணப்பந்தலில் சினத்தால் இந்த ஆரூரன் கிழித்தது படி ஓலையாகும். மூல ஓலையை அறங்கூறும் அவையின் முன் காட்டுவதற்காகச் சேமமாய் வைத்துள்ளேன்” என்று இயப்பினார்.

203. “நீங்கள் அங்ஙனம் காட்ட வல்லவரானால் இங்குக் காட்டுங்கள்” என்றனர். அப்போது இறைவர் “நம்பியாரூரன் முன்போல் வலிந்து என் ஓலையைக் கிழித்தெறியாது இருக்க உங்களால் சொல்லக் கூடுமாயின், காட்டுவேன்” என்று இறைவர் உரைத்தார். மறையவர்களான அந்தணர்கள், “நாங்கள் முன்போல் இங்குச் சான்றான ஓலைக்குத் தம உண்டாகும்படி விடமாட்டோம்!” என்று உறுதி கூறினர் துன்பத்தைத் தவிர்த்துத் தடுத்து ஆட்கொள்ள வந்த இறைவராகிய வேதியர் ஓலையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு அவையோரின் முன் சென்றார்.

204. கருமையான கழுத்தை மறைத்துக் கொண்டு வந்த வேதியர் தம் கையில் எடுத்துக் காட்டிய ஓலையைக் கண்டு அவையோர் ஏவினதால், அவையில் உள்ள அருளைப் பெற்ற கரணத்தான், அந்த ஆவணமாகும் ஓலையை உரியபடி வணங்கி வாங்கி, அதை வைத்துச் சுருட்டியிருந்த உறையை எடுத்து விலக்கிச் சுருண்ட சுருளை விரித்து, முதலில் அதன் பழமையைப் பரிசோதித்து, அறிந்து கொண்டு, அறிவுடையவர்களான அவையினர் யாவரும் கேட்க, அதில் உள்ள வாசகத்தைப் பிண்கண்ட வாறு படித்துச் சொல்லலானான்.

176 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 205 அருமறை நாவல் ஆதி சைவன் ஆருரன் செய்கை
பெருமுனி வெண்ணெய் நல்லூர்ப் பித்தனுக்
கியானும் என்பால்
வருமுறை மரபு ளோரும் வழித்தொண்டு செய்தற்
கோலை
இருமையால் எழுதி நேர்ந்தேன் இதற்கிவை என்
எழுத்து*
- 206 வாசகங் கேட்ட பின்னர் மற்றுமேல் எழுத்திட்
டார்கள்
ஆசிலா எழுத்தை நோக்கி அவையொக்கும் என்ற
பின்னர்
மாசிலா மறையோர் ஐயா மற்றுங்கள் பேரனார்தம்
தேசுடை எழுத்தே ஆகில் தெளியப்பார்த் தறிமின்
என்றார்.
- 207 அந்தணர் கூற இன்னும் ஆள்ஒலை இவனே
காண்பான்
தந்தைதன் தந்தை தான்வே நெழுதுகைச்
சாத்துண் டாகில்
இந்தஆ வணத்தி னோடும் எழுத்துநீர் ஒப்பு
நோக்கி
வந்தது மொழிமின் என்றான் வலிய ஆட்
கொள்ளும் வள்ளல்*
- 208 திரண்டமா மறையோர் தாமும் திருநாவ லூரர்
கோமுன்
மருண்டது தெளிய மற்ற மறையவன் எழுத்தால்
ஒலை
அரண்தரு காப்பில் வேறொன் றழைத்துடன் ஒப்பு
நோக்கி
இரண்டும்ஓத் திருந்த தென்னே இனிச்செயல்
இல்லை என்றார்.

205. “அந்தணர் வாழும் திருநாவலூரில் ஆதிசைவ மரபில ஆரூரன் என்ற நான் இதன்மூலம் எல்லாரும் அறிய எழுதி வைக்கும் செய்தியாவது: பெருமுனிவரான திருவெண்ணைய நல்லூர்ப் பித்தனுக்கு நானும் என் வழியில் வருபவரும் வழிவழியாய்த் தொண்டு செய்து வருவோம் என்பதற்காக உடன்பட்டு இந்த ஓலையை மனமும் செயலும் சம்மதித்து எழுதித் தந்தேன். இதற்கு இது என் கையெழுத்து” (கரணத்தான் — கணக்கன். அவையின் உத்தரவை நிறைவேற்றுவன்)

206. இங்ஙனம் கரணத்தான் படித்த ஓலை வாசகத்தைக் கேட்ட பின்னர் எழுதித் தந்தவரின் கையெழுத்துக்குப்பின் சாட்சிக் கையெழுத்திட்டவரின் கையெழுத்துக்களையும் பார்த்து, அவை சரியாய் இருப்பதை அறிந்த பின், குற்றம் இல்லாத சுவையினர், நம்பி ஆரூரைப் பார்த்து, “ஐயா! இந்த ஓலையில் உள்ள கையெழுத்து பாட்டனாரருடைய உண்மையான கையெழுத்தாய் இருந்தால், அதைத் தெளிய முழுதும் பரிசோதித்துத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்” எனக் கூறினர்.

(மீலம் எழுத்திட்டவர் — சாட்சி கையெழுத்திட்டவர்)

207. அந்தணர் இங்ஙனம் சொல்ல, “இந்த அடிமை ஓலைவாய்க் கண்டு தெளிவதற்கு இவனோ உரியவன்? இவனுடைய பாட்டன் எழுதிய வேறு கைச்சாத்துக்கிடைக்கும்படியான அதை வரவழைத்து இந்த ஓலையின் கையெழுத்துடன் அதை நீங்கள் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, உங்களை உள்ளத்திற் நிபந்தம் என்று படுவதைத் தீர்ப்பாகச் சொல்லுங்கள்” என்று வலிய ஆட்கொள்ள வந்த வள்ளலான துறைவர் தாமே முந்திக் கொண்டு சொன்னார்.

208 அங்குக் கூடியிருந்த அவையினரும் அவ்வாறே செய்ப எண்ணி, முன்னே நம்பி ஆரூரர்கொண்ட மயக்கம் நீங்கிட, அவர் பாட்டனார் தாமே தம் கையால் எழுதிய வேறு ஓலையைத் தக்க பாதுகாவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்திலிருந்து வரவழைத்து, அதன் எழுத்தினை அந்தணர் காட்டிய ஓலையின் கையெழுத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து “இரண்டு கையெழுத்தும் ஒன்று போலவே உள்ளன! இனி நாம் செய்யக் கூடியது ஒன்றுமில்லை!” எனக் கூறினர்.

[அரண தரு காப்பு — அயலார் ஒருவர் மாற்றக் கூடாத காவல்]

'118 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 209 நான்மறை முனிவ னார்க்கு நம்பியா ருரர்
தோற்றீர்
பான்மையின் ஏவல் செய்தல் கடன் என்று பண்பில்
மிக்க
மேன்மைபோர் விளம்ப நம்பி விதிமுறை இதுவே
ஆகில்
யான் இதற் கிசையேன் என்ன இசையுமோ என்று
நின்றார்.
- 210 திருமிது மறையார் நின்று செழுமறை முனிபை
நோக்கி
அருமுனி நீமுன் காட்டும் ஆவணம் அதனில் எங்கள்
பெருமைசேர் பதியே யாகப் பேசிய துமக்கில் லூரில்
வருமுறை மனையும் நீடு வாழ்க்கையும் காட்டு
கென்றார்.
- 211 பொருவரும் வழக்கால் வென்ற புண்ணிய முனிவர்
என்னை
ஒருவரும் அறியீராகில் போதும் என்றிரைத்துச்
சூழ்ந்த
பெருமறை யவர்க்கு ழாமும் நம்பியும் பின்பு
செல்லத்
திருவருட் டுறையே புக்கார் கண்டிலர் திகைத்து
நின்றார்.
- 212 எம்பிரான் கோயில் நண்ண இலங்குநூல் மாப்பர்
எங்கள்
நம்பர்தங் கோயில் புக் கதென்கொலோ என்று நம்பி
தம்பெரு விருப்பினோடு தனித்தொடர்ந் தழைப்ப
மாதோடு
உம்பரின் விடைமேல் தோன்றி அவர்தமக்
குணர்த்தல் உற்றார்.

209. இங்ஙனம் விசாரணையை முடித்துக் கொண்டு சபையோர், “நம்பி ஆரூரே! நீங்கள் இந்த வழக்கிலே இம் முனிவர்க்குத் தோற்றுவிட்டீர்! அவர் ஏவல் கொள்ளும் தன்மைப்படி அவருக்கு நீர் ஏவல் செய்தலே உம் கடமையாகும்,” எனத் தீர்ப்புக்கூற, அதைக் கேட்ட நம்பி ஆரூர் “இதுவே விதிப்படியான தீர்ப்பு என்றால் நான் இதற்குச் சம்மதிக்க மாட்டேன் என்று சொல்ல முடியுமோ?” என்று சொல்லி நின்றார்.

210. அசன் பின்பு திரு மிகுந்த அவையினர் தம் முன்பு நின்ற அந்தணரைப் பார்த்து, “அரிய முனிவரே! நீங்கள் முன்னே காட்டிய ஒலையில் எங்கள் பெருமையுடைய திருவெண்ணெய் நல்லூரே உங்கள் ஊராக எழுதப்பட்டுள்ளது. அஃது உண்மையானால், இந்த லூரில் உள்ள உமக்குப் பழைமையான வீட்டையும் தொன்று தொட்டு வரும் நீண்ட வாழ்க்கையையும் காட்டுக!” என்று கூறினர். (வாழ்க்கை — வாழ்ந்ததற்குரிய அடையாளங்கள்)

211. ஒப்பில்லாத வழக்கைப் பேசி வெற்றி பெற்ற புண்ணிய முனிவர் அந்தணர்களைப் பார்த்து “என்னை ஒருவரும் அறியீரானால் என்னுடன் வாருங்கள். என் மனையையும் வாழ்க்கையையும் காட்டுவேன்” என்று கூறி, சுற்றி நின்ற அவ்வூர் அந்தணர்களும் திரு நாலலூரிலிருந்து வந்த அந்தணர்களும் நம்பியாரூரரும் தம் பின் வர முன் சென்று ‘திருவருட்டுறை’ என்ற திருக்கோயிலுள் புகுந்தார். அதன்பின் அவர்களுள் எவரும் அவரைக் காணவில்லை.

(திருவருட்டுறை — திருவருள்துறை — திருவெண்ணெய் நல்லூரில் இருந்த கோயிலின் பெயர்.)

212. கிழ வேதியராக வந்த இறைவர் அந்தக் கோயிலுள் புகவும் “விளங்கும் பூணூல் அணிந்த இந்த அந்தணர் எம் இறைவரின் கோயிலில் புகுந்ததன் காரணம் யாது?” என்று ஐயம் கொண்டு, நம்பியாரூர் அந்தணர் கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்து முன் சென்று, மிக்க விருப்பத்துடன் அவரைத் தனியாய்க் கோயிலுள் தொடர்ந்து அழைக்க, சிவபெருமான் வான் வெளியில் காளையூர்தியில் எழுந்தருளி வெளிப்பட்டுப் பின் கண்டவாறு அவருக்கு உண்மையை உணர்த்தியருளினார்.

120 □ திருத்தொண்டர் புராணம்.

- 213 முன்புநீ நமக்குத் தொண்டன் முன்னிய வேட்கை
கூரப்
பின்புநம் ஏவலாலே பிறந்தனை மண்ணின் மீது
துன்புறு வாழ்க்கை நின்னைத் தொடர்வறத்
தொடர்ந்து வந்து
நன்புல மறையோர் முன்னர் நாம் தடுத்த
தாண்டோம் என்றார்.
- 214 என்றெழும் ஓசை கேளா ஈன்ற ஆன் களைப்புக்
கேட்ட
கன்றுபோல் கதறி நம்பி கரசர ணாதி அங்கம்
துன்றிய புளகம் ஆகத் தொழுதகை தலைமேல்
ஆக
மன்றுளிர் செயலோ வந்து வலிய ஆட்கொண்ட
தென்றார்.
- 215 எண்ணிய ஓசை ஐந்தும் விசம்பிடை நிறைய
எங்கும்
விண்ணவர் பொழிபூ மாரி மேதினி நிறைந்து விம்ம
மண்ணவர் மகிழ்ச்சி பொங்க மறைகளும் முழங்கி
ஆர்ப்ப
அண்ணலை ஓலைகாட்டி ஆண்டவர் அருளிச்
செய்வார்.
- 216 மற்றுநீ வன்மை பேசி வன்றொண்டன் என்னும்
நாமம்
பெற்றனை நமக்கும் அன்பிற் பெருகிய சிறப்பின்
மிக்க
அற்சனை பாட்டே ஆகும் ஆதலால் மண்மேல்
நம்மைச்
சொற்றமிழ் பாடு கென்றார் தூமறை பாடும்
வாயார்.
- 217 தேடிய அயனும் மாலும் தெளிவுறா ஐந்தெ முத்தும்
பாடிய பொருளாய் உள்ளான் பாடுவாய் நம்மை
எண்ண
நாடிய மனத்த ராகி நம்பியா ரூரர் மன்றுள்
ஆடிய செய்ய தானை அஞ்சலி கூப்பி நின்று.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 121

213. “முன் பிறவியில் நீ எமக்குக் கயிலை மலையில் தொண்டு செய்தவன். நீ மங்கையர் மேல் உள்ளம் வைத்த தால் நம் ஆணைப்படி இந்தப் பிறவியை அடைந்தாய். துன்பம் அளிக்கும் வாழ்வு உம்மைத் தொடராதபடி அங்கே நாம் தந்த மொழிப்படி உன்னைத் தொடர்ந்து வந்து இந்த அந்தணர் முன்னிலையில் நாமே தடுத்தாட் கொண்டோம்” என்று உண்மையை உணர்த்தியருளினார்.

214 நம்பியாரூரர் ‘ஆண்டோம்’ என்று இறைவர் வானத்தினின்று உண்டாக்கிய ஒலியைக் கேட்டுத் தாய்ப் பசுவின் கணைப்பைக் கேட்ட ஆன் கன்றைப் போல் கதறிக் கைகால் முதலான திருமேனி எங்கும் புளகம் கொள்ளத் தலைமீது கைகளைக் குவித்துக் கொண்டு “நான் உமக்கு அடிமையல்லேன் என மறித்துச் சொன்ன என்னை வலிய ஆட் கொண்டது மன்றில் ஆடும் தங்களின் அருட்செயலோ” என்றார்.

215. இங்ஙனம் கண்ட திருவருள் வெளிப்பாட்டால் வானத்தில் ஐந்து தேவ துந்துபி முரசுகளும் நிறைந்து ஒலித்தன. வானவர் கற்பகப் பூமழை பெய்தனர். மண் உலகத்தவர் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். வேதங்கள் ஒலித்தன. ஓலையைக் காட்டி நம்பியை ஆண்ட அவ்விறைவர் பின்வரு மாறு அருளலானார்.

216. “நீ எம்மிடம் வலிந்து பேசியதால் ‘வன் தொண்டன்’ என்ற பெயரைப் பெற்றாய். நமக்கு அன்பால் சிறந்த வழிபாடாவது நம்மைத் துதிக்கும் பாடலேயாகும். ஆதலால் இவ்வுலகத்தில் நம்மைத் துதித்துத் தமிழ்ப் பாடலைப் பாடுவாயாக!” என்று வேதம் பாடும் தம் திரு வாக்கினால் நம்பியாரூரரைப் பார்த்துக் கூறியருளினார்.

217. நான்முகனும் திருமாலும் தேடிக் காணாமல் பின்பு திரு வைந்தெழுத்தைப் பாடித் துதித்துக் கண்ட பொருளான இறைவர் இங்ஙனம் ‘நம்மைப் பாடுக’ என்று சொல்ல, அக் கட்டளைப்படி பாடும் வகையைச் சிந்தித்த உள்ளத்துடன் நம்பியாரூரர் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் சிற்சபையில் திருக்கூத்து நிகழ்த்தும் திருவடிகளை எண்ணிக் கை கூப்பி வணங்கினார்.

122 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

218 வேதியன் ஆதி என்னை வழக்கினால் வெல்ல வந்த
ஊதியம் அறியா தேனுக் குணர்வுதந் துய்யக்
கொண்ட
கோதிலா அமுதே இன்றுன் குணப்பெருங் கடலை
நாயேன்
யாதினை அறிந்தென் சொல்லிப் பாடுகேன்
எனமொழிந்தார்.

219 அன்பனை அருளின் நோக்கி அங்கணர் அருளிச்
செய்வார்
முன்பெனைப் பித்தன் என்றே மொழிந்தனை
ஆத லாலே
என்பெயர் பித்தன் என்றே பாடுவாய் என்றார்
நின்ற
வன்பெருந் தொண்டர் ஆண்ட வள்ளலைப் பாட
லுற்றார்.

220 கொத்தார்மலர்க் குழலாளொரு கூறாய்அடி
யவர்பால்
மெய்த்தாயினும் இனியானை அல் வியன் நாவலர்
பெருமான்
பித்தாபிறை சூடி எனப் பெரிதாந்திருப் பதிகம்
இத்தாரணி முதலாம்உல கெல்லாம்உய்ய எடுத்தார்.

221 முறையால்வரு மதுரத்துடன் மொழிஇந்தள
முதலில்
குறையாநிலை மும்மைப்படி கூடுங்கிழ மையினால்
நிறைபாணியின் இசைகோள்புணர் நீடும்புகழ்
வகையால்
இறையான்மகிழ் இசைபாடினன் எல்லாம்
நிகரில்லான்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 128

218. “மறையவராய் வடிவு கொண்டு, என்னை வழக்காடி வெல்வதற்கென்று வந்த அருட்செயலால் எனக்கு வர இருக்கும் பயனை அறியாதிருந்தேன். அங்ஙனமிருந்தும் எனக்கிருந்த அத்த அறியாமையைப் போக்கி உன் உதவியை உணர்ந்து உய்கின்ற வகையை எனக்குக் காட்டி உய்யச் செய்த குற்றம் இல்லாத அமிர்தமே! உன் குணங்கள் என்ற பெரிய கடலில் எதை அறிந்து என்ன சொல்லிப் பாடுவேன்? என்று உரைத்து நின்றார்.

219. இங்ஙனம் வேண்டி நின்ற அன்பரான வன்தொண்டரான நாவலூரரை அருட் பார்வைபார்த்தருளி “நீ முன் மணப்பந்தலில் என்னைப் ‘பித்தனோ மறையோன்’ என்று மொழிந்தாய். ஆதலால் என் பெயரைப் ‘பித்தன்’ என்றே வைத்துப் பாடுவாயாக!” என்று உரைத்தருளினார். அவர் அருளை நோக்கி நின்ற ஆரூரரும் தம்மை ஆட் கொண்ட இறைவனை அவ்வாறே பாடத் தொடங்கினார்.

220. உமையை ஒரு பாகத்தில் வைத்து, அதனால், அடியாரிடம் தாயினும் சிறந்த இனிமை செய்பவரான சிவபெருமானை, அவர் ஆணையிட்டபடியே நாவலூரர், ‘பித்தா பிறைகுடி’ என்று தொடங்கும் பெருமையுடைய திருப்பதிகத்தை இந்த நிலவுலகம் முதலான எல்லா வுலகங்களும் உய்யும்படி பாடத் தொடங்கினார்.

(பதிகம்—பத்துப்பாடல் கொண்டது.)

221. பண் இலக்கணம் பதினொன்றில் முறையாய் வருகின்ற நான்கு பண்களில், மருதத்தின் திறமாகக் கூறப் படும் ‘இ ந்தளத்தில்’, முதல் என்னும் இசைப்பாடு பாட்டாலும், நான்கு வகை நிலையிலும் நிலைப் படுத்தித் தூய தாகக் காட்டும் தன்மையில், வலிவு மெலிவு சமம் என்னும் தாள நிலையையுடைய இசைப் பாடுபாட்டிற்கு ஏற்பப் பொருந்திய உரிமையாலும், தாள விகற்பங்களில் நிறைந்த அளவுள்ள தாளத்துடன் முன் கூறிய பதினொன்றாலும், பண்ணின் இயல்பை அறிந்து அறிந்ததற்கு ஏற்றவாறு அந்த இலக்கணம் நிரம்புமாறு அசையா மரபில் நீடிப் போய்ப் பயன் தந்து சொல்லப் பெறும் யாழ்த்திறன் வகையிலே, இறைவன் மகிழும் தமிழ் இசைப்பாட்டைத் தமக்கு நிகர் இல்லாத ஆரூரர் பாடினார்.

124 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

222 சொல்லார் தமிழ் இசைபாடிய தொண்டன் தனை
இன்னும்
பல்லாறுல கினில்நம்புகழ் பாடு என்றுறு பரிவில்
நல்லார்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறைமேவிய
நம்பன்
எல்லாவுல குய்யப்புரம் எய்தான் அருள் செய்தான்.

223 அபலோர்தவம் முயல்வார் பிறர் அன்றேமணம்
அழியும்
செயலால்நிகழ் புத்தூர்வரு சிவவேதியன் மகனும்
உயர்நாவலர் தனிநாதனை ஒழியாதுணர் வழியில்
பெயராதுயர் சிவலோகமும் எளிதாம்வகை
பெற்றாள்.

224 நாவலர்கோன் ஆருரன் தனைவெண்ணெய்
நல்லூரில்
மேவும்அருட் டுறையமர்ந்த வேதியராட்
கொண்டதற்பின்
பூவலருந் தடம்பொய்கைத் திருநாவ லூர்புகுந்து
தேவர்பிரான் தனைப்பணிந்து திருப்பதிகம்
பாடினார்.

225 சிவனுறையுந் திருத்துறையூர் சென்றணந்து
தீவினையால்
அவநெறியிற் செல்லாமே தடுத்தாண்டாய்
அடியேற்குத்
தவநெறிதந் தருள் என்று தம்பிரான் முன்னின்று
பவநெறிக்கு விவக்காகுந் திருப்பதிகம் பாடினார்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 125

222 இங்ஙனம் தம்மைச் சொல் தமிழ் இசைப் பதிகத் தால் பாடிய ஆரூரரை, “இங்ஙனமே, இனியும் பல வகையா லும் நம் புகழ்களைப் பாடுவாயாக!” என்று நல்லவர்வாழ்வ தற்கு இடமான திருவெண்ணெய் நல்லூர் அருட் டுறையிலே வீற்றிருக்கும் இறைவரும், எல்லா வுலகங்களும் உணர்ந்து உய்தற் பொருட்டுத் திரிபுரங்களை எரித்தவருமான சிவ பெருமான் கருணைப் பெருக்கால் ஆணையிட்டு எழுந் தருளினார்.

223. தாம் அறிந்த பிற தவங்களில் கைம்மை நோன்பில் முயல்பவர் பிறர் மணத்தைத் தொடங்கும் அன்றே அழிந்ததால், விளங்கும் புத்தூரில் வந்த சடங்கவி சிவாசாரியாரின் மகளாரும் உயர்ந்த நாவலூரரான தம் நிகர் இல்லாத கணவரையே நீங்காமல் உள்ளத்தில் வைத்துத் தியானித்த வழியால் அவரையும் நீங்காத நினை வுடையவராய் உயர்ந்த சிவலோகத்தை எளிதாக அடையும் வகையையும் அடைந்தார்.

224. நாவலூரரான நம்பி ஆரூர் தம்மை வெண்ணெய் நல்லூரிலே திருவருட்டுறையில் எழுந்தருளி யவர் மறையவராக வந்து ஆட்கொண்ட பின்பு, மலர்கள் பூக்கின்ற நீர்நிலைகளையுடைய திருநாவலூரில் சென்று தேவர்களுக்குத் தலைவரான இறைவரை வணங்கித் தேவாரப் பதிகம் பாடினார். (அங்கு அப்போது சுந்தரர் பாடிய பதிகம் ‘கோவலனான் முகன்’ என்ற தொடக்கத்தை உடையதாகும்.)

225. திருநாவலூரிலிருந்து போய்ச் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருத்தறையூரை அடைந்து தம் இறைவன் முன்பு நின்று அழைத்து என் தீவினையின் பயனால் வீணான நெறியில் செல்லாது, என்னைத் தடுத்து ஆட்கொண்டாய். அடியேனுக்குச் செல்லக்கூடிய தவநெறியை எனக்கு அருளல் வேண்டும்” என்ற வேண்டதல் குறிப்புக் கொண்டதாய் எல்லா வுயிர்களையும் பல நெறியினின்று விலக்கி ஆளக் கூடிய திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். (இங்குப் பாடிய பதிகம் ‘மலையார் அருவி’ என்ற தொடக்கத்தைக் கொண்ட தாகும்.)

126 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

226 புலனொன்றும் படிதவத்திற் புரிந்தநெறி
கொடுத்தருள
அலர்கொண்ட நறுஞ்சோலைத் திருத்துறையூர்
அமர்ந்தருளும்
நிலவுந்தண் புனலும்ஒளிர் நீள்சடையோன்
திருப்பாதம்
மலர்கொண்டு போற்றிசைத்து வந்தித்தார்
வன்றொண்டர் .

227 திருத்துறையூர் தனைப்பணிந்து சிவபெருமான்
அமர்ந்தருளும்
பொருத்தமாம் இடம்பலவும் புக்கிறைஞ்சிப்
பொற்புலியூர்
நிருத்தனார் திருக்கூத்துத் தொழுவதற்கு
நினைவுற்று
வருத்தமிகு காதலினால் வழிக்கொள்வான்
மனங்கொண்டார்.

228 மலைவளர்சந் தகில்பீலி மலர்பரப்பி
மணிகொழிக்கும்
அலைதருதண் புனற் பெண்ணை யாறுகடந்
தேறியபின்
நிலவுபசும் புரவிநெடுந் தேரிரவி மேல்கடலிற்
செலவணையும் பொழுதணையத்திருவதிகைப்
புறத்தணைந்தார் .

229 உடையஅரசு உலகேத்தும் உழவாரப் படையாளி
விடையவர்க்குக் கைத்தொண்டு விருமபுபெரும்
பதியைமிதித்து
அடையுமதற் கஞ்சுவன் என் றந்நகரில் புகுதாதே
மலர்வளர்தண் புறமபணையிற் சித்தவட
மடம்புகுந்தார் .

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 127

226. நம்பியாரூரர் வேண்டிய வண்ணமே புலன்கண் தம் தம் வழியில் செல்லாது தவத்தில் இடைவிடாது செல்லும் நெறியை இறைவன் தந்தருளினார். அதனால் நம்பியாரூரர் அதனையே மேற்கொண்டு, மலர்கள் நிறைந்த நல்ல சோலைகள் சூழ்ந்த திருத்துறையூர் என்ற தலத்தில் விரும்பி வீற்றிருக்கின்ற பிறைச் சந்திரனும் கங்கையும் விளங்குவதற்கு இடமான நீண்ட சடையையுடைய இறைவனின் திருவடி மலர்களை உள்ளத்தில் நினைத்துச் சொல்லால் போற்றிக் கையால் வந்தனை செய்து சிவ பூசை செய்தார்.

227. நம்பியாரூரர் திருத்துறையூரை வணங்கி அங்கிருந்தும் (புறப்பட்டார்.) புறப்பட்டு இறைவர் விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கும் இடையில் உள்ள அவரது பூசனைக்குப் பொருந்திய பல தலங்களிலும் போய் இறைவனை வணங்கினார்; சிதம்பரத்தில் கூத்தரின் திருக் கூத்தைக் கண்டு வணங்குவதற்கு எண்ணி, அந்த எண்ணத்தால் வருத்தம் மிகுவிக்கும் ஆசையானது மிக, அதனால் புறப்படஞ்சு செல்ல உள்ளம் கொண்டார்.

228. அவ்வாறு எண்ணிய வன்றொண்டர் புறப்பட்டு, மலையிலே வளரும் சந்தனம் அகில் என்னும் பரங்களையும் மயிற்பீலியையும் மலர்களையும் வாரி எங்குப் பரப்பி மணிகளைக் கொழித்து அவைகளுடனே வரும் குளிர்ந்த நீர்ப் பரப்பையுடைய பெண்ணையாற்றினைக் கடந்து கரை ஏறிய பின்பு மாலை நேரத்தில் 'திருவதிகை வீட்டானத்' திவ வெளி எல்லை யை அடைந்தார்.

229. இறைவனால் ஆளாகக் கொள்ளப்பட்ட அரசாய் உலகம் ஏத்தும் உழவாரப் படையையுடைய திருநாவுச்சரசர் இறைவனுக்குக் கையினால் தொண்டை விருப்பிச் செய்த பெருமையுடைய தலமான இந்தத் திருவதிகை வீட்டானத்தில் காலால மிதித்துச் செல்வதற்கு நான் அஞ்சுகின்றேன்' என்ற நினைவால், ஆரூரர் அந்த நகரத்திலுள் புகாமல், அதன் வெளியே உள்ள சித்தவட மடத்திலுள் புகுந்து அங்கிருந்தார். (உழவாரப் படை—கல, முள் முதலியவற்றை விசுக்கித் தள்ளப் பயன்படும் ஆயுதம். சித்தவட மடம். திருவதிகை என்ற தலத்துக்கு வட்டமற்றகில் உள்ள பொது மடம்)

128 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

230 வரிவளர்பூஞ் சோலைகூழ் மடத்தின்கண்
வன்றொண்டர்
விரிதிரைநீர்க் கெடிலவட வீரட்டா னத்திறை
தான்
புரிவுடைய மனத்தினராய்ப் புடைஎங்கும் மிடை
கின்ற
பரிசனமும் துயில்கொள்ளப் பள்ளியமர்ந்
தருளினார்.

231 அதுகண்டு வீரட்டத் தமர்ந்தருளும் அங்கணரும்
முதுவடிவின் மறையவராய் முன்னொருவர்
அறியாமே
பொதுமடத்தி னுட்புகுந்து பூந்தாரான் திருமுடி
மேல்
பதுமமலர்த் தாள்வைத்துப் பள்ளிகொள்வார்
போற்பயின்றார்.

232 அந்நிலை ஆருரன் உணர்ந் தருமறையோய் உன்னடி
என்
சென்னியில் வைத்தனை என்னத் திசையறியா
வகைசெய்தது
என்னுடைய மூப்புக்காண் என்றருள அதற்கிசைந்து
தன்முடி அப்பால் வைத்தே துயிலமர்ந்தான் தமிழ்
நாதன்.

233 அங்குமவன் திருமுடிமேல் மீட்டும் அவர் தாள்
நீட்டச்
செங்கயல்பாய் தடம்புடை சூழ் திருநாவ லூராளி
இங்கென்னைப் பலகாலும் மிதித்தனைநீ யார்
என்னக்
கங்கைசடைக் கரந்தபிரான் அறிந்திலையோ எனக்
கரந்தான்.

230. இசைப் பாடல்களைப் பாடுகின்ற வண்டுகள் ஒலிக்கும் சோலை சூழ்ந்த அந்தச் சித்த வட மடத்தில் நம்பியாரூரர், விரிந்த அலைகளையுடைய நீர் மிக்க கெடில ஆற்றின் வடகரையில் உள்ள வீரட்டானம் என்ற திருக்கோயிலில் வீற்றிருக்கும் இறைவனை மனத்துள் எண்ணியவராய்த் தம்மைச் சூழ்ந்த பரிவாரங்கள் உறங்கப் பள்ளி கொண்டருளினார்.

231. நம்பியாரூரர் தம் அடிகளை எண்ணிய வண்ணம் பள்ளிக் கொண்டதைக் கண்டு திருவீரட்டானத்து உறையும் சிவ பெருமான் முதிய மறையவர் வேடம் கொண்டு முன்னே ஒருவரும் அறியாதபடி அந்தச் சித்தவட மடத்துக்குள் புருந்து நம்பியாரூரரின் திருமுடியின் மீது தம் தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை வைத்துத் தாமும் உறங்குவதைப் போல் விளங்கினார்.

232. அதை நம்பியாரூரர் உணர்ந்து அவரைப் பார்த்து, “அரிய மறையவரே; உம் அடிகளை என் தலை மீது வைத்தீர்களே” என்று சொன்னார். அதற்கு இறைவரான முதியவர், “என் முதுமை என்னைத் திக்குத் தெரியாமல் செய்து விட்டது!” என்று விடையிறுத்தார். தமிழ் நாதனான ஆரூரர் அதை ஒப்புக்கொண்டு தம் தலையை அப்பால் வேறு இடத்தில் வைத்து உறங்கலானார்.

233. ஆரூரர் வேறு இடத்தில் தலை வைத்துப் படுத்தபோதும் அந்த இடத்திலும் மீண்டும் இறைவர் தம் திருவடிகளை அவரது முடியின் மீது வைத்தருளினார். கயல் மீன்கள் பாய்வதற்கு இடமான நீர்நிலைகள் சூழ்ந்த திருநாவலூர் நம்பிகள் இறைவரைப் பார்த்து, “இங்கு என்னைப் பல முறையும் மிதித்தீர். நீவிர் யார்?” என்று சினத்துடன் கேட்டார். கற்கையைச் சடையில் கொண்ட இறைவன் “என்னை நீ இன்னும் அறிந்திலையோ?” எனக் கூறி மறைந்தருளினார்.

130 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

234 செம்மாந்திங் கியானறியா தென்செய்தேன் எனத்
தெளிந்து
தம்மாணை அறியாத சாதியார் உளரே என்று
அம்மாணைத் திருவதிகை வீரட்டா னத்தமர்ந்த
கைம்மாவின் உரியாணைக் கழல் பணிந்து பாடினார்.

235 பொன்றிரளும் மணித்திரளும் பொருகரிவெண்
கோடுகளும்
மின்றிரண்ட வெண்முத்தும் விரைமலரும்
நறுங்குறடும்
வன்றிரைக ளாற்கொணர்ந்து திருவதிகை
வழிபடலால்
தென்றிசையில் கங்கையெனும் திருக்கெடிலம்
திளைத்தாடி.

236 அங்கணரை அடிபோற்றி அங்ககன்று மற்றந்தப்
பொங்குநதித் தென்கரைபோய்ப் போர்வலித்தோன்
மாவலிதன்
மங்கலவேள் வியில் பண்டு வாமனனாய் மண்
இரந்த
செங்கணவன் வழிபட்ட திருமாணிக் குழி
அணைந்தார்.

237 பரம்பொருளைப் பணிந்துதான் பரவிப் போய்ப்
பணிந்தவர்க்கு
வரந்தருவான் தினைநகரை வணங்கினர்
வண்டமிழ் பாடி
நரம்புடையாழ் ஒலிமுழவின் நாதஒலி வேதஒலி
அரம்பையர்தம் கீதஒலி அறாத்தில்லை மருங்
கணைந்தார்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 191

234. “என் செருக்கினால் யான் இறைவனை அறிந்து கொள்ளாமல் என்ன செய்து விட்டேன்!” என்று வருந்தி. “தம்மாணை அறியாந் சாதியார் ஊரே!” என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தால் திருவதிகைத் தலத்தில் உள்ள திருவீரட்டானத்து இறைவரின் திருவடிகளை வணங்கித் துதித்துப் பாடினார். (வன்றொண்டர் இங்குப் பாடிய பதிகம் “தம்மாணை அறியாத” எனத் தொடங்குவதாம்.)

235. பொன் கூட்டத்தையும் மணிக் கூட்டத்தையும், யானைக் கொம்புகளையும், ஒளி முத்துக்களையும், மண மலர்களையும், மணமுடைய சந்தனக் கட்டைகளையும், வலிய அலைகளால் கொண்டு வந்து திருவதிகையை வழிபடுவதால் ‘தென் திசைக் கங்கை’ என்று சொல்லப் பெறும் திருக்கெடில ஆற்றில் மகிழ்ந்து நீராடி, நம்பியாரூரர்,

236 அழகிய நெற்றிக் கண்ணையுடைய இறைவனை அடி வணங்கி, அந்தத் திருவதிகை என்ற தலத்தினின்று புறப்பட்டு நீங்கி, அந்தப் பெண்ணை நதியின் தென்கரையின் வழியாகச் சென்று, போர் வன்மையுடைய தோள் உடைய மாவலியின் வேள்வியில் வாமன வடிவத்துடன் சென்று மூன்றடி மண்ணை யாசித்து அவனைப் பாதலத்தில் அழுத்திய திருமால் வழிபட்ட ‘திருமாணி குழி’ என்ற தலத்தைச் சேர்ந்தார். (திருமாணி குழி— ஒருதலம்; நடு நாட்டின் தலங்களுள் ஒன்று; கருட ஆற்றின் தென்கரையில் உள்ளது.)

237. அங்கு முழுமுதற் பொருளான இறைவனை வணங்கி, அவருடைய திருவடிகளைத் துதித்துச் சென்று, தம்மை வணங்கியவர்க்கு வேண்டும் வரங்களைத் தருபவரான இறைவர் எழுந்தருளிய ‘திருத்தினை’ நகரை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடினார். பின்பு நரம்புகளையுடைய யாழின் ஒலியும், முழவின் ஒலியும், வேதத்தின் ஒலியும், அரம்பையர் பாடும் கீத ஒலியும் இடைவிடாமல் ஒலிக்கும் திருத்தில்லையின் எல்லையை அடைந்தார். (இங்குப் பாடிய பதிகம் ‘நீறு தாங்கிய’ எனத்தொடங்கும் பதிகம். திருத்தினை—நடுநாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்று.)

'132 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

238 தேம லங்கலணி மாமணி மார்பிற்
செம்மல் அங்கயல்கள் செங்கம லத்தண்
பூம வங்களதிர் பாய்வன மாடே
புள்ளலம்புதிரை வெள்வளை வாவித்
தாம லங்குகள் தடம்பணை சூழும்
தண்ம ருங்குதொழு வார்க்கத்தம் மும்மை
மாம லங்களற வீடருள் தில்லை
மல்லல் அம்பதியின் எல்லை வணங்கி.

239 நாக குதவகு ளஞ்சர ளஞ்சும்
நாளி கேரமலுல வங்க நரந்தம்
பூக ஞாழல் குளிர் வாழைம தூகம்
பொதுளும் வஞ்சி பல எங்கும் நெருங்கி
மேக சாலமலி சோலைக ளாகி
மீது கோகிலம் மிடைந்து மிழற்றப்
போக பூமியினும் மிக்கு விளங்கும்
பூம்பு றம்பணை கடந்து புகுந்தார்.

240 வன்னி கொன்றைவழை சண்பகம் ஆரம்
மலர்ப்ப லாசொடு செருமந் தாரம்
கன்னி காரங்குர வங்கமழ் புன்னை
கற்பு பாடலம் கூவிளம் ஓங்கித்
துன்னு சாதிமரு மாலதி மௌவல்
துதைந்த நந்திகர வீரம் மிடைந்த
பன்ம லர்ப்புனித நந்த வனங்கள்
பணிந்து சென்றனன் மணங் கமழ் தாரன்

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ '133

238. தேனையுடைய புதிய தாமரை மலர்மாலையும் அழகிய சிறந்த மணிமாலையும் சூடிய மார்பையுடைய ஆரூரர் திண்ணிய தாமரையின் மலர்கள் அசையும்படி அழகிய கயல் மீன்கள் எதிரில் பாய, அதனால் பக்கத்தில் வண்டுகளும் நீர்ப்பறவைகளும் ஒலிக்கும் அவைகளை யுடைய வெண்மையான சங்குகள் உள்ள நீர்நிலையி னின்றும் அசையும் மலங்கு மீன்கள் பரந்த வயல்களில் சூழ்வதற்கு இடமான, தன் பக்கத்தில் வந்து வணங்கு பவரின் மூன்று மலங்களையும் போக்கி வீடுபேற்றை அருள் கின்ற தில்லை என்ற செழிய பதியினின் எல்லையை வணங்கிக் கொண்டு, அதன்பின்.

239. நாவல், மா, மகிழம், சூழ்ந்த தென்னை, இலவங்கம், நரந்தம், கமுகு, குங்குமம், குளிர்ச்சியுடைய வாழை, இலுப்பை, நெருங்கிய வஞ்சி முதலிய மரங்கள் எவ்விடத்தும் நெருங்கி மேக மண்டலம் வரை ஓங்கி, வளர்ந்த சோலைகளாகி அவற்றில் குயில்கள் கூவத் தேவ லோகத்தைவிட மிகப் பொலிவுடன் விளங்கும் அழகிய புறம் பணையையும் கடந்து உள்ளே புகுந்தார்.

(புறம்பணை — புறநகரின் அமைப்புகளான வயல் முதலியன.)

240. வன்னி, கொன்றை, சுரபுன்னை, சண்பகம், சந்தனம், முருக்கு, செருந்தி, மந்தாரம், கோங்கு, குரவம், மணம் கமழும் புன்னை, கற்பகம், பாதிரி, வில்வம் முதலான பூ மரங்கள் ஓங்கியும் பொருந்திய சாதி மல்லிகை, முல்லை முதலியவை நெருங்கிய பூக்கொடிகள் நிரப்பியும், நந்தியா வட்டம், அலரி முதலிய செடிகள் நெருங்கியும் உள்ள தூய்மையான நந்தவனங்களைப் பணிந்து கொண்டு நம்பியாரூரர் சென்றார்.

'134 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 241 இடமருங்குதனி நாயகி காண
ஏழ்பெ ரும்புவனம் உய்ய எடுத்து
நடந வின்றருள் சிலம்பொலி போற்றும்
நன்ம றைப்பதியை நாளும் வணங்கக்
கடல்வ லங்கொள்வது போல்புடை சூழங்
காட்சி மேவிமிகு சேட்செல ஓங்கும்
தடம ருங்குளர் மஞ்சிவர் இஞ்சித்
தண் கிடங்கை எதிர் கண்டு மகிழ்ந்தார்.
- 242 மன்று ளாடுமது வின்நசை யாலே
மறைச்ச ரும்பறை புறத்தின் மருங்கே
குன்று போலுபணி மாமதில் குழுங்
குண்ட சப்ச்கமல வண்டவர் கைதைத்
தன்று நீறுபுனை மேனிய வாகித்
தூய நீறுபுனை தொண்டர்கள் என்னச்
சென்று சென்றுமுரல் கின்றன கண்டு
சிந்தை அன்பொடு தளைத்தெதிர் சென்றார்.
- 243 பார்வி ளங்கவளர் நான்மறை நாதம்
பயின்ற பண்பு மிக வெண்கொடி ஆடும்
சீர்வி ளங்குமணி நாவொலி யாலும்
திசைகள் நான்கெதிர் புறப்பட லாலும்
தார்வி ளங்குவரை மார்பின் அயன்பொன்
சதுர்மு கங்களென ஆயின தில்லை
ஊர்வ்ளங்குதிரு வாயில்கள் நான்கின்
உத்த ரத்திசை வாயில் முன் எய்தி.
- 244 அன்பின் வந்தெதிர் கொண்டசீர் அடியார்
அவர்க ளோநம்பி ஆரூரர் தாமோ
முன்பி றைஞ்சின ர்யாவரென் றறியா
முறைமை யால் எதிர் வணங்கி மகிழ்ந்து
பின்பு கும்பிடும் விருப்பில் நிறைந்து
பெருகு நாவல்நக ரார்பெரு மானும்
பொன்பி றங்குமணி மாளிகை நீடும்
பொருவி றந்ததிரு வீதி புழுந்தார்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 185

241. “இடப்பாகத்தில் அமர்ந்த உமையம் மையார் காணவும் ஏழ் உலகங்களில் உள்ள உயிர்களும் உய்தி பெறவும் எடுத்துக் கூத்தாடியருளும் திருச்சிலம்பின் ஒளி போற்றும் நான்கு மறைகளும் துதிக்கும் இந்தத் தவத்தை நாமும் நாள்தோறும் வலமாய் வந்து வணங்குவோம்” என்ற எண்ணத்துடன் கடலானது சூழ்ந்து வளைந்தாற் போன்ற தோற்றம் மிக்கதாய், மிகவும் உயரச் சென்று மேகம் தவழ்தற்கு இடமான மதிவின் புறத்தில் உள்ள குவீர்ந்த அகழியினை ஆரூர் தாம் செல்லும் வழியில் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

242. மன்றில் ஆடுகின்ற தேனின் (இறைவரின்) ஆசையால் உள்ளே மறைகள் ஒலிக்க, அதன் வெளிப் பக்கத்தே குன்றைப் போல் உயர்ந்த மதிவைச் சூழ்ந்துள்ள அகழியில் மலர்ந்த தாமரைமலரில் இருந்த வண்டுகள், மேல் எழுந்து தாழை மலரில் செறிந்த மகரந்தத்தில் படிந்த மேனியைக் கொண்ட தாய், அதனால் புனிதமான திருநீறு பூசிய சிவனடியார்களைப் போன்ற தோற்றத்துடன் சென்று சென்று ஒலிக்கின்ற காட்சியைப்பார்த்து ஆரூர் உள்ளத்தில் மிக்க அன்பில் முழுகி மேலே சென்றார்.

243. உலகமானது விளக்கம் அடைய வளர்க்கும் நான்கு வேத ஒலிகள் பயிலும் தன்மை மிகுந்து நிற்க, வெண் கொடி ஆடும் சிறப்புடன் மணி நாவின் ஒலி எழுவதாலும் நான்கு திக்குகளிலும் எதிர் முகமாகப் புறப்படுவதாலும், மாலைகள் அணிந்த அகலமான மார்புடைய நான்முகனின் பொன் நிறம் பொருந்திய நான்கு முகங்களே இவை என்று சொல்லப் பெறுபவனான தில்லைப்பதியின் விளக்கம் மிக்க நான்கு வாயில்களில் வடதிக்குத் திருவாயிலின் முன் ஆரூர் சேர்ந்து,

244. அன்பினால் வந்து எதிர் கொண்ட சிறந்த அடியாரோ அல்லது நம்பியாரூரோ, இவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் வணங்கும் போது முதலில் வணங்கியவர் யார் என்று அறிந்து கொள்ள இயலாதபடி எதிர் எதிர் வணங்கி மகிழ்ந்தனர். பின்னர் ஆரூர் ஆனந்தக் கூத்தரை வணங்கும் விருப்பம் மிகுந்து பொன்னால் விளங்கும் அழகிய மாடிகை தீபிய ஒப்பில்லாத திருவிதியில் புகுந்தார்,

136 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

245 அங்கண் மாமறை முழங்கும் மருங்கே
ஆட ரம்பையர் அரங்கு முழங்கும்
மங்குல் வானின்மிசை ஐந்தும் முழங்கும்
வாச மாலைகளில் வண்டு முழங்கும்
பொங்கும் அன்பருவி கண்பொழி தொண்டர்
போற்றி சைக்கும்ஒலி எங்கும் முழங்கும்
திங்கள் தங்குசடை கங்கை முழங்கும்
தேவ தேவர்புரி யுந்திரு வீதி.

246 போக நீடுநிதி மன்னவன் மன்னும்
புரங்கள் ஒப்பன வரம்பில் ஒங்கி
மாகம் முன்பருகு கின்றன போலும்
மானிகைக்குலம் மிடைந்த பதாகை
யோக சிந்தைமறை யோர்கள் வளர்க்கும்
ஓம தூமமுயர் வானில் அடுப்ப
மேக பந்திகளின் மீதிடை எங்கும்
மின்னுடங்குவன என்ன விளங்கும்.

247 ஆடு தோகைபுடை நாசிகள் தோறும்
அரணி தந்த சுடர் ஆகுதி தோறும்
மாடு தாமமணி வாயில்கள் தோறும்
மங்க லக்கலசம் வேதிகை தோறும்
சேடு கொண்டஒளி தேர்நிறை தோறும்
செந்நெல் அன்னமலை சாலைகள் தோறும்
நீடு தண்புனல்கள் பந்தர்கள் தோறும்
நிறைந்த தேவர்கணம் நீளிடை தோறும்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ '137

245. முன்றாம் பிறைச் சந்திரன் பொருந்திய சடையிலே கங்கை ஒலிக்கின்ற கூத்தர் விரும்பி எழுந்தருளும் அத்திரு வீதியின் எங்கும் நான்கு மறைகள் ஒலிக்கும். அவற்றின் பக்கத்தில் தேவமங்கையர் ஆடல் முழக்கம் செய்ய ஐந்து தேவ துந்துபிகளும் முழங்கும். மணம் பொருந்திய பூமாலைகளில் வண்டுகளின் இசை ஒலிக்கும். அன்பு பொங்கி வழியும் கண்ணீர் உடைய அடியார்கள் போற்றித் துதிக்கும் ஒலி எங்கும் கேட்கும்.

246. எல்லாப் போகங்களையும் கொண்டிருக்கும் குபேரனின் பட்டினங்களைப் போல் தனித்தனியே விளங்கும் அளவற்றனவாய் மிகவும் உயர்ந்து மேக மண்டலத்தைத் தம் முன் அடக்குபவை போல் உள்ள மாளிகைக் கூட்டங்களின் மேல் கட்டப்பட்ட கொடிகள் அந்த மாளிகைகளில் வாழும் அந்தணர் யோக சிந்தையால் வளர்க்கின்ற ஓம்பு புகையானது வாணை அளாவிச் செல்ல மேகக் கூட்டங்களின் இடையில் எங்கும் மின்னல் கொடிகள் போல் விளங்கும்.

(யோக சிந்தை— இறைவனைக் கூடும் வழியில் செல்லும் மனம்)

247. கோபுர நாசிப் பக்கங்களில் எங்கும் மயில்கள் ஆடும். வேள்விகளில் எங்கும் அரணியால் கடைந்து கொள்ளப்பட்ட நெருப்பு விளங்கும். இரண்டு பக்கங்களிலும் மாலைகள் தொங்க விடப்பட்டிருக்கும்; தேர்க்கூட்டங்களில் எங்கும் பேரொளி காணப்படும். அன்ன சாலைகளில் எங்கும் நெல்லரிசிச் சோற்று மலைகள் விளங்கும். தண்ணீர்ப் பந்தல்களில் எப்போதும் நிரம்பிய குளிர்ந்த தண்ணீர் வகைகள்; வீதியின் அயல் இடங்கள் எங்கும் நிறைந்த தேவர் கூட்டங்கள்.

138 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

248 எண்ணில் பேர்உல கனைத்தினும் உள்ள
எல்லையில் அழகு சொலனிய எல்லாம்
மண்ணில் இப்பதியில் வந்தன என்ன
மங்க லம்பொலி வளத்தன ஆகிப்
புண்ணி யப் புனித அன்பர்கள் முன்பு
புகழ்ந்து பாடல்புரி பொற்பின் விளங்கும்
அண்ணல் ஆடுதிரு அம்பலம் சூழ்ந்த
அம் பொல வீதியினை நம்பி வணங்கி.

249 மால யன்சத மகன்பெருந் தேவர்
மற்றும் உள்ளவர்கள் முற்றும் நெருங்கிச்
சீல மாமுனிவர் சென்றுமுன் துன்னித்
திருப்பி ரம்பின் அடிக்கொண்டு திளைத்துக்
காலம் நேர்படுதல் பார்த்தயல் நிற்பக்
காதல் அன்பர்களை நாதர் புகும்பொற்
கோல நீடுதிரு வாயி லிறைஞ்சிக்
குவித்த செங்கைதலை மேற்கொடு புக்கார்.

250 பெருமதில் சிறந்த செம்பொன்மா ளிகைமின்
பிறங்குபே ரம்பலம் மேரு
வ்ருமுறை வலங்கொண் டிறைஞ்சிய பின்னர்
வணங்கிய மகிழ்வொடும் புகுந்தார்
அருமறை முதலில் நடுவினில் கடையில்
அன்பர்தம் சிந்தையில் அவர்ந்த
திருவளர் ஒளிகூழ் திருச்சிற்றம் பலம்முன்
திரு அணுக் கந்திரு வாயில்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 139

248. எண்ணில்லாத பெரிய வுலகங்கள் எல்லா வற்றிலும் உள்ள எல்லையற்ற அழகுகள் எல்லாம் ஒன்றாய்த் திரண்டு மண்ணுலக இத்தலத்தில் வந்து சேர்ந்துள்ளன எனக் கூறும்படி மங்கலம் பொருந்தும் வளங்களை உடையன வாய், புண்ணிய புனித அன்பர்கள், முன்னால் புகழ்ந்து பாடும் அழகுடன் விளங்கி இறைவன் ஆடும் அம்பலத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் உள் வீதியை நாவலுரார் வணங்கிக் கொண்டு சென்று,

249. திருமால், நான்முகன், இந்திரன் என்னும் பெருந்தேவர்களும் மற்றத் தேவர்களும் முழுவதும் நெருங்கித் தவ ஒழுக்கமுடையவர் முன்னே நெருங்கிச் சேர்ந்து, தக்க காலமாக இல்லாததால் உள்ளே செல்ல மாட்டாதவராய்க் காவல் தலைவரான நந்தி தேவரின் ஆணைப் பிரம்பின் அடி தம் மேல் பட, அதில் திளைத் தவராய், தக்க நேரத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு பக்கங்களில் ஒதுங்கி நிற்க, காதல் மிக்க அடியார்களும் கணநாதர்களும் தடை இல்லாது உள்ளே செல்லும் அழகிய வாயிலை வணங்கி, உச்சியில் குவிந்த கையுடன் நம்பியாருரர் அதன் உள்ளே புகுந்தார்.

250. பின்பு பெரிய மதில் சூழ்ந்த செம் பொன் மானிகையையும் பேரம்பல்மான மேருவையும் விதிப்படி வலமாய் வந்து வணங்கினார். அதன்பின்னர் மகிழ்வுடன் மேலும் சென்று ணைங்குவதற்காக நம்பி ஆருரர் வேதத்தின் முதல் இடை கடைகளிலும் அன்புடையவரின் உள்ளங்களிலும் விளங்கும் திரு வளர் ஒளி சூழ்ந்த திருச் சிற்றம்பலத்தின் முன்பு உள்ள 'திரு வணுக்கன் திருவாயி'யில் புகுந்தார்.

(திருவணுக்கன் திருவாயில் — இறைவன் ஆடும் இடத் திறகு அருகில் உள்ளது)

140 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

251 வைபவம் பொலிய மறைச்சிலம் பார்ப்ப
மன்றுளே மாலயன் தேட
ஐயர்தாம் வெளியே ஆடுகின் றாரை
அஞ்சலி மலர்த்திமுன் குவித்த
கைகளோ திளைத்த கண்களோ அந்தக்
கரணமோ கலந்தஅன் புந்தச்
செய்தவப் பெரியோன் சென்றுதாழ்ந் தெழுந்தான்
திருக்களிற் றுப்படி 'மருங்கு.

252 ஐந்துபேர் அறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே ஆகக் குணம்ஒரு மூன்றும்
திருந்துசாத் துவிக்கே ஆக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும் ஆனந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபேர் இன்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்.

253 தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியாய் உன்றன்
திரு நடம் கும்பிடப் பெற்று
மண்ணிலே வந்த பிறவியே எனக்கு
வாலிதாம் இன்பமும் ஆகும்
கண்ணில் ஆனந்த அருவிநீர் சொரியக்
கைம்மலர் உச்சிமேற் குவித்துப்
பண்ணினால் நீடி அறிவரும் பதிகம்
பாடினார் பரவினார் பணிந்தார்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 141

251. ஆரூரர்—நான்முகன் திருமால் தேட, உலகம் விளங்க, வேதமான சிலம்பு ஒலிக்க, அம்பலத்துள் வெளியே திருக்கூத்து இயற்றும் அந்த இறைவனை மலர்த் தியும் குவித்தும் கூப்பிய கைகளும் ஆனந்தமுடைய கண்களும் இவற்றின் உள் கலந்த அந்தக் கரணங்களும் உடைய வராய், அன்பால் உந்திச் செலுத்தப்பட்டுச் செய்யும் தவத்தில் பெரியவராய் திருக்களிற்றுப் படியின் பக்கத்தில் போய் வணங்கி எழுந்தார்.

(திருக்களிற்றுப்படி. — யானைத் துதிக்கை வடிவு கொண்டனவான திரணைகள் இரண்டு பக்கமும் உள்ள ஐந்து படிகள்)

252. ஐந்து வகையாய் ஐந்து வகைகளில் பெயரும் அறிவுகளை எல்லாம் கண்களே தம்முடையனவாக்கிக் கொள்ள, அளவிட இயலாத நான்கு கரணங்களின் செயல்கள் எல்லாம் சித்தம் என்ற ஒன்றின் செயலே ஆக, மூன்று குணங்களும் சுத்தசாத்துவிகம் என்ற ஒன்றேயாய் நிற்க, பிறைச் சந்திரன் வாழ்கின்ற சடையையுடைய இறைவன் ஆடுகின்ற, அளவும் ஒப்பும் இல்லாத பெருநடனத் தால் தம்மிடம் நிகழ்ந்த பேரின்பக் கடலில் திளைத்து நிகர் இல்லாத பெரிய மகிழ்ச்சியில் திளைத்தார்.

253. மகிழ்வால் மலர்ந்த நாவலூரர் கண்களினின்று ஆனந்தக் கண்ணீர் அருவியைப் போல் வடியக் கைகளைத் தலைமேல் குவித்துக் கூப்பிக் கொண்டு, “தெளிந்த பிறைச் சந்திரன் பொருந்திய சடையையுடையவனே! பொதுவாக பிறவியானது துன்பம் உடையது என்றாலும் உனது திரு நடனத்தைக் கும்பிடும் வாழ்வு பெற்று இம்மண்ணுலகத்தில் வந்த மனிதப் பிறவியானது எனக்கு நல்ல இன்பமாயிற்று.” என்று பண்ணால் நிரம்பிய, அறிவதற்கு அரிய, தேவாரத் திருப்பதிகம் பாடித் துதித்துப் பணிந்தார்.

(வன்றொண்டர் இங்ஙனம் இங்குப் பாடிய பதிகம் கிடைக்கவில்லை.)

142 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 254 தடுத்துமுன் ஆண்ட தொண்டனார் முன்பு
தனிப் பெருந் தாண்டவம் புரிய
எடுத்தசே வடியார் அருளினால் தரளம்
எறிபுனல் மறிதிரைப் பொன்னி
மடுத்தநீள் வண்ணப் பண்ணை ஆரூரில்
வருக நம்பால் என வானில்
அடுத்தபோ தினில்வந் தெழுந்ததோர் நாதம்
கேட்டலும் அதுவுணர்ந் தெழுந்தார்.
- 255 ஆடுகின் றவர்பேர் அருளினால் நிகழ்ந்த
அப்பணி சென்னிமேற் கொண்டு
குடுதங் கரங்கள் அஞ்சலி கொண்டு
தொழுந்தொறும் புறவிடை கொண்டு
மாடுபே ரொளியின் வளரும் அம் பலத்தை
வலங்கொண்டு வணங்கினர் போந்து
நீடுவான் பணிய உயர்ந்தபொன் வரைபோல்
நிலைஎழி கோபுரங் கடந்து.
- 256 நின்றுகோ புரத்தை நிலமுறப் பணிந்து
நெடுந்திரு வீதியை வணங்கி
மன்றலார் செல்வ மறுகினூ டேகி
மன்னிய திருப்பதி அதனில்
தென்றிசை வாயில் கடந்து முன் போந்து
சேட்படுந் திருவெலலை இறைஞ்சிக்
கொன்றைவார் சடையான் அருகைய நினைவார்
கொள்ளிடத் திருநதி கடந்தார்.
- 257 புறந்தருவார் போற்றிசைப்பப் புரிமுந்நூல்
அணிமார்பர்
அறம்பயந்தாள் திருமுலைப்பால் அமுதுண்டு
வளர்ந்தவர்தாம்
பிறந்தருளும் பெரும்பேறு பெற்றதென முற்றுலகில்
சிறந்தபுகழ்க் கழுமலமாம் திருப்பதியைச்
சென்றனைந்தார்.

6. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் □ 148

254. முன்பு திருமணத்தில் தடுத்து ஆட்கொள்ளப் பட்ட சுந்தரரின் முன்னால், ஒப்பில்லாத பெருங்கூத்துச் செய்ய எடுத்த திருவடியையுடைய பெருமானின் திருவருளால், “முத்துக்களை அடித்து வரும் மடிந்து விழும் அனைகளையுடைய காவிரியால் பெருகிய வளம் கொண்ட வயல்கள் சூழ்ந்த திருவாரூரில் நம்மிடத்துக்கு வருவாயாக!” என்று அப்போது வானததில் எழுந்தது ஓர் ஒலி; அந்த ஒலியைக் கேட்டதும் நம்பியாரூரர் உணர்ந்து எழுந்தார்.

255. ஆரூரர், அம்பலத்தில் ஆடு பவரின் கருணையினால் அருளப்பட்ட அந்தக் கட்டளையைத் தலைமேறி கொண்டு, தம் கைகளைத் தலை மீது குவித்து வணங்கித் தொழுது விடை பெற்றுக் கொண்டு, பக்கத்தே பரவும் ஒளியுடைய சிற்றம்பலத்தை வலமாக வந்து வணங்கி, வெளியே வந்து, நீண்ட வானமும் சிறிதாக, உயர்ந்த பொன் மலை போல் நிலையினின்றும் எழுந்த தெற்குக் கோபுரத்தை அடைந்து,

256. கோபுர வாசலுக்கு வெளியில் நின்று கோபுரத்தைக் கீழே விழுந்து வணங்கிப் பின் நீண்ட வீதியை வணங்கி, விழாப் பொருந்திய செல்வ வீதியுள் சென்று, நிலைபெற்ற அந்தப் பதியின் தெற்குத் திசை வாயிலைக் கடந்து போய், நகரின் வெளியேயுள்ள தெற்கு எல்லையை வணங்கி, அதன்பின்பு, கொன்றைமலர் அணிந்த சடையையுடைய இறைவனின் திருவருளையே எண்ணியவராய் (நாவலூரர்) கொள்ளிடம் என்ற ஆற்றைக் கடந்தார்.

257. பரிவாரங்களான அடியார்கள் தம்மைத் துதித்த வண்ணம் வர, பூணூலை மார்பிலுடைய ஆரூரர், அறங் களையெல்லாம் தந்தவளான உமையம்மையாரின் திருமுலைப் பாலான அமுதத்தை உண்டு வளர்ந்த ‘திருஞான சம்பந்தர்’ அவதரித்த பெரும் பேற்றையுடைய திருப்பதியாகும் இது என்று எவ்வுலகத்திலும் சிறந்த புகழ் வாய்ந்த ‘கழுமலம்’ என்ற திருத்தலத்தைப் போய் அடைந்தார்.

(கழுமலம் — சீகாழ்)

144 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 258 பிள்ளையார் திருஅவதா ரஞ்செய்த பெரும்புகளி
உள்ளநான் மிதியேன் என் றுரெல்லைப்
புறம்வணங்கி
வள்ளலார் வலமாக வரும்பொழுதின் மங்கையிடங்
கொள்ளுமால் விடையானும் எதிர்காட்சி
கொடுத்தருள.
- 259 மண்டியபே ரன்பினால் வன்றொண்டர்
நின்றிறைஞ்சித்
தெண்டிரைவே லையில்மிதந்த திருத்தோணி
புரத்தாரைக்
கண்டுகொண்டேன் கயிலையினில் வீற்றிருந்தபடி
என்று
பண்டரும்இன் னீசைபயின்ற திருப்பதிகம்
பாடினார்.
- 260 இருக்கோலம் இடும்பெருமான் எதிர்நின்றும்
எழுந்தருள
வெருக்கோளுற் றதுநீங்க ஆரூர்மேற் செலவிரும்பிப்
பெருக்கோதஞ் சூழ்புறவப் பெருப்பதியை
வணங்கிப்போய்த்
திருக்கோலக் காவணங்கிச் செந்தமிழ்மா
லைகள்பாடி.
- 261 தேனார்க்கும் மலர்ச்சோலைத் திருப்புன்கூர்
நம்பர்ப்பால்
ஆனாப்பே ரன்புமிக அடிபணிந்து தமிழ்ப்பாடி
மானார்க்கும் கரதவத்தார் மகிழ்ந்தஇடம்
பலவணங்கிக்
கானார்க்கும் மலர்த்தட ன்குழ் காவிரியின்
கரையணைந்தார்.

258. “திருஞானசம்பந்தர் அவதாரம் செய்த பெரும் பேறு பெற்ற ‘புகலி’ என்னும் இத் தலத்தின் எல்லையுள் காலால் மிதித்து அடியெடுத்து வைக்க மாட்டேன்” என்ற எண்ணம் கொண்டவராய், அந்தத் தலத்தின் எல்லையுள் நின்று வணங்கி, அதனை ஆரூரர் வலம் வரும்போது, உமையம்மையாருடன் காளையூர்தியில் எழுந்தருளி இறைவன் அவருக்கு எதிர் காட்சி தந்தருள.

(புகலி — சீகாழி; இந்திரன் முதலியவர் அடைக்கலமாய் அமைந்ததால் புகலி எனப்படும்.)

259. நம்பியாரூரர் மிகுந்து எழுந்த பேரன்பால் வணங்கி நின்று, “ஊழியில் தெளிந்த அலைகளையுடைய கடலில் மிதந்த திருத்தோணிபுரத்தின் இறைவரைக் கயிலையில் அவர் வீற்றிருக்கும் கோலத்தை நான் கண்டு என் உள்ளத்தில் பொருந்தியிருக்க வைத்துக் கொண்டேன்!” என்ற கருத்துக் கொண்ட பண் நிரம்பிய இனிய இசையையுடைய தக்கேசிப் பண் அமைந்த திருப்பதிகத்தைப் பாடினார்.

(இங்குப் பாடியது ‘சாதலும் பிறத்தலும்’ எனத் தொடங்கும் பதிகம். —தோணிபுரம்—சீகாழி)

260. வேதங்கள் கூவியழைக்கின்ற சிவ பெருமான் இங்ஙனம் நாவலூரர்க்கு எதிர் நின்று காட்சி தந்தருளிய போது ஆரூரர் மனத்தில் வெருக் கொண்டு (அஞ்சிப்) பின் தெளிவு கொண்டு திருவாரூர்க்குச் செல்ல விருப்பம் கொண்டு கடல் சூழ்ந்த புறவம் என்ற அந்தப்பதியை வணங்கிப் போய்த் ‘திருக்கோலக்கா’ என்ற தலத்தை அடைந்து இறைவனைக் கண்டு திருப்பதிகத்தைப் பாடினார்.

(திருக்கோலக்கா — திருத்தலங்களுள் ஒன்று. இங்குப் பாடியபதிகம் கிடைக்க வில்லை.)

261. பின் தேன் பொருந்திய சோலைகள், சூழ்ந்த திருப்பன்கூர் தலத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவலோக நாதரிடம் உண்டான மிக்க அன்பால் சென்று வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடிச் சென்று, இங்ஙனமே மாணைக் கையில் கொண்டவரான சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் இடங்களான திருக்கஞ்சானூர் திருவாரூர் முதலிய பலவற்றையும் வணங்கி தேன பொருந்திய மலர்களையுளைய நீர் நிலைகளையுடைய நதியின் கரையை அடைந்தார்.

(இங்குப் பாடிய பதிகம் கிடைக்க வில்லை.)

146 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

262 வம்புலா மலர்அலைய மணிதொழித்து வந்திழியும்
பைம்பொன்வார் கரைப்பொன்னிப் பயில்திர்த்தம்
படிந்தாடித்
தம்பிரான் மயிலாடு துறைவணந்தித் தாவிடீர்
அம்பர்மா காளத்தின் அமர்ந்தபிரான்
அடிபணிந்தார்.

263 மின்னார்செஞ் சடைஅண்ணல் விரும்பு திருப்
புகலூரை
முன்னாகப் பணிந்தேத்தி முதல்வன்தன்
அருள்நினைந்து
பொன்னாரும் உத்தரியமும் புரிமுந்நூல்
அணிமார்பரி
தென்னாவ லூரானி திருவாரூர் சென்றணைத்தார்.

264 தேராரும் நெடுவிதித் திருவாரூர் வாழ்வார்க்கு
ஆராத காதலின்நம் ஆரூரன் நாம் அழைக்க
வாராநின் றான்அவனை மகிழ்ந்தெதிர்கொள் வீர்
என்று
நீராரும் சடைமுடிமேல் நிலவணிந்தார்
அருள்செய்தார்.

265 தம்பிரான் அருள்செய்யத் திருத்தொண்டர்
அதுசாற்றி
எம்பிரா னார்அருள் தான் இருந்தபரி சிதுவானால்
நம்பிரா னார்ஆவார் அவரன்றே எனும்நலத்தால்
உம்பர்நா டிழிந்ததென எதிர்கொள்ள
உடவ்வுழுந்தார்

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 147

262. புதுமையடைய மலர்களையும் மணிகளையும் கொண்டு வழியில் இருகரையிலும் பொன்னை ஒதுக்கிச் செல்லும் காவிரியின் நீரில் முழுகி ஆடி இறைவன் எழுந்தருளிய திருமயிலாடு துறையை வணங்கிச் சென்று திருவட்பர் மாகாளத்தினை ஆரூரர் அடைந்தார்.

(மயிலாடுதுறை—மாயூரம். அம்பர் மாகாளம்—இறைவன் தலங்களுள் ஒன்று)

263. மின்னல் போன்ற ஒளியுடைய சிவந்த சடையுடையவரான சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருப்புகலூரை முதலில் வணங்கித் துதித்து இறைவரின் அருளையே எண்ணியவராய்ப் பொன்னாடையான உத்திரியத்தையும் பூனூலையும் உடைய மார்பினரும் நாவலூரில் தோன்றிய வருமான சுந்தரர் போய்த் திருவாரூரை அடைந்தார்.

264. தேர் அழகுடைய தெருக்களையுடைய திருவாரூரில் அன்பர்களுக்கு “மிகுந்த அன்புடைய நம் நம்பியாரூரன் நாம் அழைத்ததால் இங்கு வருகின்றான். அவனை, நீங்கள் மகிழ்ந்து எதிர்கொண்டு வரவேற்பீராக!” என்று கங்கை பொருந்திய சடை முடியின் மீது பிறைச் சந்திரனை அணிந்த தியாகராசர் அருள் செய்தார்.

265. தம் பெருமானான தியாகராசர் இங்ஙனம் அருள் செய்யவே, திருவாரூரில் வாழ்பவரான அன்பர்கள், தாம் தாம் கேட்ட அந்த ஆணையை மற்றவரும் அறிய எடுத்துக் கூறி கொண்டனர். “எம்பெருமானின் நிறைந்த திருவருள் இருந்த தன்மை இதுவேயானால், எம் பெருமான் ஆவாரும் அந்தச் சுந்தரரே அல்லரோ?” எனக் கொண்ட நன்மையால் தேவர் உலகம் இங்கு இழிந்து விட்டதோ எனக் கூறும்படியாய் எதிர்கொண்டு ஆரூரை அழைக்க உடனே புறப்பட்டனர்.

148 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 266 மாளிகைகள் மண்டபங்கள் மருங்குபெருங் கொடி
நெருங்கத்
தாளின்நெடுந் தோரணமும் தழைக்கமுகும்
குழைத்தொடையும்
நீளிலைய கதவிகளும் நிறைந்தபசும் பொற்றசும்பும்
ஒளிநெடு மணிவிளக்கும் உயர்வாயில் தொறும்
நிரைத்தார்.
- 267 சோதிமணி வேதிகைகள் தூநறுஞ்சாந் தணிநீவிக்
கோதில்பொரி பொற்சுண்ணங் குளிர்தரள
மணிபரப்பித்
தாதிவர்பூந் தொடைமாலைத் தண்பந்தர்
களஞ்சமைத்து
வீதிகள்நுண் துகள் அடங்க விரைப்பனிநீர் மிகத்
தெளித்தார்.
- 268 மங்கலகி தம்பாட மழைநிகர்தூ ரியம்முழங்கச்
செங்கயற்கண் முற்றிழையார் தெற்றிதொறும்
நடம்பயில
நங்கன்பிரான் திருவாரூர் நகர் வாழ்வார்
நம்பியைமுன்
பொங்கெயில்நீள் திருவாயில் புறம்உறவந் தெதிர்
கொண்டார்.
- 269 வந்தெதிர் கொண்டு வணங்கு வார்முன்
வன்றொண்டர் அஞ்சலி கூப்பி வந்து
சிந்தை களிப்புற வீதியூடு செல்வார்
திருத்தொண்டர் தம்மை நோக்கி
எந்தை இருப்பதும் ஆரூர் அவர் எம்மையும்
ஆள்வரோ கேளீர் என்னும்
சந்த இசைப்பதி கங்கள் பாடித்
தம்பெருமான் திருவாயில் சார்ந்தார்.

266. மாளிகைகள் மண்டபங்கள் எண்பனவற்றில் நீண்டு உயர்ந்த கொடிகளை மேற்பக்கத்தில் நெருங்கும்படி கட்டி, அடியில் நீண்ட தோரணங்களையும் நாய்க்குப் பயன்படாத இலைகள் அடர்ந்த பாக்கு வகைகளையும் மாவிலை முதலான தழைகளால் தொடுக்கப்பட்ட மாலைகளையும் நீளமான இலைகளையுடைய மரங்களையும் நீர் நிரம்பிய பொன் குடங்களையும் வரிசையாய் அமைத்து மணிகளால் ஆன விளக்குகளையும் உயர்ந்த வாயில்கள் தோறும் ஒழுங்கு பெற வைத்திருந்தனர்.

267. ஒளி பொருந்திய அழகுடைய திண்ணைகளைத் தூய மணம் கொண்ட சந்தனக் குழம்பால் அழகாக மெழுகி, குற்றம் இல்லாத பொரியும் நல்ல மணம் உடைய சுண்ணப் பொடியும் நீர்மையுடைய முத்துகளும் மற்ற மணிகளும் என்னும் இவற்றை அழகு பொருந்தப் பரப்பி வைத்து, மகரந்தம் அப்போது அவிழ்ந்து அலரும் தருணத்தில் தொடுத்த பூமாலையால் ஆன குளிர்ந்த பூப்பந்தர்களும் இட்டு, வீதிகளில் தூசி அடங்கும்படி மணம் கமழும் பனி நீரைத் தெளித்தனர்.

268. மங்கலப் பாடல்கள் பாட மேகக் கர்ச்சனை போன்ற ஒலியையுடைய தூரியங்கள் ஒலிக்க, சிவந்த கடல் போன்ற கண்களையுடைய நல்ல அணிகளை அணிந்த மங்கையர் மேடைதோறும் நடனம் ஆட, திருவாரூரில் வாழ்கின்ற அடியார்கள் ஆரூரை உயர்ந்த மதிலையுடைய மதிற்புற வாயிலில் வந்து எதிர் கொண்டு வரவேற்றனர்.

269. மேற்கண்டவாறு மதில்வாயிலில் வந்து தம்மை எதிர் கொண்டு வணங்குபவர்களான திருவாரூர் அடியார்கள், அவர் தம்மை வணங்குவதற்கு முன்னமேயே தாம் கைகுவித்து வணங்கி அவர்களுடன்கலந்து விருதிருத்தார்க்கும் மகிழ்ச்சி பொங்க, மேற் கூறியவாறு தம்மை வரவேற்க அலங்கரிக்கப்பட்ட திருவீதியுள் செல்லும் சுந்தரர், இறைவனின் ஆணைப்படி தம்மை வரவேற்க வந்த திருவாரூர் அடியவர்களை நோக்கி, "எம்பெருமான் வீற்றிருப்பதும் ஆரூர். அவர் எம்மையும் ஆட் கொள்வாரோ, கேளுங்கள்" என்ற கருத்தைக் கொண்ட மகுடத்தையுடைய சந்தமும் இசையும் கொண்ட காந்தாரப் பண்ணில் அமைந்த திருப்பதிகத்தைப் பாடிக்கொண்டு தம் இறைவரின் திருவாயிலை அடைந்தார்.

(இங்குப் பாடிய பதிகம் 'கரையும் கடலும்' எனத் தொடங்கும் பதிகமாகும்.)

'150 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

270 வானுற நீள்திரு வாயில் நோக்கி
மண்ணுற ஐந்துறுப்பால் வணங்கித்
தேனுறை கற்பக வாசமாலைத்
தேவாசிரியன் தொழுதிறைஞ்சி
ஊனும் உயிரும் உருக்கும் அன்பால்
உச்சி குவித்த செங்கககளோடும்
தூநறுங் கொன்றையான் மூலட்டானம்
சூழ்திரு மாளிகை வாயில் புக்கார்.

271 புற்றிடங் கொண்ட புராதனைபு
பூங்கோயில் மேய பிரானை யார்க்கும்
பற்றிடம் ஆய பரம்பொருளைப் பார்ப்பதி
பாகனைப் பங்க யத்தாள்
அர்ச்சனை செய்ய அருள் புரிந்த அண்ணலை
மண்மிசை வீழ்ந்தி றைஞ்சி
நற்றமிழ் நாவலர் கோன் உடம்பால்
நன்மையின் தன்மையை மெய்ம்மை
பெற்றார்.

272 அன்பு பெருக உருகி உள்ளம்
அலையஅட் டாங்கபஞ் சாங்க மாக
முன்பு முறைமையி னால்வணங்கி
முடிவிலாக் காதல் முதிர் ஓங்கி
நன்புவன் ஆகிய ஐந்தும்ஒன்றி
நாயகன் சேவடி எய்தப் பெற்ற
இன்பவெள் எத்திடை மூழ்கிநின்றே
இன்னிசை வண்டமிழ் மாலை பாட.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 151

270. வானத்தில் பொருந்த உயர்ந்த நீண்ட திருவாயிலைப் பார்த்துக் கீழ் விழுந்து ஐந்து உறுப்புகளால் வணங்கி, தேன் பொருந்திய சுற்பக மலர்மாலை வாசம் கமழும் 'தேவாசிரியன்' என்ற மண்டபத்தினை வணங்கி, உடலையும் உயிரையும் உருக்கும் அன்பால் உச்சி மீது குவிக்கப்பட்ட சிவந்த கைகளுடனும் தூய்மையான நல்ல மணம் கொண்ட கொன்றைமாலையை அணிந்த புற்றிடம் கொண்டாரின் மூலத் தானத்தைச் சூழ்ந்துள்ள திருமாளிகை வாயில் புகுந்தார்.

(மூலத்தானம் — புற்றிடங் கொண்டார் வீற்றிருக்கும் இடம். இதுவேறு; தியாகேசர் வீற்றிருக்கும் இடம் வேறு)

271. தாம் விரும்பி வெளிப்பட வாழும் இடமாய்ப் புற்றினைக் கொண்ட பழைமையானவரை, பூங்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானை! எல்லா வுயிர்களுக்கும் பற்றுக் கோடான மேலான முழு முதல் இறைவரை, பார்வதியம்மையை ஒரு பாகத்தில் கொண்டவரை, தாமரை மலர் போன்ற தம் அடிகளை வழிபடுகின்ற பேற்றைத் தமக்கு அளித்த பெருமையுடையவரை, தரையில் விழுந்து வணங்கி நல்ல தமிழில் வல்ல சுந்தரர் இந்த வுடலை எடுத்ததன் நற்பயனை உண்மையில் அடைந்தார்.

272. அன்பு மிக்கதால் மனம் உருகி அலையத் திருமூலத்தான நாதர் முன்பு எட்டு உறுப்புகளாலும் ஐந்து உறுப்புகளாலும் விதிப்படி வணங்கி, அளவில்லாத ஆசை மேலும் மேலும் பெருக, நல்ல ஐந்து புலன்களும் ஒன்றித்து நிற்க, இறைவன் திருவடியை அடையப் பெற்றதனால் உண்டான இன்பப் பெருக்கில் முழுகி அதில் நிலைத்து நின்று, சுந்தரர், இனிய பண் நிரம்பப் பெற்றதும் வண்மை பொருந்தியதுமான தேவாரத் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார்.

152 ப திருத்தொண்டர் புராணம்

273 வாழிய மாமழைப் புற்றிடங்கொள் மன்னவன்
 ஆரகு ளாலோர் வாக்குத்
 தோழமை ஆக உனக்கு நம்மைத்
 தந்தனம் நாம்முன்பு தொண்டு கொண்ட
 வேள்வியில் அன்றுநீ கொண்ட கோலம்
 என்றும் புனைந்துநின் வேட் கைதீர
 வாழிமண் மேல்விளை யாடு வாய் என்றாருரர்
 கேட்க எழுந்த தன்றே.

274 கேட்க விரும்பியவன் றொண்டர் என்றும்
 கேடிலா தானை இறைஞ்சி நின்றே
 ஆட்கொள வந்த மறையவனே ஆருர்
 அமர்ந்த அருமணியே
 வாட்கயல் கொண்டகண் மங்கை பங்கா
 மற்றுண் பெரிய கருணையன்றே
 நாட்கம லப்பதம் தந்ததின்று
 நாயினே னைப்பொரு ளாக என்றார்.

275 என்று பலமுறை யால்வணங்கி எய்திய
 உள்ளக் களிப்பினொடும்
 வென்றி அடல்விடை போல்நடந்து வீதி
 விடங்கப் பெருமான் முன்பு
 சென்று தொழுது துதித்து வாழ்ந்து திருமாளி
 கைவலம் செய்துபோந்தார்
 அன்று முதலடியார்களெல்லாம் தம்பி
 ரான் தோழர் என்றே அறைந்தார்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 153

273. உயிர்கள் தம்மை வழிபட்டு வாழ்வடையும் பொருட்டாகப் பெரிய வேதங்களின் வடிவமாய் அமைந்த புற்றை இடமாகக் கொண்டு எழுந்தருளிய இறைவனின் நிறைவான அருளால் “நம்மையே உமக்குத் தோழனாய்த் தந்துள்ளோம். நாம் முன்னர்த் தடுத்தாட் கொண்ட திருமணத்தில் அன்றைக்கு நீ கொண்டிருந்த மணக் கோலத்தையே என்றும் கொண்டு உன் ஆசை தீரும்படி இவ்வுலகத்தில் விளையாடுவாயாக! நீ வாழ்க!” என்ற திருவாக்கு சுந்தரர் திருப்பதிகத்தைப் பாடிய அப்போதே கேட்குமாறு எழுந்தது.

274. சுந்தரர் இறைவரின் திருவாக்கைக் கேட்டலும் எக்காலத்தும் அழியாத புற்றிடம் கொண்டவரை மிக்க விருப்பத்துடனே வணங்கி நின்று, “நான் அன்று உலகத்துக்கு ஆளாவதைத் தடுத்து உனக்கு ஆளாகும்படி வந்த வேதியரே! இன்று அதுபோன்றே என்னை ஆளாய்க் கொள்ளத் திருவாரூரில் வீற்றிருக்கும் அரிய மணி போன்றவரே! வாளின் இயல்பும் கயல்மீனின் இயல்பும் கொண்ட கண்ணையுடைய உமையம்மையாரை ஒரு பாகத்தில் கொண்டவரே! நாய் ஒத்த என்னையும் ஒரு பொருளாக மதித்து அன்று போலவே இன்றும் உன் புதிதாய் மலர்ந்த அடித்தாமரையான அருளைத் தந்தது உன் கருணையால் அன்றோ!” எனக் கூறி வணங்கினார்.

275. எனப் பல முறை துதித்து வணங்கி, மிக்க மன மகிழ்ச்சியுடன் வெற்றியுடைய காளை நடப்பதைப் போல் திருமுலட்டானநாதரின் திருமுன்பிருந்து நடந்து போய் விதிவிடங்கரான தியாகேசர் திருமுன்பு போய், வணங்கித் துதித்து அதில் வாழ்வடைந்தவராய்த் திருமாளிகையை வலமாக வந்து சுந்தரர் வெளியே வந்தார். அது முதற்கொண்டு அடியார்கள் அனைவரும் சுந்தரார்க்குத் ‘தம்பிரான் தோழர்’ என்ற பெயரை இட்டு வழங்கினர்.

(விதி விடங்கப் பெருமான்— தியாகேசர். தம்பிரான் தோழர்— தம் இறைவரையே நண்பராகக் கொண்டவர்.)

'154 [1] திருத்தொண்டர் புராணம்

- 276 மைவளர் கண்டர் அருளி னாலே
 வண்டமிழ் நாவலர் தம்பெருமான்
 சைவ விடங்கின் அணிபு னைந்து சாந்தமும்
 மாலையும் தாரும் ஆகி
 மெய்வளர் கோலமெல்லாம் பொலிய
 மிக்க விழுத்தவ வேந்தர் என்னத்
 தெய்வ மணிப்புற்று ளாரைப் பாடித்
 திளைத்து மகிழ்வொடுஞ் செல்லா நின்றார்.
- 277 இதரீகுமுன் எல்லை இல்லாத் திருநகர் இதனுள்
 வந்து
 முதற்பெருங் கயிலை ஆதி முதல்வர் தம் பங்கி
 னாட்குப்
 பொதுக்கடிந் துரிமை செய்யும் பூங்குழற் சேடி
 மாரில்
 கதிர்த்த பூண் ஏந்து கொங்கைக் கமலினி
 அவத ரித்தாள்.
- 278 கதிர்மணி பிறந்த தென்ன உருத்திர கணிகை
 மாராம்
 பதியிலார் சூலத்துள் தோன்றிப் பரவையார்
 என்னும் நாமம்
 விதியுனி விளக்கத் தாலே மேதகு சான்றோர்
 ஆன்ற
 மதியணி புனிதன் நன்னாள் மங்கல அணியால்
 சாற்றி.
- 279 - பரவினர் காப்புப் போற்றிப் பயில்பெருஞ் சுற்றம்
 திங்கள்
 வீரவிய பருவம் தோறும் விழாஅணி எடுப்ப
 மிக்கோர்
 வரமலர் மங்கை இங்கு வந்தனள் என்று சிந்தை
 தரவரு மகிழ்ச்சி பொங்கத் தளர்நடைப் பருவஞ்
 சேர்ந்தார்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் ௩ 155

276. சுந்தரர், இறைவரின் திருவருளால் ஆதி சைவர்க் குரிய அழகிய கோலத்தை மேற்கொண்டு, சந்தனம், மணி மாலை, மலர்மாலை என்னும் இவற்றையும் பூண்டு, இங்ஙனம் மெய்வளர் கோலம் யாவும் விளங்க, மிகச் சிறந்த தவத்தவர் இவரே எனக் கூறும்படி தெய்வ மணிப் புற்றிடம் கொண்டவரை அந்நாள் தொடங்கிப் பாடித் துதித்து அதனால் உண்டான இன்பத்தில் திளைத்து வாழ்ந்து வரலானார்.

(மெய் வளர் கோலம்— மெய்மையை வளர்த்தற் கோலம்.)

277. சுந்தரர் அந்தத் திருவாரூர்க்கு எழுந்தருளுவ தற்கு முன்பு, எல்லையில்லாத சிறப்புடைய திருவாரூர் என்ற அந்நகரத்திலே, பெருமையுடைய கயிலை மலையில் வீற்றிருக்கும் ஆதிமுதல்வரான சிவபெருமானின் ஒரு பங்கை யுடையவரான உமையம்மையாருக்குச் சிறப்பாக ஏவலைச் செய்யும் இரு தோழிப் பெண்களுள் ஒருவரான கமலினியார் வந்து அவதரித்தார்.

278. ஒளியுடைய மணி பிறந்ததைப் போல் 'உருத்திர கணிகை'கள் என்று கூறப் பெறும் 'பதியிலாளர்' குலத்தில் அவதரித்துப் 'பரவையார்' என்ற பெயரைச் சாத்திரப்படி வந்த விளக்கத்தால் சான்றோர் பிறையணிந்த தூய இறை வனின் நாளான திருவாதிரை நாளில் மங்கல அணிகள் செய்து சாற்றக் கொண்டு,

279. பொருந்திய பெருஞ்சுற்றத்தார் ஒன்று கூடி உரிய தெய்வங்களைக் குழுவியைக் காக்கும்படி முதல் மாதத்தில் காப்புச் செய்து, அதன் பின்பு வந்த அந்தந்த மாதங்களில் கூடும் அவ்வப் பருவங்களில் எல்லாம் உரிய விழாக்களை அழகு பெறச் செய்ய, 'அறிவால் மிக்க ஓர் செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகளே இங்கு வந்து தோன்றினாள்' என மனம் மிக மகிழ, அவர் தளர் நடைப் பருவத்தை அடைந்தார்.

'156 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 280 மானிளம் பிணையோ தெய்வ வளரிள முகையோ
வாசத்
தேனிளம் பதமோ வேலைத் திரை இளம் பவள
வல்லிக்-
கானிளம் கொடியோ திங்கட்கதி ரிளங்கொழுந்தோ
காமன்
தானிளம் பருவம் கற்கும் தனிஇளத் தனுவோ
என்ன.
- 281 நாடும்இன் பொற்பு வாய்ப்பு நானாநாள் வளர்ந்து
பொங்க-
ஆடுமென் கழங்கும் பந்தும் அம்மனை ஊசல்
இன்ன
பாடும்இன் விசையும் தங்கள் பனிமலை வல்லி
பாதம்
கூடும்அன் புருகப் பாடும் கொள்கையோர்
குறிப்புத் தோன்ற.
- 282 பின்னைமைப் பருவம் மீதாம் பேதைமைப் பருவம்
நீங்கி-
அஞ்ஞதற் கமைந்த பொற்பால் அநங்கன்மெய்த்
தனங்கள் ஈட்டம்
கொள்ளமிக் குயர்வ போன்ற கொங்கை கோங்
கரும்பை வீழ்ப்ப-
உள்ளமெய்த் தன்மை முன்னை உண்மையும்
தோன்ற உய்ப்பார்.
- 283 பாங்கியர் மருங்கு குழப் படரொளி மறுகு குழத்
தேங்கமழ் குழவின் வாசம் திசையெலாம் சென்று
குழ
ஒங்குபூங் கோயில் உள்ளார் ஒருவரை அன்பி
னோடும்
பூங்கழல் வணங்களன்றும் போதுவார் ஒருநாட்
போந்தார்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 157

280. அங்ஙனம் தளர் நடைப் பருவத்தை அடைந்த பரவையார் இளமையுடைய பெண் மானோ! வளர்ச்சியைப் பெறுவதற்கு உள்ள தெய்வப் பூவின் இளைய அரும்போ? மணம் கமழும் தேனின் முதிராத இளம் பதமோ? கடல் அலைகளில் உள்ள இளம் பவளக் கொடிகளில் விளைந்த அழகிய இளம் பவளக் கொடியோ? சந்திர ஒளியில் முதலில் முளைக்கும் இளங் கொழுந்தோ? மன்மதன் இளம் பருவத்தில் தன் போர்த் தொழிலைக் கற்கும் ஒப்பில்லாத இளைய வில்லோ? என்னுமாறு,

281. சுற்றத்தாரும் மற்றவரும் நாடி அறியும்படி இனிய அழகு பொருந்திய தன்மை நாளும் நாளும் மேலும் மேலும் வளர்ந்து பெருகும்படி, ஆடும் மென்மையான கழற்சிக்காய்களும் பந்தும் அம்மனையும் ஊசலும் என்ற இசைமுதலிய விளையாட்டுகளில் அவற்றுடன் சேர்த்துப் பாடப்படுகின்ற இனிய பாடல்களைத் தங்கட்குச் சிறப்பாக, உரிய தலைவியரான உமையம்மையாரின் திருவடிகளைக் கூடுகின்ற அன்பினால் உடலும் உயிரும் உருகுமாறு பாடும் கொள்கையின் குறிப்புக் கேட்பவருக்குத் தோன்றப் பாடினார்..

282. குழந்தைப் பருவமான ஐந்தாண்டு வரை உள்ள பருவத்தின் பின் வருவதான பேதைப் பருவமும் கடந்து, அள்ளி எடுத்துக் கொள்கின்ற விருப்பத்தை யுண்டாக்கும் அழகுடன் மன்மதனின் மெய்யாகிய கொங்கைகளின் குவியலை ஏற்றுக் கொள்ளும் பொருட்டாய் மிகவும் உயர்ந்து வளர்வன போல் கொங்கைகள் கோங்கு அரும்புகளை வெல்லும் படியாய் வளரவும், மனத்தினது உண்மை இயல்பானது முன்னே தான் அம்மையாரின் தோழியாய் இருந்த உண்மையும் சில சமயம் குறிப்பாய்த் தோன்றவும் வாழ்வார் ஆனார்.

283. ஒருநாள், தம் தோழியர் தம்மைச் சூழ்ந்து வரக் கூந்தலின் வாசனை எல்லாத் திசைகளிலும் போய் நிறைய, பூங்கோயிலுள் வீற்றிருக்கும் இறைவரை வணங்கும் பொருட்டுப் படரும் ஒளி மிக்க திரு வீதியைச் சூழ்ந்து செல்பவரான அப்பரவையார் வழக்கம் போல் சென்றார்.

158 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

284 அணிசிலம் படிகள் பார்வென் றடிப்படுத்த தனம்
என் றார்ப்பு
மணிகளர் காஞ்சி அல்குல் வரிஅர வுலகை வென்ற
துணிவுகொண் டார்ப்பு, மஞ்ச சுரிமுழற் கழிய
விண்ணும்
பணியும் என் றினவண் டார்ப்பு பரவையார்
போதும் போதில்.

285 புற்றிடம் விரும்பி னாரைப் போற்றினர் தொழுது
செல்வார்
சுற்றிய பரிசு னங்கள் குழஆ னுடைய நம்பி
நற்பெரும்பான்மை கூட்ட நகைபொதிந் திவங்கு
செவ்வாய்
விற்புரை நுதலின் வேற்கண் விளங்கிழை யவரைக்
கண்டார்.

286 கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்தன்
பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின்புண்ணியமோ
புயல்சுமந்து
விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த
விரைக்கொடியோ
அற்புதமோ சிவனருளோ அறியேன்
என்றதிசயித்தார்.

287 ஓவிய நான் முகன்எழுத ஒண்ணாமை உள்ளத்தால்
மேவியதன் வருத்தமுற விதித்ததொரு
மணிவிளக்கோ
மூவுலகின் பயனாகி முன் நின்ற தெனநினைந்து
நாவலர்கா வலர்நின்றார் நடுநின்றார்
படைமதனார்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ '159

284. அடிகளில் பூண்ட சிலம்புகள் இவ்வடிகள் மண்ணுலகத்தை வெற்றிகொண்டு அடிப்படுத்தின எனக் கூறுவது போல் ஒலிக்கவும், மணியுடன் விளங்கும் காஞ்சி என்ற அணி பாம்பு உலவும் கீழ் உலகத்தை நிதம்பம் வெற்றி கொண்ட துணிவுடன் கிளர்ச்சி கொண்டு விளங்கவும், சுருண்ட கூந்தலுக்கு மேகம் தோற்றுவிட்டதால் விண்ணுலகமும் பணியும் என்று கூட்டமான வண்டுகள் ஒலிக்கவும், பரவையார் தெருவில் சென்றார். அப்படிச் செல்லும் போது,

285. புற்றைத் தமக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்ட இறைவரைத் துபத்து வணங்கியபின் பரிவாரங்கள் தம்மைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து வரப் போகின்ற சுந்தரர், பெரிய நல்ல ஊழ்வினை கூட்டி வைத்த காரணத்தால், மகிழ்ச்சிக் குறியான முறுவலுடன் விளங்கும் சிவந்த வாயையும் வில் போன்ற நெற்றியின் கீழ் வேல் போன்ற கண்களையும் உடைய ஒளிர்ந்து விளங்கும் அணிகளை அணிந்த பரவையாரைக் கண்டார்.

286. சுந்தரர், “இங்கு நான் காண்கின்ற இது கற்பகமரத்தின் பூங்கொம்புகளுடன் கூடிய கொம்போ! காமன் தன் பெரு வாழ்வாகக் கொண்ட பொருளோ! அழகு என்ற பொருள் செய்த புண்ணியத்தின் பயனாக விளைந்த புண்ணிய விளைவோ! மேகத்தை மேலே சுமந்து கொண்டும், வில், நீலோற் பல மலர், பவளம், தாமரை, நிலவு ஆகியவற்றையெல்லாம் அழகு பொருந்த அங்கங்களாகக் கொண்டும் உள்ள ஒரு பூங் கொடியோ! இங்குக் கூறப்பட்ட இவற்றின் இன்னது என்றோ அல்லது இவற்றுடன் அடங்காததால் வேறு ஒன்று என்றோ முடிவு செய்யக் கூடாத அற்புதப் பொருளோ! அல்லது சிவபெருமானின் அருளோ! இஃது என்ன வென்று நான் அறியேன்!” என்று வியப்படைந்தார்.

287. “நான்முகன் இத்தகைய ஓர் ஓவியம் எழுத இயலாமையினால் பொருந்திய தனது வருத்தம் நிறைவு கொள்ளும்படி உள்ளத்தில் படைத்த அழகிய விளக்கமோ? மூவுலகங்களிலும் பெறும் பயனேஆய் என் முன் இங்கு நின்றது!” என்று நினைத்தவராய் வணங்கிச் செல்பவரான நாவலூரர் மேலே செல்வதை நிறுத்தி விட்டு நின்றார். இங்ஙனம் நின்ற அவருக்கும் அவரால் காணப்பெற்ற நங்கை பரவையாருக்கும் நடுவே காமன் நின்றார்.

160 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

288 தண்டரள மணித்தோடும் தகைத்தோடும்
கடைபிறழும்
கெண்டைநெடுங் கண்வியப்பக் கிளர்ஒளிப்பூண்
உரவோனை
அண்டர்பிரான் திருவருளால் அயல் அறியாமனம்
வீரும்பப்
பண்டைவிதி கடைகூட்டப் பரவையா
ருங்கண்டார்.

289 கண்கொள்ளாக் கவின்பொழிந்த திருமேனி
கதிர்விரிப்ப
விண்கொள்ளாப் பேரொளியான் எவர்நோக்கும்
மெல்லியலுக்கு
எண்கொள்ளாக் காதலின் முன் பெய்தாத
தொருவேட்கை
மண்கொள்ளா நாண்மடம்அச் சம்பயிர்ப்பை
வலிந்தெழலும்

290 முன்னேவந் தெதிர்தோன்றும் முருகனோ பெரு
கொளியால்
தன்னேரில் மாரனோ தார்மார்பின் விஞ்சையனோ
மின்னேர்செஞ் சடைஅண்ணல் மெய் யருள்பெற்
றுடையவனோ
என்னே என் மனந்திரித்த இவன்யாரோ என
நினைந்தார்.

291 அண்ணலவன் தன்மருங்கே அளவிறந்த காதலினால்
உண்ணிறையும் குணநான்கும் ஒருபுடைசாய்ந்
தனஎனினும்
வண்ணமலர்க் கருங்கூந்தல் மடக்கொடியை
வலிதாக்கிக்
கண்ணுதலைத் தொழும்அன்பே கைக்கொண்டு
செலவுப்ப.

288. குளிர்ச்சியுடைய முத்தும் மணிகளும் பதித்த தோடுகளையும் தாண்டி ஓடும் இயல்புடைய கடை பிறழ் கின்ற கெண்டை மீன் போன்ற வடிவு கொண்ட கண்கள் வியப்படைய வ்ளங்கும் ஒளியுடைய அணிகளை அணிந்த நாவலூரரை, சிவபெருமானது திருவருளால் அவனை அன்றி வேறொன்றையும் இதுவரை அறியாத, தம் மனம் விருப் பத்தையுடைய முன் கயிலாயத்தில் இறைவர் விதித்த கட்டளை இருவரையும் சேரும்படி கூட்டுவித்த காரணத் தால் பரவையம்மையாரும் அவரைப் பார்த்தார்.

289. கண் பார்வைக்கு அடங்காத அழகு பொழியும் மேனியில் வீசும் கதிர்களின் விரிவு வாணத்தினும் அடங்காது பெருகும் பெரிய ஒளி உருவம் கொண்ட நாவலூரரை அவர் கண்ட நோக்குடன் ஒன்றுபட எதிரே நோக்குகின்ற மென்மையான இயலை உடைய பரவையாருக்கு மனத்தில் அடக்க முடியாத இதற்கு முன் இவ்வுலகத்தில் அனுபவித்தி ராத ஒரு புதிப விருப்பமானது, இந்த உலகத்தில் உள்ளவர் யாரும் இதுவரை காப்பாற்றிக் கொள்ளாத அளவில் தாம் கைக்கொண்டு ஒழுகிய நாணம் அச்சம் மடம் பயிர்ப்பு என்ற பெண்மைக் குணங்கள் நான்கினையும் அடக்கி மேலே (எழுந்தது). எழுந்தவுடன்,

290. “என் முன் தோன்றும் இவன் பேரொளிப் பிழம்பாய்த் தானாக வந்து தோன்றும் முருகப்பெருமானோ! தனக்கு ஒப்பில்லாத மன்மதனோ! வாடாத மாலை குடிய விஞ்சையருள ஒருவனோ! மின்னல் போன்ற சிவந்த சடையையுடைய சிவபெருமானின் மெய்யருளைப் பெற்ற வனோ! என் உள்ளத்தைத் திரியச் செய்த இவன் யாரோ!” என்று பரவையார் நினைத்தார்.

291. பெருமையுடைய சுந்தரரிடத்தில் அளவிடவாத காதலால் முன் தன் உள்ளத்தில் நிறைந்திருந்த நாணம் முதலிய பெண்மைக் குணங்கள் நான்கும் ஒரு பக்கமாய்ச் சாய்ந்து ஒதுங்கின போதும், அழகிய மலரின் மணம் பொருந்திய கருமையான கூந்தலையுடைய மடமையுடைய கொடியை ஒத்த பரவையாரை, வன்மையுடையவராக ஆக்குவித்தது. நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமானைச் சென்று வணங்க வேண்டும் என்ற இறையன்பே பற்றுக கோடாய்ப் பற்றிக் கொண்டு போகும்படி வழி நடத்திக் கொண்டு போக,

'162 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

292 பாங்கோடிச் சிவையனைத்துப் படை அநங்கன்
விடுபாணம்
தாங்கோலி எம்மருங்கும் தடைசெய்ய மடவரலும்
தேங்கோலுத மலர்க்குழல்மேல் சிறைவண்டு
கலந்தார்ப்பம்
பூங்கோயில் அமர்ந்தபிரான் பொற்கோயில்
போய்ப்புகுந்தான்.

293 வந்தொண்டர் அதுகண்டு என் மனங்கொண்ட
மயிலியனின்
இந்தொண்டைச் செங்கனிவாய் இளங் கொடிதான்
யார் என்ன
அன்றங்கு முன் நின்றார் அவர் நங்கை பரவையார்
சென்றும்பர் தரத்தார்க்கும் சேர்வரியார்
எனச்செப்ப.

294 பேர்பரவை பெண்மையினில் பெரும்பரவை
விரும்பர்குல்
ஆர்பரவை அணிதிகழும் மணிமுறுவல் அரும்பரவை
சீர்பரவை ஆயினாள் திருவுருவின் மென்சாயல்
ஏர்பரவை இடைப்பட்ட என்ஆசை எழுபரவை.

295 என்றினைய பலவுநனைந் தெம்பெருமான்
அருள்வகை யான்
முந்தொடர்ந்து வருங்காதல் முறைமையினால்
தொடக்குண்டு
நன்றெனையாட் கொண்டவர்பால் நன்னுனுவன்
என்றுள்மகிழ்ந்து
சென்றுடைய நம்பியும் போய்த் தேவர்பிரான்
கோயில்புக

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 163

292. சுற்றும் ஓடிச் சென்று வில்லை வளைத்துப் போர் செய்பவனான காமன் என்கின்ற அம்புகள் பலவும் கூடித் தம்மைச் சுற்றிக் கொண்டு எப்பக்கமும் தடை செய்யவும், அத்தடைகளை அன்பு கைக் கொண்ட இணையால் கடந்து, பரவையாரும் கூந்தல் மேல் அணிந்த மலர் மாலைகளின் மேல் இறகையுடைய வண்டுகள் கூடிப் பாடிக் கொண்டிருக்கப் போய், பூங்கோயில் என்ற ஆலயத்தில் எழுந்தருளிய இறைவனின் கோயிலுக்குள் புகுந்தார்.

293. வன்றொண்டர் அதைப் பார்த்து, “என் உள்ளத்தைத் தனக்கு இடமாய்க் கொண்ட மயில் போன்ற சாயலையும், இனிய கொவ்வைப் பழத்தைப் போன்ற வாயையும் உடைய இளங்கொடி போன்ற இம்மங்கையார்?” என்று வினவினார். அப்போது அவ்விடத்தில் அவர் முன் நின்ற அடியவர், “அம்மங்கை பரவையார் என்ற பெயருடையவர். தேவத்தன்மை உடையவரும் போய் அடைவதற்கு அரியவர்” எனக் (கூறினர்) கூற,

294. “இவரது பெயரானது பரவை. இவரிடம் காணும் பெண்மைக் குணங்களைக் காணுமிடத்துப் பெருந்தேவர் அவை விரும்பும் திலோத்தமை முதலான மங்கையரும் துதிக்கத்தக்க தெய்வம் ஆவார். மேலே தங்கிய மூக்கின் அணியில் உள்ள முத்துக்களைவிட மேன்மையுற்று விளங்கும் அழகிய பல் வரிசை மூலையரும்புகளாகும். அவர் திருமகளும் விரும்பும் அழகுடையார். கண்டார் விரும்பும் இனிய மென்சாயளின் அழகில் அகப்பட்ட என் விருப்பமானது ஏழுகடல் போன்றதாகும்!”

295. மேல் சொல்லிய வண்ணம் பாராட்டி இவை யொத்த பல எண்ணங்களையும் கொண்டவராய் எம் இறைவன் அருளிய வழியால் முன்னிருந்தே வரும் காதலான பழைய விதியில் கட்டுப்பட்டவராய் நன்றாக என்னை ஆட்கொண்ட இறைவனிடத்தே சேர்வேன்” என்று உள்ளத்துள் மகிழ்ந்து செல்பவராய் ஆளுடை நம்பி சென்று தேவ தேவனான இறைவனின் திருக்கோயிலில் (புகுந்தார்). புகுதலும்,

164 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 296 பரவையார் வலங்கொண்டு பணிந்தேத்தி முன்னரே
புரவலனார் கோயிலினின் றொருமருங்கு
புறப்பட்டார்
வீரவுபெருங் காதலினால் மெல்லியலார்
தமைவேண்டி
அரவின் ஆரம்புனைந்தார் அடிபணிந்தார் ஆரூரர்.
- 297 அவ்வாறு பணிந்தேத்தி அணிஆரூர் மணிப்புற்றின்
மைவாமும் திருமிடற்று வானவர்பால் நின்றும்
போந்து
எவ்வாறு சென்றாள்ளன் இன்னுயிராம் அன்னம்
எனச்
செவ்வாய்வெண் நகைக்கொடியைத் தேடுவா
ராயினார்.
- 298 பாச மாம்பினைப் பற்றறுப் பான்மிகும்
ஆசை மேலும்ஓர் ஆசை அளிப்பதோர்
தேசின் மன்னிஎன் சிந்தை மயக்கிய
ஈசனார்அருள் எந்நெறிச் சென்றதே.
- 299 உம்பர் நாயகர் தங்கழல் அல்லது
நம்பு மாற்றி யேனை நடுக்குற
வம்பு மால்செய்து வல்லியின் ஒல்கியின்று
எம்பி ரான்அருள் எந்நெறிச் சென்றதே.
- 300 பந்தம் வீடு தரும்பர மன்கழல்
சிந்தை ஆரவும் உன்னும்என் சிந்தையை
வந்து மால்செய்து மான்என வேலிழித்து
எந்தை யார்அருள் எந்நெறிச் சென்றதே.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 165

296. பொற்கோயிலுள் புகுந்த பரவையார் அதனை வலமாய் வந்து இறைவனை வணங்கித் தம் வழக்கபடி வழி பாட்டை முடித்துக் கொண்டு, நம்பியாரூரர் கோயில் புகும் முன்பு இறைவனின் கோயிலிலிருந்து வேறு ஒரு பக்கமாக வெளியே சென்றார். தம்மிடம் வந்து பொருந்திய வேட்கையால் மென்மையான இயல் கொண்ட பரவையாரைத் தமக்குத் தருமாறு நாவலுரார் பாம்புகளை அணியாய்க் கொண்ட இறைவரின் அடிகளை வணங்கினார்.

297. மெல்லியலான பரவையாரைப் பெற, அவ்வகையிலே வணங்கித் துதித்த ஜூரார், அழகிய திருவாரூரில் புற்றில் இடங் கொண்ட திருநீல கண்டப் பெருமானிடத்திலிருந்து நீங்கிப் போய் “என் உயிர் போன்ற அன்னப் பரவை எங்கே சென்றாள்?” என்று அந்தச் சிவந்த வாயையும் வெண்மையான நகையையும் உடைய கொடி நிகர்த்த பரவை நங்கையைத் தேட முற்பட்டார்.

298. “பாசமான வினைக்கட்டை அறுப்பதற்காக என்னிடத்து மிக்கு எழும் இறைவன் பணியிற் கொண்ட ஆசையையும் கீழிடச் செய்து, அதற்கு மேலும் ஓர் ஆசையை தருகின்ற ஒப்பில்லாத ஒளியுடன் பொருந்தி மயங்காத என் உள்ளத்தையும் மயங்கிடச் செய்த இறைவனது திருவருள் (உருவமான மங்கை) எவ்வழியே சென்றது?

299. “தேவர்களின் இறைவனான சிவபெருமானின் திருவடிகளையே அல்லாமல் வேறொன்றையும் நம்பும் நெறியறியாத என்னை, நடுக்கம் அடையுமாறு வலிந்து மயக்கத்தைத் தந்து கொடி போல் அசைந்து இன்று என முன் வந்த எம் பெருமானின் அருள் மயமான பரவை எவ்வழியில் சென்றது?

300. பந்தத்தையும் வீட்டையும் தரும் சிவபெருமானின் அடிகளை என்னுள்ளே பொருத்தி நிறையும்படி எண்ணும் என் சித்தத்திற்குள்ளே, தானே வந்து புகுந்து மயக்கத்தைச் செய்து மான்போல் நோக்கிய எம்இறைவனின் அருள் வடிவான பரவை எங்கே சென்றது?

166 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 301 என்று சாலவும் ஆற்றலர் என்னுயிர்
நின்ற தெங்கென நித்திலப் பூண்முலை
மன்றல் வார்குழல் வஞ்சியைத் தேடுவான்
சென்று தேவா சிரியனைச் சேர்ந்தபின்.
- 302 காவி நேர்வருங் கண்ணியை நண்ணுவான்
யாவரோடும் உரையியம் பாதிருந்து
ஆவி நல்குவர் ஆருரை ஆண்டவர்
பூவின் மங்கையைத் தந்து எனும் போழ்தினில்.
- 303 நாட்டு நல்லிசை நாவலூ ரன்சிந்தை
வேட்ட மின்னிடை இன்னமு தத்தினைக்
காட்டு வன்கட லைக்கடைந் தென்பபோல்
பூட்டும் ஏழ்பரித் தேரோன் கடல்புக.
- 304 எய்து மென்பெடை யோடிரை தேர்ந்துண்டு
பொய்கை யிற்பகல் போக்கிய புள்ளினம்
வைகு சேக்கைகண் மேற்செல வந்தது
பையுள் மாலை தமையோர் பணிப்புற.
- 305 பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவையர் உள்ளழம்
வஞ்ச மாக்கள்தம் வள்ளினை யும்அரன்
அஞ்செ முத்தும் உணரா அறிவிலோர்
நெஞ்சம் என்ன இருண்டது நீண்டவான்.

6. தடுத்தாட் கொண்டபுராணம் □ 167

301. என்று இங்ஙனம் பலவும் கூறி, மிகவும் தரியா ராய் 'என் உயிர் (பரவை) எங்குச் சென்றது?' என்று முத்து கள் பதித்த அணிகள் அணிந்த கொங்கையையும் மணம் பொருந்திய அழகிய கூந்தலையும் உடைய வஞ்சிக்கொடி போன்ற பரவையாரைத் தேடுவதற்காகச் சென்று தேவா சிரிய மண்டபத்தை அடைந்தார். சுந்தரர்.

302. கருங்குவளை மலரே நேர்எதிராய் வருகின்றதோ எனக் கூறத் தக்க கண்களையுடைய பரவையாரைப் பெறு பவரான சுந்தரர், ஒருவரிடமும் ஒரு பேச்சும் பேசாது அங்கு வீற்றிருந்து "ஆருரைத் தடக்குத் தலை நகராய் வைத்து ஆட்சி செய்பவரான இறைவர் அழகுடைய இனிய பரவையை எனக்கு அளித்து அதன் மூலம் என் உயிரையும் எனக்கு அளிப்பார்" எனக் கூறிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது,

303. உலகத்தில் சிறந்த புகழை நிலை நாட்டும் நாவ லூரரான நம் நம்பியாருரின் உள்ளம் விரும்பிய மின்னல் போன்ற இடையையுடைய பரவையாரான இனிய அமுதத் தைக், கடலைக் கடந்து போய்க் காட்டுவேன் என்று போவதைப்போன்று வெவ்வேறான ஏழுமுத்திரைகள் பூட்டிய தேரையுடைய கதிரவன் கடலில் புகுந்தான். அப்போது,

304. பிரியாமல் தம்முடன் உள்ள மென்மையான பெட்டைகளுடன் கூடிப் பல இடத்தும் திரிந்து இரையைத் தேடி உண்டு பொய்கையிலே பகற்காலத்தைப் போக்கிய பறவைக் கூட்டம் தாம் ஒடுங்கும் கூடுகளைச் சென்றடைய வும், அப்பறவைகளைப் போலன்றித் தனித்துப் பிரிந்தவர் அஞ்சி நடுங்கவும், பிரிந்தவர்க்குத் துன்பம் செய்யும் தன்மை யுடைய மாலைக் தூலம் வந்தது.

305. பஞ்சினை விட மென்மையான பாகங்களை யுடைய பரவை போன்ற விலைமாதர்களின் உள்ளமும், வஞ்சம் செய்யும் மாக்களின் வலிய வினையும், சிவபெருமா னின் ஐந்தெழுத்தையும் ஞ்ணாத அறியாமையுடையவரின் மனமும் போல் நீண்ட வானம் இருள் அடைந்தது.

168 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

306 மறுவில் சிந்தைவன் றொண்டர் வருந்தினால்
இறும் ருங்குலார்க் கியார்பிழைப் பார் என்று
நறும் வர்க்கங்குல் நங்கைமுன் கொண்டபுன்
முறுவல் என்ன முகிழ்த்தது வெண்ணிலா.

307 அரந்தை செய்வார்க் கழுங்கித்தம் ஆருயிர்
வரன்கை தீண்ட மலர்குல மாதர் போல்
பரந்த வெம்பகற் கொல்லிப் பனிமதிக்
கரங்கள் தீண்ட அவர்ந்த கயிரவம்.

308 தோற்றும் மன்னுயிர் கட்டுகெலாந் தூய்மையே
சாற்றும் இன்பமும் தண்மையும் தந்துபோய்
ஆற்ற அண்டமெ லாம்பரந் தண்ணல் வெண்
நீற்றின் பேரொளி போன்றது நீள்நிலா.

309 வாவி புள்ளொளி மாறிய மாலையில்
நாவ லூரரும் நங்கை பரவையாம்
பாவை தந்த படர்பெருங் காதலும்
ஆவி குழந்த தனிமையும் ஆயினார்.

310 தந்தி ருக்கண் எரிதழ விற்பட்டு
வெந்த காமன் வெளியே உருச்செய்து
வந்தென் முன்னின்று வாளி தொடுப்பதே
எந்தை யார் அருள் இவ்வண்ணமோ என்பார்.

306. குற்றம் இல்லாத சிந்தையுடைய வன்றொண்டரும் இவ்வாறு வருத்தம் அடைவாரானால் ஒடிவது போன்று துவளும் இடையுடைய மங்கையர்க்குத் தப்பிப் பிழைப்பவராயார்?" என்ற கருத்துடன், மணமுடைய பூக்களை அணிந்த இரவு என்ற பெண் முன்னே கொண்டதான புன்சிரிப்புத் தானோ இது என்று காணும்படி வெண்மையான பிறைச் சந்திரன் தோன்றி ஒளி வீசியது.

307. துன்பம் செய்யும் புல்லர்க்கு வருந்தித், தம் உயிர்க்காதலர் தம்மைத் தொட்டபோது மலர்ச்சி அடையும் நலம் கொண்ட பெண்களைப்போல், எங்கும் பரவி வெம்மை செய்யும் கதிரவன் கதிர்க்கைகள் படும்போது மலராமல் வாடிக் குவிந்து, சந்திரனின் குளிர்ந்த கைகள் படும்போது ஆம்பல் மலர்கள் மலர்ந்தன.

308. இவ்வுலகில் பிறக்கும்படி இறைவன் காட்டும் உயிர்களுக்கெல்லாம் தூய்மையையும் பலராலும் எடுத்துக் கூறப்படும் இன்பத்தையும் குளிர்ச்சியையும் தந்து செல்வதே அல்லாது பிற எல்லா அண்டங்களிலும் போய்ப் பரந்து நிலவுகின்ற பெருமையையுடைய இறைவனின் திருநீற்றின் வெண்மையான ஒளிபோன்று, நீண்ட ஒளி விடும் சந்திரன் விளங்கியது.

309. நீர் நிலைகளிலே பகல் பொழுதைப் போக்கிய பறவைக் கூட்டம் மாலையில் தம் இருப்பிடங்களை அடைந்தன. ஆதலால், அப்பறவையினத்தின் ஒளி மாறிய மாவைக் காலத்தில், நம்பி ஆரூரரும், பரவை என்ற நங்கையார் அசித்த படரும் தன்மையுடைய பெருங்காதலும், தன் உயிரைச் சூழ்ந்து பற்றிய தனிமையும் உடையவரானார்.

310. "எம் இறைவரின் நெற்றித் திருக்கண்ணின் தீப்பட்டு இறந்து போன காமன் வெளிப்பட உருக்கொண்டு இங்கு என் முன் வந்து நின்று அம்பு எய்வதா? எம் இறைவனின் திருவருளும் இத்தகைய இயல்பு கொண்டதோ?" என்று உட்கொண்டு சொல்லியேலும் கூறத்தொடங்கினார்.

- 311 ஆர்த்தி கண்டும்என் மேல்நின் றழற்கதிர்
தூர்ப்பதே எனைத்தொண்டுகொண் டாண்டவர்
நீர்த்த ரங்க நெடுங்கங்கை நீள்முடிச்
சாத்தும் வெண்மதி போன்றிலை தண்மதி!
- 312 அடுத்து மேன்மேல் அலைத்தெழும் ஆழியே
தடுத்து முன்எனை ஆண்டவர் தாம்உணக்
கடுத்த நஞ்சுன் தரங்கக் கரங்களால்
எடுத்து நீட்டுநீ என்னைஇன் றென்செயாய்?
- 313 பிறந்த தெங்கள் பிரான்மல யத்திடைச்
சிறந்த ணைந்தது தெய்வநீர் நாட்டினில்
புறம்ப ணைத்தடம் பொங்கழல் வீசிட
மறம்ப யின்றதெங் கோதமிழ் மாருதம்
- 314 இன்ன தன்மைய பின்னும் இயம்புவான்
மன்னு காதல னாகிய வள்ளல்பால்
தன்ன ரும்பெறல் நெஞ்சு தயங்கப்போம்
உன்னம் அன்னவள் செய்கை அறைகுவாம்.

311. “துன்பத்தைப் பார்த்த பின் மேலும் மேலும் எப்போதும்போல் உனது போக்கின்படியே செல்லாது நின்று, உன் இயல்பான குளிர்ந்த கதிரல்லாது இயல்புக்கு மாறான வெம்மையான கதிர்துளைநீ வீசுவதா? என்னைத் தடுத்தாட் கொண்ட இறைவன் அலைகளையுடைய நெடிய கங்கை குடிய நீண்ட முடியில் அருளால் எடுத்து அணிந்து கொண்ட வெண்மையான சந்திரனைப் போல் நீ இல்லையே! ஏ, சந்திரனே! என்று சந்திரனை நோக்கிக் கூறினார் சுந்தரர். (ஆர்த்தி — துன்பம்)

312. “தொடர்ந்து மேன்மேலும் எழுகின்ற அலை களை வீசி எழுகின்ற கடலே! மற்றத் தேவர்களை எல்லாம் துன்புறுத்திய நஞ்சை, என்னை முன்னம் தடுத்தாட் கொண்ட இறைவனே உண்ணுமாறு உன் அலைகளான கைகளால் எடுத்து நீட்டித் தந்த நீ இன்றைக்கு என்னை நீ என்ன செய்யமாட்டாய்?” என்று சுந்தரர் கடலை நோக்கிச் சொன்னார்.

313. “இனிய தென்றல் காற்றே! நீ தோன்றியது எங்கள் பெருமானான இறைவனது பொதிய மலையிலே! அங்ஙனம் தோன்றி வந்து சேர்ந்த வழியாவது தெய்வத் தன்மை கொண்ட சோழ நாட்டு நீர்நிலைகளின் வழியாகும். அங்ஙனமாகவும் தீக்காற்று வீசமாறு நீ வன்மை கொண்டது எங்கோ?” என்று தென்றல் காற்றை நோக்கிச் சுந்தரர் உரைத்தார். (தமிழ் — இனிமை)

314. மேலே கூறப்பட்டவையே அல்லாமல் இவை போன்ற தன்மைகொண்ட சொற்களை மேலும்மேலும் சொல்வதற்குப் பொருந்திய காதலையுடைய நம்பி ஆரூரரிடத்தே தன் பெறுவதற்கரிய உள்ளம் பின் நின்று தயங்கி வர. முன் சென்றவரான அன்னம் போன்ற பரவையாரின் செயலின் திறங்களை இனிச் சொல்வோம்.

172 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

315 கணங்கொண்ட மணிகண்டர் கழல்வணங்கிக்
கணவனைமுன் பெறுவாள் போல
இனங்கொண்ட சேடியர்கள் புடைகுழ
எய்துபெருங் காதலோடும்
தனங்கொண்டு தளர்மருங்குற் பரவையும்வன்
றொண்டர்பால் தனித்துச் சென்ற
மனங்கொண்டு வரும்பெரிய மயல்கொண்டு தன்
மணிமா ளிகையைச் சார்ந்தான்.

316 சீறடிமேல் நூபுரங்கள் அறிந்தனபோல் சிறிதளவே
ஒலிப்ப முன்னர்
வேறொருவர் உடன்பேசாள் மெல்ல அடி ஒதுங்கி
மா ளிகையின் மேலால்
ஏறிமர கதத்தூணத் திலங்கு மணி வேதிகையில்
நலங்கொள் பொற்கால்
மாறில்மலர்ச் சேக்கைமிசை மணிநிலா முன்றில்
மருங்கிருந்தாள் வந்து.

317 அவ்வளவில் அருகிருந்த சேடிதனை முகநோக்கி
ஆரூர் ஆண்ட
மைவிரவு கண்டரைநாம் வணங்கப் போம்
மறுகெதிர் வந்தவரார் என்ன
இவ்வுகில் அந்தணராய் இருவர்தே டொருவர்
தாம் எதிர்நின் றாண்ட
சைவமுதல் திருத்தொண்டர் தம்பிரான்
தோழனார் நம்பி என்றான்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ '173

315. மேகத்தின் கரிய நிறம் கொண்ட அழகிய நீல நிறம் கொண்ட இறைவனின் அடிகளை வணங்கி அவ்வணக்கத்தின் பயனாய்ப் பெற்ற அருள் மூலம், கணவனை மேலே பெறுபவள் போல், தம்முடன் ஒத்துவாழும் தன்மையுடைய தோழியர் தம்மைச் சூழ்ந்து வரவும், தம்மிடம் புதிதாக வந்து சேர்ந்த காதலுடன் கொங்கைச் சுமையைச் சுமந்து தளர்ந்த இடையையுடைய பரவையாரும் வன்றொண்டரான நாவலூரரிடத்தே தம்மையும் தோழியரையும் விட்டுத் தனியாய்ப் போய்த் திரும்பும் போது, தன் உள்ளமானது சேர்த் துக் கொண்ட பெரிய மயக்கத்தையும் மேற்கொண்டவராய்த் தம் அழகிய மாளிகையைச் சேர்ந்தார்.

316. தம் மாளிகையை அடைந்த பரவையார் தம் சிறிய அடிகளில் அணிந்த சிலம்புகள் அவர் உள்ளத்தில் உள்ளவற்றை அறிந்து கொண்டாற் போன்று ஒலிக்க, தம் முன்னர் நிற்கும் வேறு எவருடனும் பேசாதவராய், மெல்ல அடிமீது அடிவைத்துப் போய் மாளிகையின் மேல் நிலையில் மரகதத்தால் அமைந்த தூண்களுடனே விளங்கிய அழகிய திண்ணை மீது ஒப்பில்லாத பூம்படுக்கையின் மேல் அழகிய நிலா முற்றத்தில் அமர்ந்திருந்தார்.

317. அச்சமயத்தில் தம் அருகில் இருந்த தோழியின் முகம் நோக்கி, "திருவாரூரை ஆள்கின்ற நீலகண்டரான தியாகராசப் பெருமானை நாம் வணங்கச் சென்ற போது அங்கு நம் எதிரில் வந்தவர் யார்?" எனப் பரவையார் வினவினர். அதற்குத் தோழியானவள், "அவர் தாம், நான் முகன் திருமால் முதலான தேவர்களுக்கும் காண்பதற்கரிய ஒருவர், சிவ்வுலகத்தில் அந்தணராய் உருக் கொண்டு வந்து, மாறுபட்டவா போல் தம்மைப் புலப்படுத்தி, வழக்காடி ஆட்கொள்ளப்பட்ட சைவ முதல் தொண்டராகவும் தம்பிரான் தோழராகவும் விளங்கும் ஆளுடைய நம்பியாவார்" என்று உரைத்தாள்.

174 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

318 என்றவுரை கேட்டலுமே எம்பிரான் தமரேயோ
என்னா முன்னம்
வன்றொடர் பால்வைத்த மனக்காதல் அளவின்றி
வளர்ந்து பொங்க
நின்றநிறை நாண்முதலாங் குணங்களுடன்
நீங்கஉயிர் ஒன்றுந் தாங்கி
மின்றயங்கு நுண்ணிடை யாள் வெவ்வுயிர் த்து
மெல்லணைமேல் வீழ்ந்தபோது.

319 ஆரநறுஞ் சேறாட்டி அரும்பனிநீர் நறுந்திவலை
அருகு வீசி
ஈரஇளந் தளிர்க்குளிரி படுத்துமட வாரசெய்த
இவையும் எல்லாம்
பேரழவின் நெய்சொரிந்தால் ஒத்தனமற் றதன்மீது
சமிதை என்ன
மாரனும்தன் பெருஞ்சிலையின் வலிகாட்டி
மலர்வாளி சொரிந்தான் வந்து.

320 மலரமளித் துயிலாற்றாள் வருந்தென்றல்
மங்காற்றாள் மங்குல் வானில்
நிலவுமீழும் தழலாற்றாள் நிறையாற்றும்
பொறையாற்றா நீர்மை யோடும்
கலவமயில் எனஎழுந்து கருங்குழவின்
பரமாற்றாக் கைய ளாகி
இலவதிதழ்ச் செந்துவர்வாய் நெகிழ்ந்தாற்றாமையின்
வறிதே இன்ன சொன்னாள்.

318. என்று தோழியுரைத்த சொற்களைக் கேட்டதும் பரவையார், "எம்பிரானுடைய தோழரோ!" என்று சொல்லி, அச்சொற்கள் வாயினின்று வெளிப்படுவதற்கு முன்பு, வன்றொண்டரிடம் எழுந்த காதல் உணர்வு அளவு கடந்து மேலே எழுந்ததால், முன்பு தம்மிடம் நிலைபெற்ற நிறையும் நாணம் முதலிய குணங்களுள் ஒரு சேர நீங்கிட, உயிர் ஒன்றை மட்டும் ஆற்றாமல் தாங்கியபடி, மின் போல் துவள்கின்ற நுட்பமான இடையையுடைய அவர் பெருமூச் செறிந்து மென்மையான பூம்படுக்கையில் விழுந்தார். அச்சமயத்தில்,

319. மணம் கமழும் கலவைச் சந்தனக் குழம்பைப் பூசியும் அரிய மணமுடைய பனிநீரை மழை போல் சிறு துளிகளாய்ப் பக்கங்களில் எல்லாம் தெளித்தும், குளிர்ந்த தளிர்க்களை இட்டும் இங்ஙனம் தோழியர் செய்தனர்; இவையும் இவை போன்ற பிறவும் முன்பே நெருப்பாய் மூண்ட அதன் மீது வார்க்கும் நெய் போல் ஆயின. அதன் மேலும் அவ்வழலைப் பின்னும் வளர்க்க உணவைத் தருவதைப் போல் மன்மதனும் வந்து தன் ஒப்பில்லாத வில் வலிமையைக் காட்டி மலர் அம்புகளை மேன் மேலும் எய்தான்.

320. மலர்ப்படுக்கையில் விழுந்த பரவையார் உறக்கம் கொள்ளாதவராய் நிலாழுற்றத்தில் வீசும் தென்றற்காற்றுத் தன்மீது பட அதையும் பொறாதவர் ஆனார். மேசம் தவழும் வானத்தினின்று வீசும் நிலாவின் கதிர்கள் நெருப்பை உமிழ்வதால் அதனையும் ஆற்றாதவர் ஆனார். தமக்குரிய பெண்மைக் குணமான நிறையைக் கொண்டு செலுத்தவல்ல பொறை என்ற சத்தியைத் தாங்க இயலாதவர் ஆனார். மலரணையில் கிடந்த அவர் சிறிய தோகை மயில் போல எழுந்து தம் கரிய கூந்தலின் பாரத்தையும் தாங்க முடியாத நிலையுடையவராய் இலவ மலர் போன்ற சிவந்த வாய் நெகிழ்ந்து பொறுக்க இயலாத வருத்தத்தால் தமக்குத் தாமே பின் வரும் இவற்றைப் பேசலானார்.

176 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

321 கந்தங் கமழ்மென் குழலீர் இதுஎன் கலைவான்
மதியம் கனல்வான் எனைஇச்
சந்தின் தழலைப் பனிநீர் அளவித் தடவுங்
கொடியீர் தவிநீர் தவிநீர்
வந்திங் குலவும் நிலவும் விரையார் மலயா னிலமும்
எரியாய் வருமால்
அந்தண் புனலும் அரவும் விரவும் சடையான்
அருள்பெற் றுடையார் அருளார்.

322 புலரும் படியன் நிரவென் னளவும் பொறையும்
நிறையும் இறையும் தரியா
உலரும் தனமும் மனமும் வினையோன் ஒருவேன்
அளவோ பெருவாழ்வுரையீர்
பலரும் புரியும் துயர்தான் இதுவோ படைமன்
மதனார் புடைநின் றகவார்
அலரும் நிலவும் மலரும் முடியார் அருள்பெற்
றுடையார் அவரோ அறியார்.

323 தேரும் கொடியும் மிடையும் மறுகில் திருவா ருரீர்
நீரே அல்வால்
ஆரென் துயரம் அறிவார் அடிகேள் அடியேன்
அயரும் படியோ இதுதான்
நீரும் பிறையும் பொறிவாள் அரவின் நிரையும்
நிரைவெண் டலையின்புடையே
ஊரும் சடையீர் விடைமேல் வருவீர் உமதன்
பிலர்போல் யானோ உறுவேன்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 177

321. “மணம் கமழும் மென்மையான கூந்தலையுடைய பெண்களே! இது என்ன? அமிர்ந்த கலைகளையுடைய சந்திரனோ என்னைச் சுடலானான்; இந்தச் சந்தனக் குழம்பைப் பனிநீருடன் தெளித்து என் மீது பூசுகின்ற கொடி போன்றவரே! இச்செயலைக் கைவிடுங்கள்! கைவிடுங்கள்! இங்கு வந்து உலாவி நிற்கும் தென்றற் காற்றோ தீயுருவாய் வீசுகின்றது. அழகிய குளிர்ந்த நீரையுடைய கங்கையாரும் பாம்பும் அணிந்த சடையுடைய சிவ பெருமானின் அருளைப் பெற்று என்னை உடையா ஞான நாவலுாரரோ எனக்கு அருள் செய்ய வில்லை!

322. “என்னைப் பொறுத்த அளவில் இந்த இரவு விடிவதாய் இல்லை. தாங்கிக் கொள்ளும் ஆற்றலும் காத்துக் கொள்ளும் ஆற்றலும் சிறிதும் தங்கா ஆயின. என் கொங்கைகளும் உள்ளமும் உலாநது போகின்றன. இத்தனைப் பெருவாழ்வுகளும் (துன்பமும்) தீயவளான என் ஒருத்தி மட்டிலா இயல் வேண்டும்? கூறுங்கள்; பலரும் கூடிச் செய்யும் தொழில் இவ்வாறு துன்பம் செய்வதுதானா? (ஒருவரைப் போல் அனைவரும் துன்பத்தைச் செய்வதா?) மன்மதன் என் பக்கத்தில் நின்று படை தொடுப்பதைக் கைவிடான்! கொன்றையும் சந்திரனும் மலர்வதற்கு இடமான திருமுடியுடையாரது திருவருள் பெற்று என்னை உடைய நாவலுாரரோ நான் அடையும் துன்பத்தை அறிந்து கொள்ளவில்லை! என் செய்வேன்!

323. “தேரும் கொடிகளும் நெருங்கிய வீதிகளையுடைய திருவாரூரில் வீற்றிருக்கும் இறைவரே! நீவிரே அல்லாமல் என் துன்பத்தை அறிய வல்லவர் யார்? அடிகளே! அடியேன் வருந்தும் அளவும் இவ்வளவுதான்! கங்கையாரும் சந்திரனும் புள்ளிகளையுடைய கொடிய பாம்புகளும் வரிசையான வெண்மையான தலையின் பக்கங்களில் ஊர்வதற்கு இடமான சடையையுடையவரே! காளை மீது எழுந்தருளபவரே! உம்மிடம் அன்பு கொள்ளாதவர் போல் நான் இத்துன்பத்தை அடையலாமா?”

178 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

324 என்றின் னனவே பலவும் புகலும்

இருளார் அளகச் சுருளோ தியையும்
வன்றொண் டரையும் படிமேல் வரமுன் பருள்வான்
அருளும் வகையார் நினைவார்
சென்றும் பர்களும் பணியும் செல்வத்
திருவா ரூர்வாழ் பெருமான் அடிகள்
அன்றங் கவர்மன் றலைநீர் செய்யுள் என்
றடியார் அறியும் படியால் அருளி.

325 மன்னும் புகழ்தா வலர்கோன் மஹிழ

மங்கை பரவை தன்னைத் தந்தோம்
இன்னவ் வகைநம் அடியார் அறியும்
படியே உரைசெய் தனம் என்றருளிப்
பொன்னின் புரிபுன் சடையன் விடையன்
பொருமா கரியின் உரிவை புனைவான்
அன்ன நடையாள் பரவைக்த அணிய
தாரு ரன்பால் மணம் என்றருள.

326 காமத்துயரில் கவல்வார் நெஞ்சிற்

கரையில் இருளும் கங்குல் கழிபோம்
யாமத் திருளும் புலரக் கதிரோன்எழு
காலையில்வந் தடியார் கூடிச்
சேமத் துணையாம் அவர் பேர் அருளைத்
தொழுதே திருநா வலர்கோன் மகிழத்
தாடக் குழலாள் பரவை வதுவை
தகுநீர் மையினால் நிகழச் செய்தார்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 179

324. என்று இவ்வாறு பலவற்றையும் சொல்கின்ற இருண்ட மேகம் போன்ற கரிய கருண்ட கூந்தலையுடைய பரவையாரையும் நம்பியாரூரையும் இவ்வுலகத்தில் பிறக்குமாறு அருள் செய்த சிவ பெருமான் இப்போது அவர்களுக்கு அருள் செய்யும் வகையை யாரே அறிவார்? தேவரும் வந்துவணங்கும் செல்வம் நிறைந்த திருவாரூரிலே வாழ்கின்ற தியாகராயப் பெருமான், “அன்றையதினமே திருவாரூரில் அந்த இருவருக்கும் நீங்கள் திருமணத்தைச் செய்யுங்கள்” என்று திருவாரூரின் அடியார்கள் அறியுமாறு கனவில் தெரிவித்தருளி,

325. நிலை பெற்ற புகழையுடைய நாவலூரர் மகிழுமாறு, “மங்கை பரவையை உனக்குத் தலைவியாய் அளித்தோம். இங்ஙனம் நாம் தந்த செயலைத் திருவாரூரில் வாழ்கின்ற அடியார்கள் அறியுமாறு அருள் செய்துள்ளோம்” என்று கனவில் கூறியருளி, பின்பு, பொன்னைப்புரி செய்தது போன்ற சடையையும் காளையையும் யானைத் தோல் போர்வையும் உடைய தியாகராசர் பரவையாரின் கனவிலும எழுந்தருள், “நம்பியாரூரனுக்கும் உனக்கும் விரைவில், மணம் நிகழும்!” என்று அருள் செய்தார்.

326. காமத் துன்பத்தால் வருந்திய நம்பியாரூரர் பரவையார் என்ற இருவருடைய உள்ளத்தில் நிறைந்து முடிவின்றி யிருந்த ஆற்றாமை என்ற இருளும், அந்த இரவு மெல்லக் கழிந்து செல்லும் யாமங்களான இருளும் நீங்க, கதிரவன் தோன்றும் காலமான விடியற்காலையில் கனவில் உணர்த்தியருளப் பெற்ற திருவாரூர் அடியார்கள் அனைவரும் கூடித் துணையான தம் பெருமானின் பேரருளைத் தொழுது வாழ்த்தி, சுந்தரர் மகிழுமாறு மாலை சூடிய கூந்தலையுடைய பரவையாரின் திருமணத்தைத் தக்க சிறப்புடன் நிகழ்த்தினர்.

180 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

327 தென்னாவ லூர்மன்னன் தேவர்பிரான்
திருவருளால்
மின்னாருங்கொடி மருங்குல் பரவையெனும்
மெல்லியல்தன்
பொன்னாரும் முலைஓங்கல் புணர்குவடே
சார்வாகப்
பன்னானும் பயில்யோக பரம்பரையின்
விரும்பினார்.

328 தன்னையா ஞடையபிரான் சரணார லிந்தமலர்
சென்னியிலும் சிந்தையிலும் மலர்வித்துத்
திருப்பதிகம்
பன்னுதமிழ்த் தொடைமாலை பலசாத்திப்
பரவையெனும்
மின்னிடையாள் உடன்குடி விளையாடிச்
செல்கின்றார்.

329 மாதுடன் கூட வைகி மாளிகை மருங்கு சோலை
போதலர் வாவி மாடு செய்குன்றின் புடையோர்
தெற்றிச்
சீதளத் தரளப் பந்தர்ச் செழுந்தவி சிழிந்து தங்கள்
நாதர் பூங்கோயில் நண்ணிக் கும்பிடும் விருப்பால்
நம்பி.

330 அந்தரத் தமரர் போற்றும் அணிகளர் ஆடை
சாத்திச்
சந்தனத் தளறு தோய்ந்த குங்குமக் கலவை சாத்திச்
சுந்தரச் சுழியஞ் சாத்திச் சுடர்மணிக் கலன்கள்
சாத்திச்
இந்திரத் திருவின் மேலாம் எழில்மிக விளங்கித்
தோன்ற.

331 கையினிற் புனைபொற் கோலும் காதினில் இலங்கு
தோடும்
மெய்யினில் துவளு நூலும் நெற்றியில் விளங்கு
நீறும்
ஐயனுக் கழகிதாம் என் றாயிழை மகளிர் போற்றச்
சைவமெய்த் திருவின் கோலத் தழைப்ப
வீதியினைச் சார்ந்தார்

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ '18'1

327. அழகிய திருநாவலூரர், சிவபெருமானின் அருளால் மின்னல் போன்ற கொடியொத்த இடையை யுடைய பரவையார் என்னும் மெல்லியலாரின் பொன்னணி பூண்ட இரண்டு கொங்கைகளான மலைகளின் நெருங்கிய சிகரங்களையே அரணாகக் கொண்டு பல நாளும் பழகும் யோகத்தை அதற்குரிய வழிவழி அறத்திலே விரும்பிப் பயில லானார். (இன்பம் அனுபவித்தனர் என்பது கருத்து.)

328. நாவலூரர் தம்மை ஆளாக உடைய சிவபெரு மானின் திருவடித் தாமரைகளை அணியாக மேல் சூட்டியும், உள்ளத்தில் நினைத்தும், திருப் பதிகமான தமிழ்ச் சொல் மாலைகள் பலவற்றை அருளியும் பரவை என்ற தேவியா ருடன் கூடி விளையாடி வரலாயினார்.

329. நாவலூரர் பரவையாருடன் சேர்ந்திருந்துமாளிகை யின் பக்கத்திலே, சோலையில், நீர்மலர்கள் மலர்ந்துள்ள நீர் நிலைகளின் சார்பில், செய்குன்றின் பக்கத்தில், திண்ணை யில், விளையாடி வரலானார். ஒருநாள் அவர் குளிர்ந்த முத்து விதானத்தின் கீழ் அமைந்த அழகிய ஆசனத்தி லிருந்து இறங்கிச் சென்று, தம் இறைவர் எழுந்தருளியுள்ள பூங்கோயிலை அடைந்து கும்பிட வேண்டும் என்ற விருப் புடன்,

330. வானவரும் போற்றும் அழகிய ஆடை அணிந்து, குங்குமப் பூ கலந்த சந்தனக் குழம்பை அணிந்து, அழகிய 'சூழியம்' என்ற தலைமுடியை அணிந்து, ஒளிரும் மணி அணிகள அணிந்து, இந்திரச் செல்வக் காட்சியின் மேன்மை யுடைய அழகு மிகவும் பொலிந்து தோல் றவும்,

331. கைகளில் அழகிய பொற்கோலும், செவிகளில் விளங்கிய கவசக் குண்டலங்களும், மார்பில் துவண்டு அசையும் பூணூலும், நெற்றியில் விளக்கம் செய்யும் திருநீறும் கண்ட மங்கையர், "இப்பெருமானுக்கு இக் கோலமே மிகவும் அழகு ஊட்டுவதாகும்!" என்று பாராட் டத் திருவீதியை(ச் சுந்தரர்) அடைந்தார்.

332 நாவலூர் வந்த சைவ நற்றவக் களிதே என்றும்
மேவலர் புரங்கள் செற்ற விடையவர்க் கன்ப
என்றும்
தாவில் சீர்ப் பெருமை ஆரூர் மறையவர்
தலைவ என்றும்
மேவினர் இரண்டு பாலும் வேறுவேறாயம்
போற்ற.

333 கைக்கிடா குரங்கு கோழி சிவல்கவு தாரி பற்றிப்
பக்கமுன் போது வார்கள் பயில்மொழிப் பயிற்றிச்
செல்ல
மிக்கபூம் பிடகை கொள்வோர் விரையடைப்
பையோர் சூழ
மைக்கருங் கண்ணினார்கள் மறுகநீள் மறுகில்
வந்தார்.

334 பொலங்கலப் புரவி பண்ணிப் போதுவார் பின்பு
போத
இலங்கொளி வலயப் பொற்றோள் இடையிடை
மிடைந்து தொங்கல்
நலங்கிளர் நீழல் சூழ நான்மறை முனிவரோடும்
அலங்கலந் தோளி னான்வந் தணைந்தனன்
அண்ணல் கோயில்.

335 கண்ணுதல் கோயில் தேவா சிரியனாங் காவ ணத்து
ளிண்ணவர் ஒழிய மண்மேல் மிக்கசீர் அடியார்
கூடி
எண்ணிலார் இருந்த போதில் இவர்க்கியான் அடியே
னாகப்
பண்ணுநாள் எந்நாள் என்று பரமர்தான் பரவிச்
சென்றார்.

332. “சைவ சமயத்தின் நல்ல தவப் பயனாய்த் திருநாவலூரில் தோன்றிய ஆண் யானை போன்றவரே,” என்றும், “பகைவரின் திரிபுரங்களை எரித்த காளை ஊர்தியையுடைய சிவபெருமானிடத்து மிக்க அன்புடையவரே,” என்றும், “குற்றம் இல்லாத சிறப்பைக் கொண்ட திருவாரூர் வேதியர் தலைவரே”, என்றும் இரண்டு பக்கங்களிலும் பொருந்தியவராய்ச் சூழ்ந்த பரிவாரங்களும் மகளிர் கூட்டமும் துதிக்க,

333. கையால் பிடித்துப் பழக்கும் கடா, குரங்கு, சிவல், கவுதாரி, என்னும் இவற்றைப் பற்றிக் கொண்டு அவருடைய இருபக்கங்களிலேயும் முன்னேயும் செல்பவர்கள், அவ்விலங்கு முதலியவற்றைப் பழக்கிய சொற்களைச் சொல்லிக் கொண்டு செல்லவும், மலர்கள் நிறைந்த மலர்க் கூடைகள் கொண்டு செல்பவரும் வாசனைப் பண்டத்துடன் கூடிய வெள்ளிலை முதலியவற்றை எடுக்கும் அடைப்பைக் காரரும் சூழ்ந்து வரவும் நீண்ட தெரு வழியாய்ச் சுந்தரர் வந்தார்.

334. அழகிய அணிகள் பூண்ட ஆடல் குதிரைகளை ஆடச் செய்து வருபவர் முன்பு செல்லவும், ஒளி வீசுகின்ற வாகுவலயங்களை அணிந்த தோள்கள் மீது இடையிடை நெருங்கக் கட்டியதால் மயிற்பீனிக் குஞ்சங்களின் நன்மை தரும் நிழல் சூழவும், மாலை சூடிய தோள்களையுடைய நம்பிகள் வேத முனிவர்களுடனே வந்து தியாகேசனின் திருக்கோயிலை அடைந்தார்.

335. நெற்றியில் திருக்கண்ணையுடைய இறைவரின் பூங்கோயிலின் மணி முற்றத்தில் திருவாயில் முன் உள்ள தேவாசிரியன் என்ற பெயர் கொண்ட மண்டபத்தில், வாயிலில் கூடியிருக்கும் தேவர்கள் ஒருபுறம் நிற்க, இம்மண் உலகத்தில் தோன்றிய அடியார் எண் இல்லாதவர் இருந்த போது, “இவர்களுக்கெல்லாம் என்னை அடியான் ஆகுமாறு செய்கின்ற நானும் எந்நாளோ?” என்ற எண்ணத்துடன் இறைவரின் பாதங்களைத் துதித்த வண்ணம் சுந்தரர் செல்லலானார்,

184 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

336 அடியவர்க் கடியனாவேன் என்னும் ஆதரவு கூரக்
கொடிநெடுங் கொற்ற வாயில் பணிந்துகை
குவித்துப் புக்கார்
கடிகொன்பூங் கொன்றை வேய்ந்தார் அவர்க்
கெதிர் காணக் காட்டும்
படியெதிர் தோன்றி நிற்கப் பாதங்கள் பணிந்து
பூண்டு.

387 மன்பெ ருந்திரு மாமறை வண்டுசூழ்ந்து
அன்பர் சிந்தை அலர்ந்தசெந் தாமரை
நன்பெ ரும்பர மானந்த நன்மது
என்த ரத்தும் அளித்தெதிர் நின்றன.

388 ஞாலம் உய்ய நடம்மன்றுள் ஆடின
காலன் ஆருயிர் மாளக் கறுத்தன
மாலை தாழ்குழல் மாமலை யாள்செங்கை
சீல மாக வருடச் சிவந்தன.

339 நீதி மாதவர் நெஞ்சிற் பொலிந்தன
வேதி யாதவர் தம்மைவே திப்பன
சோதி யாய் எழுஞ் சோதியுட் சோதிய
ஆதி மாலயன் காணா அளவின.

340 வேத ஆரணம் மேற்கொண் டிருந்தன
பேதை யேன்செய் பிழைபெற்றுத் தாண்டன
ஏத மானவை தீர்க்க இசைந்தன
பூத நாத நின் புண்டரீ கப்பதம்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ '185

336. அடியார்க்கு அடியவன் ஆவேன் என்ற அன்பு தம் உள்ளத்தில் மேலிட்டு எழக், கொடிகள் கட்டியதாய் நெடியதாய், வெற்றி அளிப்பதாய் உள்ள உட்கோபுரத் திருவாயிலை வணங்கிக் கைகளைத் தலைமீது கூப்பிக் கொண்டு திருக்கோயிலுள் சுந்தரர் புகுந்தார். அச்சமயத்தில் மணமும் அழகும் உடைய கொன்றை மலரைச் சூடிய தியாக ராசர் அவர் எதிர் காட்சி காணக் காட்டும்படி அவர் எதிரே தோன்றி நிற்கப் பார்த்து அவருடைய திருவடிகளை வணங்கி அவற்றைத் தலைமேல் தாங்கியவராய்.

337. (தங்கள் திருவடித் தாமரைகள்) “நிலையான பெருந்திருவை அளிக்கின்ற அளவில்லாத வேதங்களான வண்டுகள் மொய்த்து ஒலிக்க, அன்புடன் நினைப்பவரின் உள்ளமான செந்தாமரையில் ஊறும் நல்ல பெரிய பரமானந்தம் என்ற நல்ல தேனைப் பெறத் தகுதியற்ற என்னிடத்தும், பெறுமாறு தந்து எதிரே தாமே தோன்றி நின்றன.”

338. (தங்கள் திருவடித்தாமரைகள்) “உலகம் உய்யும் பொருட்டு ஐந்தொழில் பெருங்கூத்தை அம்பலத்திலே ஆடின; கூற்றுவனின் உயிர் நீங்குமாறு சிந்தன; மாலை சூடிய காழ்ந்த கூந்தலையுடைய உமையம்மையார் தம் செங்கையால் தடவச் சிவந்தன.”

339. (தங்கள் திருவடித்தாமரைகள்) “நீதியில் நிற்கும் தவமுடையவரின் உள்ளத்தில் ஒளிவிசி விளங்குவன. அறியாதவரையும் அறிவித்துத் திருத்துவன; ஒளிப் பிழம்புக்கெல்லாம் ஒளி அளித்து அவற்றின் மேலும் எழுந்து விளங்கும் ஒளியாக உள்ளன; ஒரு காலத்தில் தோன்றும் இயல்பினரான திருமாலால் அளந்து காண இயலாத அளவைக் கொண்டன.”

340. “பூத கணங்களின் தலைவரான தங்கள் தாமரை போன்ற அடிகள், வேதங்கள் என்ற யானையின் மீது நிற்பன; அறியாமையுடையனான நான் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தருளி என்னை அடிமையாய்க் கொண்டன; மேலும் வரக் கூடவனவான குற்றங்களை எல்லாம் போக்கவும் இசைந்து நின்றன.”

186 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 341 இன்னவா றேத்து நம்பிக் கேறுசே வகனார் தாமும்
அந்நிலை அவர்தாம் வேண்டும் அதனையே அருள
வேண்டி
மன்னுசீர் அடியார் தங்கள் வழித் தொண்டை
உணர நல்கிப்
பின்னையும் அவர்கள் தங்கள் பெருமையை
அருளிச் செய்வார்.
- 342 பெருமையால் தம்மை ஒப்பார் பேணலால்
எம்மைப் பெற்றார்
ஒருமையால் உலகை வெல்வார் ஊனமேல் ஒன்றும்
இல்லார்
அருமையாம் நிலையில் நின்றார் அன்பினால்
இன்பம் ஆர்வார்
இருமையுங் கடந்து நின்றார் இவரைநீ அடை
வாய் என்று.
- 343 நாதனார் அருளிச் செய்ய நம்பியா ருரர் நானிங்கு
ஏதந்தீர் நெறியைப் பெற்றேன் என்றெதிர்
வணங்கிப் போற்ற
நீதியால் அவர்கள் தம்மைப் பணிந்துநீ நிறை
சொன் மாலை
கோதிலா வாழ்மையாலே பாடென அண்ணல் கூற.
- 344 தன்னையா னுடைய நாதன் தானருள் செய்யக்
கேட்டுச்
சென்னியால் வணங்கி நின்ற திருமுனைப் பாடி
நாடர்
இன்னவா றின்ன பண்பென் றேத்துகேன் அதற்கி
யானார்
பன்னுபா மாலை பாடும் பரிசெனக் கருள்செய்
என்ன.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் □ 187

341. இவ்வாறு போற்றுகின்ற ஆருரர்க்கு காளையின் தலைவரான சிவபெருமானும் அந்நிலையில் அவர் வேண்டிய அவ்வருளையே அவர்க்கு அருள் செய்வதற்காக, நிலை பெற்ற சிறப்புப் பொருந்திய அடியார்களின் வழிவழியாக வரும் திருத்தொண்டின் திறங்களை உணரும் அறிவை அளித்து மேலும் அவர்களின் பெருமைகளைத் தாமே அருளிச் செய்யலானார்.

342. இறைவர், “பெருமையினால் எம்மைப் போன்றவர்; பேணும் இயல்பால் எம்மைத் தமக்கே உரிமையாய்ப் பெற்றார்; எம்முடன் ஒன்றி நின்ற நிலையினால் உலகத்தை வெல்வார்; அதனால் பின்னால் வர விருக்கின்ற ஊனங்கள் ஏதும் இல்லாதவர்; மற்றவர் எவரும் நிற்பதற்கரிய நிலையிலே நின்றவர்கள்; அன்பு நிறைவதால் இன்பத்தையே நிறைய அனுபவிப்பவர்கள்; இம்மை மறுமைகளைக் கடந்த நிலை பெற்றவர்கள்; இத்தகையவரான இந்த அடியார்களை நீ சேர்வாயாக!” என்று சொல்லி,

343. (மேற்கண்ட வண்ணம்) இறைவர் கூறியருளினாராக. நாவலூரர் “நான் குற்றம் தீர் நெறியை இங்கு அடைந்து உய்ந்தேன்?” என எதிர் வணங்கிப் போற்றி, நின்றார். அப்போது இறைவர், “நீ விதிப்படி இவர்களை வணங்கி நிறைந்த சொன் மாலையைக் குற்றம் இல்லாத உண்மைத் தன்மையாலே அவர்களைப் பாடுவாயாக” என்று அருளிச் (செய்தார்.) செய்ய,

344. தம்மைத் தடுத்து ஆட்கொண்ட இறைவர் தாமே இங்ஙனம் அருளிச் செய்த ஆணையைக் கேட்டவராய், அப்பெருமானைத் தலையார வணங்கி நின்ற நாவலூரர் “அங்ஙனம் நிறைந்த சொல் மாலை பாடுவதற்கு இன்பைடி பாடுவது என்றும் இன்னை பண்பைப் பாடுவது என்றும் எங்ஙனம் அறிந்து துதிப்பேன்! அதற்கு நான் என்ன தகுதியுடையேன்? அவர்களைப் பாடும் தன்மையை எனக்கு அருள் செய்ய வேண்டும்” என்று வேண்டி நின்றார்.

'188 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

345 தொல்லைமால் வரைபயந்த தூயாள்தன்

திருப்பாகன்
அல்லத்தீர்ந் துவகுய்ய மறையனித்த திருவாக்கால்
இல்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்
என்று

எல்லையில்வண் புகழாரை எடுத்திசைப்
பாமொழி என்றார்.

346 மன்னுசீர் வயல்ஆரூர் மன்னவரை வன்றொண்டர்
சென்னியுற அடிவணங்குத் திருவருள்மேற்

கொள்பொழுதில்
முன்னமால் அயன் அறியா முதல்வர்தாம்
எழுந்தருள
அந்நிலைகண் டடியவர்பால் சார்வதனுக்
கணைகின்றார்.

347 தூரத்தே திருக்கூட்டம் பலமுறையால்

தொழுதன்பு
சேரத்தாழ்ந் தெழுந்தருகு சென்றெய்தி நின்றறியா
வீரத்தார் எல்லார்க்குந் தனித்தனிவேறு அடியேன்
என்று
ஆர்வத்தால் திருத்தொண்டத் தொகைப்பதீர்ம்
அருள் செய்வார்.

348 தம்பெருமான் கொடுத்தமொழி முதலாமத்

தமிழ்மாலைச்
செம்பொருளால் திருத்தொண்டத் தொகையான
திருப்பதிகம்
உம்பர்பீரான் தானருளும் உணர்வுபெற உல
கேத்த
எம்பெருமான் வன்றொண்டர் பாடிஅவர் எதிர்
பணிந்தார்.

6. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 189 □

345. பழைமையுடைய இமய மலையில் தோன்றிய தூயவளான உமையை ஒரு பாகத்தில் கொண்ட இறைவர், உலகம் துன்பம் நீங்கி உய்யும் பொருட்டு வேதங்களை அருளிய தம் திருவாயால் “தில்லை வாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என எடுத்துத் துதித்துப் புகழ் மாவை பாடுவாயாக!” என அருள் செய்தார்.

346. நிலை பெற்ற சிறப்பையுடைய வயலால் குழப்பப் பட்ட ஆரூர்ப் பெருமானை வன்றொண்டா தலைதரையில் யட அடிகளை வணங்கித் தலை மீது கொண்ட போதில், முன் திருமால், அயன் ஆதியவர் அறியாத அப்பெருமான் அவர் முன் எழுந்திருள், அதைக்கண்டு நாலலூரர் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் கூடியிருக்கும் அடியவர்களிடம் சேர்வதற்கு அங்குச் செல்வாராய்,

347. அடியார் கூட்டத்தினைத் தொலைவில் நின்றே பல முறை வணங்கியும் அன்பு மிகுதியால் மீண்டும் தாழ்ந்து எழுந்தும், பின்பு அருகில் போய் நின்ற கொண்டு, எக்காலத்தும் அழியாத வீரமுடைய அவர்கள் பெயரைச் சொல்லி ‘இவர்க்கு அடியேன், இவர்க்கு அடியேன்’ என்றும் துதித்து மேலும் மேலும் எழுகின்ற ஆசையால் ‘திருத் தொண்டத் தொகை’ என்ற பெயர் கொண்ட திருப்பதிகத்தை நம்பி யாரூரர் பாடுபவராய்,

348. தம் இறைவன் எடுத்த தந்த மொழிகளையே முதலாய் வைத்துத் தொடங்கிய தமிழ்ப் பாமாலையாய்ச் செம்பொருள் கொண்டு திருத்தொண்டத் தொகை என்ற பதிகத்தை அந்த இறைவனே அருள்கின்ற உணர்வு பெறுதலால், உலகம் ஏத்துமாறு, எம் தலைவரான நாவலூரர் பாடி முடித்து அத்திருக் கூட்டத்தின் முன்பு வணங்கினார்.

190 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

349 உம்பர்நா யகரடியார் பேருவகை தாமெய்த
நமபியா ரூர்திருக் கூட்டத்தின் நடுவனைந்தார்
தம்பிரான் தோழரவர்தாம்மொழிந்த தமிழ்முறையே
எம்பிரான் தமர்கள் திருத் தொண்டேத்தல்
உறுகின்றேன்.

தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் முற்றிற்று.

2. தில்லை வாழந்தணர் சருக்கம்

7. தில்லை வாழந்தணர் புராணம்

350 ஆதியாய் நடுவும் ஆகி அளவிலா அளவும் ஆகிச்
சோதியாய் உணர்வும் ஆகித்தோன்றிய பொருளும்
ஆகிப்
போதியா ஏகம் ஆகிப் பெண்ணுமாய் ஆணும் ஆகிப்
போதியா நிற்கும் தில்லைப் பொதுநடம் போற்றி
போற்றி.

351 கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே உருவ மாகி
அற்புதக் கோல நீடி அருமறைச் சிரத்தின் மேலாம்
சிற்பர வியோம மாகும் திருச்சிற்றம் பலத்துள் நின்று
பொற்புடன் நடம்செய் கின்ற பூங்கழல் போற்றி
போற்றி.

7. தில்லை வாழந்தணர் புராணர் □ 191

349. சிவ பெருமானின் அடியவர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைய நாவலூரர் அத்திருக் கூட்டத்துள் சென்று சேர்ந்தார். அவர் பாடிய அந்தத் தமிழ்த் திருப்பதிகம் காட்டிய அம்முறையிலே தனித்தனியாய் விரித்து இறைவனுக்கு உகந்த வரான அடியார்களின் திருத்தொண்டின் வரலாற்றையும் தன்மைகளையும் எடுத்துக் கூறித் துதிக்க முயல்கின்றேன்.

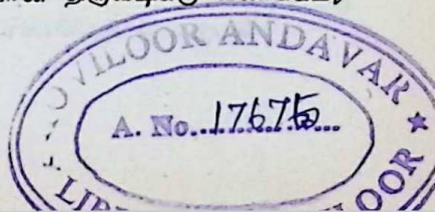
தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் முற்றுப் பெற்றது

2. தில்லை வாழந்தணர் சருக்கம்

7. தில்லை வாழந்தணர் புராணம்

350. ஆதியாகியதுடன் நடுவுமாகி, பாசஞானம், பதிஞானம் என்பனவற்றால் அறியப்படாத, சிவ ஞானத்தால் அறியப்படுகின்ற அளவைக் கொண்டதாக, காட்டும் அறிவாகிய ஒளியும் அது காட்டக் காண்கின்ற அறிவுமாகி, இரண்டு வகைப்பட்ட மாயைகளினின்றும் தோன்றிய எப் பொருளுமாகி, அவை எல்லாவற்றிலும் அத்துவிதமாய்க் கலந்த ஒரு பொருளாகிப் பெண்ணுமாகி அதனுடன் இணைந்த ஆணுமாகிப், போதித்து நிற்கும் தில்லையின் அம்பலத்தில் ஆடும் திருக்கூத்துக்கு வணக்கம், வணக்கம்!

351. பசு ஞானம் பதிஞானங்களால் கற்பிக்கப்பெற்ற எல்லாம் கடந்து நின்ற அச்சோதியானது அருளே வடிவாகக் கொண்டு அறிவதற்கரிய அற்புதக் கோலத்தில் நீடி, அரிய வேதத்தின் உச்சியான உபநிடதங்களின் உச்சியில் உணர்த்தப்படுகின்ற ஞானாகாயத்தின் உருவமான தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் நிலைந்து நின்று அழகோடு கூத்து ஆடுகின்ற மலர் போன்றதும் கழலை அணிந்ததுமான திருவடிக்கு வணக்கம், வணக்கம்.

192 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 352 போற்றிநீள் தில்லை வாழ்அந் துணர்திறம் புகல
 லுற்றேன்
 நீற்றினால் நிறைந்த கோல நிருத்தனுக் குரிய
 தொண்டாம்
 போற்றினார் பெருமைக் கெல்லை ஆயினார்
 பேணி வாழும்
 ஆற்றினார் பெருகும் அன்பால் அடித்தவம் புரிந்து
 வாழ்வார்.
- 353 பொங்கிய திருவில் நீடும் பொற்புடப் பணிகள்
 ஏந்தி
 மங்கலத் தொழில்கள் செய்து மறைகளால் ஆதித்து
 மற்றும்
 தங்களுக் கேற்ற பண்டில் தகும்பணித் தலைநின்
 றுய்த்தே
 அங்கனார் கோயில் உள்ளா அகம்படித் தொண்டு
 செய்வார்.
- 354 வருமுறை எரிமுன் தோம்பி மன்னுயிர் அருளால்
 மல்கத்
 நருமமே பொருளாக் கொண்டு தத்துவ நெறியிற்
 செல்லும்
 அருமறை நான்கி னோடா றங்கமும் பயின்று
 வல்லார்
 திருநடம் புரிவார்க் காளாம் திருவினால் சிறந்த
 சேரார்.
- 355 மறுவிலா மரபின் வந்து மாறிலா ஒழுக்கம்
 பூண்டார்
 அறுதொழில் ஆட்சி யாலே அருங்கலி நீக்கி
 உள்ளார்
 உறுவது நீற்றின்செல்வம் எனக்கொளும் உள்ளம்
 மிக்கார்
 பெறுவது சிவன்பால் அன்பாம் பேறெனப் பெருகி
 வாழ்வார்.

7. தில்லை வாழ்ந்தனர் புராணம் □ '193

352. இங்ஙனம் கூத்தரின் கழலை வணங்கி அதன் துணையினால் வழிவழி நீண்டு வாழ்ந்து வரும் தில்லை வாழ் அந்தணர்களின் இயல்பைச் சொல்லத் தொடங்குகின்றேன். இவர்கள் திருநீற்றினால் நிரம்பிய கோலத்தையுடைய கூத்தப் பெருமானுக்குரிய திருத்தொண்டராகின்ற பேறு பெற்றவர்கள். எல்லாப் பெருமைகளுக்கும் எல்லையாய் உள்ளவர்களும் வழிபட்டு வாழ்வதற்கு ஏதுவான ஒழுக்கத் தில் தலை நின்றவர்கள். பெருகுகின்ற அன்பினால் அவருடைய திருவடியையே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு தவம் செய்து வாழ்பவர்கள்.

353. இவர்கள் பெருகும் செல்வத்தில் சிறந்த அழகு மிக்க அணிகளை விதிப்படி அழகுற இறைவனின் திருமேனியில் சாத்தி, அலங்காரத்தைச் செய்து, வேத மந்திரங்களால் துதித்து, மேலும் செய்வதற்கேற்ற பணிகளைச் செவ்வனே செய்து, இறைவன் திருக்கோயிலுக்குள் அபிஷேகம் முதலிய திருத்தொண்டைச் செய்து வந்தனர்.

354. இவர்கள் அறத்தையே பொருளாகக் கொண்டு தத்துவ வழியில் போகும், அரிய நான்கு வேதங்களையும், ஆறு அங்கங்களையும் நன்கு கற்று அவற்றில் வல்லவர்கள்; உலகம் அருள் பெற்று வாழும் பொருட்டு விதிமுறைப்படி, வரும் ஆகவளியும், தட்சிணாக்கினி, காரக பத்தியம் ஆகிய மூன்று தீக்களையும் வளர்த்துக் காத்து வருபவர்கள்; அருள் நடம் செய்யும் இறைவனுக்கு ஆட்செய்யப் பெற்ற அருட்செல்வத்தினால் சிறந்து விளங்கும் சிறப்புப் பெற்றவர்கள்.

355. இந்த அந்தணர்கள் குற்றம் இல்லாத மரபில் வந்ததே அன்றி இடையறாத நல்வ ஒழுக்கத்தை உடையவர்கள். தமக்குரிய ஓதல முதலான ஆறு தெழுமில்லகளையும் முறைப்படி செய்து வருகின்ற தன்மையினால் உலகத்தின் உயிர்கட்கெல்லாம் கலியை வாராமல் காத்தவர்கள். தாம் பெறக் கடவதாகிய உறுதிப்பயன் திருநீற்றின் நெறியாலான அருட்செல்வமே எனக் கொண்டு ஒழுங்குகின்ற எண்ணம் உடையவர்கள். சிவபெருமானிடத்துத் தாம் பெறத் தக்க பெரும்பேறாவது அவன் திருவடியிலே பதிந்த அன்பு ஒன்றே ஆகும் என்று எண்ணும் பெரு வாழ்வை உடையவர்கள்.

'194 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

356 ஞானமே முதலா நான்கும் நவையறத் தெரிந்து
மிக்கார்
தானமும் தவமும் வல்லார் தகுதியின் பகுதி
சார்ந்தார்
ஊனமேல் ஒன்றும் இல்லார் உலகெலாம்
புகழ்ந்து போற்றும்
மானமும் பொறையும் தாங்கி மனை அறம்புரிந்து
வாழ்வார்.

357 செம்மையால் தணிந்த சிந்தைத் தெய்வவே
தியர்களானார்
மும்மை ஆயிரவர் தாங்கள் போற்றிட முதல்வ
னாரை
இம்மையே பெற்று வாழ்ந்தார் இனிப்பெறும்
வேறொன் றில்லார்
தம்மையே தமக்கொப் பான நிலைமையால்
தலைமை சார்ந்தார்.

358 இன்றிவர் பெருமை எம்மால் இயம்பலாம்
எல்லைத் தாமோ
தென்றமிழ்ப் பயனாய் உள்ள திருத்தொண்டத்
தொகைமுன் பாட
அன்றுவன் றொண்டர் தம்மை அருளிய ஆருர்
அண்ணல்
முன்திரு வாக்கால் கோத்த முதற்பொரு ளானார்
என்றால்.

359 அகலிடத் துயர்ந்த தில்லை அந்தணர் அகிலம்
எல்லாம்
புகழ்திரு மறையோர் என்னும் பொதுநடம்
போற்றி வாழ
நிகழ்திரு நீல கண்டக் குயவனார் நீடு வாய்மை
திகழும் அன்புடைய தொண்டர் செய்தவம்.
சூறலுற்றாம்.

தில்லை வாழ்ந்தணர் புராணம் முற்றிற்று.

7. தில்லை வாழந்தணர் புராணம் □ 195

356. இவர்கள் ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியை என்னும் நான்கினையும் குற்றமில்லாமல் அறிந்து அவற்றில் மிகவும் திறமையுடையவர்கள்; தானத்திலும் தவத்திலும் வல்வவர்கள். எல்லாவற்றிலும் தகுந்தவற்றையே சார்ந்தார்கள். குற்றம் ஒன்றும் இல்லாதவர்கள். உலகங்களில்லாம் புகழ்ந்து போற்றுகின்ற மானத்தையும் பொறுமையையும் மேற்கொண்டு இல்லறத்தைத் தவறாது நடத்தி வருபவர்கள்.

357. செம்மைத் தன்மையால் ஆணவம் நீங்கித் துணிவு பெற்ற உள்ளத்தையுடைய தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த மூவாயிரம் வேதியர்கள் இம்மையில் இறைவனைத் தாம் போற்றி வாழுமாறு கைவசமாகக் கிடைக்கப்பெற்று வாழ்பவர்கள். ஆதலால் இவர்கள் இனிப் பெறுவதான இதை விடச் சிறந்த பேறு வேறில்லாதவர்கள். மேற்கூறியவற்றால் இவர்கள் தங்கட்குத் தாங்களே நிகரானவர்களே அல்லாமல், பிறர் இல்லை என்று நிலை பெற்று அந்நெறியிலே தலை சிறந்தவர்கள்.

358. செந்தமிழின் பயனாய் உள்ள 'திருத்தொண்டத் தொகை' பாடுவதற்கு முன்னாள் வன்தொண்டரான சுந்தரர்க்கு ஆணையிட்டு அடி எடுத்துத்தந்த திருவாரூர்த் தியாகப் பெருமான் தொடக்கம் செய்து தந்து முதலிலே கோத்த "தில்லை வாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்ற தொடரால் குறித்த பொருளாவார்கள், இவர்களே என்றால், இன்றைக்கு இத்தகைய அந்தணர் மூவாயிரவரின் பெருமை எம்மால் சொல்லத்தக்க எல்லைக்கு உட்படுவனவோ!

359. பரந்து பட்ட உலகத்தில் உயர்வுடைய தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் என்ற உலகம் எல்லாம் புகழ்ந்து போற்றும் தெய்வ வேதியர்கள் நாள்தோறும் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் இறைவனின் அருள் நடனத்தைப் பேணிப் போற்றி வாழ்க! 'திரு நீல கண்டம்' என்ற பெயருடன் நிகழ்ச்சியுற்ற நீடு செலுத்திய வாய்மைத் தன்மை விளங்கு தற்கு இடமான அன்புடைய தொண்டர் செய்தவத்தினது வரலாற்றைச் சொல்லத் தொடங்குகின்றோம்.

தில்லை வாழந்தணர் புராணம் முற்றுப் பெற்றது.

196 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

8. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம்

360 வேதயர் தில்லை முதூர் வேட்கோவர் குலத்து
வந்தார்
மாதொரு பாகம் நோக்கி மன்னு சிற்றம்ப லத்தே
ஆதியும் முடிவும் இல்லா அற்புதத் தனிக் கூத்தாடும்
நாதனார் கழல்கள வாழ்த்து வழிபடும் நலத்தின
மிக்கார்.

361 பொய்கடிந் தறத்தின் வாழ்வார் புனற்சடை
முடியார்க்கன்பர்
மெய்யடி யார்கட்கான பணிசெயும் விருப்பில்
நின்றார்
வையகம் போற்றும் செய்கை மனையறம் புரிந்து
வாழ்வார்
சைவமெய்த் திருவின் சார்வே பொருளெனச் சாரு
நீரார்.

362 அனவிவா மரபின் வாழ்க்கை மட்கலம் அமுதுக்
காக்கி
வளரிளம் திங்கட் கண்ணி மன்றுளார் அடியார்க்
கென்றும்
உளமகிழ் சிறப்பின் மல்க ஓடளித் தொழுகும்
நாளில்
இளமை தூர இன்பத் துறையினில் எளியர்
ஆனார்.

8. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம்

360. (திருநீலகண்டர்) முன்பு விரித்துச் சொன்ன அந்தணர் வாழ்கின்ற தில்லை என்ற பழம்பதியிலே குயவர் குலத்தில் அவதரித்தவர். உணமயம்மையார் வீற்றிருக்கும் ஒரு பாகத்தை நோக்கி, நிறைந்த சிற்றம்பலத்தினிடமாக நின்று, ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத அற்புதத் தனிக் கூத்தை ஆடும் இறைவரின் திருவடிகளையே போற்றி வணங்குதலான தல்லொழுக்கத்தில் மிக்கு விளங்கினார்.

361. அவர் பொய்யை ஒழித்து அறநெறியில் வாழ்பவர். கங்கையை அணிந்த முடியையுடைய சிவபெருமானின் உண்மை அடியார்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளையெல்லாம் செய்கின்ற வீரூப்பம் மிக்க ஒழுக்கம் உடையவர். உலகத்தில் சிறந்ததாகக் கொண்டு ஒழுகப்பெறும் இல்லற வாழ்வை வழுவாது நடத்தி வருபவர். சைவ சமயத்தின் உண்மைச் செல்வத்தின் சார்பே பொருளாவது என வுணர்ந்து சார்ந்து ஒழுகும் தன்மை கொண்டவர்.

362. அவர் அளவு இல்லாத பரம்பரையில் தம் மரபு வழியே வந்த தொழில் செய்யும் மண் பாத்திரங்களைத் தம் இவ்வாழ்வின் உணவுக்கு ஆக்கிக் கொண்டு, பிறைச் சந்திரனை அணிந்த சிவபெருமானின் அடியார்கள் வேண்டிய திருவோட்டினை அவர்கள் எப்போதும் மகிழ்ந்து கொள்ளும்படி நிறைய அளித்து ஒழுகி வந்தார். அக்காலத்தில், இளமை மேலீட்டால் சிற்றின்பத்துறையில் எளியவர் ஆனார்.

198 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

363 அவர்தங்கண் மனைவி யாரும் அருந்ததிக் கற்பின்
மிக்கார்
புவனங்கள் உய்ய ஐயர் பொங்குநஞ் சுண்ண
யாம்செய்
தவநின்றுதடுத்த தென்னத் தகைந்துதான் தரித்த
தென்று
சிவன்எந்தைகண்டந்தன்னைத் திருநீல கண்டம்
என்பார்.

364 ஆனதங் கேள்வர் அங்கோர்பரத்தைபால் அனைந்து
நண்ண
மானமுன் பொறாது வந்த ஊடலால் மனையின்
வாழ்க்கை
ஏனைய எல்லாஞ்செய்தே , உடனுறைவு இசையார்
ஆனார்
தேனலர் கமலப் போதில் திருவினும் உருவம்
மிக்கார்.

365 முண்டஅப் புலவி தீர்க்க அன்பனார் முன்பு சென்று
பூண்டயங் கிளமென் சாயல் பொற்கொடி
அனையார் தம்மை
பேண்டுவ இரந்து கூறி மெய்யுற அணையும்
போதில்
தீண்டுவி ராயின் எம்மைத் திருநீல கண்டம்
என்றார்.

363. அவருடைய மனைவியாரும் அருந்ததியைவிட மேன்மை கொண்ட கற்புக் குணம் வாய்க்கப் பெற்றவர். உலகம் உய்யும் பொருட்டாக இறைவர் பாற்கடலில் பெராங்கி எழுந்த நஞ்சை அமுது செய்ய (அது உள்ளே போய் மறைந்து படாமல் எமக்கெல்லாம் அறிகுறியாய் விளங்குமாறு) நாங்கள் செய்த தவத்தின் பேறுதான் அவ்வளவில் நிற்குமாறு, 'இந்தக் கண்டமன்றோ அதனைத் தானே தாங்கி நிற்கின்றது' என்ற கருத்தினால் சிவபெருமானான எம் இறைவரின் கழுத்தையே எப்போதும் நினைபவராய்த் 'திருநீலகண்டம்' என்று சொல்லிய வண்ணம் வருபவர் ஆனார்.

364. தேன் பொருங்கிய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமியைவிட அழகிற் சிறந்த திருநீலகண்டரின் மனைவியார், மேல் சொன்ன இயல்பு உடையவரான தம் கணவர், ஒருநாள் பரத்தையை அணைந்து இல்லத்துக்கு வந்ததால், அதனால் எழுந்த மானத்தினாலே உண்டான மனவருத்தத்தை ஆற்றஇயலாதவராகி மேற்கொண்ட ஊடலால் இல் வாழ்வில் செய்ய வேண்டிய எல்லாக் கடமைகளையும் செய்து முடித்தும், கணவருடன் மெய்யுறு புணர்ச்சி ஒன்றுக்கு மட்டும் இசையவில்லை.

365. அவருக்கு உண்டான புலவியை நீக்கிக் கூடும் பொருட்டு அன்புடைய நாயனார், தம் அணிகள் அணிந்த மென்மையான சாயலையுடைய பொற்கொடி போன்ற மனைவியார் முன் சென்று, வேண்டியவற்றையெல்லாம் இரந்து பணிந்து, கூறி, அதனால் 'அந்த அம்மையார் புலவி நீங்கினார்' எனக் கருதி, அவரது மேனியைத் தழுவ முனைந்தார். அப்போது, "நீவிர் எம்மைத் தொடுவீரானாத்திருநீல கண்டத்தின் ஆணை உம்மைத் தடுப்பதாக!" என்று ஆணையிட்டார்.

200 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

366 ஆதியார் நீல கண்டத் தளவுதாங் கொண்ட
 பேதியா ஆணை கேட்ட பெரியவர் பெயர்ந்து ஆர்வம்
 ஏதிலார் போல நோக்கி எம்மைஎன் றதனால் நீங்கி
 மாதரார் தமையும் என்றன் மனத்தினும் தீண்டேன் மற்றை
 என்றார்.

367 கற்புறு மனைவி யாகும் கணவனார்க் கான எல்லாம்
 பொற்புற மெய்யு றாமல் பொருந்துவ போற்றிச்
 இற்புறம் பொழியா தங்கண் இருவரும் வேறு வைக செய்ய
 அற்புறுபுணர்ச்சி இன்மை அயலறி யாமை
 வாழ்ந்தார்.

368 இளமையின் மிக்கு ளார்கள் இருவரும் அறிய நின்ற
 அளவில்சீர் ஆணை போற்றி ஆண்டுகள் பலவுஞ்
 வளமனி இளமை நீங்கி வடிவுறு முப்பு வந்து செல்ல
 தளர்வொடுசாய்ந்தும் அன்பு தம்பிரான் திறத்துச்
 சாயார்.

369 இந்நெறி ஒழுகும் நாளில் எரிதளிர் த் தென்ன நீண்ட
 மின்னொளிர் சடையோன் தானுந் தொண்டரை
 நன்னெறி இதுவாம் என்று ஞாலத்தார் விரும்பி விளக்கங் காண
 அந்நெறி காட்டும் ஆற்றல் அருட்சிவ யோகியாகி உய்யும்

8. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் □ 201

366. புராதனரான சிவபெருமானது திருநீலகண்டத்தின் அளவில் தாம் மேற்கொண்ட ஆசையானது வேறு எதனாலும் அதனைக் கடக்கச் செய்யாத மனைவியார் கூறிய ஆணையைக் கேட்ட பெரியவரான நாயனார், அவரை விட்டு விலகிச் சென்று, அந்த அம்மையாரை மனைவியைப் போல் நோக்காமல் அயலாறைப் போல் எண்ணி நோக்கி, நீ “என்னை” என்று கூறாது ‘எம்மை’ எனக் கூறியதனால், உன்னையே அன்றி உன் இனத்தைச் சேர்ந்த மற்ற மங்கையர் எவரையுமே என் மனத்தாலும் இனித் தீண்ட மாட்டேன்!” என்று கூறினார்.

367. கற்பில் மிக்க மனைவியாரும் தம் கணவருக்கு வேண்டிய பணிவிடைகள் எல்லாவற்றையும் அழகு பெறவும், ஆனால், தம் மேனி அவரது மேனி மீது தீண்டாமலும், இவ்வாழ்க்கையில் பொருந்தும் செயல்களைச் சோர்வின்றிக் காத்துச் செய்து வந்தார். தம் வீட்டை விட்டு வெளியில் நீங்காது அந்த வீட்டிலேயே அந்த இருவரும் தனித்தனியாய் வாழ்பவராகி, அன்பு மிகுவதற்குக் காரணமான மெய்யுறு புணர்ச்சி ஒன்று மட்டும் இல்லாமல் வாழும் தன்மையை அயலவர் எவரும் அறியாதவாறு வாழ்ந்து வந்தனர்.

368. இளமைத் தன்மை மிக்குள்ள அந்த இருவரும் தெரிய மட்டும் நிகழ்ந்து, மற்றவர் அறியாமல் நின்ற அளவில்லாத சிறப்பைக் கொண்ட அந்த ஆணையைக் கடவாமல் காப்பாற்றி வந்தனர். இங்ஙனம் ஆண்டுகள் பல கழிந்தன. அதனால் உடல் வளம் முதலியவை மலிந்த இளமைப் பருவம் நீங்கியது, உரிய வடிவம் கொண்ட முதுமை வந்தது, அதனால் தளர்ச்சியை அடைந்து, உடல் கோலில் சாய்ந்து நடக்கும் பருவம் வந்தாலும், தம் பெருமானது திறத்தில் தாம் கொண்ட அன்பு சாய்ந்து கெடாத தன்மையுடன் விளங்கினார்.

369. இங்ஙனம் அவர்கள் ஒழுகி வந்த காலத்தில் தீயானது தளிர்விட்டு நீண்டதோ என்னும்படி வளர்ந்து ஒளி வீசும் சடையைக் கொண்ட இறைவரும், தம் தொண்டரான நாயனாரின் உண்மைத் தன்மையைக் கண்டு உலகத்தார். “இதுவே நல்ல நெறியாகும்!” என்று அறிந்து விரும்பிக் கைக் கொண்டு உய்யச் செய்கின்ற வகையினால், அருட் சிவயோகியாரான கோலத்தைப் பூண்டு,

202 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

370 கீளொடு கோவணம் சாத்திக் கேடிலா
வாள்விடு நீற்றொளி மலர்ந்த மேனிமேல்
தேளொடு மார்பிடைத் துவளும் நூலுடன்
நீளொளி வளர்திரு முண்ட நெற்றியும்.

371 நெடுஞ்சடை கரந்திடை தெறித்த பம்பையும்
விடுங்கதிர் முறுவல்வெண் ணிலவும் மேம்பட
இடும்பலிப் பாத்திரம் ஏந்து கையராய்
நடந்துவேட் கோவர்தம் மனையில் நண்ணினார்.

372 நண்ணிய தவச்சிவ யோக நாதரைக்
கண்ணுற நோக்கிய காதல் அன்பர்தாம்
புண்ணியத் தொண்டராம் என்று போற்றிசெய்து
எண்ணிய வகையினால் எதிர்கொண் டேத்தினார்.

373 பிறைவளர் சடைமுடிப் பிரானைத் தொண்ட
ரென்று
உறையுளில் அணைந்துபேர் உவகை கூர்ந்திட
முறைமையின் வழிபட மொழிந்த பூசைகள்
நிறைபெரு விருப்பொடு செய்து நின்றபின்.

374 எம்பிரான் யான்செயும் பணிஎது என்றனர்
வம்புலா மலர்ச்சடை வள்ளல் தொண்டனார்
உம்பர்நா யகனும் இவ்வோடுன் பால்வைத்து
நம்பி நீ தருகநாம் வேண்டும் போதென்று.

8. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் □ 203

370. கீளும் கோவணமும் அணிந்து கொண்டு அழிவில்லாமையைச் செய்கின்ற ஒளிவீசும் திருமேனியில் தோளிலும் மார்பிலும் விழுந்து துவள்கின்ற பூனூல் அணிந்ததுடன், விரியும் அந்தத் திருநீற்றின் ஒளியே வளரும் திரிபுண்டரமான நெற்றியும்,

(கீள் — தகட்டு வடிவாய் நூலால் நெய்து அரைஞாணா சுக்கட்டுவது. முண்டம் — மூன்று கீற்றுகளாய் விளங்கும் திரிபுண்டரம்)

371. தம் நீண்ட சடை மறைந்திட அதனிடத்தே நெறித்துச் சுருண்ட மயிரும் பம்பை மயிரும், திருவாயில் ஒளி வீசும் வெண்ணிலவு போன்ற புன்முறுவலும் கொண்டு, உயர்வடையும் பொருட்டுப் பிச்சை இடுவதற்கான திருவோட்டை ஏந்திய கையையடையவராகி, நடந்து வந்து நீலகண்டரின் இல்லத்தைச் சேர்ந்தார்.

(பம்பை — கீழே தொங்காமல் தூறாய் உள்ள மயிர்)

372. மேல் சொன்ன வண்ணம் தவக் கோலம் பூண்ட சிவயோக நாதரைக் கண்ணாற் கண்ட ஆசைமிக்க நீலகண்ட நாயனார், 'இவர் புண்ணியத் தொண்டரே ஆகும்' என்ற எண்ணத்துடன் துதித்துத் தாம் எண்ணியதற்கு ஏற்ப எதிர் கொண்டு சென்று வணங்கினார்.

373. திருநீலகண்டர், பிறைச் சந்திரன் வளர்தற்கு இடமான சடை முடியையுடைய இறைவரை அவரது தொண்டர் எனக் கொண்டு, தம் வீட்டில் அழைத்து வந்து சேர்ந்து, மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்து முறைப்படி வழிபாடு செய்வதில் நூல்களில் கூறிய முறைப்படி பூசைகளை யெல்லாம் மனம் நிறைத்த விருப்பத்துடன் இயற்றினார். பின் அவரது முன்நின்று,

374. "எம்பெருமானே, நான் செய்யக் கூடிய பணி விடையாது?" என்று இயம்பினார், மணம் கமழும் மலரையுடைய சடையனாரான சிவ பெருமானின் தொண்டரான குயவனார். தேவர்க்குத் தலைவரான சிவயோகியாரும் "நம்பியே! இந்த ஓட்டை நின்னிடம் வைத்திருந்து நாம் வேண்டும் போது நீதிரும்பத் தருவாயாக!" என்று கூறினார்.

204 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 375 தன்னைஒப் பரியது தலத்துத் தன்னுழைத்
துன்னிய யாவையும் தூய்மை செய்வது
பொன்னினும் மணியினும் போற்ற வேண்டுவது
இன்னதன் மையதிது வாங்குநீ என.
- 376 தொல்லைவேட் கோவர்தங் குலத்துள் தோன்றிய
மல்குசீர்த் தொண்டனார் வணங்கி வாங்கிக்
கொண்டு
ஒல்லையின் மலையிலோர் மருங்கு காப்புறும்
எல்லையில் வைத்துவந் திறையை எய்தினார்.
- 377 வைத்தபின் மறையவ ராகி வந்தருள்
நித்தனார் நீங்கிட நின்ற தொண்டரும்
உய்த்துடன் போய்விடை கொண்டு மீண்டனர்
அத்தர்தாம் அம்பலம் அணைய மேவினார்.
- 378 சாலநாள் கழிந்த பின்பு தலைவனார் தாம்முன்
வைத்த
கோலமார் ஓடு தன்னைக் குறியிடத் தகலப்
போக்கிச்
சேலமார் கொள்கை என்றும் திருந்துவேட் கோவார்
தம்பால்
வாவிதாம் நிலைமை காட்ட முன்புபோல்
மனையில் வந்தார்.
- 379 வந்தபின் தொண்ட னாரும் எதிர்வழி பாடு
செய்து
சிந்தைசெய் தருளிற் றெங்கள் செய்தவம் என்று
நிற்ப
முந்தைநாள் உன்பால் வைத்த மெய்யொளி
விளங்கும் ஓடு
தந்துநில் என்றான் எல்லாம் தான்வைத்து வாங்க
வல்லான்.

8. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் □ 205

375. “இவ்வோடு தனக்கு ஒப்பாக வேறு ஒன்று இல்லாதது; தன்னிடம் உள்ள பொருள்கள் எல்லா வற்றையும் தூய்மையாக்குவது; பொன் மணியை விட மிகக் கவனமாய்க் காக்க வேண்டியது. இதன் தன்மை இத்த கையது! இதை வாங்குவாயாக” என்று (சொன்னார்) சொல்ல,

376. தொன்று தொட்டு வழி வழியாய் வரும் குயவர் குலத்தின் தோன்றலான மிக்க சிறப்பையுடைய தொண்டனார், வணங்கி அதனை வாங்கிக்கொண்டு விரைந்துபோய், தம் வீட்டின் தனி இடத்தில் காவலுடைய இடத்தில் சேமமாக வைத்து விட்டு வந்து மீண்டும் இறைவரை அடைந்தார்.

377. அங்ஙனம் வைத்த பின்னர்த் துறவியராக வந்த இறைவர் அவ்விடம் விட்டு நீங்கிச் சென்றார். அதுவரை நின்று பணியைக் கேட்ட தொண்டனாரான குயவரும் அவருடனே போய் வெளியே சென்று வழிவிட்டு விடை பெற்றுக் கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பினார். இறைவரும் தம் அம்பலத்தைப் போய் அடைந்தார்.

378. இது நிகழ்ந்த பின்பு பல நாட்கள் கடந்தன. பின்னர் இறைவர் தாம் நாயனாரிடம் கொடுத்து வைத்த அழகிய திருவோட்டினை அது வைக்கப் பெற்ற இடத்தினின்று அகன்று போகச் செய்தார். பின், சிவநெறி காத்து வாழ்கின்ற சிறந்த ஒழுக்கத்தில் எப்போதும் திருத்தமாய் நின்ற குயவனாரிடம் விளங்கிய உண்மைத் தன்மையை உலகத்தவர்க்குக் காட்ட, தவக் கோலத்துடன் முன் வந்தாற் போல் அவரது திருமனைக்கு வந்தருளினார்.

379. இங்ஙனம் இறைவன் முன் வந்தாற்போல் வரவும் நாயனார், முன் போலவே அவரை எதிர் கொண்டு வர வேற்று, “தாங்கள் அடியேனை எண்ணி இங்கு எழுந்தருளியது நாங்கள் செய்த தவப்பயனே ஆகும்” என்று சொல்லி நின்றார். நிற்க, எவ்லாப் பொருள்களையும் தானே வைக்கவும் மீள வாங்கவும் வல்லவரான அந்த இறைவர், “முன் நாளில் உன்னிடம் நான் தந்து வைத்த ஒவியுடைய ஓட்டைத் தருவாயாக!” என்று மொழிந்தார்.

206 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

380 என்றவர் விரைந்து கூற இருந்தவர் ஈந்த ஓடு
சென்றுமுன் கொணர்வான் புக்கார் கண்டிலர்
திகைத்து நோக்கி
நின்றவர் தம்மைக் கேட்டார் நேடியும் காணார்
மாயை
ஒன்றுமங் கறிந்தி லார்தாம் உரைப்ப தொன்றின்றி
நின்றார்.

381 மறையவ னாகி நின்ற மலைமகள் கேள்வன்
தானும்
உறையுளிற் புக்கு நின்ற ஒழிபெருந் தொண்டர்
கேட்ப
இறையினிங் கெய்தப்புக்காய் தாழ்த்ததென் என்ன
வந்து
கறைமறை மிடற்றி னானைக் கைதொழு துரைக்க
லுற்றார்.

382 இழையணி முந்நூல்மார்பின் எந்தை நீர்தந்துபோன
விழைதரும் ஓடு வைத்த வேறிடம் தேடிக் காணேன்
பழையமற் றதனில் நல்ல பாத்திரந் தருவன்
கொண்டிப்
பிழையினைப் பொறுக்க வேண்டும் பெரும என்
றிறைஞ்சி நின்றார்.

8. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் □ 207

380. இவ்வாறு அவர் விரைந்து சொல்ல, அந்தப் பெரிய தவத்தவர் தந்த திருவோட்டை விரைவாகச் சென்று எடுத்து வருவதற்காகச் சென்றார். அதைத் தான் காவலுடன் வைத்த எல்லைக்குள் அவர் கண்டிலர். அதனால் அறிவு மயங்கிப் பார்த்து அங்கு நின்றவரையும் அது பற்றி வினவினார். அவர்களும் காணாராகவே தாமே மற்ற இடங்களிலும் தேடிப்பார்த்தும் அதனைக் காணார் ஆயினார். அவ்வோடு காணாது போன மாயையினை இன்னவாறு என்று ஒன்றும் அப்போது அறியாராகிப் பின் தவத்தவரிடம் உரைக்கும் மொழி ஒன்றும் தெரியாமல் வீட்டுக்குள் அங்கேயே இருந்தார்.

381. துறவியார் கோலம் கொண்டு வந்து நின்ற, உமையை ஒரு பாகத்தில் கொண்ட அவரும், வீட்டிற்குள் புகுந்து மேற் சொன்னவாறு மயங்கி நின்ற ஒப்பில்லாத பெருந்தொண்டர் கேட்குமாறு, “விரைவாக இங்கு வர உள்ளே புகுந்தவனே! இவ்வளவு நேரம் தாமதித்த காரணம் யாது?” என்று உரக்கக் கேட்க, உடனே அத்தொண்டர் வெளியே திரும்பி வந்து கரிய கண்டத்தை மறைத்துக் கொண்டு வந்திருந்த துறவியாரைப் பார்த்துக் கைகூப்பித் தொழுது பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார்.

382. “எம் இறைவரே! இழைகளால் ஆன பூணூல் அணிந்த மார்புடைய எம் தந்தை போன்றவரே! நீர் என்னிடத்துக் கொடுத்துப் போன விரும்பத்தக்க திருவோட்டினை அது வைக்கப்பட்ட இடத்திலும் பிற இடங்களிலும் தேடியும் கண்டிலேன். எனவே, காணாது போன பழைய அதை விட நல்ல வேறு புதிய ஓட்டைத் தருவேன். அதனை ஏற்றுக் கொண்டு உம் பாத்திரத்தைக் காணாது போக்கிய என் பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்”, என்று சொல்லித் தொண்டர் வணங்கி நின்றார்.

208 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 383 சென்னியால் வணங்கி நின்ற தொண்டரைச்
செயிர்த்து நோக்கி
என்னிது மொழிந்த வாநீ யான் வைத்த
மண்ணோடன்றிப்
பொன்னினால் அமைத்துத் தந்தாய் ஆயினுங்
கொள்ளேன் போற்ற
முன்னை நான் வைத்த ஒடே கொண்டுவா
என்றான் முன்னோன்.
- 384 கேடிலாப் பெரியோய் என்பால் வைத்தது கெடுத
லாலே
நாடியும் காணேன் வேறு நல்லதோர் ஓடு சால
நீடுசெல் வதுதான் ஒன்று தருகின்றேன் எனவும்
கொள்ளாது
ஊடிநின் றுரைத்த தென்றன் உணர்வெலாம்
ஒழித்ததென்ன.
- 385 ஆவதென் உன்பால் வைத்த அடைக்கலப்
பொருளை வெளவிப்
பாவகம் பல்வும் செய்து பழிக்குநீ ஒன்றும் நாணாய்
யாவரும் காண உன்னை வளைத்துநான் கொண்டே
அன்றிப்
போவதும் செய்யேன் என்றான் புண்ணியப்
பொருளாய் நின்றான்.
- 386 வளத்தினால் மிக்க ஓடு வெளவினேன் அல்லேன்
ஒல்லை
உளத்தினும் களவி லாமைக் கென்செய்கேன்
உறையும் என்னக்
களத்துநஞ் சொளித்து நின்றான் காதல் உன்
மகனைப் பற்றிக்
குளத்தினில் மூழ்கிப்போ என் றருளினான்
கொடுமை இல்லான்.

8. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் □ 209

383. யாவர்க்கும் மேலோரான இறைவர், தலையால் வணங்கி நின்ற நாயனாரைக் கோபித்தவர் போல் பார்த்து. 'நீ சொன்னது யாது? நான் உன்னிடம் தந்த மண்ணோடு அன்றிப் பொன்னால் ஓட்டைச் செய்து தந்தாயானாலும் அதை நான் பெற்றுக் கொள்ள மாட்டேன். உன்னால் பாதுகாக்கப்பட உன்னிடம் நான் வைத்த ஓட்டையே எடுத்துக்கொண்டு வா!' என்று இறைவர் சொன்னார்.

384. "என்றும் கெடுதல் இல்லாத பெரியோனே! என்னிடம் நீர் தந்தது காணாமல் போனபடியால், அதை எங்கும் தேடியும் காணேன். அந்த ஓட்டை விட மிக நீண்ட காலம் பயன்படத் தக்கதையே தெரிந்து வேறு ஒரு ஒன்றைத் தருகின்றேன் என்று வணங்கிக் கூறியதைத் தாங்களும் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் சினந்து நின்று சொன்ன இவ்வுரை என் உணர்வு முழுவதையும் ஒழித்து விட்டது!" எனத் தொண்டர் கூறினார்.

385. "உன்னால் இனி ஆகக் கூடியது என்ன? நான் உன்னிடம் அடைக்கலமாக வைத்த ஓட்டைக் களவு செய்து, பலப்பல வஞ்சகம் செய்து அதனால் வரும் பழிக்கு நாணாத வன் ஆனாய்! யாவரும் காணும்படி உன்னை, வளைத்துப் பற்றி என் ஓட்டை உன்னிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டல்லாது இங்கிருந்து ஓரடியும் எடுத்து வைத்துப் போவதும் செய்ய மாட்டேன்" என்று, புண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பொருளாய் நின்ற இறைவர் உரைத்தருளினார்.

386. "வளம் மிக்க உம் ஓட்டை நான் திருடிக் கொள்ளவில்லை. செயலில் களவு இல்லாமையே அல்லாது என் உள்ளத்தில் களவு எண்ணம் இல்லாததைப் புலப்படுத்துதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்! கூறுங்கள்" என்று தொண்டர் வினவினார். தம் கண்டத்தில் நஞ்சினை ஒளித்துக் கொண்டுள்ள இறைவர், "அதைக் காட்டுவதற்கு உன் ஆசைக்குரிய மகனைக் கைப்பிடித்துக் கொண்டு குளத்தில் முழுகித் தந்து செல்வாயாக!" என்று கொடுமை இல்லாதவராகிக் கூறினார்.

(குளத்தினில் முழுகிப்போ— நீரில் முழுகிச் சத்தியம் செய்தலைக் குறித்தார்.)

210 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

887 ஐயர்நீர் அருளிச் செய்த வண்ணமியான்
செய்வதற்குப்
பொய்யில்சேர்ப் புதல்வன் , இல்லை என்செய்கேன்
புகலும் என்ன
மையறு சிறப்பின் மிக்க மனையவள் தன்னைப்
பற்றி
மொய்யலர் வாவி புக்கு மூழ்குவாய் எனமொ
ழிந்தார்.

388 கங்கைநதி கரந்தசடை கரந்தருளி எதிர்நின்ற
வெங்கண் விடையவர் அருளவேட்கோவர் உரை
செய்வார்
எங்கனில்ஓர் சபதத்தால் உடன்மூழ்க இசைவில்லை
பொங்குபுனல் யான்மூழ்கித் தருகின்றேன் போதும்
என.

389 தந்ததுமுன் தாராதே கொள்ளாமைக் குன்மனைவி
அந்தளிர்ச்செங் கைப்பற்றி அலைபுனலில் மூழ்காதே
சிந்தைவலித் திருக்கின்றாய் தில்லைவாழ்
அந்தணர்கள்
வந்திருந்த பேரவையில் மன்னுவன்யான்
எனச்சென்றார்.

890 நல்லொழுக்கம் தலைநின்றார் நான்மறையின்
துறைபோனார்
தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் வந்திருந்த
திருத்தவையில்
எல்லையிலான் முன்செல்ல இருந்தொண்டர்.
அவர்தாமும்
மல்பெருங் காதலினால் வழக்குமே விட்டணைந்தார்.

8. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் □ 211

387. “ஐயரே! தாங்கள் உரைத்த வண்ணம் செய்தற்குப் பொய்மை இல்லாத சிறப்புடைய எனக்கு மகன் இல்லை! ஆதலால் நான் வேறு என்ன செய்ய வேண்டும்? சொல்லுங்கள்!” என நாயனார் உரைக்க, இறைவர் “அப்படியாயின், குற்றம் இல்லாத உன் மனைவியைப் பிடித்துக் கொண்டு நிறைவான பூக்களையுடைய குளத்தில் முழுகிச் சத்தியம் செய்வாயாக!” எனத் துறவியார் உரைத்தார்.

388. கங்கை ஒளித்து இருத்தற்கு இடமான சடையை மறைத்து அருளி நின்ற கூடிய கண்ணையுடைய காளையை வாகனமாகக் கொண்ட இறைவர், இவ்வாறு உரைத்தருளினார். அதற்கு விடை கூறுபவராய், “எங்களுக்குள் ஏற்பட்டுள்ள ஒரு சபதத்தால் நான் என் மனைவியார் கையைப் பற்றிக் கொண்டு உடன் மூழ்குதல் பொருந்தாது. என் குற்றம் இன்மையைக் காட்ட நீரில் நானே முழுகிக் கொடுக்கின்றேன்! வாரும்” என்று (உரைத்தார்.) உரைக்க.

389. இறைவர் தொண்டரைப் பார்த்து, “நான் உனக்கு முன் தந்த ஓட்டை என்னிடம் திருப்பித் தாராமலும், அதை நீ களவு செய்யவில்லல எனக் காட்ட உன் மனைவியின் அழகிய தளிர் போன்ற கையைப் பிடித்துக் கொண்டு புனலில் முழுகிச் சத்தியம் தாராமலும், உன் மனத்தில் வன்மை உடையவனாய் உள்ளாய்! இதற்காக நான் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் கூடிய திருந்திய அவையிலே போய் வழக்குரைப்பேன்” என்று உரைத்தார்.

390. நல்லொழுக்கத்தில் சிறந்தவர்களும் நான்கு வேத நெறியில் வல்லவர்களும் தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் வந்து கூடியிருந்த திருத்தமான சபையிலே, தனக்கு ஓர் எல்லையில்லாதவரான இறைவர் முன் செல்ல, பெரிய தொண்டரான திருநீலகண்டரும் மிக்கு எழுகின்ற காதலுடன் துறவியார் தொடர்ந்த வழக்குத் தொடரப்பட்டவராய், அவர் பின் தாமும் போய்ச் சேர்ந்தார்.

(வழக்கு மேலிட்டு — வழக்குத் தொடரப்பட்டு)

212 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

391 அந்தணனாம் எந்தைபிரான் அருமறையோர்
முன்பகர்வான்
இந்தவேட் கோவன்பால் யான்வைத்த
பாத்திரத்தைத்
தந்தொழியான் கெடுத்தானேல் தன்மனைவி
கைப்பற்றி
வந்துமூழ் கியுந்தாரான் வலிசெய்கின் றான்
என்றார்.

392 நறைகமழுஞ் சடைமுடியும் நாற்றோளும்
முக்கண்ணும்
கறைமருவும் திருமிடரும் கரந்தருளி எழுந்தருளும்
மறையவன் இத்திறம்மொழிய மாமறையோர்
உசைசெய்வார்
நிறையுடைய வேட்கோவர் நீர்மொழியும்
புகுந்ததென.

393 நீணிநயாம் இதுவென்று நின்றஇவர் தரும்ஒடு
பேணிநான் வைத்தஇடம் பெயர்ந்துகரந்
ததுகாணேன்
பூணணிநூல் மணிமார்பீர் புகுந்தபரி சிது என்று
சேணிடையும் திங்கடையாத் திருத்தொண்டர்
உரை செய்தார்.

394 திருவுடை அந்த ணாளர் செப்புவார் திகழ்ந்த
நீற்றின்
உருவுடை இவர்தாம் வைத்த ஒட்டினைக்
கெடுத்தீ ரானால்
தருமிவ குளத்தில் முழ்கித் தருக என் றுரைத்தா
ராகில்
மருவிய மனைவி யோடு முழுகுதல் வழக்கே
என்றார்.

8. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் □ 213

391. அந்தணராய் வந்த பெருமான், தில்லை வாழ் அந்தணர் முன்னே சென்று சொல்வாராகி “இந்தக் குயவன் தன்னிடம் நான் ஒப்படைத்த பாத்திரத்தையும் தரமாட்டான். உண்மையில் அதைப் போக்கி விட்டானானால் அதைப் புலப்படுத்திக் காட்டத் தன் மனைவியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு குளத்தில் மூழ்கிச் சத்தியம் செய்து கொடுக்கவும் மாட்டான். இவ்வாறு இவன் வன்கண்மை செய்கின்றான்” என்றார்.

392. தமக்குரிய மணம் கமழ்கின்ற சடை முடியினையும் நான்கு தோள்களையும் மூன்று கண்களையும் நீலகண்டத்தையும் மறைத்துக் கொண்டு அருள் செய்து எதிரே வெளிப்பட்டு நின்ற வேதியர் இவ்வாறு சொல்லை, தில்லை வாழ்ந்தணர்கள்” நல்ல பண்பு நிறைந்த குயவரே! நிகழ்ந்ததை நீவிர் சொல்லும்” என்று கூறினர்.

393. “அணியாய்ப் பூணூல் அணிந்த மார்பை உடையவரே! இது பெருஞ்செல்வமாகும் என்று சொல்லி இவர் என்னிடம் தந்த திருவோடு, நான் அதனை மிகவும் காவலாக வைத்த இடத்தினின்றும் நீங்கி எவ்வாறோ மறைந்து விட்டது. இதுவே நிகழ்ந்த செய்கை!” என்று, தீமை என்பது தம்மைத் தொலைவிலும் அணுகாத குயவரான தொண்டர் உரைத்தார்.

394. இங்ஙனம் இருவர் மொழியும் கேட்ட தில்லை வாழ்ந்தணர்கள் தீர்ப்புச் சொல்பவர்களாய்த்தொண்டரைப் பார்த்து, “திருநீறு பூசிய கோலத்தைக் கொண்ட இந்த வேதியர் தந்த ஒட்டை நீ காணாமல் போகச் செய்து விட்டார். அப்படியாயின், நீர் சொல்வதை ஒப்புக் கொள்வதற்காக அவ்வோட்டினைத் தந்த இவரே உம்மைக் குளத்தில் முழுகித் தருமாறு கேட்டாரானால், இவர் வேண்டிய வண்ணமே உம் அன்புக்குரிய மனைவியுடன் குளத்தில் முழுகிச் சத்தியம் செய்து தருவதே அறநூல் வழக்காகும்” என்று மொழிந்தனர்.

214 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

395 அந்தவருத் தொண்டர் தாமும் அந்தணர் மொழியக்
கேட்டுத்
திருந்திய மனைவி யாரைத் தீண்டாமை செப்ப
மாட்டார்
பொருந்திய வகையால்மூழ்கித் தருகின்றேன்
போதும் என்று
பெருந்தவ முனிவ ரோடும் பெயர்ந்துதம்
மனையைச் சார்ந்தார்.

396 மனைவியார் தம்மைக் கொண்டு மறைச்சிவ
யோகி யார்முன்
சினவிடைப் பாகர் மேவும் திருப்புலிச் சுரத்து
முன்னர்
நனைமலர்ச் சோலை வாவி நண்ணித்தம்
உண்மை காப்பார்
புனபைணி டேனுத் தண்டின் இருதலை பிடித்துப்
புக்கார்.

397 தண்டிரு தலையும் பற்றிப் புகும் அவர் தம்மை
நோக்கி
லெண்டிரு நீற்று முண்ட வேதியர் மாதைத்
தீண்டிக்
கொண்டான் மூழ்கிர் என்னக் கூடாமை பாரோர்
கேட்கப்
பண்டுதம் செய்கை சொல்லி மூழ்கினார் பழுதி
லாதார்.

398 வாவியின் மூழ்கி ஏறுங் கணவரும் மனைவி யாரும்
மேவிய மூப்பு நீங்கி விருப்பறும் இளமை பெற்றுத்
தேவரும் முனிவர் தாமும் சிறப்பொடு பொழியுந்
தெய்வப்
பூவின்மா மழையின் மீள மூழ்குவார் போன்று
தோன்ற

8. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் □ 215

395. அரிய தவத்தையுடைய தொண்டரும் இங்ஙனம் அந்த அந்தணர்கள் கூறிய தீர்ப்பைச் செவியேற்று, அவர்களிடம், திருந்திய தம் மனைவியைத் தாம் தீண்டாத நிலையைச் சொல்ல மாட்டாதவராகி வழக்கில் வெற்றியுற்ற பெருந்தவ முனிவரைப் பார்த்து “பொருத்தமானபடி நான்குளத்தில் முழுகித்தருவேன்; வருவீராக!” என்று சொல்லி, அந்த அந்தணருடனே அங்கிருந்து தம் இல்லத்தை அடைந்தார்.

396. தம் இல்லத்தில் உள்ள மனைவியாரையும் தம் முடன் அழைத்துக் கொண்டு, வேதியர் முன்னே, பிரமாணம் செய்வதற்காக, காணையூர்தியினரான சிவபெருமான் எழுந்தருளிய ‘திருப்புலிச்சுரம்’ என்னும் ஆலயத்தின் முன்பு அமைந்துள்ள மலர்ச் சோலை ஆழ்ந்த நீர் நிலையை அடைந்து, தாம் கைக் கொண்டு ஒழுகிய ஆணை காக்கும் உண்மைத் தன்மையைக் காட்டுபவராய், அதற்கு மாறுபடாமல் பொருந்திய வகையினால் ஆணையும் செய்யும் பொருட்டு, அழகிய ஒரு மூங்கில் தண்டின் இருபக்கங்களை யும் நாயனாரும் மனைவியாரும்பிடித்துக் கொண்டு மூழ்கிச் சத்தியம் தருமாறு துணிந்து நீர் நிலைக்குள் புகுந்தார்.

397. இங்ஙனம் மூங்கில் தண்டின் இரண்டு பக்கங்களையும் பிடித்து முழுகப்போகும் அவரைப் பார்த்து வெண்மை திருநீற்றைத் திரிபுண்டரமாய் அணிந்த இறைவர், “மனைவியைத் தொட்டுக் கைப் பிடித்து மூழ்கித் தருவீராக” எனக்கூற, எவ்வகையினும் குற்றம் அற்ற தொண்டர், தாம் மனைவியைத் தீண்டி மூழ்கியுலாமையை உலகர் கேட்குமாறு தம் பழைய செய்தியைச் சொல்லித் தாம் முன் துணிந்த அப்படியே குளத்தினுள் முழுகினார்.

398. நீர்நிலையில் முழுகிச் சத்தியம் தந்து கரையேறும் கணவரும் மனைவியாரும் அதற்கு முன்னம் தங்களிடம் பொருந்தியிருந்த முதுமைத் தன்மை நீங்கப் பெற்று விருப்பம் அளிக்கும் இளமையைப் பெற்றவராய்த் தேவர்களும் முனிவர்களும் இந்த அற்புதம் காரணமாகப் பொழிந்த கற்பகப் பூமையில் மேலும் முழுகுபவர்களைப் போல் விளங்கவும்,

216 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

399 அந்நிலை அவரைக் காணும் அதிசயம் கண்டார்
எல்லாம்
முன்னிலை நின்ற வேத முதல்வரைக் கண்டார்
இல்லை
இந்நிலை இருந்த வண்ணம் என்ன மருண்டு
நின்றார்
துன்னிய விசம்பினூடு துணையுடன் விடைமேற்
கண்டார்.

400 கண்டனர் கைக ளாரத் தொழுதனர் கலந்த
காதல்
அண்டரும் ஏத்தினார்கள் அன்பர்தம் பெருமை
நோக்கி
விண்டரும் பொலிவு காட்டி விடையின் மேல்
வருவார் தம்மைத்
தொண்டரும் மனைவி யாரும் தொழுதுடன்
போற்றி நின்றார்.

401 மன்றுளே திருக்கத்தாடி அடியவர் மனைகள்
தோறும்
சென்றவர் நிலைமை காட்டும் தேவர்கள் தேவர்
தாமும்
வென்றஐம் புலனாய் மிக்கீர் விருப்புடன் இருக்க
நம்பால்
என்றும் இவ் இளமை நீங்கா தென்றெழுந்
தருளினாரே.

402 விறலுடைத் தொண்ட னாரும் வெண்ணகைச்
செவ்வாய் மென்றோள்
அறவியற் கூந்த லாளாம் மனைவியும் அருளின்
ஆர்ந்த
திறலுடைச் செய்கை செய்து சிவலோகம் அதனை
எய்திப்
பெறலரும் இளமை பெற்றுப் பேரின்பம் உற்றார்
அன்றே.

8. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் □ 217

399. அந்நிலையில் நின்ற அந்த இருவரையும் காண்ப் பெற்ற அதிசயத்தைக் கண்கூடாகக் கண்ட உலகத்தவர் அனைவரும் தங்கள் முன்னால் நின்ற வேதியராய் வந்திருந்த இறைவனைக் காணவில்லை! இங்ஙனம் நிகழ்ந்த வண்ணம் தான் யாது? என்று மருட்சியை அடைந்தவராகிப் பின்பு பொருந்திய வானத்தின் வெளிக்குள்ளே தம் துணைவியான உமையம்மையாருடன் காளை யூர்தியின் மீது காட்சியளித்தார்.

400. இறைவரைக் கண்ணாரப் பார்த்தனர். கைகளால் தொழுதனர்; அன்பரின் பெருமையைப் பார்த்து விருப்பம் மிக்க தேவர்களும் துதித்தார்கள். வானத்தில் பொருந்திய அழகிய திருக்கோலத்தை வெளியாகக் காட்டிக்காளை யூர்தியின் மேல் எழுந்தருளி வந்த இறைவரை நாயனாரும் மனைவியாரும் தொழுது துதித்து நின்றனர்.

401 அம்பலத்துள் திருக்கூத்தாடி, அடியார்களின் வீடுதோறும் சென்று அவர்களின் உண்மை நிலையை உலகம் அறியக் காட்டுகின்ற தேவரான இறைவரும், தொண்டரையும் அவருடைய மனைவியாரையும் பார்த்து “வென்று அடிப்படுத்திய ஐம்புலன்களால் மிக்கு விளங்குபவர்களே! நீங்கள் இப்போது எம் அருளால் மீளப்பெற்ற இந்த இளமை எக்காலத்தும் நீங்கா நிலைமையுடன் எம்மிடத்தில் இருப்பீராக!” என்று அருளித் தம் நிறைவு நிலையுள் எழுந்தருளிச் சென்றார்.

402. வல்லமையுடைய தொண்டரும், வெண்மையான பற்களும் சிவந்த வாயும் மென்மையான தோளும் கருமணல் போன்ற கூந்தலும் உடைய மனைவியாரும், அருளால் நிறைந்த திறமையான அரிய செய்கை செய்து மேலே சொன்னவண்ணம் அதன் விளைவான சிவலோகத்தை அடைந்து, மற்றவர் எவராலும் பெறுவதற்கரிய இளமையைப் பெற்றவராய் அப்போதே பேரின்பத்தை அடைந்து விளங்கினர்.

218 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 403 அயலறியாத வண்ணம் அண்ணலார் ஆணை உய்த்த
மயலில்சீர்த் தொண்ட னாரை யான் அறி வகையால் வாழ்த்திப்
புயல்வளர் மாடம் நீடும் பூம்புகார் வணிகர் பொய்யில்
செயல்இயற் பகையார் செய்த திருத்தொண்டு செப்பலுற்றேன்.
திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் முற்றிற்று.

9. இயற்பகை நாயனார் புராணம்

- 404 சென்னி வெண்குடை நீடந பாயன்
திருக்கு லம்புகழ் பெருக்கிய சிறப்பின்
மன்னு தொல்புகழ் மருதநீர் நாட்டு
வயல்வ ளந்தர இயல்பினில் அளித்துப்
பொன்னி நல்நதி மிக்க நீர் பாய்ந்து
புணரி தன்னையும் புனிதமாக் குவதோர்
நன்னெ டும்பெருந் தீர்த்தமுன் னுடைய
நலஞ்சி றந்தது வளம்புகார் நகரம்.
- 405 அக்கு லப்பதிக் குடிமுதல் வணிகர்
அளவில் செல்வத்து வளமையின் அமைந்தார்
செக்கர் வெண்பிறைச் சடைபவர் அடிமைத்
திறத்தின் மிக்கவர் மறைச்சிலம் படியார்
மிக்க சேரடி யார்கல்யா ரெனினும்
வேண்டும் யாவையும் இல்லைஎன் னாதே
இக்க டற்படி நிகழமுன் கொடுக்கும்
இயல்பின் நின்றவர் உலகியற் பகையரார்.

9. இயற்பகை நாயனார் புராணம் □ 219

403. அயலார் எவரும் அறியாதபடியாய் இறைவரது திருநீலகண்ட ஆணையைக் கடவாமல் பாதுகாத்து வாழ்ந்த வரும், உலக மயக்கத்துடன் படாது நீங்கியவருமாகிய சிறப்புடைய திருநீலகண்ட நாயனாரை யான் அறிந்த அளவில் வாழ்த்தி, அவரது புராணத்தைக் கூறி முடித்துக் கொண்டு, மேகங்கள் தவழ்ந்து தங்குமாறு உயர்ந்த மாடங்கள் பொருந்திய அழகிய புகார் நகரம் என்னும் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தே வாழ்ந்த வணிகரான பொய்மை என்பது இல்லாத செயல் செய்கின்ற இயற்பகை நாயனார் ஆற்றிய திருத்தொண்டைக் கூறத் தொடங்குகின்றேன்.

திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் முற்றுப் பெற்றது.

9. இயற்பகை நாயனார் புராணம்

404. நீடுகின்ற வெண் கொற்றக் குடையையுடைய சோழர் குலத் தோன்றலான அநபாயப் பெருமன்னனின் முன்னவர்களான மன்னர்கள் புகழ் பொருந்திய சிறப்பில் நிலைத்த புகழ் கொண்ட மருத நிலத்தைச் சார்ந்த நீர் நாட்டிலே உள்ள வயல்களில் வளங்கள் பெருகுமாறு இயல்பாய் அளித்த காவிரியின் மிக்க நீர் பாய்தலால் கடலையும் தூய்மையாக்குகின்ற ஒரு நல்ல நீண்ட பெரிய நீர்நிலையை முன்னே உடையது வளம் வாய்ந்த புகார் என்ற காவிரிப் பூம்பட்டினம்.

405. இவ்வுலகில் இயற்பகையார் என்ற பெயரை யுடையவர்; அத்தகைய வளம் வாய்ந்த நகரத்தில் நிலைத்து வாழ்பவர்; முதல் வணிக மரபினர். அவர் அளவில்லாத செல்வத்தால் வந்த எல்லா வளங்களையும் உடையவர். சிவந்த மாலைக் காலத்தில் தோவறி விளங்குகின்ற பிறைச் சந்திரனை அணிந்த சடையுடைய சிவபெருமானின் அடிமைத் திறத்தில் சிறந்தவர். வேதங்களான சிலம்புகள் ஒலிக்கின்ற திருவடிகளையுடைய சிவபெருமானின் பெருஞ் சிறப்புடைய அடியவர் எவரேனும் அவர் வேண்டியவை எவையாயினும் இலலை எனினாது கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில் விளங்க முன்னே கொடுக்கும் தன்மையில் சிறந்தவர்.

220 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

406 ஆறு குடிய ஐயர்மெய் யடிமை
அளவி லாததோர் உளம்நிறை அருளால்
நீறு சேர்திரு மேனியர மனத்து
நினைத்த யாவையும் வினைப்பட முடித்து
மாறி லாதநன் னெறியினில் விளங்கும்
மனைய றம்புரி மகிழ்ச்சியின் வந்த
பேறெ லாம்அவர் ஏவின செய்யும்
பெருமை யேனெனப் பேணிவாழ் நாளில்.

407 ஆய நுண்பொரு ளாகியும் வெளியே
அம்ப லத்துள் நின்றாடுவார் உம்பர்
நாய கிக்குமஃ தறியவோ பிரியா
நங்கை தானறி யாமையோ அறியோம்
தூய நீறுபொன் மேனியில் விளங்கித்
தூர்த்த வேடமும் தோன்றவே தியராய்
மாய வண்ணமே கொண்டுதந் தொண்டர்
மறாத வண்ணமும் காட்டுவான் வந்தார்.

408 வந்து தண்புகார் வணிகர்தம் மறுகின்
மருங்கு இயற்பகை யார்மனை புகுத
எந்தை எம்பிரான் அடியவர் அணைந்தார்
என்று நின்றதோர் இன்பஆதரவால்
சிந்தை அன்போடு சென்றெதிர் வணங்கிச்
சிறப்பின் மிக்க அர்ச் சனைகள்முன் செய்து
முந்தை எம்பெருந் தவத்தினா லென்கோ
முனிவர் இங்கெழுந் தருளிய தென்றார்.

406. கங்கையாற்றைச் சடையில் குடிய இறைவரின் உண்மையான அடிமைத் திறத்தில் அளவு படாததாய் மனத்தில் அருள் நிறைதலால் திருநீறு பூசிய மேனியைக் கொண்ட அடியவர் தம் உள்ளத்தில் நினைத்த எல்லாவற்றையும் செயலிலே நிறைவேற்றித் தந்து, மாறுபாடில்லாத நல்ல வழியில் சிறந்து இல்லறத்தில் வாழ்வதால் வருகின்ற சிறப்புகள் எல்லாம் அந்த அடியார்கள் இடுகின்ற ஏவல் எவையோ அவற்றைச் செய்து முடிக்கும் பெருமையேயாகும் என்று எண்ணி, அத்தகைய கொள்கை வழியினின்றும் தவறாமல் பாதுகாத்துவந்தார். அவ்வாறு வரும் நாளில்,

407. சிவ ஞானத்தால் ஆராய்கின்ற மிக்க நுட்பமான பொருளேயாகி யாவரும் காண வெளிப்படையாய்த் திருச்சிறம்பலத்தில் நின்று ஆடுகின்ற இறைவர், மேலாம் தலத்தில் விளங்கும் உமையம்மையார் தாம் இங்ஙனம் கோலம் கொண்டு வந்து செய்யும் செயலை அறியும் படியாகவோ அல்லது அவர் அறியாத வகையிலோ, இத்தகைய துது என்று நாம் அறியோம்! தூய வெண்ணீறு தம் பொன் மேனியில் வீசக்கம் பெறவும் அதற்கு மாறாய்த் தூர்த்த வேடமும் அந்த மேனியில் வெளிப்படையாய் விளங்கவும், வேதியராம் தம் மறைந்த வடிவத்தையே கொண்டு உலகத்தவர் காண அதனைக் காட்டுதலே அன்றி தம் அடியவரான இயற்பகையார் சிவனடியார் வேண்டியவை எவையேயாயினும் இல்லை என்னாது தரும் இயல்பைக் காட்டும் பொருட்டு வந்தார். (தூர்த்த வேடம்—காமம் தோன்றும் குறிப்புகள் விளங்கும் வேடம்)

408. மேல் கூறிய வண்ணம் வந்து காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் வணிகர் தெருவில் ஒருபக்கத்தில் உள்ள இயற்பகையார் இல்லத்தில் அந்த வேதியரான இறைவர் புகுந்தார். புகுவே, “எம் இறைவரின் அடியவர் வந்தணைந்தார்” என எண்ணி, எப்போதும் தம் உள்ளத்தில் நிலைத்து நின்ற இன்பம் உடைய ஆதரவினால் எழுந்த அன்புடனே எதிர் கொண்டு வணங்கி அழைத்து வந்து சிறப்பான அருச்சனைகளை யெல்லாம் செய்து முடித்து, “எம் முன்னோரும் அடியேனும் செய்த பெருந்தவத்தின் பயனாகவோ பெரு முனிவரான தாங்கள் இங்கு எழுந்தருளி வரப்பெற்றது?” என்று முகமன் கூறினார்.

222 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

409 என்று கூறிய இயற்பகை யார்முன்
 எய்தி நின்றஅக் கைதவ மறையோர்
 கொன்றை வார்சடை யாரடி யார்கள்
 குறித்து வேண்டின குணமெனக் கொண்டே
 ஒன்றும் நீர்எதிர் மறாது உவந் தளிக்கும்
 உண்மை கேட்டுநும் பாலொன்று வேண்டி
 இன்று நான்இங்கு வந்தனன் அதனுக்
 கிசைய லாம்எனில் இயம்பலாம் என்றார்.

410 என்ன அவ்வுரை கேட்டியற் பகையார்
 யாதும் ஒன்றும் என் பக்கல்உண்டாகில்
 அன்ன தெம்பிரான் அடியவர் உடைமை
 ஐயம் இல்லை நீர் அருள்செயும் என்ன
 மன்னு காதல்உன் மனைவியை வேண்டி
 வந்ததிங் கென அங்கணர் எதிரே
 சொன்ன போதிலும் முன்னையின் மகிழ்ந்து
 தூய தொண்டனார் தொழுதுரை செய்வார்.

411 இதுஎ னக்குமுன் புள்ளதே வேண்டி
 எம் பிரான் செய்த பேறெனக் கென்னாக்
 கதுமெ னச்சென்று தம் மனை வாழ்க்கைக்
 கற்பின் மேம்படு காதலி யாரை
 விதிம ணக்குல மடந்தை இன் றுனைஇம் மெய்த்
 தவர்க்கு நான் கொடுத்தனன் என்ன
 மதும வர்க்குமுல் மனைவியார் கலங்கி
 மனந்தெ ளிந்தபின் மற்றிது மொழிவார்.

409. என்று இவ்வாறு சொன்ன இயற்பகையார் முன்னே வந்து நின்ற அந்தத் தூர்த்த வேதியர் “கொன்றை அணிந்த நீண்ட சடையையுடைய இறைவரின் அடியவர் வேண்டியவை எவையேனும் அவையெல்லாம் குணமாம் எனக் கொண்டு, அவர்கள் வேண்டியவை ஒன்றையும் மறுக்காது விருப்பத்துடன் கொடுக்கும் உண்மைத் தன்மையைக் கேட்டு உன்னிடம் ஒரு பொருளை விரும்பி இன்று இங்கு நான் வந்தேன். அதற்கு நீ சம்மதிப்பாயானால் நான் எண்ணியதைச் சொல்வேன்” எனச் சொன்னார்.

410. என இறைவர் கூற அதனைக் கேட்ட இயற்பகை நாயனார், “தாங்கள் வேண்டுவது எதுவாயினும் அது என்னிடம் இருப்பதாயின் அது எம் பெருமானின் உடைமையாகும், இதில் ஐயம் இல்லை; நீவிர் வேண்டிய பொருளை இன்னது என்று உரையுங்கள்” எனக் கூறினார். “நிலை பெற்ற காதலில் உன் மனைவியைப் பெறவேண்டி நான் இங்கு வந்தேன்” என்று இறைவர் உரைத்தார். மறை விடத்தும் கூறத் தகாத இச்சொற்களை எதிரே நின்று சொல்லிய போதிலும், அதைக் கேட்டுப் பொறுத்துக் கொண்டதே அல்லாது முன்னெவிட மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, தாய தொண்டரான இயற்பகையார் இறைவரை மேலும் மேலும் வணங்கிச் சொல்லலானார்.

411. “முன்னமே என்னிடம் உள்ள ஒரு பொருளையே வேண்டிய வகையால், எம்பிரான் எனக்குத் தந்த பேறு இதுவாம்” என்று சொல்லி, இயற்பகையார் விரைவாக வீட்டிற்குள் போய், தம் மனைவாழ்க்கைக்கு உரியவராயும் கற்பிற் சிறந்தவராயும், தம் காதலுக்கு உரியவராயும் இருக்கும் தம் மனைவியைப் பார்த்து “விதிப்படி மணம் செய்து கொண்ட என் குல மடந்தையே! இன்று உன்னை இங்கே வந்துள்ள துறவியார்க்கு நான் தந்து விட்டேன்” என்றார். தேன் உடைய மலர்களைச் சூடிய மனைவியார் அதைக் கேட்டுக் கலங்கினார். பின் தெளிவடைந்து கூறலானார்.

224 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 412 இன்று நீரெனக் கருள் செய்த திதுவேல்
 என்னுயிர்க் கொரு நாத நீர் உரைத்த
 தொன்றை நான்செயும் அத்தனை யல்லால்
 உரிமை வேறுள தோஎனக்கு என்று
 தந்தனிப்பெருங் கணவரை வணங்கத் தாழ்ந்து
 தொண்டனார் தாமெதிர் வணங்கிச்
 சென்று மாதவன் சேவடி பணிந்து
 திகைத்து நின்றனள் திருவினும் பெரியாள்.
- 413 மாது தன்னைமுன் கொடுத்தமா தவர்தாம்
 மனம கிழ்ந்துபே ருவகையின் மலர்ந்தே
 யாது நான்இனிச் செய்பணி என்றே
 இறைஞ்சி நின்றவர் தம்மெதிர் நோக்கிச்
 சாதி வேதி யராகிய தலைவர்
 தையல் தன்னை யான் தனிக்கொடு போகக்
 காதல் மேவிய சுற்றமும் பதியும்
 கடக்க நீதுணை போதுக என்றார்.
- 414 என்றவர் அருளிச் செய்ய யானேமுன் செய்குந்
 றேவல்
 ஒன்றிது தன்னை என்னை உடையவர் அருளிச்
 செய்ய
 நின்றது பிழையாம் என்று நினைந்துவேறிடத்துப்
 புக்குப்
 பொன்திகழ் அறுவை சாத்திப் பூங்கச்சுப் பொலிய
 வீக்கி.
- 415 வானொடு பலகை ஏந்தி வந்தெதிர் வணங்கி மிக்க
 ஆளரி ஏறு போல்வார் அவரைமுன் போக்கிப்
 பின்னே
 தோளிணை துணையே யாகப் போயினார் துன்னி
 னாரை
 நீளிடைப் படமுன் கூடி நீலத்திடை வீழ்த்த
 நேர்வார்.

9. இயற்பகை நாயனார் புராணம் □ 225

412. இயற்பகையாரின் மனைவியார் "நீங்கள் இன்று எனக்கு அருளிய ஆணை இதுவானால், என் உயிர்க்கணவரான நீங்கள் அருளிச் செய்தது எதுவாயினும் அதனை அவ்வாறே செய்வதையே தவிர எனக்கு வேறு உரிமையுண்டோ? எனக்கூறி, ஒப்பில்லாத தம் கணவரை வணங்கி நின்றார். அங்ஙனம் வணங்கிய மனைவியாரைப் பணிந்து நாயனார்தாமும் எதிராக வணங்கினார். பின் இலக்குமியை விடச் சிறந்தவரான அந்த அம்மையார் சென்று இறைவரான மாதவரின் அடியை வணங்கித் திகைப்புடன் நின்றார்.

413. மனைவியாரை முன்னர்க் கொடுத்த மாதவரான இயற்பகையார் முன்பைவிட உள்ள மகிழ்ச்சியுடன் பேருவகையிற் சிறந்து, அவரை நோக்கி, 'இனி நான் செய்யக் கூடிய பணி யாது?' என்று பணிந்து வினவினார். இறைவர் அவரை எதிர் நோக்கி இயல்பிலே வேதியரான அவர், இம்மங்கையை நான தனியாய்க் கொண்டு செல்லும்போது இவளிடமும் உன்னிடமும் விருப்புடைய சுற்றத்தாரையும் இவ்வூரவர்களையும் நான் கடந்து செல்ல நீ துணையாய் என்னுடன் வருதல் வேண்டும்" என உரைத்தார்.

414. என்று இறைவரான வேதியர் கூறியருள, "நான் முன்னரே இவர் சொல்வதற்கு முன்னம் செய்து, முடிக்க வேண்டிய ஒரு செயல் இது! இதனை என்னை உடையவரான இம்மாதவர் எடுத்துக் கூறுமளவும் செய்யாமல் காலம் தாழ்ந்து நின்றது என் குற்றமேயாகும்" என்று தமக்குள் எண்ணியவராய், வீட்டின் வேறு இடத்தில் சென்று, பொன் திகழும் நல்ல ஆடையை அணிந்து கொண்டு, அதன்மீது அழகிய கச்சினைக் கட்டி,

415. வானும் பகையும் கொண்டவராய் மீண்டு இறைவர் எதிரே வந்து வணங்கி வீரம் மிக்க ஆண் சிங்கம் போன்ற தொண்டனார் தம்மை மறுத்து எதிர்த்து வந்தவர்களை யெல்லாம் நெருங்கி எதிர்த்து நிலத்தில் வீழ்த்த எண்ணியவராய், இறைவர் அம்மையார் என்ற இருவரையும் தமக்கு முன்னம் போகச் செய்து தாம் பின்னால் சென்றார்.

226 || திருத்தொண்டர் புராணம்

- 416 மனைவியார் சுற்றத் தாரும் வள்ளலார் சுற்றத்
தாரும்
இனையதொன் றியாரே செய்தார் இயற்பகை
பித்தனானால்
புனையிழை தன்னைக் கொண்டு போவதாம்
ஒருவன் என்று
துனைபெரும் பழியை மீட்பான் தொடர்வதற்
கெழுந்து சூழ்வார்.
- 417 வேவொடு வில்லும் வானும் சுரிகையும் எடுத்து
மிக்க
காலென விசையிற் சென்று கடிநகர்ப் புறத்துப்
போகிப்
பாவிரு மகுங்கும்சண்டிப் பரந்தஆர்ப்பரவம் பொங்க
மால் கடல் கிளர்ந்த தென்ன வந்தெதிர் வளைத்துக்
கொண்டார்.
- 418 வழிவிடு ந்துணைபின் போத வழித்துணை யாகி
யுள்ளார்
கழிபெருங் காதல் சாட்டிக் காரிகை யுடன்தோம்
போதில்
அழிதகன் போகேல் சண்டல் வருங்குலக் கொடியை
விட்டுப்
பழிவிட ந்போ என்று பகர்ந்தெதிர் நிரந்து
வந்தார்.
- 419 மறைமுனி அஞ்சி னான்போல் மாதனைப் பார்க்க
மாதும்
இறைவனே அஞ்ச வேண்டாம் இயற்பகை வெல்லும்
என்ன
அறைகழல் அண்ணல் கேளா அடியனேன் அவரை
எல்லாம்
தறையிடைப் படுத்துகின்றேன் தளர்ந்தருள்
செய்யேல் என்று

416. மனைவியாரின் சுற்றத்தாரும் வள்ளலாரான தொண்டரின் சுற்றத்தாரும், “இத்தகைய செயலை இது வரை யார்தான் செய்தார்? இவர் தாம் பித்தம் கொண்டு இத்தகைய செயலைச் செய்வாரானால் அது காரணமாக ஒருவர் மனைவியாரை அழைத்துக் கொண்டு போய் விடுவதா?” என எண்ணி, இச்செயலால் உற்ற பெரும் பழியினின்றும் மீட்பதற்காக அவரைப் பற்றித் தொடர்வதற்காக எழுந்து சுற்றிக் கொள்பவராய்,

417. வேலும் வில்லும் வாளும் சுரிகையும் என்ற இவற்றை எடுத்துக் கொண்டு, அளவில் மிக்கு எழுகின்ற காற்றைப் போல் வேகமாகச் சென்று காவலையுடைய அந்த நகரத்தின் ஒரு பக்கத்தில் போய் நெருங்கிப் பரந்த ஆரவாரத்துடன் பெருங்கடல்தான் பொங்கி எழுந்ததோ என்னுமாறு எதிரே வந்து வளைத்துக் கொண்டனர்.

418. வழியைக் காத்து விடும் துணையாக ஆகிச்சென்ற தொண்டர் பின்னால் வர, வழித் துணையாகிவுள்ளவரான வேதியர் பெருங்காதலைக் காட்டிக் கொண்டு அம்மையாருடன் பின் சென்றார். அப்போது “துன்மார்க்கனே! போகாதே, நில்! இங்கு எம் குலக் கொடியான அம்மையாரை விடுத்து உன் செயலால் உண்டான பழியை நீங்கிச் செல்வாயாக; எனக் கூறி, எதிரில் கூட்டமாகக்கூடிவந்தனர்.

419. வேத முனிவரான இறைவர் அச்சம் கொண்டாற்போல் இயற்பகையாரின் மனைவியாரைப் பார்க்க, அவரும், “இறைவ! அஞ்ச வேண்டியதில்லை! அவர்கள் அனைவரையும் இயற்பகையார் வெல்வார்!” என்று உரைத்தார். அதனை ஒலிக்கும் கழலை அணிந்த நாயனார் கேட்டார்.” அடியேன் அவர்களுையெல்லாம், உமக்கு இடையூறு செய்யாது தரையில் விழும்படி செய்கின்றேன். தளர வேண்டாம்!” என்று (கூறினார்).

228 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

420 பெருவிறல் ஆனி என்னப் பிறங்கெரி சிதற
நோக்கிப்
பரிபவப் பட்டு வந்த படர்பெருஞ் சுற்றத் தாரை
ஒருவரும் எதிரில்நில் லாமே ஓடிப்போய்ப் பிழையும்
அன்றேல்
எரிசுடர் வானிற் கூறாய்த் துடிக்குன்றீர் என்று
நேர்ந்தார்.

421 ஏட நீ என்பெய் தாயால் இத்திறம் இயம்பு
கின்றாய்
நாடுறு பழியும் ஒன்னார் நகையையும் நாணாய்
இன்று
பாடவம் உரைப்ப துன்றன் மனைவியைப் பன
வற்கு ஈந்தோ
கூடவே மடிவ தன்றிக் கொடுக்கயாம் ஓட்டோம்
என்றார்.

422 மற்றவர் சொன்ன மாற்றம் கேட்டலும் மனத்தின்
வந்த
செற்றமுன் பொங்க உங்கள் உடற்றுணி எங்குஞ்
சிந்தி
முற்றுநும் உயிரை எல்லாம் முதல்விசும் பேற்றிக்
கொண்டு
நற்றவர் தம்மைப்போக விடுவன்என் றெழுந்தார்
நல்லோர்.

423 நேர்ந்தவர் எதிர்ந்த போது நிறைந்த அச் சுற்றத்
தாரும்
சார்ந்தவர் தம்முன் செல்லார் தையலைக்
கொண்டு பெற்றம்
ஊர்ந்தவர் படிமேற் செல்ல உற்றெதிர் உடன்று
பொங்கி
ஆர்ந்தவெஞ் சினத்தால் மேற்சென் றடர்ந்தெதிர்
தடுத்தார் அன்றே.

6. இயற்பகை நாயனார் புராணம் □ 229

420. பெரிய ஆற்றலையுடைய சிங்கம் போல் தீப்பொறி சிந்தப் பார்த்து, தம் குலம் அவமானம் அடையப் போகின்றதே என்று இரங்கி அதைக் காக்கும் பொருட்டாக வந்த பெருஞ்சுற்றத்தாரைப் பார்த்து, “நீங்கள் ஒருவரும் இங்கு எனது எதிரில் நில்லாது ஓடிப்போய் உயிர் தப்பிப் பிழைத்துக் கொள்ளுங்கள். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் தீப் போல் வருத்தும் என் வாளால் துண்டாக வெட்டப்பட்டுத் துடிக்கப் போகின்றீர்!” எனக் கூறித் கொண்டு அவர்களின் முன்னால் சென்று போரிடுபவராய் நின்றார்.

421. தொண்டர் இயற்பகையார் இவ்வாறுசொல்லவே, சுற்றத்தார்கள், “ஏடா! நீ என்ன செயலைச் செய்தாய். இந்த நாட்டவர்க்கு உன் செய்கையால் வரும் பழியையும் பகைவர் இகழ்ச்சியாய் நகைப்பதையும் பார்த்து நீ நாணம் கொள்ளவில்லை! மனைவியை ஒரு வேதியனுக்கு அளித்து விட்டோ உன் வலிமையை நீ புகழ்ந்து பேசிக் கொள்வது? இதில் இறக்க நேர்ந்தாலும் நாங்கள் ஒருசேர இறந்து விடுவதே அல்லாது நீ உன் மனைவியை வேதியனுக்குத் தர விட மட்டோம்!” என வுரைத்தனர்.

422. சுற்றத்தார்கள் கூறிய இச்சொற்களைக் கேட்ட தும் உள்ளத்தில் உள்ள சினமானது பொங்க, அவர்களைப் பார்த்து, “உங்கள் உடல்களைப் துண்டாக்கி அத்துண்டு களை எங்கும் சிந்தி, உங்கள் உயிரையெல்லாம் முன்னே விண்ணில் ஏற்றி அதன் பின்பு இந்த நற்றவரைப் போகு மாறு செய்வேன்!” என்று எழுந்தார்.

423. இயற் பகையார் போருக்கு நேர்ந்து எழுந்த சமயத்தில், அங்கு நிறைந்திருந்த சுற்றத்தவர்களும் இவ்வாறு சார்ந்த அவரது முன்பு செல்லாது, எப்போதும் எருதை ஊர்ந்து வருபவரான வேதியர் இங்கு அம்மை யாரை உடன் கொண்டு நிலத்தில் நடந்து செல்ல, அவரை அப்போதே எதிர்த்துப் பொங்கிய பெருஞ்சினத்தால் மேலே பாய்ந்து எதிரில் சென்று தடுத்தனர்.

250 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

424 சென்றவர் தடுத்த போதில் இயற்பனாக யார்முன்
சிறி

வன்றுணை வள்ளை யாகச் சாரிவை மாறி வந்து
துன்றினர் தோளும் தாளும் தலைகளும் துணிந்து
வீழ்ந்து
வென்றடு புலியே நென்ன அமர்வினை யாட்டில்
மிக்கார்.

425 முண்டுமுன் பலராய் வந்தார் தனிவந்து முட்டி
னார்கள்

வேண்டிய திசைகள் தோறும் வேறுவேறுபு
செய் போழ்தில்
ஆண்டகை வீரர் தாமே அனைவர்க்கும்
அனைவராகிக்
காண்டகு விசைபிற் பாய்ந்து கலந்துமுன் துணிந்து
வீழ்த்தார்.

426 கொரிந்தன குடல்கள் எங்கும் துணிந்தன உடல்கள்
எங்கும்

விரிந்தன தலைகள் எங்கும் மிடைந்தன கழுதும்
எங்கும்
எரிந்தன விழிகள் எங்கும் எதிர்ப்பவர் ஒருவர்
இன்றித்
திரிந்தனர் என்னில் எங்கும் சிவன்கழல் புனைந்த
வீரர்.

427 மாடலைகுருதி போங்க மடிந்தசெங் களத்தின்
நின்றும்

ஆடுறு செயலின் வந்த கிளைஞரோ டனைந்தார்
தம்மில்
ஒடினார் உள்ளார் உய்த்தார் ஒழிந்தவர் ஒழிந்தே
மாண்டார்
நீடிய வளரும் தாமும் நின்றவர் தாமே நின்றார்.

424. சுற்றத்தார் வேதியரை அங்ஙனம் தடுத்தபோது, இயற் பகையார் முன் சிறித் தம் வாயையே துணையாகக் கொண்டு இடம் வலமாகச் சாரி சுற்றி வந்து, எதிர்த்து நெருங்கியவரின் தோள்மேலும், கால்மேலும், தலைமேலும் உடலினின்று கூறாகத் துண்டுகள் ஆகுமாறு வெட்டி நிலத்தில் வீழச் செய்து, வெற்றி கொண்டு, போர் செய்யும் ஆண்புலியைப்போல் போர் விளைபாட்டில் தாமே நெந்தவராக விளங்கினார்.

425. இந்தப் போரில் பலர் ஒன்று கூடி எதிர்க்கவும், தனித்தனியாய் எதிர்ப்பவராயும், சுற்றத்தார் தத்தமக்கு வேண்டிய அவ்வத் திசைகளில் வந்து எதிர்த்துப் போர் செய்தனர். அப்போது ஆண்மை மிக்க நாயனார் ஒருவர் தாமே, அவ்வத் திறத்தாரையும் தாம் ஒருவரேயாக எதிர்த்து அவர்கள் அங்கங்கே தம்மைக் காணத்தக்க வகையில் சாரிகையாய்ச் சுற்றி அவர்கள் மீது பாய்ந்து போரிட்டு முன்னே அவ்வவர்களையும் வெட்டி நிலத்தில் வீழ்த்தினார்.

426. அங்ஙனம் அவர் போர் செய்தபோது, அப் போர்க் களத்தில் எங்கும் எதிர்த்தவரின் குடல்கள் செறிந்து கிடந்தன. உடல்கள் துண்டுபட்டுக் கிடந்தன; தலைகள் பரந்து கிடந்தன; எங்கும் கழுகுகள் கூடின; கண்கள் எரிந்தன; சிவபெருமானின் அடிகளையே எண்ணும் இயற்பகையார் ஒருவரே தம்மை மேலும் எதிர்ப்பவா இல்லாமையால் தனியாய் (அக்களத்தில்) உலவினார்.

427. வெட்டுப்பட்ட உடல் துண்டங்களின் பக்கத்தில் அலை போல் விட்டு விட்டுக் குருதிப் பெருக்கானது மேலும் மேலும் பொங்கியது. இவ்வாறு எதிர்த்தவர் மடிந்த போரக் களத்தினின்று, எதிர்த்தவர்க்கும் செயலை மேற்கொண்டு வந்த உறவினருடனே சேர்ந்தவர் எல்லாரிலும் ஓடிச் சென்றவர் உயிர் தப்பினார். இவர்களுையல்லாது அங்கு எதிர்த்து நின்ற மற்றவர் எல்லாகும் மடிந்த போயினார். தமக்கு ஒரே துணையாய் நிலைபெற்ற அந்த வானை ஏத்தி நாயனார் மட்டும் தனியாய் எஞ்சி நின்றார்.

232 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

428 திருவுடை மனைவியாரைக் கொடுத்திடைச்
செறுத்து முன்பு
வருபெருஞ் சுற்றம் எல்லாம் வானினால் துணிந்து
மாட்டி
அருமறை முனியை நோக்கி அடிகள் நீர் அஞ்சா
வண்ணம்
பொருவருங் கானம் நீங்க விடுவன் என்றுடனே
போந்தார்.

429 இருவரால் அறிய ஒண்ணா ஒருவர்பின் செல்லும்
ஏழை
பொருதிறல் வீரர் பின்பு போகமுன் போகும்
போதில்
அருமறை முனிவன் சாய்க்கா டதன்மருங் கணைய
மேவித்
திருமலி தோளினானை மீள் எனச் செப்பினானே.

430 தவமுனி தன்னை மீளச் சொன்னபின் தலையால்
ஆர
அவன் மலர்ப் பதங்கள் குடி அஞ்சலி கூப்பி
நின்று
புவன மூன் றுய்ய வந்த பூசரன் தன்னை ஏத்தி
இவனருள் பெறப்பெற்றேன் என் றியற்பகையாரும்
மீண்டார்.

431 செய்வதற்கரிய செய்கை செய்தநற் றொண்டர்
போக
மைதிகழ் கண்டன் எண்டோள் மறையவன்
மகிழ்ந்து நோக்கிப்
பொய்தரும் உள்ளம் இல்லான் பார்க்கிலன்
போனான் என்று
மெய்தரு சிந்தையாரை மீளவும் அழைக்க
லுற்றான்.

9. இயற்பகை நாயனார்புராணம் □ 233

428. திருவையுடைய மனைவியாரைச் சிவ வேட வேதியர்க்குத் தந்து, அந்தக் கொடை நிறைவேறுவதற்குத் தடையாய் வந்த பெருஞ் சுற்றத்தாரையெல்லாம் வாளால் துண்டித்து இறக்கும்படி செய்து, பின், அரிய மறை முனிவரைப் பார்த்து “அடிகளே! நீ அஞ்சாதபடி ஒப்பில் லாத இந்தச் சோலையைக் கடந்து போகும்படி நான் துணையாய் வந்து வழியனுப்புவேன்!” என்று சொல்லி அவருடன் சென்றார்.

429. நான்முகன் திருமால் என்ற இருவராலும் அறிந்து கொள்ள இயலாத இயல்புடைய ஒருவரான சிவபெருமான் பின்பு செல்லும் அம்மையார், எதிர்த்த வரைப் போரிட்டு வெல்லும் வலியவீரரான நாயனார் பின் போக, முன்னே போகும் பொழுது, அரிய மறை முனிவரான வேதியர், “திருச்சாய்க்காட்டின்” அருகில் வந்ததும், வீரம் பொருந்திய தோள்களையுடைய இயற்பகையாரைப் பார்த்து, “இனி நீ திரும்பிப் போ!” என்று கூறி விடை தந்தார்.

430. தவமுனிவரான இறைவர், தம்மைத் திரும்பிச் செல்லும்படி கூறிய பின்னர், கீழே விழுந்து அவர் திருவடிகளை வணங்கிய பின்பு, கையார வணங்கிப் பின் நின்று, முவுலகும் உய்யுமாறு எழுந்தருளிய அந்த வேதியரை வாயாரத் துதித்து, “இவரது பேரருளைப் பெறும் பேறு பெற்றேன்” என்று மகிழ்ந்து இயற்பகையார் மீண்டார்.

431. செய்வதற்கு அரிய செயல் செய்த இயற்பகையார் திரும்பிப் போக, கருமை விளங்கும் கண்டரான எட்டுத் தோள்களையுடைய மறையவர் மகிழ்ந்து பார்த்து “பொய்யான உள்ளம் இல்லாதவன் இவன்; திரும்பிப் பார்க்காதும் சென்று விட்டான்.” என அந்த மெய்யன்பு கொண்ட உள்ளம் கொண்ட நாயனாரை மீண்டும் அழைக்கலானார்.

234 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 432 இயற்பகை முனிவா ஓலம் ஈண்டுநீ வருவாய் ஓலம்
அயர்ப்பிலா தானே ஓலம் அன்பனே ஓலம் ஓலம்
செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே ஓலம்
என்றான்
மயக்கறு மறைஓ லிட்டு மாலயன் தேட நின்றான்.
- 433 அழைத்தபேர் ஓசை கேளா அடியேனன் வந்தேன்
வந்தேன்
பிழைத்தவர் உளரேல் இன்னும் பெருவலித்
தடக்கை வாளின்
இழைத்தவ ராவின் றார் என் றியற் பகை யார்வந்
தெய்தக்
குழைப்பொலி காதினானும் மறைந்தனன் கோலங்
கொள்வான்.
- 434 சென்றவர் முனியைக் காணார் சேயிழை தன்னைக்
கண்டார்
பொன்றிகழ் குன்று வெள்ளிப் பொருப்பின்மேற்
பொலிந்த தென்னத்
தன்றுணையுடனே வானில் தலைவனை விடைமேற்
கண்டார்
நின்றிலர் தொழுநு வீழ்ந்தார் நிலத்தினின்
நெழுந்தார் நேர்ந்தார்.
- 435 சொல்லுவ தறியேன் வாழி தோற்றிய தோற்றம்
போற்றி
வல்லைவந் தருளி என்னை வழித்தொண்டு கொண்
டாய் போற்றி
எல்லையில் இன்ப வெள்ளம் எனக்கருள் செய்தாய்
போற்றி
நில்லையம் பலத்து ளாடும் சேவடி போற்றி என்ன.
- 436 வீண்ணியை நின்ற வெள்ளை விடையவர் அடிபார்
தம்மை
எண்ணிய உலகு தன்னில் இப்படி நம்பால் அன்பு
பண்ணிய பரிவு கண்டு மகிழ்ந்தனம் பழுதி லாதாய்
நண்ணிய மனைங் யோடு நம்முடல் போது கென்று.

9. இயற்பகை நாயனார் புராணம் □ 235

432. மயக்கம் அற்ற வேதங்கள் தம்மை நோக்கி ஓலமிட்டு அழைக்க நான்முகன் திருமால் தேடும்படி நின்ற பெருமையுடைய இறைவர், "இயற்பகையானே! ஓலம்! நீ திரும்பி வருவாயாக, ஓலம்! எப்போதும் என் நினைவை மறவாதவனே, ஓலம்! அன்புடையவனே, ஓலம், ஓலம்! மற்றவர் எவரும் செய்வதற்கரிய செய்கை செய்த தீரனே, ஓலம்!" என்று தாம் பலமுறையும் ஓலம் இட்டு அழைத்தார்.

433. அங்ஙனம் அழைத்த அந்தப் பேரொலியைக் கேட்ட இயற்பகையார், "அடியேன் இங்கு வந்து விட்டேன்! வந்து விட்டேன்! இன்னும் உம்மைத் தடுப்பவராய் வரேனும் இருந்தால் என் பெரிய வலிய கையில் ஏந்திய வாளில் வெட்டுண்டவர் ஆவார்" என்று சொல்லி வந்து சேர்ந்தார். அச்சமயத்தில், காதணி விளங்கும் இறைவரும் அவருக்கு அருள் செய்யும் பொருட்டு அருட்சக்தி வெளிப்படக் கோலம் கொண்ட வராய் மலறத்தார்.

434. திரும்பிச் சென்ற இயற்பகையார் முனிவரைக் காணார். ஆனார், தம் மனைவியாரை மட்டும் பார்த்தார். பொன்மயமாய் விளங்கும் குன்று வெள்ளி மலையின் மீது விளங்கினாற் போல்தன் துணையான உமையம்மையுடனே வாசத்தில் தலைவரான இறைவரைக் காளையூர்தி மீது பார்த்தார். நிற்கவில்லை; வணங்கித் தரையில் விழுந்தார்; பின்பு நிலத்தினின்று எழுந்தார். அதன் பின் இறைவரைத் துதிக்க முற்பட்டார்.

435. "தங்களைத் துதித்துச் சொல்வது இன்னது என அறியேன். வாழ்க! நீவிர் எனக்காகக் கொண்ட கோலத்திற்கு வணக்கம்! விரைவாய் வந்து அருள் செய்து எளிய என்னை உம் அடியவனாய் ஆக்கிக் கொண்டீர், வணக்கம்! எல்லையில்லாத இன்ப வெள்ளத்தை எனக்கு அருள் செய்தீர், வணக்கம்! தில்லைப் பொன்னம்பலத்தில் ஆடும் தங்கள் சேவடிகளுக்கு வணக்கம்!" என்று (துதித்தார்) துதிக்க,

436. வானத்தில் நின்ற வெள்ளை விடைபிணை உடைய சிவபெருமான் தம் அடியவரான இயற்பகையாரை நோக்கி, "எண்ணிய இவ்வுலகத்தில் நம்மிடம் நீ செலுத்திய அன்பைக் கண்டு மகிழ்ந்தோம். குற்றம் இல்லாதவனே! பொருந்திய மனைவியுடன் நம்மிடத்துக்கு வருவாயாக!" என்று அருள் (செய்தார்) செய்து,

236 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 437 திருவளர் சிறப்பின் மிக்க திருத்தொண்டர் தமக்குந்
தேற்றம்
மருவிய தெய்வக் கற்பின் மனைவியார் தமக்குந்
தக்க
பெருகிய அருளின் நீடு பேறளித் திமையோர் ஏத்தப்
பொருவிடைப் பாகர் மன்னும் பொற்பொது அதனுட்
புக்கார்.
- 438 வானவர் பூவின் மாரி பொழியமா மறைகள் ஆர்ப்ப
ஞானமா முனிவர் போற்ற நலமிகு சிவலோ கத்தில்
ஊனமில் தொண்டர் கும்பிட் டுடன்உறைபெருமை
பெற்றார்
(ஏனைய கற்றத் தாரும் வானிடைஇன்பம் பெற்றார்.
- 439 இன்புறு தாரந் தன்னை ஈசனுக் கன்பர் என்றே
துன்புறா துதவும் தொண்டர் பெருமையைத்
தொழுது வாழ்த்தி
அன்புறுமனத்தால் நாதன் அடியவர்க் கன்புநீடு
மன்புகழ் இளைசை மாறன் வளத்தினை வழத்த
ஹற்றேன்.

இயற்புகை நாயனார் புராணம் முற்றிற்று.

10. இளையான்குடி மாறநாயனார் புராணம்

- 440 அம்பொன் நீடிய அம்ப லத்தினில் ஆடுவார் அடி
குடுவார்
தம்பி ரான் அடி மைத்தி றத்துயர் சால்பின்
மேன்மை தரித்துள்ளார்
நம்பு வாய்மையில் நீடுகுத்திர நற்கு லஞ்செய்
தவத்தினால்
இம்பர் ஞாலம் விளக்கி னார்இளை யான்கு டிப்பதி
மாறனார்.

10. இளையான்குடி மாறநாயனார் புராணம் □ 237

437. அருள் திரு வளர்கின்ற சிறப்புடைய திருத் தொண்டருக்கும் தெளிந்த கற்புடைய சிறந்த மனைவி யார்க்கும் தக்கபடி பெருகிய அருளில் நீடும் வீடுபேற்றை அளித்து, அதன் பின்பு, இந்த அருளின் திறத்தைத் தேவர்கள் எல்லாம் துதிக்க, காளையூர்நியினரான இறைவர், தாம் என்றும் நிலைத்திருக்கின்ற பொன்னம்பலத்துள் சேர்ந்தருளினார்.

438. வானவர்கள் கற்பகமலர் மழை பொழியவும், வேதங்கள் ஒலிக்கவும், ஞானமா முனிவர்கள் துதிக்கவும், நன்மை மிக்க சிவலோகத்தில் இந்தக் குற்றமற்ற தொண்டரான இயற்பகை நாயனார் (தம் மனைவிபாருடன்) இறைவனுடன் நீங்காமல் இருக்கும் பேற்றைப் பெற்றார். இவருடன் பகைத்துப் போர் செய்து மடிந்த உறவினரும் வீர சொர்க்கத்தில் இன்பத்தை அடைந்தனர்.

439. இங்ஙனம், இன்புறும் தம் மனைவியைச் சிவ பெருமானின் அடியவர் என எண்ணியாதொரு கவலையும் இல்லாது 'இல்லை என்னாது கொடுத்த' தொண்டரான இயற்பகையாரின் தொண்டின் பெருமையைத் தொழுது வாழ்த்தி, அதன் துணையால், இனி அன்பு கொண்ட உள்ளத்தால் இறைவன் அடியாரிடத்தில் அன்பு நீடிய நிலையான புகழையுடைய 'இளையான் குடியிலே' தோன்றிய 'மாற நாயனாரின்' அன்பின் வளத்தைச் சொல்லத் தொடங்குகின்றேன்.

இயற்பகை நாயனார் புராணம் முற்றுப் பெற்றது.

10. இளையான்குடி மாற நாயனார் புராணம்

440. இளையான்குடி என்ற ஊரில் தோன்றிய மாறன் என்னும் பெயர் உடையவர்; அழகிய பொன்னால் வேயப்பெற்று நீடிய அம்பலத்தில் ஆடும் கூத்தப்பெருமானின் திருவடிகளை எப்போதும் தம் தலையில் சூழிக் கொள்பவர்; சிவபெருமானின் அடிமைத் திறத்தில் உயர்ந்த சார்பினால் உள்ளதான மேன்மையைத் தனதாகக் கொண்டு வாழ்பவர்; நம்பிக்கைக் குரிய சூத்திர நற்குலம் செய்த தவம் காரணமாகத் தோன்றி இம்மண்ணுலகத்தை விளக்கம் செய்தவர்.

238 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

441 ஏரின் மல்கு வளத்தி னால்வரும் எல்லை
இல்வதொர் செல்வமும்
நீரின் மல்கிய வேணி யார்அடி யார் திறத்து
நிறைந்ததோர்
சீரின் மல்கிய அன்பின் மேன்மை திருந்த மன்னிய
சிந்தையும்
பாரின் மல்க விரும்பி மற்றவை பெற்ற நீடு பயன்
கொள்வார்.

442 ஆரம் என்பு புனைந்த ஐயர்தம் அன்பர்
என்பதொர் தன்மையால்
நேர வந்தவர் யாவராயினும் நித்த மாகிய
பத்திமுன்
கூர வந்தெதிர் கொண்டு கைகள் குவித்து நின்று
செவிப்புலத்து
ஈரம் மேன்மது ரப்ப தம்பரி வெய்த முன்னுரை
செய்தபின்.

443 கொண்டு வந்துமனைப்பு குந்து குலாவு பாதம்
விளக்கியே
மண்டு காதலின் ஆத னத்திடை வைத்த ருச்சனை
செய்தபின்
உண்டி நாலு விதத்தி லாறு சுவைத்தி றத்தினில்
ஒப்பிலா
அண்டர் நாயகர் தொண்டர் இச்சையில் அமுது
செய்ய அளித்துளார்.

444 ஆளும் நாயகர் அன்பர் ஆனவர் அளவி லார்உளம்
மகிழவே
நானு நானும் நிறைந்து வந்து நுகர்ந்த தன்மையின்
நன்மையால்
நீன மாநிதி யின்ப ரப்பு நெருங்கு செல்வம்
நிலாவிளண்
தோளி னார்அள கைக்கி ருத்திய தோழ னாரென
வாழுநாள்.

10. இளையான்குடி மாற நாயனார் புராணம் □ 239.

441. ஏர்த்தொழிலால் நிறைந்து பெருகும் உழவு வளங்களினால் வரும் உணவும், அவை கொண்டு ஆக்கப் பெறுகின்ற அளவில்லாத மற்றச் செல்வங்களும், கங்கையாறு தரித்த சடையை உடையவரின் அடியார் திறத்தில் நிறைந்த தான சிறப்பால் மிக்க அன்பில் திளைக்குமாறு நிலைத்த மனமும், உலகில் வளர்ந்து நிலை பெறுமாறு, விரும்பி, அவற்றைத் தாம் பெற்றதால் ஆன பெரும் பயனை அடைபவராய் வாழ்ந்து வந்தார்.

442. மாலையும் எலும்பும் பூண்ட இறைவரின் அடியார் என்ற ஒரே தன்மையை மனத்தில் எண்ணி முன்னே வந்தவர் யாவராயினும், நிலையான அன்பு மிகுதியால், அவர்களுக்கு முன்னே போய் வரவேற்று அழைத்துக் கைகள் குவித்து நின்று, அவர்களின் செவியில் அன்புடன் கூடிய மென்மையான இனிமையான சொற்களை அவர்கள் அன்பு கொள்ளும்படி கூறி அதன்பின்,

443. அவர்களைத் தம் இல்லத்திற்குள் அழைத்து வந்து புகுந்து, அழகிய அவர்களின் திருவடியை நீரால் தூய்மை செய்து விளக்கி, மிக்க அன்பினால் தக்க இருக்கையில் அமரச் செய்து வழிபட்டு, அதன் பின்பு நான்கு விதத்தில் அமைந்த ஆறுசுவை உணவுகளையும், ஒப்பில்லாத சிவபெருமானின் அடியவர்கள் விருப்பத்துடன் உண்ணுமாறு நாள்தோறும் கொடுத்து வந்தார்.

(நான்கு வித உணவு— உண்ணல், தின்னல், நக்கல், பருகல் என்ற வகையில் அமைந்தவை. ஆறு சுவை— இனிப்பு, துவர்ப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, கார்ப்பு, கைப்பு)

444. எல்லா உயிர்களையும் தமக்கு ஆளாகக் கொண்ட இறைவரின் அடியவர் அளவற்றவர் மனம் மகிழ்ந்து ஒவ்வொரு நாளும் நிறைந்து வந்து உண்டு, இவரது அன்பினை அனுபவித்த தன்மையின் பயனான நன்மையினால் நீளும் பெருஞ் செல்வத்தின் பரப்பும் நெருங்கு செல்வங்களும் வளர்ந்து பெருக, எட்டுத் தோள்களையுடைய சிவபெருமான் அளகாபுரியை ஆளும்படி செய்த தம் தோழரான குபேரனே இவர் என்று கூறும்படி மாறனார் மகிழ்ந்து வாழ்ந்து வந்தார். அத்தகைய நாள்களில்,

240 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

445 செல்வம் மேவிய நாளில் இச்செயல் செய்வ
தன்றியும் மெய்யினால்
அல்லல் நல்குர வான போதினும் வல்லர்
என்றறி விக்கவே
மல்லல் நீடியசெல்வம் மெல்ல மறைந்து
நாடொறும் மாறிவந்து
ஒல்லையில் வறுமைப்ப தம்புக உன்னினார்
தில்லை மன்னினார்.

446 இன்ன வாறுவ ளஞ்ச ருங்கவும் எம்பிரான்
இளை யான்குடி
மன்னன் மாறன் மனஞ்ச ருங்கு தல்துன்றி
உள்ளன மாறியும்
தன்னை மாறி இறுக்க உள்ள கடன்கள் தக்கன
கொண்டபின்
முன்னை மாறில் திருப்ப ணக்கண் முதிர்ந்த
கொள்கை யராயினார்.

447 மற்றவர் செயல் இன்ன தன்மைய தாக மாலய
னான அக்
கொற்ற ஏனமும் அன்ன மும்தெரி யாத
கொள்கைய ராயினார்
பெற்றம் ஊர்வதும் இன்றி நீடிய பேதை
யாளுடன் இன்றிலார்
நற்ற வத்தவர் வேட மேகொடு ஞாலம் உய்ந்திட
நண்ணினார்.

448 மாரிக் காலத் திரவினில் வைகியோர்
தாரிப் பின்றிப் பசிதலைக் கொள்வது
பாரித் தில்லம் அடைந்தபின் பண்புற
வேரித் தாரான் விருந்தெதிர் கொண்டனன்.

'10. இளையாங்குடி மாற நாயனார் புராணம் □ 241

445. 'செல்வங்கள் மிக்கிருக்கும்' காலத்தில் இச் செயல்களைச் செய்வதன்றியும், உண்மையாய்த் துன்பம் அவிக்கும வறுமை வந்த காலத்திலும் இச்செயலைச் செய்ய இவர் வல்லவர் ஆவர்' என்ற உண்மையை உலகிற்கு அறிவுறுத்தவே, வளமை மிக்க அச்செல்வங்கள் மெல்ல மறைந்து போய் நாள்தோறும் மாறி வந்து, பின்னர் விரைவிலே வறுமை நிலை வந்து அடையுமாறு தில்லையில் டன்னிய இறைவர் தம் திருவுள்ளத்தில எண்ணினார்.

446. இவ்வாறு செல்வம் குன்றிடவும் எம் பிராணான இளையான் குடி மாறர் தம் மனம் சுருங்குதல் இல்லாது, தம்மிடம் உள்ளவற்றை விற்கும், தன்னையே விற்குக் கொடுக்கத் தக்க கடன்களை வாங்கியும், மேலும் முன் தாம் செய்து வந்த ஒப்பில்லாத அடியார் பூசையான திருப் பணியிலேயே முதிர்ந்த கொள்கையுடையவராய் வினங்கினார்.

447. இளையாங்குடி மாற நாயனாரின் செயல் இத் தன்மையுடையனவாக இருக்க, திருமால் நான்முகன் ஆகிய வெற்றியுடைய பன்றியும் அன்னமும் தேடிக் காண வியலாத இயல்பையுடைய சிவபெருமான் தம் ஊர்தியான காளையின் மீது ஊர்வதும் இன்றி, பக்கத்தே எப்போதும் இருக்கும் உமையமமையாரும் இல்லாமல், ஒரு நல்ல துறவியின் கோலத்தைக் கொண்டு, இந்த வுலகத்து உயிர்கள் நல்வாழ்வு பெற்று உய்யும்படி, இளையாங்குடி மாற நாயனாரின் இல்லத்தை அடைந்தார்.

448. தேனையுடைய மாலையைப் பூண்ட மாறனார் மழைக் காலத்தில் ஓர் இரவில் உறக்கம் இல்லாது விழித் திருந்து வேறு ஓர் ஆதரவு யில்லாமையால், மேல் எழும் பசி அதிகரிக்கப் பெற்று இல்லத்தின் கதவைத் தாழிட்டு அடைத்த பின், விருந்தினரை எதிர்கொள்ள வேண்டிய முறையில், சிவபெருமானை விருந்தினராக வரப்பெற்றார்.

342 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 449 ஈர மேனியை நீக்கி இடங்கொடுத்த
தார இன்னமு தூட்டுதற் காசையால்
தார மாதரை நோக்கித் தபோதனர்
தீர வேபசித் தார்செய்வ தென் என்று.
- 450 நமக்கு முன்பிங் குணவிலை யாயினும்
இமக்கு லக்கொடி பாகர்க் கினியவர்
தடக்கு நாம்இன அடிசில் தகவுற
அமைக்கு மாறெங்ஙனே அணங்கேளன.
- 451 மாது கூறுவள் மற்றொன்றுங் காண்கிலேன்
ஏதி லாரும் இனித்தரு வாரில்லை
போதும் வைகிறுப் போம் இடம் வேறிலை
திது செய்வினை யேற்கென் செயல் என்று.
- 452 செல்லல் நீங்கப் பகல்வித் திபசெந்நெல்
மல்லல் நீர்முனை வாரிக் கொடுவதால்
வல்ல வறமு தூக்கலும் ஆகும் மற்று
அல்ல தொன்றறி யன் என்றயர்வுற.
- 453 மற்ற மாற்றம் மனைவியார் கூறமுன்
பெற்ற செல்வம் எனப்பெரி யுளமகிழ்து
உற்ற காதல னாலொருப் பட்டனர்
கற்ற நீர்வயல் செல்லத் தொடங்குவார்.

10. இளையான்குடி மாற நாயனார் புராணம் □ 243

449. முதலில் அவரது ஈரமேனியை நீக்கி (மேனிபின் ஈரத்தைத் துடைத்து) பின் அவர் அமரத் தக்கதோர் இடத்தை அளித்தார். அதன்பின்னர், அவரது உள்ளம் மகிழுமாறு உணவு உண்பிக்க ஆசை கொண்டதால், தம் மனைவியான அம்மையாரைப் பார்த்து, “இத்துறவியார் மிகவும் பசித்து வந்துள்ளார்! ஆதலால் இதற்கு என் செய்வது?” என்றார்.

450. “நமக்கு இங்கு முன்னம் உண்பதற்கு உணவில்லையானாலும் இமயமலை மன்னரின் மகளான பார்வதியை ஒரு பாகத்தில் கொண்ட சிவபெருமானின் அடிய வர்க்கு நாம் இனிய உணவைத் தக்கபடி அமைத்தல் வேண்டும். அதற்கு என்ன செய்வது?” என்று வினவினார்.

451. தம் கணவர் மேற்கண்டவாறு வினவ, அம்மையார் சொல்லலானார். “அதற்குரிய வழி ஒன்றையும் அறியேன். மற்றவர் எவரும் இனித் தருபவர் இல்லை! காலம் கடந்து இரவாகி விட்டது. போய்த் தேடக் கூடிய வேறு இடமும் இல்லை, தீவினையேனான எனக்குச் செய்வதற்கு என்ன உள்ளது?” எனக் கூறிப் பின்னும்,

452. “நமக்கு இப்போது உண்டான துன்பம் நீங்குமாறு இன்று பசுவில் வயலில் விதைத்த நீர்முளை நெல்லைத் தாங்கள் வாரிக்கொண்டு வந்தால், நான் அறிந்த வகையில் உணவு சமைக்கவும் கூடும். இதைத் தவிர வேறு வழி எனக்குப் புலப்படவில்லை,” எனக் கூறி மனம் (வருந்தினார்.) வருந்த.

453. அத்தகைய சொற்களை மனைவியார் சொல்லக் கேட்டதும் நாயனார் முன்னம் தேடி வைத்த செல்வத்தைப் பெற்றது போல் மிகவும் மனம் மகிழ்ந்தார். உள்ளத்தில் உண்டான ஆசையினால் நீர் சூழ்ந்த வயலுக்கு நெல் முளையை வாரிக்கொண்டு வரப்போவதற்கு ஒருப்பட்டுத் தொடங்குவாராய்,

244 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 454 பெருகு வானம் பிறங்க மழைபொழிந்து
அருகு நாப்பண் அறிவருங் கங்குல்தான்
கருகு மையிரு ளின்கணம் கட்டுவிட்டு
உருகு கின்றது போன்ற துலகெலாம்.
- 455 எண்ணும் இவ்வுல கத்தவர் யாவரும்
துண்ணெ னும்படி தோன்றமுன் தோன்றிடி
வண்ண நீடிய மைக்குழம் பாம்என்று
நண்ணல் செய்யா நடுவிறுள் யாமத்து.
- 456 உள்ளம் அன்புகொண் டுக்கவோர் பேரிடாக்
கொள்ள முன்கவித் துக்குறி யின்வழிப்
புள்ளு றங்கும் வயல்புகப் போயினார்
வள்ள லார்இளை யான்குடி மாறனார்.
- 457 காலி னால்தட விச்சென்று கைகளால்
சாலி வெண்முளை நீர்வழிச் சார்ந்தன
கோலி வாரி இடாநிறை யக்கொண்டு
மேலெ டுத்துச் சுமந்தொல்லை மீண்டனர்.
- 458 வந்தபின் மனைவி யாரும் வாய்தலின் நின்று
வாங்கிச்
சிந்தையில் விரும்பி நீரில் சேற்றினை அலம்பி
ஊற்றி
வெந்தழல் அடுப்பின் மூட்டீவிறகில்லை என்ன
மேலோர்
அந்தமில் மனையில் நீடும் அலக்கினை அறுத்து
வீழ்த்தார்.

10. இளையாங்குடி மாற நாயனார் புராணம் □ 245

454. அப்போது நிறைந்த மேகங்கள் மிகவும் அதிகமாக மழை பெய்தது. அதனால் வழியின் ஓரம் இது, நடு இடம் மது, என்று அறிவதற்கு இயலாத அந்த இரவானது, கரிய மை போன்ற இருளின் கூட்டம் திடத்தன்மை நீங்கி உலகம் முழுவதும் உருகி ஓடிப்பரவியது போல் இருள் சூழ்ந்து விளங்கியது.

455. உயர்வாக மதிக்கத்தக்க இவ்வுலகத்தவர் யாவரும் மனத்தால் நினைக்கவும் துண என நடுக்கம் கொள்ளும் வகை தோன்றவே, அவ்வாறு இருள் புலப்படும் காலத்தில் நீண்ட வண்ணமுடைய மைக் குழம்பே இது வாகும் என்று கொண்டு வெளியே புறப்பட முடியாத வண்ணம் இருள் செறிந்த நள்ளிரவில்,

456. தம் உள்ளத்தை அன்பானது தன் வசப்படுத்திக் கொண்டு ஊக்கம் தந்து செலுத்த, தாம் வாரிக் கொணரும் முளை நெல்லைக் கொள்ளத் தக்கதொரு பெரிய இறை கூடையைத் தலை மேல் கவித்துக் கொண்டு முன்னடந்து பழகியதான குறிவழியே சென்று நீர்ப் பறவைகள் உறங்கும் அந்த வயலுக்குள் புகுமாறு வள்ளலான இளையான் குடிமாறர் சென்றார்.

457. மாறனார் காலால்தடவிச்சென்று நீரில் மிதக்கும் சாவி நெல்லின் முளைகளைக் கைகளால் திரட்டிக் கூடை நிறையக் கொண்டு, கூடையை மேலே தூக்கி எடுத்துத் தலையில் சுமந்து கொண்டவராய் மிக விரைவில் தம் இல்லத்துக்குத் திரும்பி வந்தார்.

458. மாறனார் தம் மனைக்கு வந்தபின் மனைவியார் வாயிலில் நின்று அவர் கொண்டு வந்த நெல் முளை நிறைந்த கூடையை வாங்கிக் கொண்டு, உள்ளத்தில் மிக்க விருப்பத்துடன், நெல் முளையில் இருந்த சேற்றை நீரில் கழுவி ஊற்றியபின்பு நம் நாயகரிடம் “இந் நெல்லைப் பக்குவப் படுத்தற்கு அடுப்பில் வைத்து எரிக்க விறகு இல்லை” என்று கூற, அதைக் கேட்ட மேன்மையுடைய நாயனார், அழகற்ற அந்த இல்லத்தில் பொருந்தியுள்ள கூரையை விறகின் பொருட்டு அறுத்துத் தள்ளினார்.

246 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

459 முறித்தவை அடுப்பின் மாட்டி முளைவித்துப்
பதமுன் கொள்ள
வறுத்தபின் அரிசி யாக்கி வாக்கிய உலையிற்
பெய்து
வெறுப்பில்லின் அடிசில் ஆக்கிமேம்படு கற்பின்
மிக்கார்
கறிச்சினி என்செய் கோம் என்றிறைஞ்சினார்
கணவ னாரை.

460 எழீரும் ஜிளைப்பி னோடும் வருத்திய பசியி
னாலே
அழிவுறும் ஐயன் என்னும் அன்பினிற் பொலிந்து
சென்று
குழிநிரம் பாத புன்செய்க் குறும்பயிர் தடவிப்
பாசப்
பழிமுதல் பறிப்பார் போலப் பறித்தவை கறிக்கு
நல்க.

461 மனைவியார் கொழுநர் தந்த மனமகிழ் கறியுள்
ஆய்ந்து
புனலிடைக் கழுவித் தக்க புனிதபாத் திரந்துக்
கைம்மை
வினையினால் வேறு வேறு கறியமு தாக்கிப்
பண்டை
நினைவினால் குறையை நேர்ந்து திருவழு தமைத்து
நின்று.

462 சணவானார் தம்மை நோக்கிக் கறியமு தான காட்டி
இணையிலா தாரை ஈண்ட அமுறுசெய் விப்போம்
என்ன
உணர்வினால் உணர ஒண்ணாஒருவரை உணர்த்த
வேண்டி
அணையமுன் சென்று நின்றங் கவர்துயில் அகற்ற
லுற்றார்.

10. இளையாங்குடி மாற நாயனார் புராணம் □ 247

459. அவ்வாறு நாயனார் வீழ்த்திய அக்கூரை வரிச்சுகளை முறித்து அடுப்பில் நெருப்பு மூட்டி அதில் நெல் முளைகளைப் பதமாக வறுத்தபின், அதை அரிசியாய்க்குற்றி எடுத்துச் சுத்தம் செய்து, நீரை வார்த்த உலையிலே இட்டுச் சிறிதும் வெறுப்புக்கு இடம் அளிக்காத வகையில் இனிய கோறாக ஆக்கி, அதன் பின்பு மிகச் சிறந்த கற்புத் திறத்திலே மேன்மையுடைய மனைவியார் “சுறிகளுக்கு இனி என்ன செய்வோம்?” என்று கூறித் தம் கணவரை வணங்கினார்.

460. “வழியில் நடந்து வந்ததால் உண்டான இளைப்புடனே அதன் முன்னரே வருந்திய பசியால் எம் ஐயன் வருந்துவார்” என அன்பு மிகச் சென்று, தம் கொல்லையில் முளைக்க வைத்த குழிகளினின்றும் மேலே எழும் பருவம் அடையாத கிரைப்பயிர்களைக் கையால் தடவிப் பாசப்பழி முதலை அடியோடு பறிப்பவர் போல் அவற்றை வேருடன் பிடுங்கி வந்து தம் மனைவியிடம் கறிக்காகத் தந்தார்.

461. மனைவியார் கணவர் தந்த கிரைகளை நன்கு ஆய்ந்து நீரில் கழுவித் தக்க தூய பாத்திரத்தில் இட்டு, முன் பழகிய தம் கைப் பழக்கத்தினால் வெவ்வேறாய்ப்பவ வகைக் கூறிகளாகச் சமைத்துப் பழைய நினைவால் உள்ள குறையை எண்ணி ஒருவாறு உள்ளம் தேறி உணவு வகைகளை அமைத்து எழுந்து நின்று,

462. (மனைவியார்) தம் கணவனாரைப் பார்த்துக் கூறிகளும் உணவும் சமைத்து முடித்தவற்றைக் காட்டிப், பின் “ஒப்பில்லாதவரை நாம் இப்போதே விரைவாக உணவு உண்ணச் செய்வோம்” என்று உரைத்தார். உணர்வால் உணர ஒண்ணா ஒருவரான அவரை உணர்த்தும் பொருட்டு அவர் பக்கம் அணைய முன்னே சென்று நின்று கொண்டு நாயனார், அவரைத் துயில் எழுப்பத் தொடங்கினார்.

248 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

463 அழுந்திய இடருள் நீங்கி அடியனேன் உய்ய என்
பால்
எழுந்தருள் பெரியோய் ஈண்ட அழுதுசெய் தருள்க
என்று
தொழும்பனார் உரைத்த போதில் சோதியாய்
எழுந்து தோன்றல்
செழுந்திரு மனைவி யாரும் தொண்டரும்
திகைத்து நின்றார்.

464 மாலயற் கரிய நாதன் வடிவொரு சோதி யாகச்
சாலவே மயங்கு வார்க்குச் சங்கரன் தான்ம
கிழந்தே
ஏலவார் குழலாள் தன்னோ டிடபவா கனையத்
தோன்றிச்
சீலமார் பூசை செய்த திருத்தொண்டர் தம்மை
நோக்கி.

465 அன்பனே அன்பர் பூசை அளித்தநீ அண்ங்கி னோடும்
என்பெரும் உலகம் எய்தி இருநிதிக்
கிழவன் தானே
முன்பெரு நிதியம் ஏந்தி மொழிவழி ஏவல் கேட்ப
இன்பமார்ந் திருக்க என்றே அருள் செய்தான்
எவர்க்கும் மிக்கான்.

466 இப்பரி சிவர்க்குத் தக்க வகையினால் இன்பம் நல்கி
முப்புரஞ் செற்றார் அன்பர் முன்பெழுந் தருளிப்
போனார்
அப்பெரி யவர்தம் தூய அடியினை தலைமேற்
கொண்டு
மெய்ப்பொருட் சேதிவேந்தன் செயலினை
விளம்ப லுற்றேன்.

இளையான்குடி மாற நாயனார் புராணம் முற்றிற்று.

10. இளையான்குடி மாற நாயனார் புராணம் □ 249

463. 'யான் அமுந்தியுள்ள இடரினின்றும் நீங்கி உய்யும் பொருட்டாக என்பால் கருணை கொண்டு எழுந்தருளிய பெரியோய் இங்கு விரைவில் எழுந்து உணவு உண்டருளுக!' எனத் தொண்டர் உரைத்தபோது அடியாராய் வந்த அவர் ஒரு சோதியாய் எழுந்து தோன்றவே, வளமான நற்குணங்கள் அமைந்த மனைவியாரும் மாறரும் திகைத்து நின்றனர்.

464. திருமாலுக்கும் நான்முகனுக்கும் அரியவரான இறைவர் மேற் கொண்டு வந்த அடியார் கோலமானது ஒரு சோதியாய்த் தோன்றவே, அது கண்டு மயங்கி நின்ற தொண்டர்க்கு உணர்த்தும் பொருட்டு, இறைவர் மகிழ்ந்து மணம் பொருந்திய நீண்ட கூந்தலையுடைய உமையர்மையாருடனே காளை ஊர்தியில் வெளிப்படக் காணுமாறு எழுந்தருளி வந்து, சிறந்த அடியார் பூசையைச் செய்து வந்த நாயனாரைப் பார்த்து,

465. "அன்பனே, அடியார்களது பூசையைச் சற்றும் வழுவாமல் செய்த நீ உன் மனைவியோடும் என் பெரிய உலகத்தை அடைந்து குபேரன் தானே முன்னர்ப் பெரிய நிதிகளை ஏந்தி உன் மொழி வழியே ஏவல் செய்ய, பேரின்பம் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பாயாக" என்று எவருக்கும் மிக்கவரான சிவ பெருமான் அருள் செய்தார்.

466. இங்ஙனம் இவர்க்குத் தக்க வகையால் இன்பம் தந்து பின்பு தின்புரம் எரித்த சிவபெருமான், அன்பரின் முன் தோன்றிய வெளிப்பாட்டு நிலையினின்று நீங்கித் தம் வியாபக நிலைக்கு எழுந்தருளிச் சென்றார். அந்தப் பெரிய வரான இளையான்குடி மாறநாயனாரின் திருவடிகளை வணங்கி, அத்துணை கொண்டு மெய்ப் பொருள் என்ற பெயர் உடைய சேதி நாட்டு மன்னரின் செய்தியைக் கூறத் தொடங்குகின்றேன்.

(இளையான்குடி மாறநாயனார் புராணம் முற்றுப் பெற்றது.)

11. மெய்ப்பொருள் நாயனார் புராணம்

- 467 சேதிநன் னாட்டு நீடு திருக்கோவ லூரின் மன்னி
மாதொரு பாகர் அன்பின் வழிவரு மலாடர்
கோமான்
வேதநன் னெறியின் வாய்மை விளங்கிட மேன்மை
பூண்டு
காதலால் ஈசர்க் கன்பர் கருத்தறிந் தேவல்
செய்வார்.
- 468 அரசியல் நெறியின் வந்த அறநெறி வழாமல்
காத்து
வரைநெடுந் தோளால் வென்று மாற்றலர்
முனைகள் மாற்றி
உரைதிறம் பாத நீதி ஒங்குநீர் மையினின் மிக்கார்
திரைசெய்தீர்ச் சடையான் அனபர்வேடமேசிந்நை
செய்வார்.
- 469 மங்கையைப் பாக மாக உடையவர் மன்னுங்
கோயில்
எங்கணும் பூசை நீடி ஏழிசைப் பாடல் ஆடல்
பொங்கிய சிறப்பின் மல்கப் போற்றுதல் புரிந்து
வாழ்வார்
தங்கள்நா யகருக் கன்பர் தாளலால் சார்பொன்
றில்லார்.
- 470 தேடிய மாடு நீடு செல்வமும் தில்லை மன்றுள்
ஆடிய பெருமான் அன்பர்க் காவன ஆகும் என்று
நாடிய மனத்தி னோடு நாயன்மார் அணைந்த
போது
கூடிய மகிழ்ச்சி பொங்கக் குறைவறக் கொடுத்து
வந்தார்.

11. மெய்ப்பொருள் நாயனார் புராணம்

467. நன்மையுடைய சேதி நாட்டின் திருக்கோவலூரில் நிலை பெற்ற ஆட்சி செலுத்தி வாழ்ந்து, உமையம்மையாரை ஒரு பாகத்தில் கொண்டுள்ள இறைவரிடத்தில் வைத்த அன்பினால் வழிவழியாய் வரும் மலாடர் மன்னரான மெய்ப் பொருள் நாயனார் வேத நன்னெறியின் உண்மைத் திறமானது உலகத்தில் விளக்கம் அடைய, மேன்மையுடைய வராய் மிக்க அன்பினால் இறைவனது அடியாரின உள்ளக் கருத்தை அறிந்து அவர்க்கு ஏவல் செய்து வருபவரானார்.

468. அரசியல் நெறியில் அமைந்த அறவழிகளில் வழுவாமல் காத்து, மலைபோல் உயர்ந்த தம் தோள் வன்மையால் பகைவரைப் போரில் வென்று மாற்றி, முன்னோர் மொழிந்தவற்றினின்று மாறுபடாது ஒழுகும் நீதி நிலையில் சிறந்தவராயும், அலை வீசும் கங்கையைச் சடையில் பூண்ட இறைவரின் அடியார் கோலத்தையே மனத்தில் நினைத்தவராயும் விளங்கினார்.

469. உமையம்மையாரை ஒரு பாகத்தில் கொண்ட சிவபெருமான் வெளிப்பட்டு வீற்றிருக்கும் கோயில்கள் எங்கும் பூசைகள் வழுவாமல் நீடித்து நடந்து வருமாறும், ஏழிசைப்பாடல் ஆடல் என்பவை மிகவும் பொருந்தி நிகழுமாறு, தவறாமல் செய்து வழிபட்டு வாழ்பவராயும், தங்கள் தலைவரின் அடியார்களின் திருவடிகளையே யன்றி வேறு சார்பு இல்லாதவராயும் அவர் விளங்கினார்.

470. தம் அரசரிமையில் தேடியனவான பொருள்களும் பெருஞ்செல்வங்களும் திருத் தில்லையில் அருட்கூத்து இயற்றும் பெருமானின் அடியார்க்கே ஆவனவாகும் என்று விருப்பிய மனத்துடனே, தம்மை ஆட்கொள்கின்ற நாயன் மார்களான அடியவர்கள் தம்மிடம் வந்த போது அவர், கூடிய மகிழ்ச்சி பொங்கக் குறைவின்றி அச்செல்வங்களை யெல்லாம் கொடுத்து வந்தார்.

- 471 இன்னவா றொழுகும் நாளில் இகல்திறம் புரிந்தோர்
மன்னன்
அன்னவர் தம்மை வெல்லும் ஆசையால் அமர் மேற்
கொண்டு
பொன்னணி ஓடையானைப் பொருபரி காலாள்
மற்றும்
பன்முறை இழந்து தோற்றுப் பரிபவப் பட்டுப்
போனான்.
- 472 இப்படி இழந்த மாற்றான் இகலினால் வெல்ல
மாட்டான்
மெய்ப்பொருள் வேந்தன் சிலப அறிந்துவெண்
னீறு சாத்தும்
சப்பெரு வேடங் கொண்டே அற்றத்தில்
வெல்வா னாகச்
செப்பரு நிலைமை எண்ணித் திருக்கோவலூரிற்
சேர்வான்.
- 473 மெய்யெலாம் நீறுபூசி வேணிகள் முடித்துக் கட்டிக்
கையினிற் படைக ரந்த புத்தகக் கவளி ஏந்தி
மைபொதி விளக்கே என்ன மனத்தினுட் கறுப்பு
வைத்துப்
பொய் தவவேடங் கொண்டு புகுந்தனன் முத்த
நாதன்.
- 474 மாதவ வேடங் கொண்ட வன்கணான் மாடம்
தோறும்
கோதைகும் அளக பாரக் குழைக்கொடி ஆட மீது
சோதிவெண் கொடிகள் ஆடுஞ் கடர்நெடுமறுகிற்
போகிச்
சேதியர் பெருமான் கோயில் திருமணி வாயில்
சேர்ந்தான்.

11. மெய்ப் பொருள் நாயனார் புராணம் □ 253

471. அவர் இங்ஙனம் ஒழுகி வந்த காலத்தில் ஒரு மன்னன் அவருடன் பகை கொண்டு வெல்லும் ஆசையால், போரில் எதிர்த்து வந்து தன்னுடைய பொன்னால் ஆன முகபடாம் அணிந்த யானை, போர்க்குதிரை, காலாள் முதலான பலவற்றையும் பலமுறை இழந்து அவமானம் அடைந்து போனான்.

472. இங்ஙனம் தன் படைகளைப் பலமுறை இழந்து விட்ட பகைவன், நாயனாரைப் போரால் வெற்றி கொள்ள இயலாமல், அம்மெய்ப்பொருள் நாயனாரின் சைவ ஒழுக் கத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, திருநீறு பூசுகின்ற அந்தப் பெரிய கோலம் கொண்டு, வஞ்சத்தால் வெல்லுதல் வேண்டும் என்ற, வாக்கினால் சொல்லக் கூடாத, அந்த நிலைமையை உள்ளத்தில் எண்ணிக் கொண்டு திருக்கோவ லுர்க்குச் சேர்தற் பொருட்டு,

473. தம் உடல் எல்லாம் விபூதியைப் பூசிக் கொண்டு, சடைகளை முடித்துக் கட்டிக் கொண்டு, கையிலே படையை மறைத்து வைத்துப் புத்தகம் போல் சுட்டப்பட்ட புத்தகப் பையை ஏந்திக் கொண்டு, கடுமையை உள்ளே கொண்டு வெளியே ஒளி வீசும் விளக்கே எனக் கூறுமாறு, உள்ளத்தில் வஞ்சத்தைப் பொதிந்து வைத்துப் பொய்யை மறைத்த தவ வேடம் கொண்டு, அந்த நகரத்தினுள் முத்தநாதன் என்ற மன்னன் புகுந்தான்.

474. சிறந்த தவக் கோலத்தைப் பூண்ட வன்கண்மை உடைய முத்த நாதன், மாளிகைகள் எங்கும் மாலை சுற்றிய கூந்தலையும் காதணியையும் உடைய கொடிகள் (பெண்கள்) ஆட, அவற்றின் மேல் ஒளி விளங்கும் வெண்மைமான கொடிகள் ஆடுவதற்கு இடமான விளக்கம் பொருந்திய பெரிய தெருவில் போய்ச் சேதி நாட்டு மன்னரான மெய்ப் பொருள் நாயனாரின் அரண்மனையின் அழகிய திருவா யிலைச் சேர்ந்தான்.

854 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 475 கடையுடைக் காவ லாளர் கைதொழு தேற
நின்றே
உடையவர் தாமே வந்தார் உள்ளெழுந் தருளும்
என்னத்
தடைபல புக்க பின்பு தனித்தடை நின்ற தத்தன்
இடைதெரிந் தருள வேண்டும் துயில்கொளும்
இறைவன் என்றான்.
- 476 என்றவன் கூறக் கேட்டே யான் அவற் குறுதி கூற
நின்றிடு நீயும் என்றே அவனையும் நீக்கிப் புக்குப்
பொன்றிகழ் பள்ளிக் கட்டில் புரவலன் துயில
மாதே
மன்றலங் குழல்மென் சாயல் மாதேவி இருப்பக்
கண்டான்.
- 477 கண்டுசென் றனையும் போது கதுமென இழிந்து
தேவி
வண்டலர் மாலை யானை எழுப்பிட உணர்ந்து
மன்னன்
அண்டர்நா யகனார் தொண்டராம் எனக் குலித்த
செங்கை
கொண்டெழுந் தெதிரே சென்று கொள்கையின்
வணங்கி நின் று.
- 478 மங்கலம் பேருக மற்றென் வாழ்வுவந் தனைந்த
தென்ன
இங்கெழுந் தருளப் பெற்ற தென்கோலோ என்று
கூற
உங்கள்நா யகனார் முன்னம் உரைத்தஆ கமநூல்
மணமேல்
எங்குமில் வாத தொன்று கொடுவந் தேன் இயம்ப
என்றான்.

11. மெய்ப் பொருள் நாயனார் புராணம் □ 255

475. அரண்மனையில் பல வாயில்கள் தோறும் காவல் செய்து நின்ற காவலர்கள் முத்தநாதன் சைவக் கோலத்துடன் உள்ளே புகுந்தபோது அவனைக் கைதொழுது விலகி நின்று “என்மை ஆளுடைய அடியவர் தாமே வந்தார் உள்ளே எழுந்தருளு!” எனக் கூறிட, அங்ஙனமே அரண்மனையின் வாயில்கள் பல புகுத்த பின்பு இறுதியாய் உள்ள வாயிலை காக்கும் ‘தத்தன்’ என்பவன் “சமயம் நோக்கித் தாங்கள் எழுந்தருள் வேண்டும் எம் இறைவர் இப்போது துயில் கொள்கின்றார். (ஆதலால் உள்ளே செல்ல வேண்டா!)” என்று உரைத்தான்.

476. என இங்ஙனம் தடைமொழிகளைத் தத்தன் சொல்லக் கேட்டபின்னர். “நான் மன்னனுக்கு உறுதி கூறப் புகுந்தன். ஆதலால் நீயும் இங்குத் தடை செய்யாமல் நிற்க” என்று சொல்லி இவ்வாறு அவனையும் கடந்து உள்ளே புகுந்து, பொன்னால் இயன்று விளங்கும் கட்டிலில் மன்னன் உறங்கப் பக்கத்தில் மணம் கமழும் அழகிய கூந்தலையும் மென்மையான சாயலையும் உடைய அரச மாதேவி இருக்க, முத்தநாதன் பார்த்தான்.

477. அங்ஙனம் பார்த்த பின்பு உள்ளே பக்கத்தில் போகும் போது, அதைப் பார்த்து அரசியார் விரைந்து எழுந்து வண்டுகள் உறங்குவதற்கு இடமான மாலையை அணிந்த மன்னரை எழுப்பினார். அரசர் மெய்ப் பொருளார் துயில் உணர்ந்து “தேவ தேவனான சிவபெருமானின் தொண்டர் இங்கு வந்தார்” எனத் தலைமீது செங்கை கூப்பிக் கொண்டு படுக்கை விட்டு எழுந்து எதிரே போய் அடியார் வணக்கத்தில் நியதியாய்த் தாம் கொண்ட கொள்கைப்படி வணங்கி நின்று,

478. “மங்கலம் பெருக என் வாழ்வே நெந்து சேர்ந்தது என்னுமாறு இங்குத் தாங்கள் எழுந்தருளும் பேறு வாயக்கப் பெற்றது என கொல!” என்று மெய்ப்பொருளார் சொல்ல, அதனைக் கேட்ட முத்தநாதன், “உங்கள் நாயகரான இறைவா முன் கூறிய ஆகம நூல் இவ்வுலகத்தில் எங்கும் இல்லாததான ஒன்றை உமக்குச் சொல்வதற்காகக் கொண்டு வந்துள்ளேன்” எனச் சொன்னான்.

256 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

479 பேறெனக் கிதன்மேல் உண்டோ பிரான் அருள்
செய்த இந்த
மாறிலா கமத்தை வாசித் தருள்செய வேண்டும்
என்ன
நாறுபூங் கோதை மாது தவிரவே நானும் நீயும்
வேறிடத் திருக்க வேண்டும் என்றவன் விளம்ப
வேந்தன்.

480 திருமகள் என்ன நின்ற தேவியார் தம்மை நோக்கிப்
புரிவுடன் விரைய அந்தப் புரத்திடைப் போக
ஏவித்
தருதவ வேடத் தானைத் தவிசின்மேல் இருத்தித்
தாமும்
இருநிலத் திருந்து போற்றி இனியருள் செய்யும்
என்றார்.

481 கைத்தலத் திருந்த வஞ்சக் கவளிகை மடிமேல்
வைத்துப்
புத்தகம் அவிழ்ப்பான் போன்று புரிந்தவர்
வணங்கும் போதில்
பத்திரம் வாங்கித் தான்முன் நினைத்தஅப் பரிசே
செய்ய
மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப் பொருள் எனத்
தொழுது வென்றார்.

482 மறைத்தவன் புகுந்த போதே மனம் அங்கு வைத்த
தத்தன்
இறைப்பொழு தின்கட் கூடி வானினால் எறிய
லுற்றான்
நிறைத்தசெங் குருதி சோர வீழ்கின்றார் நீண்ட
கையால்
தறைப்படும் அளவில் தத்தா நமர் எனத் தடுத்து
வீழ்ந்தார்.

11. மெய்ப்பொருள் நாயனார் புராணம் □ 257

479. “எனக்கு இதனைவிட மேலான பேறு வேறு இருக்கின்றதா? இறைவர் அருளிச் செய்த மாறில்லாத ஆகமத்தை வாசித்து அருளவேண்டும்” என்று மெய்ப்பொருள் மன்னர் கூற, “நான் ஆகமத்தை வாசிக்க மணமுடைய பூமாலை சூடிய தேவியாரும் இந்த இடத்தினின்று நீங்கிவேண்டும்; நானும் நீயும் தனியான இடத்தில் இருக்க வேண்டும்” என்று முத்தநாதன் சொல்ல, மன்னர்,

480. திருமகளைப் போல் அங்கு நின்ற மனைவியாரைப்பார்த்து அந்தப்புரத்துக்குப் போகும்படி பணித்து விட்டு, புனைந்த தவக்கோலம் கொண்ட முத்தநாதனைத் தக்க இருக்கையில் அமரச் செய்து, தாம் நிலத்தில் இருந்து கொண்டு துதித்து, “இனி அருள் செய்க!” என்று இயம்பினார்.

481. முத்தநாதன் தன் கையில்வைத்திருந்த வஞ்சனையாகச் செய்த புத்தகப்பையை மடிமீது வைத்துப்புத்தகத்தை அவிழ்ப்பவனைப் போல் அவிழ்த்து, நாயனார் வணங்கும் சமயத்தில், அக்கட்டுள் மறைத்து வைத்திருந்த படையை எடுத்து ஓங்கித் தான் முன்னம் நினைத்த அப்படியே செய்தானாக. மெய்ப்பொருளார், “உண்மைத் தவ வேடமே மெய்ப்பொருளாகும்!” எனத் தொழுது வென்றார்.

482. மறைத்தவன் (முத்தநாதன்) உள்ளே புகுந்த போதே, அங்கு உள்ளம் செலுத்திய தத்தன் மிக விரைவில் அங்கு வந்து தன் வாளால் முத்த நாதனை வெட்ட முனைந்தான். மிகவும் குருதி பொங்குதலால் கீழே விழுகின்ற நாயனார், தாம் தரையில் விழுகின்ற அளவுக்குள், தம் நீண்ட கையினால் “தத்தா, இவர் நம்மவர்!” எனக் கூறி அவன் செய்ய முனைந்த செயலைத் தடுத்து விழுந்தார்.

(மறைத்தவன்— (1) மறைகளில் சொன்ன தவக் கோலம் கொண்டவன். (2) தவக் கோலத்துக்குள் தன்னை மறைத்துக் கொண்டவன்.)

258 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

483 வேதனை எய்தி வீழ்ந்த வேந்தரால் விலக்கிப்
பட்ட
தாதனாந் தத்தன் தானும் தலையினால் வணங்கித்
தாங்கி
யாதுநான் செய்கேன் என்ன எம்பிரான் அடியார்
போக
மீதிடை விலக்கா வண்ணம் கொண்டுபோய்
விடுநீ என்றார்.

484 அத்திறம் அறிந்தார் எல்லாம் அரசனைத் தீங்கு
செய்த
பொய்த்தவன் தன்னைக்கொல்வோம் எனப்புடை
சூழ்ந்த போது
தத்தனும் அவரை எல்லாம் தடுத்துடன் கொண்டு
போவான்
இத்தவன் போகப் பெற்ற திறைவன தானை
எவறான்.

485 அவ்வழி அவர்கள் எல்லாம் அஞ்சியே அகன்று
நங்கச்
செவ்விய தெறியில் தத்தன் திருநகர் கடந்து
போந்து
கைவடி நெடுவாள் ஏந்தி ஆளுறாக் கானஞ் சேர
வெவ் வினைக் கொடியான் தன்னை விட்டபின்
மீண்டு போந்தான்.

486 மற்றவன் கொண்டு போன வஞ்சனை வேடத்
தான் மேற்
செற்றவர் தம்மை நீக்கித் தீதிலா நெறியில் விட்ட
சொற்றிறங் கேட்க வேண்டிச் சோர்கின்ற ஆவி
தாங்கும்
கொற்றவன்முன்பு சென்றான் கோமகன் குறிப்பில்
நின்றான்.

11. மெய்ப்பொருள் நாயனார் புராணம் □ 259

483. துன்பப்பட்டு (வெட்டப்பட்டு) வீழ்ந்த மன்னர் ஆணையால் இங்ஙனம் தன் செய்கையினின்று தடுக்கப்பட்ட அடிமையான தத்தனும், தலையால் வணங்கி ஏற்றுக் கொண்டு, வீழும் மெய்ப்பொருளாரைத் தாங்கிக் கொண்டு, “யான் யாது செய்தல் வேண்டும்?” எனப் பணிவுடன் கேட்க, “எம்பிரான் அடியவரான இவர் இந்நாட்டை விட்டுத் திரும்பிச் செல்லும் வழியில் எவரும் எதிரிட்டுத் தடுக்காத வகையிலே காவல் மேற்கொண்டு இவரைக் கொண்டு விடுவாயாக!” என்றார்.

484. அங்கு நிகழ்ந்த செய்தியை அறிந்தவர் அனைவரும் “எம் மன்னர்க்குத் தீமை செய்த பொய்த்தவத் தவணைக் கொல்வோம்” என்று பக்கத்தில் வந்து குழ்ந்து கொண்டபோது, தத்தன் அவர்கள் அவ்வாறு செய்யாமல் தடுத்துத் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்வான், அவர்களைப் பார்த்து, “இத் தவன் இவ்வாறு உயிருடன் போகப் பெறுவது மன்னவரின் ஆணையாகும்!” எனக் கூறினான்.

485. அப்போது அவர்கள் எல்லாம் அஞ்சி அகன்று போயினர். போக, தத்தன் சிறந்த வழியிலே நகரத்தைக் கடந்து போய்க் கையில் கூரிய வாளை ஏந்திக் காவல் செய்து, ஆட்கள் எவரும் அணுக இயலாத காட்டைச் சேரவும், அங்கு அக்கொடியவனான அவனை விட்டுவிட்டுத் திரும்பி வந்தான்.

486. அந்தத் தத்தன், காவல் செய்து அழைத்துக் கொண்டு போன வஞ்ச வேட முடையான் மீது, எதிர்த்துப் போரிட வருபவர்களையெல்லாம் தடுத்து விலக்கித் தீங்கு இல்லாத வழியில் விட்ட நற்சொல்லைக் கேட்பதற்காகவே, சோர்ந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் உயிரைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் மெய்ப்பொருள் மன்னர் திருமுன்பு சென்று அவரது குறிப்பினை வழி நின்றான்.

260 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

487 சென்றடி வணங்கி நின்று செய்தவ வேடங்
கொண்டு
வென்றவற் கிடையூ றிசுறி விட்டனன் என்று கூற
இன்றெனக்கு ஐயன் செய்த தியார்செய்ய வல்லார்
என்று
நின்றவன் தன்னை தோக்கி நிறைபெருங் கருணை
கூர்ந்தார்.

488 அரசியல் ஆயத் தார்க்கும் அழிவுறும் காத
லார்க்கும்
வீரவிய செய்கை தன்னை விளம்புவார்
விதியினாலே
பரவிய திருநீற் றப்பு பாதுகாத் துய்ப்பீர் என்று
புரவலர் மன்று ளாடும் பூங்கழல் சிந்தை செய்தார்.

489 தொண்டனார்க்கு இமயப் பாவை துணைவனார்
அவர் முன் தம்மைக்
கண்டவா றெதிரே நின்று காட்சிதந் தருளி
மிக்க
அண்டவா னவர்கட் கெட்டா அருட்கழல் நீழல்
சேரக்.
கொண்டவா றிடைய றாமல் கும்பிடும் கொள்கை
ஈந்தார்.

490 இன்னுயிர் செருக்கக் கண்டும் எம்பிரான் அன்பர்
என்றே
நன்னெறி காத்த சேதி நாதனார் பெருமை
தன்னில்
என்னுயிரை செய்தே னாக இகல்விறன் மீண்டர்
பொற்றாள்
சென்னிவைத் தவர் முன்செய்த திருத்தொண்டு
செப்பலுற்றேன்.

மெய்ப் பொருள் நாயனார் புராணம் முற்றிற்று

487. போய் அடியை வணங்கி நின்று, “செய்தவ வேடம் கொண்டவனுக்கு இடையூறு ஏதும் வாராமல் விட்டேன்!” என்று தத்தன் சொல்ல, மெய்ப்பொருளார், “இன்று எனக்கு ஐயனான் நீ செய்ததைப் போல் எவர் செய்தார்” என்று அவனுக்கு நன்றி கூறுமுகத்தான் நல்ல சொற்களைச் சொல்லி, வணங்கி நின்ற அவனைப் பார்த்து நிறைவான பெருங்கருணை கூர்ந்தார்.

488. தமக்குப் பின் அரசியல் நடத்த இருக்கும் இளவரசர், அமைச்சர் முதலியவர்க்கும், தம்மிடம் கொண்ட காதலால் வருந்தும் தேவிமார், ஏனைச் சுற்றத்தார் முதலிய வர்க்கும், பொருந்திய செய்தியைக் கூறுபவராய், “விதியால் பரவப் பெற்ற விபூதியிடத்து வைத்த அன்பைச் சோர்வு இல்லாது பாதுகாத்து உலகில் கொண்டு செலுத்துவீராக!” என்று உறுதிமொழியைக் கூறியபின், மன்னர், திருமன்றிலே அருட் கூத்தாடுகின்ற பூங்கழல் அணிந்த தூக்கிய திருவடியைச் சிந்தித்தார்.

489. தம்மைச் சிந்தை செய்த தொண்டருக்கு உமையம்மையார் கொழுநரான சிவபெருமான், அவர், முன் பலநாளும் உள்ளத்தில் எண்ணியவாறே வெளிப்பட அவர் எதிரில் காட்சி தந்து அருள் செய்து, தேவர்க்கும் எட்டாத தம் அருளாகிய திருவடி நிழல் சேரும்படி அருள்தந்து, இடையிடாமல் கும்பிட்டிருக்கும் பேற்றையும் தந்தார்.

490. பொய்யான தவத்தவன் தன் உயிரைச் சிதைக்கக் கண்டும், அவன் தாங்கிய வேடத்தாலே ‘எம் பிரானின் அன்பனே ஆவான்’ என மனத்துள் கொண்டு, திருவேடமே சிந்தை செய்தலான தாம் கொண்ட நன்னெறியைத் தளர்வு படாது பாதுகாத்த சேதி நாட்டு மன்னரான மெய்ப்பொருள் நாயனாரின் பெருமையில் என் ஆற்றலில் உட்பட்ட சிறிதே யுரைத்தேன். அந்த நாயனாரின் பொன்னடிகளை வணங்கி, அத்துணைகொண்டு, ‘விறன் மிண்ட நாயனார்’ முன் செய்த திருத்தொண்டின் வரலாற்றையும் பண்பையும் சொல்லத் துணிகின்றேன்.

மெய்ப்பொருள் நாயனார் புராணம் முற்றிற்று

12. விறன்மிண்ட நாயனார் புராணம்

- 491 விரைசெய் நறும்பூந் தொடையிதழி வேணி யார் தங்
கழல் பரவிப்
பரசு பெறுமா தவமுனிவன் பரசு ராமன் பெறுநாடு
திரைசெய் கடலின் பெருவளனும் திருந்து நிலனின்
செழுவளனும்
வரையில் வளனும் உடன்பெருகி மல்குநாடு
மலைநாடு.
- 492 வாரி சொரியுங் கதிர்முத்தும் வயல்மென் கரும்பிற்
படு முத்தும்
வேரல் விளையுங் குளிர்முத்தும் வேழ மருப்பின்
ஒளிர் முத்தும்
மூரல் எனச்சொல் வெண்முத்த நகையார் தெரிந்து
முறைகோக்கும்
சேரர் திருநாட் டீர்களின் முன் சிறந்த மூதார்
செங்குன்றூர்.
- 493 என்னும் பெயரின் விளங்கியுல கேறும் பெருமை
யுடையதுதான்
அன்னம் பயிலும் வயலுழவின் அமைந்த வளத்தால்
ஆய்ந்தமறை
சொன்ன நெறியின் வழியொழுகும் தூய குடிமைத்
தலைநின்றார்
மன்னுங் குலத்தின் மாமறைநூல் மரபிற் பெரியோர்
வாழ்பதியாம்
- 494 அப்பொற் பதியி விடைவேளாண் குலத்தை விளக்க
அவதரித்தார்
செப்பற்கரிய பெருஞ்சீர்த்திச் சிவனார் செய்ய
கழல்பற்றி
எப்பற் றினையும் அறஎறிவார் எல்லை தெரிய
ஒண்ணாதார்
மெய்ப்பத் தரிகன்பாற் பரிவுடையார் எம்பி ரானார்
விறன் மிண்டர்.

12. விறன்மிண்ட நாயனார் புராணம்

491. மணம் கமழும் கொன்றை மாலை அணிந்த சடையையுடைய சிவபெருமானின் திருவடிகளை வணங்கிப் பெருந்தவம் செய்து, பரசு பெற்ற காரணத்தால் 'பரசு ராமன்' என்று பெயர் பெற்ற முனிவன் பெற்ற நாடு, அலைகளையுடைய கடலில் உண்டாகும் பெரு வளங்களும், நிலங்களில் செழித்த வளங்களும், மலைகளின் இனிய வளங்களும் ஒரு சேரப் பெருகி மிகுகின்ற நாடாகிய மலை நாடாகும்.

492. கடலில் விளைகின்ற ஒளியுடைய முத்துக்களையும், வயல் கரும்பில் உண்டாகின்ற முத்துக்களையும், மூங்கிலில் விளைகின்ற முத்துக்களையும் 'இம்முத்துக்களே இவர்களின் பல் வரிசைகள்' என்று கூறத்தக்க வெண்முத்துப் போன்ற நகையையுடைய பெண்கள் வகை தெரிந்து, முறையாய்க் கோக்கின்ற சிறப்புடைய, சேரர்களின் திருநாட்டில் உள்ள பல ஊர்களிலுட முன்னால் வைத்து எண்ணும்படி சிறந்த பழைமையான ஊர் திருச்செங்குன்றூர். இது,

493. செங்குன்றூர் என்ற பெயரால் விளக்கம் பெற்று உலகு ஏத்தும் பெருமையுடையது; அங்கு அன்னப் பறவைகள் பழகும் வயல்களில் உழவுத் தொழிலால் உண்டாகின்ற வளத்தைக் கொண்டு, உண்மையறிவோர் ஆராய்ந்த மறைகளில் விதித்த, வயல்களில் நடந்து வரும் தூய்மையுடைய குடிமைத்திறத்திலே வேளாளர் தலை சிறந்து விளங்கினர். நிலைபெற்ற குலத்தில் அப்பெரு மறை நூல்களிலே சொல்லப்படுகின்ற மரபிலே வந்த அந்தணப் பெரியோர்கள் வாழ்வதற்கு இடமானது அவ்வூராகும்.

494. எம் பெருமானான 'விறன் மின்டர்' அந்த அழகிய நகரத்தில் வேளாள குலத்தை விளக்கம் செய்யத் தோன்றினார். அவர் கூறுவதற்கரிய பெரும் புகழையுடைய சிவபெருமானின் சேவடிகளையே பற்றுக் கோடாய்க் கொண்டு மற்ற எல்லாப் பற்றுகளையும் அறவே நீக்குவார்; எல்லையிட ஒண்ணாத உண்மை அடியாரிடத்தில் மிக்க அன்பை உடையவர்.

264 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 495 நதியும் மதியும் புனைந்தசடை நம்பர் விரும்பி
நலம் சிறந்த
பதிகள் எங்கும் கும்பிட்டுப் படரும் காதல் வழிச்
செல்வார்
முதிரும் அன்பிற் பெருந்தொண்டர் முறைமை நீடு
திருக்கூட்டத்து
எதிர்முன் பரவும் அருள்பெற்றே இறைவர் பாதம்
தொழிப் பெற்றார்.
- 496 பொன்தாழ் அருவி மலைநாடு கடந்து கடல்குழ்
புவி எங்கும்
சென்றுஆள் உடையார் அடியவர்தம் திண்மைஒழுக்க
நடை செலுத்தி
வன்தான் மேருச் சிலைவளைத்துப் புரங்கள் செற்ற
வைதிகத்தேர்
நின்றார் இருந்த திருவாரூர் பணிந்தார் நிகரொன்
றில்லாதார்.
- 497 திருவார் பெருமை திகழ்கின்ற தேவா சிரிய னிடைப்
பொலிந்து
மருவா நின்ற சிவனடியார் தம்மைத்தொழுது
வந்தணையாது
ஒருவா றொதுங்கும் வன்றொண்டன் புறகென்
றுரைப்பச் சிவனருளால்
பெருகா நின்ற பெரும் பேறு பெற்றார் மற்றும்
பெற்றினார்.
- 498 சேனார் மேருச் சிலைவளைத்த சிவனார் அடியார்
திருக் கூட்டம்
பேணா தேகும் ஊரனுக்கும் பிரானாம் தன்மைப்
பிறைகுடிப்
பூணார் அரவம் புனைந்தார்க்கும் புறகென்
றுரைக்க மற்றவர்பால்
கோணா அருளைப்பெ ற்றார்மற் றினியார்
பெருமை கூறுவார்.

விறன்மிண்ட நாயனார் புராணம் □ 265

495. கங்கையாற்றையும் பிறைச் சந்திரனையும் பூண்ட சடையையுடைய சிவபெருமான் விரும்பி வெளிப் பட்ட ருள்வதால் நன்மையில் சிறந்த தலங்கள் எங்கெங்கும் கும்பிட்டுச் செல்லும் ஆசையினால் வழிச் செல்பவராய். அவ்வாறு வணங்கும் முறையில், முதிர்ந்த அன்புடைய பெருந்திருத் தொண்டர்களான திருக்கூடத்தின் முன்னர்ச் சென்று துதித்துப் பின்பே இறைவரின் திருவடிகளை வணங்கும் பேற்றைப் பெற்றார்.

496. தமக்கு எவரும் ஒப்பில்லாதவரான விறன் மிண்டர், பொன்னைக் கொழிக்கும் அருவிக்கையுடைய மலை நாட்டைச் கடந்து கடல் சூழ்ந்த வுலகில் எங்கெங்கும் போய், இறைவனது அடியார் ஒழுக்கம் நிலை பெறச் செய்தார்; வன்மையுடைய மேரு மலையை வில்லாக வளைத்துத் திரிபுரங்களை எரித்த வேதங்கள் ஸூட்டிய தேரின் மேல் நின்றவரான சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருவாரூர்க்குச் சென்று வணங்கினார்.

497. இந்நாயனார், அருட் செல்வம் நிறைந்த பெருமை எந்நாளும் விளங்கும் திருவாரூரில் உள்ள தேவாசிரியன் மண்டபத்தில் பொலிவுடன் வீற்றிருக்கும் சிவனடியார் களை வணங்கி, அவர்களிடம் வந்து சேராமல் ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கிச் செல்லும் 'வன் தொண்டன்புறகு' (புறம்பாவான்) என்று சொல்வதற்குச் சிவபெருமான் அருளால் பெருகும் பெரிய பேறு பெற்றார். அதுவுமேயன்றி மேலும் பெறுதற்கு அமைந்து நின்றவராய்,

(புறம் — புறம்பாவான். சிவனடியார்களை வணங்கிப் இறைவனை வணங்க வேண்டிய வன்ஹொண்டர் ஒதுங்கிச் சென்றதால் சிவனடியார்க்குப் புறம்பாவான் என்றார்)

498. தொலை தூரத்தில் விளங்கி நின்ற மேரு மலையை வில்லாய் வளைத்த சிவபெருமானின் அடியார் திருக்கூட்டத்தைப் பேணாது (வணங்காது) செல்கின்ற நம்பி ஆரூர்க்கும், அவரை ஆண்ட தலைவராம் தன்மை கொண்ட பிறையைத் தலையில் சூடிப் பாம்பை அணியாகக் கொண்ட பெருமானுக்கும் 'புறகு' என்று உரைத்தார்; பின் அவர்களிடமே கோணாத நல்ல அருளையும் பெற்றார். இதைவிட வேறு பெருமையும் யார் கூறவல்லார்?

266 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 499 ஞாலம் உய்ய நாம்உய்ய நம்பிசைவ நன்னெறியின்
சீலம் உய்யத் திருத்தொண்டத் தொகைமுன்
பாடச் செழுமறைகள்
ஓலம் இடவும் உணர்வரியார் அடியார் உடனாம்
உளதென்றால்
ஆலம் அமுது செய்தபிரான் அடியார் பெருமை
அறிந்தாரார்.
- 500 ஓக்க நெடுநாள் இவ்வுலகில் உயர்ந்த சைவப்
பெருந்தன்மை
தொக்க நிலைமை நெறிபோற்றித் தொண்டு
பெற்ற விரன்மிண்டர்
தக்க வகையால் தம்பெருமான் அருளினாலே
தாள்நிழற்கீழ்
மிக்க கணநா யகராகும் தன்மை பெற்று
விளங்கினார்.
- 501 வேறு பிறிதென் திருத்தொண்டத் தொகையால்
உலகு விளங்கவரும்
பேறு தனக்குக் காரணராம் பிரானார் விறன்
மிண்டரின் பெருமை
கூறும் அளவென் அளவிற்றே அவர்தான் சென்னி
மேற்கொண்டே
ஆறை வணிகர் அமர்நீதி அன்பர் திருத்தொண்டறை
குவாம்.
- விறன்மிண்ட நாயனார் புராணம் முற்றிற்று.

13. அமர்நீதி நாயனார் புராணம்

- 502 சரில் நீடிய செம்பியர் பொன்னிநன் னாட்டுக்
காரின் மேவிய களிஅளி மலர்ப்பொழில் சூழ்ந்து
தேரின் மேவிய செழுமணி வீதிகள் சிறந்து
பாரில் நீடிய பெருமைசேர் பதிபழை யாறை.

499. உலகமானது உய்யவும் நாம் எல்லாம் உய்யவும், சைவ நன்னெறியின் ஒழுக்கம் உய்யவும் திருத்தொண்டத் தொகையை முன்னே நம்பியாரூரர் பாடச் செழுமையான மறைகள் ஒலமிட்டும் உணர்வதற்குரிய சிவபெருமான் ‘:நாம் உள்ளது அடியார்களுடனேயாகும்!’’ என்று உரைப்பாரானால், நஞ்சை அமுதம் ஆக்கிய இறைவரின் அடியார் பெருமையை யார் அறிந்தவர்?

500. இதைப் போன்றே பலகாலம் இவ்வுலகிலே உயர்ந்த பெருந்தன்மைகள் யாவும் கூடிய நிலையான சைவ நெறியினைக் காத்துத் தொண்டு செய்யும் பேறு பெற்று வாழ்ந்தவரான ‘விறன்மிண்ட நாயனார்’ தம் திருத்தொண்டிற்கு ஏற்ற வகையினால் கணநாயகர் ஆகின்ற நிலைமையைப் பெற்று சிவபெருமானின் திருவடி நிழற் கீழ் விளங்கினார்.

(கண நாயகர் — சிவகணங்களின் தலைவர்)

501. வேறு பலவற்றையும் சொல்வதால் என்ன பயன்? திருத்தொண்டத் தொகை கிடைக்கப் பெற்றதனால் உலகம் விளங்க வரும் பெரும் பேற்றுக்குக் காரணரான விறன்மிண்ட நாயனாரின் பெருமையை எடுத்துக் கூறும் சொல்திறம் என் சொல் ஆற்றல் அளவுக்குள் அமையுமோ? அவரது திருவடியைத் தலைமேற்கொண்டு, அத்துணை கொண்டு, ‘பழையாறை’ வணிகரான அமர்நீதிநாயனாரின் திருத்தொண்டின் இயல்பைக் கூறுவோம்.

விறன்மிண்ட நாயனார் புராணம் முற்றுப் பெற்றது.

13. அமர்நீதி நாயனார் புராணம்

502. சிறப்பில் நீடிய சோழ மன்னர்களின் காவிரி பாய்கின்ற நல்ல நாட்டிலே, மேகம் போல் அமைந்த, களிப்புக் கொண்ட வண்டுகள் மொய்த்த, பூஞ்சோலைகளால் சூழப் பெற்றும், தேவர்களுடன் கூடிய செழுமையான மணிகளையுடைய தெருக்களால் சிறக்கப் பெற்றும், உலகில் என்றும் நிலைத்த பெருமையுடைய பதியாவது, ‘பழையாறை’ என்பதாகும்.

268 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

503 மன்னும் அப்பதி வணிகர்தங் குலத்தினில் வந்தார்
பொன்னும் முத்தும்நன் மணிகளும் பூந்துகில்
எந்நி லத்தினும் உள்ளன வருவளத் தியல்பால்
அந்நி லைக்கண்மிக் கவர் அமர் நீதியார் என்பார்.

504 சிந்தை செய்வது சிவன்கழல் அல்லாதொன்
றில்லார்
அந்நி வண்ணர்தம் அடியவர்க் கமுதுசெய் வித்துக்
கந்தை கிளுடை கோவணம் கருத்தறிந் துதவி
வந்த செல்வத் தின் வளத்தினால் வரும்பயன்
கொள்வார்.

505 முக்கண் நக்கராம் முதல்வனா ரவர்திரு நல்லூர்
மிக்க சீர்வளர் திருவிழா விருப்புடன் வணங்கித்
தக்க அன்பர்கள் அமுதுசெய் திருமடம் சமைத்தார்
தொக்க சுற்றமும் தாமும்வந் தணைந்தனர்
தூயோர்.

506 மருவும் அன்பொடு வணங்கினர் மணிகண்டர்
நல்லூர்த்
திருவிழா அணி சேவித்துத் திருமடத் தடியார்
பெருகும் இன்பமோ டமுதுசெய் திடஅருள் பேணி
உருகு சிந்தையின் மகிழ்ந்துறை நாளிடை ஒருநாள்

507 பிறைத்த ளிர்ச்சடைப் பெருந்தகைப் பெருந்திரு
நல்லூர்க்
கறைக்க ளத்திறை கோவணப் பெருமைமுன்
காட்டி
பிறைத்த அன்புடைத் தொண்டர்க்கு நீடருள்
கொடுப்பான்
மறைக்கு லத்தொரு பிரமசா ரியின்வடி வாகி.

13. அமர்நீதி நாயனார் புராணம் □ 269

503. அமர்நீதியார் என்று அழைக்கப்படுபவர், நிலை பெற்ற அந்த நகரத்தில் வணிகர்களுக்குரிய குலத்திலே தோன்றியவர். பொன்னும் முத்தும் மற்ற நல்ல மணிகளும் பிற பூந்துகில் முதலியனவுமாக எல்லா நிலத்தினின்றும் வருகின்ற வளங்கள் எல்லாம் மிகுதியாய்ப் பெற்ற இயல்பால் அந்த வாணிக நிலையில் மிக்கவர்.

504. அவர் தம் மனத்துள் வைத்துச் சிந்தை செய்வது சிவபெருமான் திருவடியையே அல்லாது வேறொன்றும் இல்லாதவர். அந்தி மாலையின் செல்வானம் பேர்வறி நிறம் கொண்ட சிவபெருமானுக்கே உரிய அடியார்களை அழுது செய்வித்து, அவர்களின் மனக் கருத்தை அறிந்து அதற்கேற்ற வண்ணம்கிடும் உடையும் தந்து அதன் பயனாகத் தம்மிடம் வந்த செல்வ வளங்களால் தாம் இந்த வுலகத்தில் பிறவி பெற்றதனால் உண்டாகும் பயனைப் பெற்று வந்தார்.

505. அவர், மூன்று கண்களை யுடையவராய் (நக்கராய்)நர்வாணராய் உள்ள முழு முத்தர்சடவுளான சிவ பெருமானின் திருநல்லூரில் மிக்க சிறப்பு வளரும் திருவிழா வை விருப்பத்துடன் வணங்கி, அடியார்கள் உணவு கொள்வதற்குத் தக்க திருமடத்தை அமைத்தார். பின் கூடிய சுற்றத்தாரும் தாமுமாய்த் தூயவரான அவர் பழையாறை என்ற ஊரினின்று திருநல்லூரை வந்து சேர்ந்தார்.

(நக்கர் — திருவாணர்)

506. பொருந்திய அன்போடு வணங்கியவராகத் திருநீலகண்டரான சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருநல்லூரின் திருவிழாச் சிறப்பைத் தரிசித்து வணங்கியும், திருமடத்தில் சிவனடியார்கள் மேன்மேலும் பெருகும் இன்பத்துடன் உணவு கொண்டிடச் செய்தும் உருகிய மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து வந்தார். அந்நாள்களில் ஒருநாள்.

507. பிறைச் சந்திரன் என்ற தளிரைச் சூடிய சடையையுடைய பெருந்தகையான திருநல்லூரில் எழுந்தருளிய நீலகண்டரான இறைவர், தம் கோவணத்தின் பெருமையைக் காட்டி அதன் மூலம், மிக்க அன்புடைய தொண்டர்க்கு அருள் செய்யும் பொருட்டு, வேதியர் குலத்துத் தோன்றிய ஒரு பிரமசாரியின் கோலத்தைக் கொண்டு,

270 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

508 செய்ய புன்சடை ாந்ததோர் திருமுடிச் சிகையும்
சைவ வெண்டிரு நீற்றுமுண் டகத்தொளித்
தழைப்பும்
மெய்யின் வெண்புரி நூவுடன் விளங்குமான்
தோலும்
கையில் மன்னிய பவித்திர மரகதக் கதிரும்.

509 முஞ்சி நானுற முடிந்தது சாத்திய அரையில்
தஞ்ச மாமறைக் கோவண ஆடையின் தசைவும்
வஞ்ச வல்வினைக் கறுப்பறும் மனத்தடி யார்கள்
நெஞ்சில் நீங்கிடா அடிமலர் நீணிலம் பொலிய.

510 கண்ட வர்க்குறு காதலின் மனங்கரைந் துருகத்
தொண்டர் அன்பெனுந் தூநெறி வெளிப்படுப்
பாராய்த்
தண்டின் மீதிரு கோவண நீற்றுப்பை தருப்பை
கொண்டு வந்து அமர் நீதியார் திருமடம் குறுக.

511 வடிவு காண்டலும் மனத்தினும் மிகமுக மலர்ந்து
கடிது வந்தெதிர் வணங்கி இம்மடத்தினிற் காணும்
படியி லாதநீர் அணையமுன் பயில்தவம் என்னோ
அடியு னேன் செய்தது என்றனர் அமர்நீதி அன்பர்.

512 பேணும் அன்பரை நோக்கி நீர்பெருகிய அடியார்க்கு
ஊணும் மேன்மையில் ஊட்டிநற் கந்தைகள்
உடைகள்
யாணர் வெண்கிழக் கோவணம் ஈதல்கேட் டும்மைத்
காண வந்தனம் என்றனன் கண்ணுதற்
கரந்தோன்.

13. அமர்நீதி நாயனார் புராணம் □ 271

508. சிவந்த சிறு சடையை மறைத்த திரு முடிச் சிகையும், சைவ உபயத்துக்குரிய வெண்ணீற்றைத்திரிபுண்டரமாய் அணிந்த தன் ஒளியின் தழைப்பும், தம் திருமேனியில் வெவ்வேமையான புரிகளைக் கொண்ட பூனூலுடன் விளங்கும் மான்தோலும், கைவிரலில் பொருந்திய மரகதக் கதிர்விட்டு ஒளிரும் நீண்ட மோதிரமும்,

509. முஞ்சிப் புல்லைத் திரித்து அரை ஞாணாக அணிந்த இடையில், அடைக்கலமாக அடைந்த மறையான கோவண ஆடையின் பிணிப்பும் கொண்ட தோற்றம் கொண்டவராகி, வஞ்சமுடைய தீவினையான கறுப்பு நீங்கிய உள்ளத்தையுடைய அடியவரின் மனத்தில் நீங்காமல் நின்ற திருவடி மலர்கள் பெரிய நிலத்தில் விளங்க,

(முஞ்சிப் புல் — ஒருவகைத் தருப்பைப் புல்)

510. கண்டவர் எல்லார்க்கும் மிக்க ஆசையினால் உள்ளம் கரைந்து உருகுமாறு, தொண்டரின் அன்பு என்னும் தூய நெறியை வெளிப்படுத்துவராகித் தம் கைகளில் தாங்கிய தண்டில் இரண்டு கோவணமும், திருநீற்றுப்பையும், தருப்பைப் புல்லும் கொண்டவராய் நடந்து வந்து அமர்நீதியாரின் திருமடத்தை அடைந்தார்.

511. அமர்நீதியார், அவரது வடிவத்தைக் கண்டவுடன், உள்ளே மலர்ந்த உள்ளத்தை விட முகமானது மிகுதியும் மலர்ச்சியடைந்து, விரைவில் எதிர் சென்று வணங்கி, "இந்த மடத்தில் முன் காணும்படி இல்லாத தாங்கள், இன்று அடியேன் வெளிப்பட காணும்படி வந்து சேர்ந்ததற்காக முன்னே அடியேன் செய்த தவம் என்னோ?" என்று உரைத்தார்.

512. இங்ஙனம் தம்மை வழிபட்டு நின்ற அடியவரான அமர்நீதியாரைப் பார்த்து, "நீவிர் அன்பால் பெருகிய அடியார்களுக்கு மேன்மையாய் உணவை ஊட்டிக் கந்தை, கீள், உடை என்ற இவற்றையும் புதிய வெண்மையான உயர்ந்த கோவணங்களையும் கொடுப்பதைக் கேட்டு உம்மைப் பார்க்க வந்தோம்" என்று நெற்றிக் கண்ணை மறைத்துக் கொண்டு வந்த இறைவர் கூறினார்.

(கந்தை — நாலைந்து ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக வைத்து நூலிழை ஒட்டப்பட்டுள்ள போர்வை. கீள் — தகட்டு வடிவாய் நூலால் நெய்து அரைஞாணாக இடுப்பில் கட்டிக் கொள்வது.)

272 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 513 என்று தம்பிரான் அருள்செய இத்திரு மடத்தே
நன்று நான்மறை நற்றவர் அமுதுசெய் தரு^நத்
துன்ற வேதியர் தூய்மையின் அமைப்பதும்
உளதால்
இன்று நீரும்இங் கமுதுசெய் தருளும் என்
றிறைஞ்சு.
- 514 வணங்கும் அன்பரை நோக்கிஅம் மறையவர்
இசைந்தே
அணங்கு நீர்ப்பொன்னி ஆடிநான் வரமழை வரினும்
உணங்கு கோவணம் வைத்துநீர் தாரும் என்
றொருவெண்
குணங்கொள் கோவணம் உண்டினில் அவிழ்த்தது
கொடுப்பார்.
- 515 ஓங்கு கோவணப் பெருமையை உள்ளவா றுமக்கே
ஈங்கு நான்சொல வேண்டுவ தில்லை நீர் இதனை
வாங்கி நான்வரும் அளவும்உம் மிடத்திக ழாதே
ஆங்கு வைத்துநீர் தாரும் என் றவர்கையிற்
கொடுத்தார்.
- 516 கொடுத்த கோவணங் கைக்கொண்டு கோதுலா
அன்பர்
கடுப்பில் இங்கெழுந் தருளும்நீர் குளித் தெனக்
கங்கை
மடுத்த தும்பிய வளர்சடை மறைத்தஅம்
மறையோர்
அடுத்த தெண்டிரைப் பொன்னிநீர் ஆடவென்
றகன்றார்.
- 517 தந்த கோவணம் வாங்கிய தனிப்பெருந் தொண்டர்
முந்தை அந்தணர் மொழிகொண்டு முன்புதாம்
கொடுக்கும்
கந்தை கீளுடை கோவணம் அன்றியோர் காப்புச்
சிந்தை செய்துவேறிடத்தொரு சேமத்தின்
வைத்தார்.

513. இங்ஙனம் தம் இறைவர் அருளிச் செய்ய, "இந்த மடத்தில் பெரிய நான்மறைத் தவ ஒழுக்கத்தினர் நன்கு உண்ணத் தக்கபடி, நிறைந்த வேதியர்கள் தூய்மையாகச் சமைப்பதும் உண்டு. ஆதலால் நீரும் இங்கு உணவு உண்டருளல் வேண்டும்" என்று அமர்நீதியார் சொல்லி (வணங்கினார்) வணங்க,

514. இப்படி வணங்கிய அமர்நீதியாரைப் பிரமசாரியாய் வந்த வேதியர் நோக்கி, அன்பரான அவரது வேண்டு கோளுக்கு இணங்கி, "தெய்வத் தன்மையுடைய நீர் பொருந்திய காவிரியாற்றில் நீராடி வரும் போது மழை உண்டாக நேர்ந்தாலும், அச்சமயத்தில் உதவுவதற்கென, இந்தக்கோவணத்தை உன்னிடம் பாதுகாத்து வைத்துப் பின் எனக்குத் தருவாயாக!" என்று சொல்லி, வெண்மையான கோவணத்தைத் தம் தண்டினின்று அவிழ்த்து அதைத் தந்தவராய்,

515. "சிறந்த கோவணத்தின் பெருமையை உள்ள வாறு உனக்கு நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. நீர் இதை வாங்கி நான் நீராடித் திரும்பி வரும்வரையில், உம்மிடத்தில் தவறாது காப்பாற்றி வைத்துத் திரும்ப என்னிடம் தருவீராக!" என்று சொல்லி அமர்நீதியாரின் கையில் அக் கோவணத்தை அளித்தார்.

516; குற்றம் இல்லாத அமர்நீதியார் இறைவர் தந்த கோவணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, "நீவிர் நீராடி விரைவில் இங்கு எழுந்தருளுக!" எனக் கூறினார். கங்கையை அணிந்த வளர்சடையை மறைத்த அந்த வேதியர் அங்குப் பக்கத்தில் பொருந்தியுள்ள தெளிவான அலைகளையுடைய காவிரியாற்றில் நீராடச் சென்றார்.

517. வேதியர் தந்த கோவணத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட ஒப்பில்லாத தொண்டரான அமர்நீதியார், முந்தையந்தணரான அவரது சொல்லை ஏற்று, இதற்கு முன் தாம் அடியார்களுக்குத் தருவதற்கென வைத்திருக்கும் கந்தை, கீள், உடை, கோவணம் என்ற இவற்றை வைத்த இடத்தில் அல்லாது ஒரு காவல் பொருந்திய இடமாக மனத்தில் எண்ணி அங்ஙனமே தனியான ஒரிடத்தில் ஒப்பற்ற காப்பில் அதை வைத்தார்.

274 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 518 போன வேதியர் வைத்தகோ வணத்தினைப்
போக்கிப்
பான வந்துறைப் பொன்னிநீர் படிந்துவந் தாரோ
தூந்றுஞ்சடைக் கங்கைநீர் தோய்ந்துவந் தாரோ
வான நீர்மழை பொழிந்திட நனைந்துவந்
தனைந்தார்.
- 519 கதிர்இ ளம்பிறைக் கண்ணியர் நண்ணிய பொழுதில்
முதிரும் அன்புடைத் தொண்டர்தாம் முறைமையின்
முன்னே
அதிக நன்மையின் அறுசுவைத் திருவழு தாக்கி
எதிரே முந்துசென் றிறைஞ்சிட நிறைந்தநூல்
மார்பர்.
- 520 தொண்டர் அன்பெனும் தூயநீர் ஆடுதல் வேண்டி
மண்டு தண்புனல் முழ்கிய ஈரத்தை மாற்றத்
தண்டின் மேலதும் ஈரம் நான் தந்தகோ வணத்தைக்
கொண்டு வாரும் என் றுரைத்தனர் கோவணக்
களவர்.
- 521 ஐயர் கைதவம் அறிவுறா தவர்கடி தணுகி
எய்தி நோக்குறக் கோவணம் இருந்தவே றிடத்தில்
மையில் சிந்தையர் கண்டிலர் வைத்தகோ வணம்முன்
செய்த தென் என்று திகைத்தனர் தேடுவா ரானார்.
- 522 பொங்கு வெண்கிழிக் கோவணம் போயின
நெறிமேல்
சங்கை இன்றியே தப்பின தென்றுதம் சரக்கில்
எங்கு நாடியும் கண்டிலர் என்செய்வார் நின்றார்
அங்கண் வேதியர் பெருந்தொடக் கினில்
அகப்பட்டார்.

13. அமர்நீதி நாயனார் புராணம் □ 275

518. நீராடச் சென்ற இறைவரான வேதியர் வைத்த கோவணத்தை மறையும்படி செய்து பின்பு நீலோற்பமை மலர் தற்கு இடமான அழகிய துறைகளையுடைய காவிரியில் ஆடித்திரும்பினாரோ! அல்லது தூய மணம் உடைய சடையில் உள்ள கங்கை நீரில் ஆடி வந்தாரோ! நாம் அறியோம்! ஆயின் வானத்தினின்றும் வரும் நீரான மழை பெய்ய அதில் நனைந்து வந்து சேர்ந்தார்.

519. கதிரையுடைய இளம்பிறையை அணிந்த இறைவர் வந்து சேர்ந்த போது முதிரும் அன்புடைய நாயனார், தாம் அவர் வருவதற்கு முன் முறையின்படி அதிக நன்மையில் ஆறு சுவையும் பொருந்தத் திருவமுது ஆக்கும்படி செய்து, அவர் வந்து சேர்ந்ததும் எழுந்து அவரை எதிர் கொண்டு வணங்கி நிற்க, நிறைந்த பூணூலை அணிந்த மார்பையுடைய இறைவர்,

520. தொண்டரின் அன்பு என்ற தூய்மையான நீரில் ஆட விரும்பி, அவரைப் பார்த்து, “செறிவான குளிர்ந்த நீரிலே முழுகப் பெற்றதால் ஈரமான கோவணத்தை மாற்று தற்குத் தண்டின் மேல் உள்ளது ஈரமாக உள்ளது. ஆதலால் நான் உன்னிடம் தந்த கோவணத்தை கொண்டு வாரும்!” எனவுரைத்தார் கோவணக்கள்வர்.

521. தலைவரான இறைவரின் வஞ்சத்தை அறிந்து கொள்ளாத அமர்நீதியார் விரைவாக உள்ளே போய்ப் பார்க்கவே, தனியான இடத்தில் வைத்திருந்த அவரது கோவணத்தை அவர் கண்டிலர். “நான் முன்னே இங்குச் சேமமாய் வைத்த கோவணம் செய்தது என்ன?” என்று திகைத்துத் தேடலானார்.

522. “இறைவரின் வெண்மையான கிழியான கோவணம் போன வழியில் சந்தேகம் இல்லாமல் தப்பி விட்டது” என்று முடிவு செய்து, தம் துகில் முதலான பொருள்களிலும் எங்கும் தேடி அறிந்தும் கண்டிலர்; என்ன செய்வார்? ஒன்றும் புலப்படாது திகைத்தார், அழகிய அருட் கண்ணுடைய இறைவரின் மாயையில் அகப்பட்டார்.

276 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 523 மனைவி யாரொடு மன்னிய னிளைஞரும் தும்மும்
இனைய தொன்றுவந் தெய்திய தெனஇடர் கூர்ந்து
நினைவ தொன்றிலர் வருந்தினர் நிற்கவும்
மாட்டார்
புனைய வேறொரு கோவணங் கொடுபுநப்
பட்டார்.
- 524 அத்தர் முன்புசென்று அடிகள்நீர் தந்தகோ
வணத்தை
வைத்தி டத்துநான் கண்டிலன் மற்றுமோ
ரிடத்தில்
உய்த்தொ ளித்தனர் இல்லை அஃதொழிந்தவா
றறியேன்
இத்த கைத்தவே றதிசயம் கண்டிலேன் என்று.
- 525 வேறு நல்லதோர் கோவணம் விரும்பிமுன்
கொணர்ந்தேன்
கீறு கோவணம் சூன்று நெய் தமைத்தது கிளர்
கொள்
நீறு சாத்திய நெற்றியீர் மற்றது களைந்து
மாறு சாத்தியன் பிழைபொறுப்பீர் என வணங்க.
- 526 நின்ற வேதியர் வெகுண்டு அமர் தீதியார்
நிலைமை
நன்று சாவும் நாளிடை கழிந்ததும் அன்றால்
இன்று நான்வைத்த கோவணங் கொண்டதறு
செதிர்வேறு
ஒன்று கொள்கென உரைப்பதே நீர் என
உரையா.
- 527 நல்ல கோவணம் கொடுப்பன என் றுலகின்மேல்
நாளும்
சொல்லு வித்ததென கோவணம் கொள்வது
துணர்ந்தோ
ஒல்லை ஈங்குறு பாண்பட் அழகிதே உடக்கு
என்று
எல்லை தீலவன் எடுத்துளி எால்என
வெகுண்டான்.

523. மனைவியோடும் சுற்றத்தவருடனும் தாமுமாக இத்தகைய ஒரு நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்ததே என்று மிக்க துன்பத்தை அடைந்தார்; வேறு எண்ணத் தக்கது ஒன்றும் இல்லாது வருந்தினர். இந்நிலையில் அவர் உள்ளே நிற்கவும் மாட்டார். வேதியர் உடுத்துக் கொள்வதற்கு வேறொரு கோவணத்தை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

524. அமர்நீதியார் இறைவரின் முன் போய், “அடிகளே நீர் நந்த கோவணத்தை வைத்த இடத்தில் காணவில்லை. அதை வேறிடத்தில் வைத்து ஒளித்தவர் எவரும் இல்லை. அது மறைந்த விதத்தை நான் அறியேன். இத்தகைய அதிசயத்தை வேறு எங்கும் நான் கண்டதில்லை” என்று கூறினார். மேலும் அவர்,

525. “வேறு நல்ல கோவணத்தை ஈரம் மாற்றி நீங்கள் அணிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற விருப்பத்துடன் கொணர்ந்தேன். அக்கோவணம் கிழிந்தது அன்று. கோவணமாகவே செய்ததாகும். விளங்கும் திருநீறு அணிந்த நெற்றியையுடையவரே! உம் ஈரமான கோவணத்தைக் களைந்து, அதற்கு மாறாக இதை உடுத்திக் கொண்டு என் பிழையைப் பொறுத்தருளுக!” எனக் கூறி (வணங்கினார்). வணங்க,

526. அங்கு நின்ற வேதிடரான இறைவர் “அமர் நீதிய ரே! நீர் சொல்லும் நிலை மிகவும் நன்று! இடையில் அதிக நாள் கடக்கவும் இல்லை! இன்றைக்கு நான் உம்மிடத்தில் கொடுத்து வைத்த கோவணத்தை நீரே கவர்ந்து கொண்டு, அதற்கு மாறாக வேறு ஒரு கோவணத்தைப் பெற்றுக் கொள்க எனக் கூறுவதா?” எனக்கூறி,

527. “நல்ல கோவணம் தருகின்றேன் என்று உலகில் பல சான்றும் கூறச் செய்வது என் கோவணத்தைக் கொள்வதற்குத் துணிவு கொண்டோ? விரைவாக நீர் இங்குச் செய்த வாணிகம் உமக்கு அழகாயுள்ளது!” என்று எல்லை இல்லாதவரான இறைவர் என் துள்ளியதைப் போல் சினந்தார்

278 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

528 மறிக ரந்துதண் டேந்திய மறையவர் வெகுளப்
பொறிக லங்கிய உணர்வின ராய்முகம் புலர்ந்து
சிறிய என்பெரும் பிழைபொறுத் தருள்செய்வீர்
அடியேன்
அறிய வந்ததொன் றன்றென அடிபணிந்
தயர்வார்.

529 செயத்த கும்பணி செய்வன் இக் கோவணம் அன்றி
நயத்த குந்தன நல்லபட் டாடைகள் மணிகள்
உயர்த்த கோடிகொண்ட ருளும் என்றுடம்பினில்
அடங்காப்
பயத்தொ டங்குலைந் தடிமிசைப் பலமுறை
பணிந்தார்.

530: பணியும் அன்பரை நோக்கிஅப் பரம்பொரு
ளானார்
தணியும் உள்ளத்த ராயினார் போன்று நீர் தந்த
மணியும் பொன்னும்நல் ஆடையும் மற்றும்என்
செய்ய
அணியும் கோவணம் நேர்தர அமையும்
என்றருள:

531 மலர்ந்த சிந்தைய ராகிய வணிகரே றனைபார்
அவர்ந்த வெண்ணிறக் கோவணம் அதற்கு நேராக
இலங்கு பூந்துகில் கொள்வதற் கிசைந்தருள்
செய்யீர்
நலங்கொள் கோவணம் தருப்பரி சியா தென
நம்பர்.

532 உடுத்த கோவணம் ஒழியநாம் உங்கையில் தரநீர்
கெடுத்த தாகமுன் சொல்லும்அக் கிழி த்தகோ
வணநேர்
அடுத்த கோவணம் இது என்று தண்டினில்
அவிழா
எடுத்து மற்றிதன் எடையிடும் கோவணம் என்றார்.

528. மாணை ஒளித்து அதற்கு மாறாகத் தண்டை எடுத்து வந்த வேதியர் இவ்வாறு சினம் கொள்ள, “உணர் வெல்லாம் பொறி கலங்கியவராகி முகம் வாட்டம் அடைந்து, “சிறியவனான என் இந்தப் பெரும் பிழையைப் பொறுத் தருளுக! இது நான் அறியுமாறு நிகழ்ந்த செலயன்று!” என்று அடியை வணங்கித் தளர்வார்.

529. “தாங்கள் செய்யத் தகுந்த செயல் எனக் குறிப் பது எதுவோ அதைச் செய்வேன். இந்தக் கோவணமே அன்றி, விருப்பத்தக்க நல்ல பட்டாடைகள் மணிகள் என்ற இவற்றில் உயர்ந்தன பலவற்றைக் கொள்ளுங்கள்” என உடலில் அடங்காத அச்சத்துடன் அடியில் பல முறை விழுந்து வணங்கினார் அமர் நீதியார்.

530. அங்ஙனம் தம்மை வணங்கும் அடியாரை இறை வர் நோக்கி, உள்ளத்தில் சினம் தணிந்தார் போல் காட்டி. “நீவிர் அளிக்கும் மணியும் பொன்னும் நல்ல ஆடையும் பிறவும் எனக்கு என்ன பயனைச் செய்யும்? (அவற்றால், நான் செய்வது என்ன?) நான் உடுக்கும் கோவணத்துக்குச் சமமான கோவணத்தைத் தருவதே ‘பொருந்துவதாகும்’” என்று அருள் செய்ய,

531. அவர் கூறியதைக் கேட்டு மலர்ந்த உள்ளத்தை உடையவரான வணிகருள் ஏறு போன்ற அமர் நீதியார், “வெண்மை நிறம் கொண்ட தங்கள் கோவணத்துக்குப் பிரதி யாய் விளங்கும் பூந்துகில் கொள்வதற்கு இசையவில்லை. ஆனால் நன்மையுடைய கோவணம் தருகின்ற வகை யாது?” என்று வினவ, இறைவர்,

532. “நாம் உடுத்தியிருக்கும் கோவணம் தவிர, உம் கையில், நாம் தர, நீர் கெட்டுப் போக்கியதாய் முன்னே சொன்ன அந்தக் கிழிந்த கோவணத்துக்கு நிகராய்க் கூடிய கோவணம் இதுவாகும்” எனச் சொல்லித் தண்டின்மீது கட்டியிருந்ததை அவிழ்த்து எடுத்து, “இதற்குச் சமமான எடை கொண்ட கோவணத்தைத் தருவீராக!” என்று சொன்னார்.

280 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 533 நன்று சால என் றன்பரும் ஒருதுலை நாட்டக்
குன்ற வில்லியார் கோவணம் ஒருதட்டில் இட்டார்
நின்ற தொண்டருங் கையினில் நெய்தகோ
வணந்தட்டு
ஒன்றி லேஇட நிறைநிலா தொழிந்தமை கண்டார்.
- 534 நாடும் அன்பொடு நாயன்மார்க் களிக்கமுன் வைத்த
நீடு கோவணம் அடையநே ராகவொன்
றொன்றாக்
கோடு தட்டின்மீ திடஇடக் கொண்டெழுந் தது
கண்டு
ஆடு சேவடிச் கடியரும் அற்புதம் எய்தி.
- 535 உலகில் இல்லதோர் மாயை இக் கோவணம்
ஒன்றுக்கு
அகில் கோவணம் ஒத்தில என்றதி சயித்துப்
பலவும் மென்துகில் பட்டுடன் இட இட உயர
இலகு பூந்துகிற் பொதிகளை எடுத்துமேல்
இட்டார்.
- 536 முட்டில் அன்பர்தம் அன்பிடுந் தட்டுக்கு முதல்வர்
மட்டு நின்றதட் டருளொடும் தாழ்வுறும்
வழக்கால்
பட்டொ டுந்துகில் அநேககோ டிகளிடும் பத்தர்
தட்டு மேற்படத் தாழ்ந்தது கோவணத் தட்டு.
- 537 ஆவ தன்மைகண் டடியவர் அஞ்சிஅந் தணர்முன்
தூந் துந்துகில் வர்க்கநூல் வர்க்கமே முதலா
மானம் இல்வன குவிக்கவும் தட்டின்மட் டிதுவால்
ஏனை எந்தனம் இடப்பெற வேண்டும் என்
'நிறைஞ்'

13. அமர்ந்தி நாயனார் புராணம் □ 281

533. அன்பரான அமர்ந்தியார் 'மிகவும் நன்று' என்று ஒரு துலையை (தராசினை) நாட்ட, மலையை வில்லாகக் கொண்ட இறைவர் அந்தத் துலையின் ஒரு தட்டில் தம் கோவணத்தை வைத்தார். அங்கு நின்ற அமர்ந்தியாரும் தம் கையில் வைத்திருந்த நெய்ததான கோவணத்தைத் துலையின் மற்றத் தட்டில் இட, அஃது அக் கோவணத்துக்கு நேரான எடையாய் நில்லாததைக் கண்டார்.

534. பெருகிய அன்புடன் தாம் அடியார்களுக்கு அளிக்கும் பொருட்டு முன் வைத்திருந்த நீண்ட கோவணங்களை, முழுவதும் நேராகும் என்று ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் கோடு தட்டின் மீது (உயர்ந்து நிற்கும் தட்டின் மீது) வைக்க வைக்க, அது அவற்றைக் கொண்டு மேல் எழுந்தே நின்றது. அதைக் கண்டு அம்பலத்தில் ஆடும் இறைவரது திருவடிக்கு அடிமை செய்யும் நாயனாரும், 'இதுவென்ன?' என்று அதிசயம் அடைந்து,

535. "இந்த உலகத்தில் இவ்வாக மாயை இதுவாகும்! இந்த ஒரு கோவணத்துக்கு அளவில்லாத கோவணங்கள் நிகராவதில்லை!" என்று வியந்து, அதன் பின்பும், மென்மையான ஆடைகள், பட்டுக்கள் முதலான பலவற்றையும் இடவும், அடியாரின் அந்தத் தட்டு உயரவே நின்றது. அதனால் மேலும் பூந்துகில் மூட்டைகள் முதலானவற்றை எடுத்து அவற்றின்மீது இட்டார்.

536. முட்டு இல்லாத அன்பரின் அன்பை இடுகின்ற தட்டை நோக்க, இறைவரின் தட்டு மட்டும் அருளுடனே தாழும் என்ற வழக்கால், பட்டுக்களுடனே துறில்களும் பல கோடிகளாய் இடவும், நாயனாரின் தட்டு மேலாகவே நிற்க, மறையவரின் சோணம் இட்ட தட்டு மட்டும் தாழ்ந்தே நின்றது.

537. இவ்வாறு நிகழ்ந்ததைப் பார்த்து அடியவரான நாயனார் இறைவன் முன், "இத்தட்டிலே தூய நல்ல ஆடை வருக்கத்தையும், அவற்றின் காரணமான நூல் வருக்கங்களையும், இவை முகவன் அளவில்லாதவற்றை மேன்மேல் குவித்துடவும் தட்டின் அளவு இவ்வளவாய் நின்றது. இனி மற்ற என் செல்வங்களையும் அடியன் இத்தட்டில், இடத் தாங்கள் இசைய வேண்டும்" என்று வணங்க,

282 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 538 மங்கை பாகராம் மறையவர் மற்றதற் கிசைந்தே
இங்கு நாம்இனி வேறொன்று சொல்லுவ
தென்கொல்
அங்கு மற்றுங்கள் தனங்களி னாகிலும் இடுவீர்
எங்கள் கோவணம் நேர்நிற்க வேண்டுவ தென்றார்.
- 539 நல்ல பொன்னொடும் வெள்ளியும் நவமணித்
திரளும்
பல்ல கைத்திறத் துலோகமும் புணர்ச்சிகள் பலவும்
எல்லை யிப்பொருள் சுமந்தவர் இடஇடக்
கொண்டே
மல்கு தட்டுமீ தெழுந்தது வியந்தனர் மண்ணோர்.
- 540 தவநி றைந்தநான் மறைப்பொருள் நூல்களாற்
சமைந்த
சிவன்வி ரும்பிய கோவண மிடுஞ்செழுந் தட்டுக்கு
அவனி மேலமர் நீதியார் தனமெலாம் அன்றிப்
புவனம் யாவையும் நேர்நிலா என்பது புகழோ.
- 541 நிலைமை மற்றது நோக்கிய நிகரிலார் நேர்நின்று
உலைவில் பஃறன மொன்றொழி யாமை
உய்த்தொழிந்தேன்
தலைவ யானும்என் மனைவியும் சிறுவனும்
தகுமேல்
துலையில் ஏறிடப் பெறுவதுன் அருள் எனத்
தொழுதார்
- 542 பொச்ச மில்லடி மைத்திறம் புரிந்தவர் எதிர்நின்று
அச்ச முன்புற உரைத்தலும் அங்கணர் அருளால்
நிச்ச யித்தவர் நிலையினைத் துலையெனுஞ்
சலத்தால்
இச்ச முக்கினின் நேற்றுவார் ஏறுதற் கிசைந்தார்.

'13. அமர்நீதி நாயனார் புராணம் □ 283

538. உமையம்மையை ஒரு பாகத்தில் கொண்ட இறைவர் அவரது வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து "இங்கு நாம் இனி வேறு ஒன்று கூற என்ன உள்ளது? அங்கு மற்றுமுள்ள செல்வங்களில் உள்ளவற்றையாயினும் இடுக! எப்படியேனும் எங்கள் கோவணம் நேர் நிற்க வேண்டுவது ஒன்றுதான் நாம் விரும்புவதாகும்" என மொழிந்தார்.

539. நல்ல பொன்னுடன் வெள்ளியும் நவ மணித் தொகுதிகளும் மற்றும் பலவகை உலோக வகைச் சேர்க்கையால் ஆனவையும் ஆக அளவற்ற பொருள்களை அவர் சுமந்து வந்து அந்தத் தட்டில் இட இட அத்தட்டு அவற்றையெல்லாம் தன்னுள்கொண்டு நிறைவுடையதாயும் மேலேயே நின்றது. உலகத்தவர் அதைக் கண்டு வியப்புக்கொண்டனர்.

540. தவத்தால் நிறைந்த நான்மறையின் பொருள் நூல்களால் அமைந்து இறைவர் விரும்பியதாய்ச் செழும் தட்டில் இட்ட கோவணத்துக்கு இந்த ஒரு பூமியில் அமர்நீதியாரின் செல்வங்கள் மட்டுமே அல்லாது எல்லா உலகங்களும் நேர் நிற்க மாட்டா என்று கூறுவதும் அதற்கு ஒரு புகழாக அமையுமோ?

541. அந்த நிலைமையைப் பார்த்த நாயனார், மறைய வரான இறைவரின் முன்னம் நின்று, "அழியாத என்னிடம் இருந்த செல்வங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒன்று விடாமல் துலைத் தட்டில் முடிய வைத்தேன். தலைவரே! நானும் எனது மனைவியும் மகனும் தகுமானால், துலையில் இட ஏறப்பெறுவதற்கு உன் அருள் இருப்பதாக!" என்று கூறி வணங்கினார்.

542. குற்றம் அற்ற அடிமைத் தன்மையுடைய நாயனார் எதிரில் நின்று தம் முன்பு அச்சம் உற இவ்வாறு சொல்லவும் அங்கணரான மறையவர், அவரது நிலையை நிச்சயித்த, துலை என்ற காரணத்தால் இந்த வலகத் துன்பத்தினின்று கரை ஏற்றுபவராய், அவரும் அவருடைய மனைவியாரும் மகனும் துலையில் ஏறுதற்குச் சம்மதித்தார்.

284 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

543 மனம கிழ்ந்து அவர் மலர்க்கழல் சென்னியால்
வணங்கிப்
புனைம லர்க்குழல் மனைவியார் தம்மொடு
புதல்வன்
தனையு டன்கொடு தனித்துலை லென்கொண்டு
தகவால்
இலைய செய்கையில் ஏறுவார் கூறுவார் எடுத்து.

544 இழைத்த அன்பினில் இறைதிரு நீற்றுமெய் யடிமை
பிழைத்தி லோம்எனில் பெருந்துலை நேர்நிற்க
என்று
மழைத்த டம்பொழில் திருநல்லூர் இறைவரை
வணங்கித்
தழைத்த அஞ்செழுத் தோதினார் ஏறினார்
தட்டில்

545 மண்டு காதலின் மற்றவர் மகிழ்ந்துடன் ஏற
அண்டர் தம்பிரான் திருஅரைக் கோவணம் அதுவும்
கொண்ட அன்பினிற் குறைபடர் அடியவர் அடிமைத்
தொண்டும் ஒத்தலால் ஒத்துநேர் நின்றதத்
துலைதான்.

546 மதுவி எங்கிய தொண்டர்தம் பெருமையை
மண்ணே னார்
நுதிசெய் தெங்கனும் அநியை உறஎதிர்
தொழுதார்
கதிர்வி சும்பிடை கரந்திட நிரந்த கற் பகத்தின்
புதிய பூமழை இமையவர் மகிழ்வுடன் பொழிந்தார்.

547 அண்டர் பூமழை பொழியமற் றதனிடை ஒளித்த
முண்ட வேதியர் ஒருவழி யானமுதல் நல்லூர்ப்
பண்டு நாம்பயில் கோலமே விசும்பினிற் பாகங்
கொண்ட வேதையும் தாமுமாய்க் காட்சிமுன்
கொடுத்தார்.

13. அமர்ந்தி நாயனார் புராணம் □ 285

543. மனத்தில் மகிழ்ச்சி கொண்டு அவரது திருவடியைத் தலையால் வணங்கி, கட்டப்பட்ட மலர் சூடிய கூந்தலையுடைய மனைவி யாருடன் மகனையும் துலையில் இடுவதற்காக உடனே கொண்டு தகுதியால் இத்தகைய செயலிலே துணிந்து ஏறுகின்ற அடியார் எடுத்துச் சொல்பவராய்,

544. “மேற் கொண்ட அன்பால் இறைவரின் திருநீற்றிலே கொண்டு செலுத்திய அடிமைத் திறத்திலே இதுவரை நாங்கள் தவற வில்லை என்பது உண்மையானால் பெருந்துலையானது நேர் நிற்பதாகுக!” எனக் கூறி, மழையால் நிறைந்த நீர் நிலைகளும் சோலைகளும் சூழ்ந்த திருநல்லூரில் விளக்கம் பெறஎழுந்தருளியுள்ள இறைவரைத் துதித்துத் தழைத்த திரு ஐந்தெழுத்தை (பஞ்சாட்சரத்தை) விதிப்படி ஒதித் துலைத்தட்டில் ஏறினார்.

545. மிக்க அன்புடன் மற்றவர்கள் மகிழ்ந்து உடனே தட்டில் ஏறினர். ஏற, எல்லா அண்டத்தவர்க்கும் தலைவரான இறைவரின் திருவரையில் அணியும் கோவணமும், அவரிடம் கொண்ட அன்பினால் குறையாத அடியவரின் தொண்டும் ஒப்பானவை யாதலால் மேலும் கீழுமாய் நிற்பதின்றி ஒத்துத் துலை நேர் நின்றது.

546. அறிவால் விளக்கம் பெற்ற அடியாரின் பெருமையை இவ்வுலகத்தவர் யாவரும் துதித்து எங்கும் அதிசய உணர்ச்சி உண்டாகத் தொழுதார்கள். ஒளிக்கதிரையுடைய வான் உலகத்தினின்றும் அந்த வெளி மறைவு பெறும்படி நிரம்பிய புதிய இனிய கற்பகமலர்களை மழையெனத் தேவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் பொழிந்தனர்.

547. தேவர் பூமழை வானம் மறையப் பொழிய, அசுனிடையே ஒரு வழியால் ஒளித்தவரான திரிபுண்டரம் தரித்த இறைவர், முதன்மையான திருநல்லூரிலே, ஒரு பாகத்தில் வைத்த உமையம்மையாரும் தாமுமாய், அநாதி யாய்த் தாம் மேற்கொள்ளும் கோலத்தையே கொண்டு வானத்தில் முன்னர் நின்று காட்சியளித்தார்.

286 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

548 தொழுது போற்றிஅத் துலைமிசை நின்றுநேர்
துதிக்கும்
வழுவில் அன்பரும் மைந்தரும் மனைவியார் தாமும்
முழுதும் இன்னருள் பெற்றுத்தம் முன்தொழு
திருக்கும்
அழிவில் வான்பதங் கொடுத்தெழுந் தருளினார்
ஐயர்.

549 நாதர் தம்திரு வருளினால் நற்பெருந் துலையே
மீது கொண்டெழு விமானம தாகிமேற் செல்லக்
கோதில் அன்பரும் குடும்பமும் குறைவறக் கொடுத்த
ஆதி மூர்த்தியா ருடன்சிவ புரியினை அணைந்தார்.

அமர்நீதி நாயனார் புராணம் முற்றிற்று

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் துதி

550 மலர்மிசை அயனும் மாலும் காணுதற் கரிய
வள்ளல்
பலர்புகழ் வெண்ணெய் நல்லூர் ஆவணப் பழமை
காட்டி
உலகுய்ய ஆண்டு கொள்ளப் பெற்றவர் பாதம்
உன்னித்
தலைமிசை வைத்து வாழும் தலைமைநந் தலைமை
யாகும்.

தில்லை வாழ் அந்தணர் சருக்கம் முற்றிற்று

14. அமர்நீதி நாயனார் புராணம் □ 287

548. வணங்கி வாழ்த்திக் கொண்டு அத்துலையின் மீது நின்று துதிக்கும் குற்றம் இல்லாத அடியாரும் மகனும் மனைவியாரும், முற்றும் இனிய அருள் பெற்றுத் தம் முன்பு எக்காலமும் தொழுத வண்ணம் இருக்கின்றதான அழிவற்ற பெரிய சிவபதம் தந்த இறைவர் எழுந்தருளிச் சென்றார்.

549. சிவபெருமானின் திருவருளால் நல்ல பெரிய அந்தத் துலாக் கோலே அவர்களை மேலே கொண்டு எழுகின்ற விமானமாகி மேலே சொல்ல, குற்றம் அற்ற அன்பரான நாயனாரும், அவருடைய மகன் மனைவியாராகிய குடும்பத்தாரும் எஞ்ஞான்றும் குறைவற்ற அழிவற்ற வான் பதம் எய்திச் சிவமூர்த்தியாருடனே சிவலோகத்தை அடைந்தனர்.

அமர் நீதி நாயனார் புராணம் முற்றுப் பெற்றது.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் துதி

550. தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும் திருமாலும் காண்பதற்கு அரியவரான சிவபெருமான், பலரும் புகழும் திருவெண்ணெய் நல்லூரில், ஓலையினது பழைமையைக் காட்டி, உலகம் உய்ய ஆளப்பட்டவரான நம்பியாரூரின் திருவடிகளைத் தியானித்துத் தலையின் மீது வைத்து அதன் கீழ் வாழ்கின்ற தலைமையே நம் தலைமையாம்.

தில்லை வாழ் அந்தணர் சருக்கம் முற்றுப் பெற்றது.

288 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

3. இலை மலிந்த சருக்கம்

14. எறிபத்த நாயனார் புராணம்

551 மல்லநீர் ஞாலந் தன்னுள் மழவிடை யுடையான்
 அன்பர்க்கு
 ஒல்லைவந் துற்ற செய்கை உற்றிடத் துதவும்
 நீரார்
 எல்லையில் புகழின் மிக்க எறிபத்தர் பெருமை
 எம்மால்
 சொல்லலாம் படித்தன் றேனும் ஆசையால்
 சொல்ல லுற்றாம்.

552 பொன்மலைப் புலிவென் றோங்கப் புதுமலை
 இடித்துப் போற்றும்
 அந்நெறி வழியே யாக அயல்வழி அடைத்த
 சோழன்
 மன்னிய அநபா யன்சீர் மரபின் மாநகர மாகும்
 தொன்னெடுங் கருவூர் என்னுஞ் சுடர்மணி வீதி
 முதூர்.

553 மாமதில் மஞ்ச சூழும் மாளிகை நிரைவிண்
 சூழும்
 தூமணி வாயில் சூழும் சோலையில் வாசஞ்
 சூழும்
 தேமலர் அளகஞ் சூழும் சிலமதி தெருவிற் சூழும்
 தாமதிந் தமரர் சூழும் சதமகன் நகரம் தாழ்.

3. இலை மலிந்த சருக்கம்

இச்சருக்கத்தில் எறிபத்த நாயனார் புராணம், ஏனாதி நாத நாயனார் புராணம், கண்ணப்ப நாயனார் புராணம், குங்கிலியக்கலய நாயனார் புராணம், மானக்கஞ்சாற நாயனார் புராணம், அரிவாட்டாய நாயனார் புராணம், ஆனாய நாயனார் புராணம் என்ற ஆறு நாயன்மார்களின் வரலாறு கூறப்படுகிறது.

14, எறிபத்த நாயனார் புராணம்

அடியவர்க்கு உண்டாகும் இடரைப் பரசு எறிந்து தீர்க்கும் வகையினால் இறைவனிடம் பத்தி செய்தவர். ஆதலால் இப்பெயர் பெற்றார்.

551. செழுமையான நீர் குழந்த இம்மண்ணுலகத்தில், இளமையுடைய எருதினை ஊர்தியாய்க் கொண்ட சிவ பெருமானின் அடியார்களுக்கு இடையூறானது உண்டான போது, விரைவாய் வந்து அந்த இடையூற்றைப் போக்குதற் குரிய செயலைச் செய்யும் தன்மையுடையவராகிய, எல்லை இல்லாத புகழ் மிக்க எறிபத்த நாயனாரின் பெருமை எம் சொல்லில் அடங்குகின்ற தன்மையுடையது அன்று. எனினும் ஆசை பற்றிச் சொல்லத் தொடங்குகின்றேன்.

552. பழமையான நெடிய 'கருவூர்' என்று பேசப்படுகின்ற ஒளியும் அழகும் உடைய வீதிகளுடன் கூடிய பழமையான ஊர், வெற்றியின் அடையாளமாய் இமயமலையின் உச்சியில் புலிச்சின்னக் கொடியானது ஒங்கி விளங்க, அந்த மலையை இடித்துக் காவல் பொருந்துமாறு உண்டாக்கப் பட்ட புதிய வழியே வழியாய் விளங்க, மற்ற வழிகளை அடைத்துவிட்ட கரிகால் சோழன் முதல் அநபாயச் சோழன் வரை சிறப்பில் நிலை பெற்ற முடிமன்னரின் வழி வரும் தலைநகரங்களில் ஒன்றாகும்.

553. தேவர்கள் குழுவிய இந்திரனின் நகரமும் தாமும் படியாய், அந்தக் கருவூர் நகரத்தில் பெரிய மதில்களால் சூழப் பெற்ற மேகங்கள் பொருந்தியிருக்கும்; மாளிகைகள் வானத்தில் வரிசையாய் ஒங்கி விளங்கும்; தூய்மையான மணிகள் வாயில்களில் பொருந்தியிருக்கும்; பூஞ்சோலைகளில் மலர்களின் மணம் கமழும்; தேன் பூக்களைக் கூந்தலில் சூழ அணிந்திருந்த சந்திரன் போன்ற முகத்தையுடைய பெண்கள் சிலர் தெருவில் சூழ்ந்திருப்பர்.

290 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

554 கடகரி துறையிலாடும் களிமயில் புறவி லாடும்
அடர்மணி அரங்கி லாடும் அரிவையர் குழல்வண்
டாடும்
படரொளி மறுகி லாடும் பயில்கொடி கதிர்மீ
தாடும்
தடநெடும் புனிகொண் டாடும் தனிநகர் வளமை
ஈதால்.

555 மன்னிய சிறப்பின் மிக்க வளநகர் அதனில்
மல்கும்
பொன்னியல் புரிசை சூழ்ந்து சுரர்களும் போற்றும்
பொற்பால்
துன்னிய அன்பின் மிக்க தொண்டர்தம் சிந்தை
நீங்கா
அந்நிலை அரனார் வாழ்வது ஆனிலை என்னும்
கோயில்.

556 பொருட்டிரு மறைகடந்த புனிதரை இனிதக்
கோயில்
மருட்டுறை மாற்றும் ஆற்றால் வழிபடும் தொழில
ராகி
இருட்கடு ஒடுங்கு கண்டத் திறையவர்க் குரிமை
பூண்டார்க்கு
அருட்பெருந் தொண்டு செய்வார் அவர்எறி பத்த
ராவார்.

557 மழைவளர் உலகில் எங்கும் மன்னிய சைவம் ஒங்க
அழலவிர் சடையான் அன்பர்க் கடாதன அடுத்த
போது
முழையரி என்னத் தோன்றி முரண்கெட எறிந்து
தீர்க்கும்
பழமறை பரசும் தூய பரசுமுன் எடுக்கப்
பெற்றார்.

554. மதத்தையுடைய யானைகள் நீர்த்துறைகளில் விளையாடும். களிப்பையுடைய மயில்கள் காட்டில் ஆடும். அடர்ந்து பதித்த மணிகள் பொருந்திய ஆடல் அரங்குகளில் ஆடும் பெண்களின் கூந்தலின் மேல் வண்டுகள் மொய்க்கும். படர்ந்த ஒளியுடைய வீதிகளில் ஆடும் மிகுந்த கொடிகள் சூரிய சந்திரர் மீது போய்ப் பொருந்தும். அகன்ற நெடிய உலகம் கொண்டாடும். ஒப்பில்லாத நகரத்தின் வளமை இதுவாகும்.

555. நிலையான சிறப்பினால் மிகுந்த வளம் கொண்ட அந்தக் கருவூர் நகரத்தில் வானவர்களும் வாழ்த்தும் சிறப்புடன் மிக்க பொன் வேலைப் பாட்டால் ஆன மதிலால் சூழப்பட்டு, உழைப்புடைய அன்பால் மிக்க தொண்டர்கள் உள்ளத்தினின்று நீங்காதிருக்கும் அந்நிலை போல, அரனார் நிலை பெற்று வாழ்கின்ற 'திருவானிலை' என்ற கோயில் சிறந்து விளங்கியது.

556. உண்மைப் பொருளைத் தருகின்ற வேதங்களையும், கடந்து நின்ற தூயவரான சிவபெருமானை இனிதாய் அக் கோயிலில், மருளான பிறவிப் பகையைப் போக்கும் நெறியால் வணங்குபவராய், இருள் போன்ற விடமானது ஒடுங்கிப் பொருந்திய கழுத்தினையுடைய சிவபெருமானுக்கு உரிமையான அடிமை மேற்கொண்டு ஒழுகுகின்ற அடியார்கள்ளுக்கு, அவனது அருள் வழியே நிற்கும் பெரிய தொண்டு செய்பவர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் 'எறி பத்தர்' என்று உரைப்பர்.

557. மழையினால் வளர்கின்ற இவ்வுலகத்தில் எங்கும் நிலைபெற்ற சைவமானது ஒங்கும்படியாக, தீப்போன்ற நிறம் கொண்ட சடையையுடைவனின் அடியார்களுக்கு உண்டாகத் தகாத இடர்கள் உண்டான காலத்தில், தன்குகையை விட்டுக் கிளம்பிப் பாயும் சிங்கம் போல், விரைவாகத் தோன்றி, அந்த முரண்பட்ட வன்மை கெடும்படி எறிந்து (அந்த இடரைப்) போக்கும் படைக்கலமான பழைய மறைகளால் போற்றப்பட்ட மழு என்ற படைக்கலத்தை எப்போதும் அந்த எறிபத்தர் ஏந்துபவராக இருந்து வந்தார்.

292 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 558 அண்ணலார் நிகழும் நாளில் ஆனிலை அடிக
ளார்க்குத்
திண்ணிய அன்பு கூர்ந்த சிவகாமி யாண்டார்
என்னும்
புண்ணிய முனிவ னார்தாம் பூப்பறித் தலங்கல்
சாத்தி
உண்ணிறை காத லோடும் ஒழுருவார் ஒருநாள்
முன்போல்.
- 559 வைகறை உணர்ந்து போந்து புனல்முழ்கி வாயும்
கட்டி
மொய்ப்மலர் நெருங்கு வாச நந்தன வனத்து
முன்னிக்
கையினில் தெரிந்து நல்ல கமழ்முகை அவரும்
வேலைத்
தெய்வநா யகர்க்குச் சாத்தும் திருப்பள்ளித் தாமம்
கொய்து.
- 560 கோலப்பூங் கூடை தன்னை நிறைத்தனர் கொண்டு
நெஞ்சில்
வாலிய நேசங் கொண்டு மலர்க்கையில் தண்டுங்
கொண்டங்கு
ஆலய மதனை நோக்கி அங்கணர்க் கமைத்துச்
சாத்தும்
காலைவந் துதவ வேண்டிக் கடிதினில் வாரா
நின்றார்.
- 561 மற்றவர் அணைய இப்பால் வளநகர் அதனில்
மன்னும்
கொற்றவர் வளவர் தங்கள் குலப்புகழ்ச் சோழ
னார்தம்
பற்றலர் முனைகள் சாய்க்கும் பட்டவர்த் தனமாம்
பண்பு
பெற்றவெங் களிற் கோலம் பெருகுமா நவமி
முன்னாள்.

14. எறிபத்த நாயனார் புராணம் □ 293

558. அங்ஙனம் எறிபத்தர் ஒழுகி வந்த காலத்தில், திருவானிலை ஒன்ற கோயிலில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானுக்குத் திண்மையான அன்பையுடைய 'சிவகாமி' ஆண்டார்' என்னும் புண்ணிய முனிவர், தாம் விதிப்படி மலர்களைக் கொய்து மாலையாய்க் கட்டிச் சாத்தி உள்ளத்துள் நிறைந்த ஆசையுடன் ஒழுகி வந்தார். அவ்வாறு அவர் ஒழுகி வந்த காலத்தில் ஒருநாள்,

559. அவர், விடியற்காலத்தில் உறக்கத்தினின்றும் உணர்ந்து எழுந்து, வெளியே சென்று, நீரில் ஆடி, வாயையும் கட்டிக்கொண்டு, கொத்துக்களாக மலர்கள் நிறைந்த மணம் கமழும் பூஞ்சோலைக்குள் சென்று, பழகிய கையினால் தெரிந்து கொண்டு, நல்ல மணம் கொண்ட, அன்று மலர்கின்ற தன்மையுடைய அரும்புகளைச் சமயம் அறிந்து, அவற்றில் சிவபெருமானுக்குச் சாத்தும் திருப்பள்ளி மாலைகளைக் கொய்து,

560. தம் அழகிய மலர்க்கூடையை நிறைத்துக் கொண்டு, உள்ளத்தில் தூய்மையான அன்பு கொண்டு, அழகிய கையில் தண்டும் எடுத்துக் கொண்டு, அங்குள்ள திருக்கோயிலை நோக்கி, இறைவனுக்கு மாலை கட்டிச் சாத்தும் காலையில் வந்து உதவுவதற்காக விரைவாக வரலானார்.

561. சிவகாமி ஆண்டார் இவ்வாறு வரவும், வளமையுடைய அந்தக் கருவூர் நகரில் நிலைபெற்ற மன்னரான அந் பாயசோழன் குல வழியில் தோன்றிய 'புகழ்ச் சோழநாய'னாரின் பகைவரின் போர் முனைகளை வெல்லும் 'பட்டவர்த்தனம்' என்ற பெயர் கொண்ட யானை அலங்காரம் மிக்க நவமியின் முன் நாளில்,

294 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 562 மங்கல விழவு கொண்டு வருநதித் துறைநீ ராடிப்
பொங்கிய களிப்பி னோடும் பொழிமதஞ் சொரிய
நின்றார்
எங்கனும் இரியல் போக எதிர்பரிக் காரர் ஓடத்
துங்கமால் வரை போல்தோன்றித் துண்ணென
அணைந்த தஸ்றே.
- 563 வென்றிமால் யானை தன்னை மேல்கொண்ட
பாகரோடும்
சென்றொரு தெருவின் முட்டிச் சிவகாமியார்முன்
செல்ல
வன்றினித் தண்டில் தூங்கும் மலர்கொள்பூக்
கூடை தன்னைப்
பின்றொடர்ந் தோடிச் சென்று பிடித்து முன்
பறித்துச் சிந்த.
- 564 மேல்கொண்ட பாகர் கண்டு விசைகொண்ட களிறு
சண்டக்
கால்கொண்டு போவார் போலக் கடிதுகொண்
டகலப் போக
நூல்கொண்ட மார்பின் தொண்டர் நோக்கினர்
பதைத்துப் பொங்கி
மால்கொண்ட களிற்றின் பின்பு தண்டுகொண்
டடிக்க வந்தார்.
- 565 அப்பொழு தணைய வொட்டா தடற்களி றகன்று
போக
மெய்ப்பெருந் தொண்டர் மூப்பால் விரைந்துபின்
செல்ல மாட்டார்
தப்பினர் விழுந்து கையால் தரையடித் தெழுந்து
நின்று
செப்பருந் துயரம் நீடிச் செயிர்த்துமுன் சிவதா
என்பார்.

562. மங்கலமான திருவிழா அணியை மேற்கொண்ட தாய், அந்த நகரத்தில் ஓடி வருகின்ற ஆம்பிராவதி ஆற்றில் நீராடி, மிக்க களிப்புடனே பொழியும் மதநீர் ஒழுகவும் அங்கங்கே நிற்பவர் அஞ்சி ஓடவும், சிறந்த பெரிய மலை போல் தோன்றி, அச்சம் தரத்தக்க வகையில் வந்தது.

563. வெற்றியுடைய அந்த யானை தன்மீது ஏறியிருந்த பாகர்களோடும் சென்று ஒரு தெருவிலே முட்டி அங்குச் சிவகாமி ஆண்டார் முன் சென்று கொண்டிருக்க, அவரைப் பின்னால் தொடர்ந்து போய், அவர் தாங்கிச் சுமந்து சென்ற வலிய ஒப்பில்லாத தண்டில் தொங்கிய பூக்கூடையை முன் பறித்துச் (சிந்தியது) சிந்த,

564. அக்களிற்றின் மேல் அமர்ந்திருந்த பாகர் அந்தக் களிற்றின் செயலைக் கண்டு, அதனை ஊழிக் காற்றைக் கொண்டு செல்பவரைப் போல் விரைவாக அகன்று போயினர். போகவும், முந்நூல் அணிந்த மார்பையுடைய சிவகாமி ஆண்டார், அந்த யானையின் செயலைப் பார்த்துப் பதைத்துச் சினத்தால் பொங்கி, மதமுடைய அந்த யானையின் பின்னால் அதனைத் தண்டால் அடிக்க வந்தனர்.

565. அப்போது வலிய அந்த யானை அச்சிவகாமி ஆண்டார் தன்னை நெருங்க இயலாதபடி அகன்று போய் விட்டது. உண்மைத் தன்மையுடைய சிவகாமியாண்டார் முதுமையால் விரைவாகத் தொடர்ந்து செல்ல முடியாதவர் ஆனார். ஆகி, அதைப் போக விட்டார். கீழே விழுந்து, கைகளால் தரையில் அடித்து மோதிப் பின்னர் எழுந்து நின்று சொல்ல இயலாத துன்பம் மிகப் பெற்றுச் சினந்து முன்னே 'சிவதா' என்று சொல்பவரானார்.

(சிவதா— இறைவனை எண்ணி ஓலமிடும் சொல்.)

296 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 566 கனியா னையின்சர் உரியாய் சிவதா
எனியார் வலியாம் இறைவா சிவதா
அனியார் அடியார் அறிவே சிவதா
தெனியார் அமுதே சிவதா சிவதா!
- 567 ஆறும் மதியும் அணியுஞ் சடைமேல்
ஏறும் மலரைக் கரிசிந் துவதே
வேறுள் நினைவார் புரம்பெந் தவியச்
சீறுஞ் சிலையாய் சிவதா சிவதா!
- 568 தஞ்சே சரணம் புகுதுந் தமியோர்
நெஞ்சேய் துயரங் கெடநேர் தொடரும்
மஞ்சே எனவீழ் மறவிக் கிறைநீள்
செஞ்சே வடிவாய் சிவதா சிவதா!
- 569 நெடியோன் அறியா நெடியார் அறியும்
படியால் அடிமைப் பணிசெய் தொழுகும்
அடியார் கனிலியான் ஆரா அணைவாய்
முடியா முதலாய் எனவே மொழிய.
- 570 என்றவ ருரைத்த மாற்றம் எறிபத்தர் எதிரே
வாரா
நின்றவர்கேளா மூனும் நெருப்புயிர்த் தழன்று
பொங்கி
மன்றவர் அடியார்க் கென்றும் வழிப்பகை களிநே
யன்றோ
கொன்றது வீழ்ப்பன் என்று கொலைமழு எடுத்து
வந்தார்.
- 571 வந்தவர் அழைத்த தொண்டர் தமைக்கண்டு
வணங்கி உம்மை
இந்தவல் இடும்பை செய்த யானைஎங் குற்றது
என்ன
எந்தையார் சாத்தும் பூவை என்கையிற் பறித்து
மண்மேல்
சிந்திமுன் பிழைத்துப் போகா நின்றதித் தெருவே
என்றார்.

14. எறிபத்த நாயனார் புராணம் □ 297

566. “மதம் உடைய யானையை உரித்து அதன் தோலைப் போர்த்திக் கொண்டவரே, சிவதா! எளியவரைக் காக்கின்ற வன்மையுடையவரே! அன்புடைய அடியவரின் அறிவாய் விளங்குபவரே! சிவதா! தன்னைத் தெளிபவர்க்கு அமுதமாக விளங்குபவரே, சிவதா!

567. கங்கையாற்றையும் பிறைமதியையும் அணியும் சடை முடிமீது அணியப்படுகின்ற மலரை யானை சிந்துவது தருமோ? மாறுபட்ட எண்ணத்தை மனத்தினுள் எண்ணும் அசுரனின் புரங்கள் வெந்து சாம்பலாகும்படி சினந்த வில்லை ஏந்தியவரே, சிவதா, சிவதா!

568. அடைக்கலமாக, உம் அடியை அடைவோரான மார்க்கண்டேயரின் மனத்தில் உண்டான துன்பம் அழியத் திருவுள்ளம் கொண்டு, அவரைத் தொடர்ந்து வந்த கரிய மேகம் போன்ற காலனுக்குச் சிறிதே நீண்ட செம்மை யான திருவடியினை உடையவரே! சிவதா! சிவதா!

569. முடிவில்லாத முதல்வரே! திருமாலும் அறிய மாட்டாத சிவ நெறியிலே நின்றவராகித் தாம் அறிந்த வகையால் அடிமைத் தன்மையில் நின்று பணி செய்து ஒழுகுகின்ற அடியார் கூட்டத்திலே என்னை யார் என்று கருதி அணைவீர்?” என்று சிவகாமி ஆண்டார் சொல்லவே,

570. இவ்வாறு சிவகாமி ஆண்டார் கூறியவற்றை எதிரே வந்து கொண்டிருந்த எறிபத்த நாயனார் கேட்டு, மூளும் தீயைப்போல் பெருமூச்சுவிட்டுச் சினத்தால் பொங்கி, “மன்றில் ஆடும் நடராசப் பெருமானின் அடியார்களுக்கு என்றும் யானை வழிப்பகையன்றோ? நான் அதைக் கொண்டு வீழ்த்துவேன்,” என்று தம் கொலைத் தன்மை கொண்ட மழுவை எடுத்துக் கொண்டு வந்தார்.

571. அங்ஙனம் வந்த எறிபத்த நாயனார் சிவபெருமானை நோக்கிச் ‘சிவதா’ என்று அழைத்த தொண்டரான சிவகாமி ஆண்டாரைப் பார்த்து வணங்கி, “உமக்கு இத் தகைய வலிய துன்பம் செய்த யானை எங்குச் சென்றது?” என்று வினவ, அச்சிவகாமியாண்டார், “எம் பெருமான் அணையும் பூவை என் கையிலிருந்து பறித்துத் தரையில் சிந்தி முன்பு தப்பிப் பிழைத்து இத்தெருவழியே சென்றது,” என இயம்பினார்.

298 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

572 இங்கது பிழைப்ப தெங்கே இனி என எரிவாய்
சிந்தும்
அங்கையின் மழுவும் தாமும் அனலும்வெங்காலும்
என்னப்
பொங்கிய விசையிற் சென்று பொருகரி தொடர்ந்து
பற்றும்
செங்கண்வாள் அரியிற் கூடிக் கிடைத்தனர் சீற்ற
மிக்கார்.

573 கண்டவர் இதுமுன்பு அண்ணல் உரித்த அக்களிறே
போலும்
அண்டரும் மண்ணு னோரும் தடுக்கினும்
அடர்த்துச் சிந்தத்
துண்டித்துக் கொல்வேன் என்று சுடர்மழு வலத்தில்
வீசிக்
கொண்டெழுந் தார்த்துச் சென்று காலினார்
குலுங்கப் பாய்ந்தார்.

574 பாய்தலும் மிசைகொண் டுய்க்கும் பாகரைக்
கொண்டு சீறிக்
காய்தழல் உமிழ்கண் வேழம் திரிந்துமேற் கதுவ
அச்சம்
தாய்தலை அன்பின் முன்பு நிற்குமே தகைந்து
பாய்ந்து
தோய்தனித் தடக்கை வீழ மழுவினால்
துணித்தார் தொண்டர்.

575 கையினைத் துணித்தபோது கடலெனக் கதறி
வீழ்ந்து
மைவரை அனைய வேழம் புரண்டிட மருங்கு வந்த
வெய்யகோல் பாகர் மூவர் மிசைகொண்டார்
இருவராக
ஐவரைக் கொன்று நின்றார் அருவரை அனைய
தோளார்.

14. எறிபத்த நாயனார் புராணம் □ 299

572. எறிபத்தர், “இங்கு இந்த யானை இனிப்பிழைப் பது எங்கே?” என்று சொல்லி, உடனே, தீயினை வாயில் சிந்துவதாய் உள்ளங்கையில் ஏந்திய மழுவும் தாமுமாகத் தீயும் காற்றும் கூடியதைப் போல், மிக்க விரைவாகச் சென்று, போர் செய்யும் ஆண் யானையைத் தொடர்ந்து பற்றுகின்ற சிவந்த கண்ணையுடைய கொடிய சிங்கம் போல் சினம் மிக்க வராய் அந்த யானையை நெருங்கினார்.

573. நெருங்கி அந்த யானையைப் பார்த்து, “இது முன்காலத்தில் சிவபெருமான் உரித்த அந்த யானையைப் போன்றதேயாகும். தேவரும் இவ்வுலகத்தவரும் தடுத்தாலும் பொருட்படுத்தாது எதிர்த்துச் சென்று சிந்தி விழும்படி துண்டித்துக் கொல்வேன்” என்று ஒளியுடைய மழு என்ற படைக்கலத்தை வலக்கையால் வீசி, மேல் எழுந்து ஆரவாரம் செய்து கொண்டு காலினால் குலுங்கப் பாய்ந்தார்.

574. எறிபத்தர் அவ்வாறு பாய்ந்தவுடன், தன்மேல் இருந்து செலுத்தும் பாகரைச் சீறுகின்ற நெருப்பை உமிழ் கின்றபடி சிவந்த கண்ணையுடைய அந்த யானை திரிந்து இவர் மீது பாய்ந்து தாவினது. அதனை மறித்து எறிபத்தர் பாய்ந்து, அதன் ஒப்பில்லாத நீண்ட பெரிய துதிக்கை விழும் படி மழுவினால் துண்டாக்கினார். அச்சமானது தாயினது சிறந்த அன்பின் முன் எதிர்த்து நிற்க வல்லதோ?

575. எறிபத்தர் அந்த யானையின் துதிக்கையைத் துண்டித்த போது, அந்தக் கரிய மலை போன்ற யானை கடல் போலக் கதறிக் கீழே விழுந்து புரண்டது. அதன் பக் கத்தில் வந்த கொடிய குத்துக் கோற்பாகர் மூவரும் யானை மீதிருந்து செலுத்திய பாகர் இருவரும் என்னும் ஐவரையும் அரிய மலைபோன்ற தோள்களையுடைய எறிபத்த நாயனார் கொன்றுவிட்டு நின்றார்.

300 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 576 வெட்டுண்டு பட்டு வீழ்ந்தார் ஒழியமற் றுள்ளார்
மட்டவீழ் தொங்கல் மன்னன் வாயிற்கா வலரை ஓடி
பட்டவர்த் தனமும் பட்டுப் பாகரும் பட்டார் நோக்கிப்
மூட்டநீர் கடிது புக்கு முதல்வனுக் குரையும் என்று
என்றார்.
- 577 மற்றவர் மொழிந்த மாற்றம் மணிக்கடை
காப்போர் கேளாக் கொற்றவன் தன்பால் எய்திக் குரைகழல் பணிந்து
பற்றலர் இலாதாய் நின்பொற் பட்டமால் யானை போற்றிப்
செற்றனர் சிலராம் என்று செப்பினார் பாகர் வீழ்ச்
என்றார்.
- 578 வளவனும் கேட்ட போதில் மாறின்றி மண்காக்
கிளர்மணித் தோள்அ லங்கல் சுரும்பினங் கிளர்ந்து
அளவில் சீற்றத்தினாலே யார்செய்தார் பொங்க
இளஅரி ஏறு போல எழில்மணி வாயில் நீங்க. கேளான்
- 579 தந்திரத் தலைவர் தாமும் தலைவன்றன் நிலைமை
கண்டு வந்துறச் சேனை தன்னை வல்விரைந் தெழுமுன்
அந்தரத் தகல மெல்லாம் அணிதுகிற் பதாகை சாற்ற
எந்திரத் தேரும் மாவும் இடைஇடை களிறுமாகி. தூர்ப்ப
- 580 வில்லொடு வேல்வாள் தண்டு பிண்டிபா லங்கள்
வல்லெழு முசலம் நேமி மழுக்கழுக் கடைமுன்னான மிக்க
பல்படைக் கலன்கள் பற்றிப் பைங்கழல் வரிந்த வன்கண்
எல்லையில் படைஞர் கொட்புற் றெழுந்தனர்
எங்கும் எங்கும்.

14. எறிபத்த நாயனார் புராணம் □ 301

576. எறிபத்தர் வெட்டியதால் இறந்து வீழ்ந்த பாகர்கள் தவிர, மற்றவர் ஒடிச் சென்று மணம் கமழும் மாலையைச் சூடிய மன்னரின் அரண்மனை வாயிற் காவலரை நோக்கி 'சிலரால் பட்டவர்த்தன யானையும் இறந்தது. சில பாகரும் இறந்து பட்டனர்' என்று நீவிர் விரைவிற சென்று மன்னருக்குக் கூறுங்கள்" என்று இயம்பினர்.

577. அவர்கள் கூறியதை மணிகட்டிய வாயிலைக் காப்பவர் கேட்டு மன்னரிடம் சென்று, அவனது கழல் அணிந்த அடிகளை வணங்கி நின்று, "பகைவர் இல்லாதவரே! உம் பொற்பட்டத்து யானை விழும்படி சிலர் கொன்றார்களாம் எனப் பாகர் உரைத்தனர்" என மொழிந்தார்.

578. சோழ மன்னரும் பாகர்கள் கூறியதைக் கேட்டு, எதிர் எவரும் இல்லாது உலகத்தைக் காக்கின்ற கிளர்ச்சியுடைய மணிகள் அணிந்த தோள்களில் உள்ள மாலையில் மொய்த்த வண்டுகள் ஆரவாரம் செய்து எழும்படி உண்டான அளவற்ற பெருஞ் சினத்தால் "இதனைச் செய்தவர் யார்?" என்றும் வினவாது, மணி பொருந்திய வாயிலை இளஞ் சிங்கம் போல் நீங்கி வர,

579. தந்திரத்தலைவரான அமைச்சர்களும் தம் மன்னரின் நிலைமையைக் கண்டு வந்து, 'படையை மிக விரைவாக எழுந்து வருமாறு, பறை சாற்றி, அழகான துகில் கொடிகள் வானம் எல்லாம் தூர்த்து நிறைய, எந்திரத் தேர்களும் குதிரைகளும் இடையிடையே யானைகளுமாகி,

580. வில்லொடும் வேலும் வாளும், தண்டும், பிண்டி பாலங்களும், வன்மையான இருப்புலக்கையும், சக்கரங்களும், மழுவும், சூலமும் முதலான பற்பல படைக்கலங்களைக் கைக் கொண்டவராய், அழகான வீரக்கழல் அணிந்த வரிந்து கச்சுக் கட்டிய வன்கண்மையுடைய அளவில்வாத படைவீரர்கள் சுழன்று குதித்து எங்கும் எழுந்தனர்.

302 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 581 சங்கொடு தாரை காளம் தழங்கொலி முழங்கு
பேரி
வெங்குரல் பம்பை கண்டை வியந்துடி திமிலை
தட்டி
பொங்கொலிச் சின்னம் எல்லாம் பொருபடை
மிடைந்த பொற்பின்
மங்குல்வான் கிளர்ச்சி நாண மருங்கெழுந் தியம்பி
மல்க.
- 582 தூரியத் துவைப்பும் முட்டுஞ் சுடர்ப்படை ஒலியும்
மாவின்
தார்மணி இசைப்பும் வேழ முழக்கமும் துடந்
தேர்ச் சீரும்
வீரர்தஞ் செருக்கின் ஆர்ப்பும் மிக்கெழுந்
தொன்றாம் எல்லைக்
காருடன் கடைநாட் பொங்குங் கடலெனக்
கலித்த அன்றே.
- 583 பண்ணுறும் உறுப்பு நான்கில் பரந்தெழு சேனை
யெல்லாம்
மண்ணிடை இறுகால் மேன்மேல் வந்தெழுந்
ததுபோல் தோன்றத்
தண்ணளிக் கவிகை மன்னன் தானைபின் தொடரத்
தானோர்
அண்ணலம் புரவி மேற்கொண்டரசமா வீதி
சென்றான்.
- 584 கடுவிசை முடுகிப் போகிக் களிற்றொடும் பாகர்
வீழ்ந்த
படுகளம் குறுகச் சென்றான் பகைப்புலத்தவரைக்
காணான்
விடுசுடர் மழுவொன் றேந்தி வேறிரு தடக்கைத்
தாய்.
அடுகளி நென்ன நின்ற அன்பரை முன்பு
கண்டான்.

14. எறிபத்த நாயனார் புராணம் □ 303

581. சங்கும், தாரையும், காளமும், மிக்க ஒலி செய்யும் பேரியும், கொடிய குரலையுடைய பம்பையும் கண்டையும் பெருந்துடியும், திமிலையும், தட்டியும், முதலான மிக்க ஒலி செய்யும் வாத்தியங்கள் எல்லாம் கூடிய இவ்வகையில் போர்ப்படைகள் மிக்கு நெருங்கிய சிறப்பால், மேகங்கள் நிரம்பிய வானத்தின் கிளர்ச்சியும் கீழாகுமாறு பக்கங்களில் எழுந்து ஒலித்து நிறைய, (கண்டை—ஒருவகைப் பறை)

382. வாத்தியங்களின் ஓசையும், தாக்குகின்ற ஒளியுடைய படைக்கலங்களின் ஒளியும், குதிரைகளின் கழுத்தின் கட்டப்பட்ட மணிகளின் ஒலியும், யானைகளின் ஒலியும், பெரிய தேர்களின் ஆரவார ஒலியும், படை வீரர்களின் ஒலியும் மிகவும் அதிகமாகக் கிளம்பி எழுந்து ஒன்றாகக் கூடிய பேர்து, யுக முடிவில் ஊழிப் பெருமேக ஒலியுடன் பொங்கும் கடலைப் போன்று ஒலிகள் பெருகின.

583. வகைப்படுத்தப்பட்ட நால்வகைப் படையுறுப்பு களால் பரவி எழுந்த படைகள் எல்லாம், உலகத்தை அழிக்கும் ஊழிக் காற்று மேல் மேல் வந்து எழுந்தது போல் தோன்ற, அங்ஙனம் எழுந்த படை தன்னைப் பின் தொடர்ந்துவர, தான் ஒரு பெருமையுடைய குதிரைமீது ஏறிக் குளிர்ந்த கருணை பொருந்திய கொற்றக் குடையை யுடைய சோழ மன்னன் அரச மாவீதியில் சென்றான்.

584. மன்னன், படை யுடன் வர, மிக்க விரைவாகச் சென்று யானையுடன் பாகர்கள் இறந்த இடத்தை நெருங்கியடைந்தனன். அங்கே பகைவர் ஒருவரையும் அவன் காணவில்லை. ஒளி வீசும் மழு என்ற ஒரு படைக்கலத்தை ஏந்தி வேறு இரண்டு பெருங் கைகளையுடையதாய் அழிக்கும் யானை போன்று நின்ற அடியாரான எறிபத்தரைத் தன் முன் கண்டான்.

304 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 585 பொன்றவழ் அருவிக் குன்றம் எனப்புரள்
கனிற்றின் முன்பு
நின்றவர் மன்றுள் என்றும் நிருத்தமே பயிலும்
வெள்ளிக்
குன்றவர் அடியா ரானார் கொன்றவர் இவரென்
தோரான்
வென்றவ ரியாவர் என்றான் வெடிபட முழங்குஞ்
சொல்லான்.
- 586 அரசன்ஆங் கருளிச் செய்ய அருகுசென் றணைந்து
பாகர்
விரைசெய்தார் மாலை யோய் நின் விறற்களிற்
தெதிரே நிற்கும்
திரை செய்நீர் உலகின் மன்னர் யாருளார் தீங்கு
செய்தார்
பரசமுன் கொண்டு நின்ற இவர் எனப் பணிந்து
சொன்னார்.
- 587 குழையணி காதி னாலுக் கன்பராங் குணத்தின்
மிக்கார்
பிழைபடிந் அன்றிக் கொல்லார் பிழைத்ததுண்
டென்றுட் கொண்டு
மழைமத யானைச் சேனை வரவினை மாற்றி
மற்ற
உழைவயப் புரவி மேல்நின் றிழிந்தனன் உலக
மன்னன்.
- 588 மைத்தடங் குன்று போலும் மதக்களிற் றெதிரே
இந்த
மெய்த்தவர் சென்ற போது வேறொன்றும் புகுதா
விட்ட
அத்தவ முடையேன் ஆனேன் அம்பல வாணர்
அன்பர்
இத்தனை முனியக்கெட்டேன் என்கொலோ
பிழைஎன்றஞ்சி.

14. எறிபத்த நாயனார் புராணம் □ 305

585. பொன் துகள்கள் நீருடன் கலந்து வருவதற்கிடமான அருவிகளையுடைய மலை போல் புரண்ட யானையின் முன் நின்றவர் அம்பலத்தில் எப்போதும் ஆனந்தக் கூத்தினையே பயின்றவரும் வெள்ளி மலையையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுக்கு அடியவராயினார். ஆதலால் இவர் யானையையும் பாகரையும் கொன்றவர் என்று எண்ண மாட்டாதவனாய் 'வென்றவர் யார்?' என்று வெடிபட ஒலிக்கும் சொல்லால் வினவினான்.

586. மன்னன் இவ்வாறு சொல்ல, பாகர்கள் மன்னனின் அருகில் சென்று "மணம் கமழும் மாலை சூடியவரே! உன் வலிய யானையின் முன் எதிர்த்து நிற்கவும் வல்ல மன்னர் யார் இருக்கின்றார்? அத்திங்கைச் செய்தவர் மழுவை ஏந்தி முன்னால் நிற்கும் இவரே ஆவார்" என்று வணங்கிக் கூறினர்.

587. "குழை என்ற காதனியை அணிந்த சிவபெருமானுக்கு அடியவரான குணத்தில் மிக்க இவர், பிழை ஏற்பட்டிருந்தால் அன்றிக் கொலை செய்ய மாட்டார். எனவே பிழை ஏற்பட்டதுண்டு" என்று தன் மனத்தில் எண்ணி, மழைபோல் மதம் சொரியும் யானைப் படை முதலான படைகள் தன்னுடன் தொடர்ந்து வாராமல் தடுத்து, தான் மேல் கொணர்ந்த கொற்றக் குதிரையினின்று உலக மன்னனான சோழன் தனியான இடத்தில் இழிந்தான்.

588. கரிய பெரிய மலை போல் உருவையுடையதும் மதம் கொண்டதுமான யானையின் முன் இந்த மெய்த்தவர் சென்றபோது வேறு ஒன்றும் நிகழாமல் விட்டதான, தவம் உடையவன் ஆனேன். சிவபெருமானுக்கு அடியவரான இவர் இவ்வாறு சினம் கொள்ளும்படி என்ன தவறு நேர்ந்ததோ? ஓ! கெட்டேன்" என்று அச்சம் கொண்டு,

306 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

589 செறிந்தவர் தம்மை நீக்கி அன்பர்முன் தொழுது
சென்று ஈது

அறிந்திலேன் அடியேன் அங்குக் கேட்ட
தொன்று அதுதான் நிற்க
மறிந்திக் களிற்றின் குற்றம் பாகரோ டிதனை
மான
எறிந்ததே போது மோதான்? அருள் செய்யு
என்று நின்றார்.

590 மன்னவன் தன்னை நோக்கி வானவர் ஈசர்
நேசர்
சென்னி இத் துங்க வேழம் சிவகாமி யாண்டார்
கொய்து
பன்னகா பரணர்ச் சாத்தக் கொடுவரும் பள்ளித்
தாமம்
தன்னைமுன் பறித்துச் சிந்தத் தரைப்படத்
துணித்து வீழ்த்தேன்.

591 மாதங்கம் தீங்கு செய்ய வருபரிக் காரர் தாமும்
மீதங்குக் கடாவு வாரும் விலக்கிடா தொழிந்து
பட்டார்
ஈதிங்கு நிகழ்ந்த தென்றார் எறிபத்தர் என்ன
அஞ்சிப்
பாதங்கள் முறையால் தாழ்ந்து பருவரைத்
தடந்தோள் மன்னன்.

592 அங்கணர் அடியார் தம்மைச் செய்த இவ் வபரா
தத்துக்கு
இங்கிது தன்னாற் போதாது என்னையுங் கொல்ல
வேண்டும்
மங்கல மழுவால் கொல்கை வழக்கு மன்று
இதுவாம் என்று
செங்கையால் உடைவாள் வாங்கிக் கொடுத்தனர்
தீர்வு நேர்வார்.

14. எறிபத்த நாயனார் புராணம் □ 307

589. தன்னை நெருங்கி வந்தவரையெல்லாம் தடுத்து விலக்கி, எறிபத்தரான அடியார் முன்னம் வணங்கிச்சென்று, “இதை நான் அறியேன். நான் கேள்விப்பட்டது ஒரு செய்தி. அது நிற்க, மடிந்த யானையால் உண்டான பிழைக்குத் தீர்வு பாகருடன் மாளும்படி எறிந்த செயலே போதுமா? கூறியருளுக!” எனக் கூறி நின்றான் மன்னன்.

590. அவ்வாறு வினவிய சோழமன்னனைப் பார்த்துத் தேவர்களின் தலைவரான சிவபெருமானின் அடியாரான எறிபத்தர் “சோழனே! சிவகாமியாண்டார் என்னும் அடியார் இறைவனுக்குச் சாத்தும் பொருட்டுப் பறித்துக் கொண்டுவந்த திருப்பள்ளித் தாமத்தை, முன்பு, இந்தப் பெரிய யானை பறித்து வீழ்த்தியதால் அதனை நிலத்தில் விழுமாறு துண்டித்து வீழ்த்தினேன்.

591. “இந்த யானை தீங்கு செய்யவும், அதனுடன் வந்த குத்துக் கோற்காரர்களும், அதன் மீது அமர்ந்து செலுத்தும் பாகர்களும், அது தீமை செய்யும் போது, அதனை விலக்காமல் விட்டதனால் இறந்து பட்டனர். இதுதான் இங்கு நிகழ்ந்தது”. என்று சொன்னார், அப்போது பெரிய மலை போன்ற தோளையுடைய மன்னன் அஞ்சி அவருடைய அடிகளை முறைப்படி வணங்கி,

592. “சிவபெருமானிடத்தும் அடியவரிடத்தும் செய்த இந்த அபசாரத்துக்கு இங்கு இது மட்டும் போதுமானது அன்று. என்னையும் கொல்ல வேண்டும். தாங்கள் மங்கலம் பொருந்திய தங்கள் மழுப்படைக்கலத்தால் கொல்லுதல் பொருத்தம் உடையது மன்று. இது அதற்குத் தக்கது” என்று தண்டனையை விரும்பித் தன் சிவந்த கையினால் தன் உடைவாளை உருவி எறிபத்தரின் கையில் தந்தான்.

308 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

593 வெந்தழற் சுடர்வாள் நீட்டும் வேந்தனை
நோக்கிக் கெட்டேன்
அந்தமில் புகழான் அன்புக் களவின்மை
கண்டேன் என்று
தந்தவாள் வாங்க மாட்டார் தன்னைத் தான்
துறக்கும் என்று
சிந்தையால் உணர்வுற் றஞ்சி வாங்கினார் தீங்கு
தீர்ப்பார்.

594 வாங்கிய தொண்டர் முன்பு மன்னனார் தொழுது
நின்றே
ஈங்கெனை வாளி னாற்கொன் றென்பிழை
தீர்க்க வேண்டி
ஒங்கிய உதவி செய்யப் பெற்றனன் இவர்பால்
என்றே
ஆங்கவர் உவப்பக் கண்ட எறிபத்தர் அதனுக்
கஞ்சி.

595 வன்பெருங் களிற் பாகர் மடியவும் உடை
வாளைத் தந்து
என்பெரும் பிழையினாலே என்னையுங் கொல்லும்
என்னும்
அன்பனார் தமக்குத் தீங்கு நினைந்தனன் என்று
கொண்டு
முன்பென துயர்செ குத்து முடிப்பதே முடிவென்
றெண்ணி.

596 புரிந்தவர் கொடுத்தவாளை அன்பர்தங் கழுத்தில்
பூட்டி
அரிந்திட லுற்ற போதில் அரசனும் பெரியோர்
செய்கை
இருந்தவா றிதுஎன் கெட்டேன் எஃறெதிர்
கடிதிற் சென்று
பெருந்தடந் தோனால் கடிப் பிடித்தனன்
வாளுங் கையும்.

14. எறிபத்த நாயனார் புராணம் □ 309

593. “கொடிய தீயைப் போல் ஒளிவீசும் வாளை யுருவி நீட்டும் மன்னனைப் பார்த்து, “ஓ நான் கெட்டேன். எல்லையில்லாத புகழையுடைய மன்னனது அன்பின் எல்லையில்லாத தன்மையை இப்போது கண்டு கொண்டேன்” என்று நினைத்தவராகி, அம்மன்னன் நீட்டிய வாளை வாங்க மாட்டாதவராயிருந்தும், தாம் அதைப் பெற்றுக் கொள்ளாவிடில் ‘மன்னன் தன்னைத் தானே மாய்த்துக் கொள்வான்’ என்று உணர்ந்தவராகி, அஞ்சி, அத்தீங்கு வாராது காக்கும் கருத்தால் கையில் வாங்கினார்.

594. வாளைப் பெற்றுக் கொண்ட எறிபத்தரான தொண்டரின் முன் தொழுது நின்று, “இங்கு வாளால் கொன்று என் பிழையைத் தீர்க்கும் வண்ணம் பேருதவி செய்யும் பேற்றை இவரிடம் நான் பெற்றேன்” என்று மன்னன் மகிழுவே, அதனைக் கண்ட எறிபத்தர் அதற்கு அச்சம் கொண்டு,

595. “வன்மையுடைய பெரிய யானையும் பாகரும் இறக்கவும், தன் உடை வாளைத் தந்து என் பெரும் பிழையால் என்னையும் கொல்ல வேண்டும் என்று சொல்கின்ற அடியார்க்குத் தீங்கு நினைத்தேன்” என எண்ணி “முதலில் என் உயிரைப் போக்கி முடிப்பதுவே இதற்குத் தக்க முடிவாகும்” என நினைத்து,

596. அவ்வாறு எறிபத்தர் நினைத்து, மன்னன் தந்த வாளைத் தன் கழுத்தில் அரியத் தொடங்கிய போதில், “பெரியோர் செய்கை இருந்தவாறு என்னே! ஓ! கெட்டேன்!” என்று எதிர் விரைந்து சென்று, மிகப் பெரிய தன் தோள்களால் கூடி, மன்னன் அந்த வாளையும் அதைப் பற்றிய அன்பரின் கையையும் சேர்த்துப் பற்றிக் கொண்டான்.

310 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

597 வளவனார் விடாது பற்ற மாதவர் வருந்து கின்ற
அளவிலாப் பரிவில் வந்த இடுக்கணை அகற்ற
வேண்டிக்
களமணி களத்துச் செய்ய கண்ணுதல் அருளால்
வாக்குக்
களரொளி விசம்பின் மேல்வந் தெழுந்தது பலருங்
கேட்ப.

598 தொழுந்தகை அன்பின் மிக்கீர் தொண்டினை
மண் மேற்காட்டச்
செழுந்திரு மலரை இன்று சினக்கரி சிந்தத்
திங்கட்
கொழுந்தணி வேணிக்கூத்தர் அருளினால் கூடிற்
றென்றங்கு
எழுந்தது பாக ரோடும் யானையும் எழுந்த
தன்றே.

599 ஈரவே பூட்டும் லாள்விட் டெறிபத்தர் தாமும்
அந்த
நேரியர் பெருமான் தான்மேல் விழுந்தனர் நிருபர்
கோனும்
போர்வடி வாளைப் போக எறிந்து அவர்
கழல்கள் பற்றிப்
பார்மிசைப் பணிந்தான் வீண்பீணார் பனிமலர்
மாரி தூர்த்தார்.

600 இருவரும் எழுந்து வானில் எழுந்தபே ரொலியைப்
போற்ற
அருமறைப் பொருளா யுள்ளார் அணிகொப்பூங்
கூடை தன்னில்
மருவிய பன்னித் தாமம் நிறைந்திட அருள
மற்றுஅத்
திருவருள் கண்டு வாழ்ந்து சிவகாமி யாரும்
நின்றார்.

597. தாம் கொண்ட வாளையும் கையையும் பற்றி மன்னன், அவர் எண்ணிய செய்கையைச் செய்யவிடாது தடுத்தான். அதனால் பெருந்தவத்தவரான எறிபத்தர் வருந்தி நின்றார். இந்த இருவரிடத்திலும் அளவில்வாத அன்பு காரணமாய் வந்த இடுக் கண்களை நீக்கும் பொருட்டாக, நஞ்சு பொருந்திய கழுத்தையுடைய செம்மை தரும் நெற்றிக் கண்களையுடைய பெருமானின் அருளால், ஞான ஒளி கிளரும் வானத்தில் பலரும் கேட்கும்படி எழுந்தது ஒரு திருவாக்கு,

598. “யாவரும் தொழுதின்ற அன்பினால் மிக்கவர்களே! நீங்கள் செய்த திருத்தொண்டின் இயல்பை மண்ணுலகில் காட்டும் பொருட்டாகச்செழும் திருப்பள்ளித்தாமத்தை இன்று சினம் கொண்ட யானை சிந்தும்படி செய்த நிகழ்ச்சி, பிறைச் சந்திரனை அணிந்த சடையுடைய இறைவனின் திருவருளால் நேர்ந்தது” என்று எழுந்து ஒலித்தது அத் திருவாக்கு. இறந்த பாகர்களுடன் இறந்த யானையும் அப்போதே எழுந்தது.

599. தம் கழுத்தை அரியும்படி வைத்த வானை விட்டு எறிபத்தரும் சோழ மன்னனின் அடிகளில் விழுந்தார். சோழ மன்னனும் தம் கைப்பிடியுள் பட்டிருந்த போர் வானை எறிந்து விட்டு எறிபத்தரை அவரது அடிகளில் தரையில் விழுந்து பணிந்தான். தேவர்கள் குளிர்ந்த பூமழையைப் பொழிந்தனர்.

600. எறிபத்தர், சோழ மன்னன் என்னும் இருவரும் எழுந்து நின்று, வானத்தில் எழுந்த திருவாக்கின் ஒலியைப் போற்றினர். அருமறைப் பொருளாய் உள்ள சிவபெருமான் அழகிய மலர்க் கூடையில் முன் பொருந்திய திருப்பள்ளித்தாமம் நிறையுமாறு செய்தார்; அந்தத் திருவருட் செயலைக் கண்டு பெருவாழ்வு பெற்றவராய் மகிழ்ந்து சிவகாமியாண்டாரும் நின்றார்.

312 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

601 மட்டவிழ் அலங்கல் வென்றி மன்னவர் பெருமான்
முன்னர்
உட்கரு களிப்பி னோடும் உறங்கிமீ தெழுந்த
தொத்து
முட்டவெங் கடங்கள் பாய்ந்து முகிலென முழங்கிப்
பொங்கும்
பட்டவர்த் தனத்தைக் கொண்டு பாகரும்
அணைய வந்தார்.

602 ஆனசீர்த் தொண்டர் கும்பிட்டு அடியனேன்
களிப்ப இந்த
மானவெங் களிற்றில் ஏறி மகிழ்ந்தெழுந் தருளும்
என்ன
மேன்மையப் பணிமேற் கொண்டு வணங்கி
வெண்குடையின் நீழல்
யானை மேற்கொண்டு சென்றார் இவுளிமேற்
கொண்டு வந்தார்.

603 அந்நிலை எழுந்த சேனை ஆர்கலி ஏழும்
ஒன்றாய்
மன்னிய ஒலியின் ஆர்ப்பமண்ணெலாம் மகிழ்ந்து
வாழ்த்தப்
பொன்னெடும் பொதுவில் ஆடல் நீடிய புனிதர்
பொற்றாள்
சென்னியிற் கொண்டு சென்னி திருவளர் கோயில்
புக்கான்.

604 தம்பிரான் பணிமேற் கொண்டு சிவகாமி யாருஞ்
சார
எம்பிரான் அன்ப ரான எறிபத்தர் தாமும்
என்னே
அம்பலம் நிறைந்தார் தொண்டர் அறிவதற்கரியார்
என்று
செம்பியன் பெருமை உன்னித் திருப்பணிநோக்கிச்
சென்றார்.

14. எறிபத்த நாயனார் புராணம் □ 313

601. மணம் கமழும் ஆத்தி மாலை சூடிய வெற்றி யுடைய மன்னனின் முன்பு, தூங்கி மீண்டு விழித்து எழுந்ததைப் போல், வெவ்விய மதநீர் பாய, மேகத் தைப் போல் ஒலி செய்து, ஆரவாரத்துடன் கிளம்பும் பட்டவர்த்தன யானையைச் செலுத்திக் கொண்டு உள்ளம் நிறைந்த மகிழ்வோடும் அந்தப் பாகர்களும் அங்கு நெருங்கி வந்தனர்.

602. இத்தகைய சிறப்புடைய தொண்டரான எறிபத்தர், மன்னனை வணங்கி, “அடியேன் பார்த்து மகிழும் படி—இந்தப் பெரியதும் விருப்பத்தைத் தருவதுமான யானையின் மீது ஏறி மகிழ்ச்சியுடன் ினிமேல் உம் அரண் மனைக்கு எழுந்தருள்வீர்” என்று கூறினார். குதிரை மீது ஏறிவந்த மன்னர் மன்னன், மேலோரால் தரப்படும் மேன்மையுடைய அந்தக் கட்டளையை ஏற்று, அவரை மேலும் வணங்கி, வெண்குடையின் நிழலிலே யானை மீது ஏறிச் சென்றான்.

603. அந்நிலையில் எழுச்சி பெற்ற படையினர் ஏழு கடல்களும் ஒன்று கூடி ஒலித்தாற் போல் ஓசையுடன் ஆரவாரிக்கவும், உலகத்தார் எவரும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்த்தவும், நெடிய பொன்னம் பலத்தில் நித்யமான திருக் கூத்து ஆடும் இறைவனின் திருவடிகளைத் தலையில் சூடிய வராய்ச் சோழனும் திருவளரும் கோயிலில் புகுந்தான்.

604. தம் இறைவனின் பணியை மேற்கொண்டு சிவகாமி யாண்டாரும் திருக் கோயிலை நோக்கிச் சென்றார். இறைவனின் அடியவரான எறிபத்தரும் “என்னே! அம்பலத்துள் நிறைந்த இறைவனின் அடியார்கள் அறிதற்கு அரியவர் ஆவர்” என்று சோழன் பெருமையை எண்ணி அற்புதம் அடைந்தாராகித் தம் திருப்பணி செய்யச் செல்லலானார்.

314 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 605 மற்றவர் இனைய வான வன்பெருந் தொண்டு
மண்மேல்
உற்றிடத் தடியார் முன்சென் றுதனிய நாளு
நானும்
நற்றவக் கொள்கை தாங்கி நலமிகு கயிலை
வெற்றிற்
கொற்றவர் கணத்தின் முன்னாம் கோமுதல்
தலைமை பெற்றார்.
- 606 ஆளுடைத் தொண்டர் செய்த ஆண்மையும்
தம்மைக் கொல்ல
வாளினைக் கொடுத்து நின்ற வளவனார் பெருமை
தானும்
நானுமற் றவர்க்கு நல்கும் நம்பர்தாம் அளக்கிவன்றி
நீளும்இத் தொண்டின் நீர்மை நினைக்கில்ஆர்
அளக்க வல்லார்.
- 607 தேனாரும் தண்பூங் கொன்றைச் செஞ்சடையவர்
பொற்றாளில்
ஆனாத காதல் அன்பர் எறிபத்தர் அடிகள் சூடி
வானானும் தேவர் போற்றும் மன்றுளார் நீறு
போற்றும்
ஏனாதி நாதர் செய்த திருத்தொழில்
இயம்பலுற்றேன்.

எறிபத்த நாயனார் புராணம் முற்றிற்று

15. ஏனாதிநாத நாயனார் புராணம்

- 608 புண்டரிகம் பொன்வரைமேல் ஏற்றிப் புனியளிக்கும்
தண்டரள வெண்கவிகைத் தார்வளவர்
சோணாட்டில்
வண்டறைபூஞ் சோலைவயல் மருதத் தண்பனை
சூழ்ந்து
எண்டிசையும் ஏறியசீர் எயின்முதூர் எயினனார்.

'15. ஏனாதிநாத நாயனார் புராணம் □ 3'15

605. அந்த எறிபத்த நாயனார் இத்தகைய வலிய பெருந்தொண்டை இவ்வுலகில் இடையூறு அடைந்த இடத்தில் அடியார்களுக்கு முன் போய் உதவி நானும் நானும் இங்ஙனம் இந்த நற்றவக் கொள்கையை மேற் கொண்டு செய்து வந்து, முடிவில் நன்மை மிக்க திருக்கயிலை மலையில் இறைவரின் திருக்கணங்களின் முதல்வர்க்கு முதல் வராகும் கணநாயகத் தலைமை பெற்றார்.

606. அருடைய தொண்டரான எறிபத்தர் செய்த வீரச் செயலையும், தன்னையும் கொல்லும்படி தம் உடைவாளையும் தந்து நின்ற சோழனின் பெருமையையும், நானும் நானும் அவர்க்கு அருள் நல்கும் இறைவர் தாமே அளந்தாலன்றி, நீ எச் செல்கின்ற இத்தொண்டின் இயல்பை நினைக்குமிடத்து யார் அளக்கும் வன்மையுடையவர்?

607. தேன் பொருந்திய குளிர்ந்த அழகிய கொன்றை மலரைச் சூடிய சிவந்த சடையையுடைய சிவபெருமானின் பொற்பாதங்களில் குறையாத வீரப்புடைய அன்பரான எறிபத்தரின் திருவடிகளைத் தலை மீது சூடி, வான் உலகம் காவல் பூண்ட தேவர்கள் வணங்குகின்ற அம்பலவாணரின் திருநீற்றைப் போற்றும் வாழ்வுடைய ஏனாதி நாயனார் செய்த திருச் செயலைச் சொல்லப் புகுகின்றேன்.

எறிபத்த நாயனார் புராணம் முற்றிற்று.

15. ஏனாதிநாத நாயனார் புராணம்

608. புலிக் கொடியை இமய மலை மீது ஏற்றி, அந்த எல்லை வரையிலும் பரவிய தம் நாட்டினைக் காவல் செய்யும், குளிர்ந்த டுத்துக்கள் கட்டிய வெண் கொற்றக் குடையையும் வெற்றி மாலையையும் உடைய சோழர்களின் வளமை மிக்க சோழ நாட்டில், வண்டுகள் ஒலிப்பதற்கு இடமான பூஞ்சோலை சூழ்ந்த வயல்களையுடைய மருதத்தின் குளிர்ந்த பண்ணைகள் சூழ்ந்ததாக எட்டுத் திக்குகளிலும் பரவிய சிறப்புடையதாய் விளங்கியது எயினனார்,

316 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 609 வேழக் கரும்பினொடு மென்கரும்பு தண்வயலில்
தாழக் கதிர்ச்சாலி தானோங்குந் தன்மையதாய்
வாழக் குடிதழைத்து மன்னியஅப் பொற்பதியில்
சுழக் குவச்சான்றார் ஏனாதி நாதனார்.
- 610 தொன்மைத் திருநீற்றுத் தொண்டின் வழிபாட்டின்
நன்மைக்கண் நின்ற நலம்என்றுங் குன்றாதார்
மன்னர்க்கு வென்றி வடிவாட் படைபயிற்றும்
தன்மைத் தொழில்விஞ்சை யில்தலைமை
சார்ந்துள்ளார்.
- 611 வானின் படைபயிற்றி வந்த வளமெல்லாம்
நாளும் பெருவிருப்பால் நண்ணுங் கடப்பாட்டில்
தாளும் தடமுடியும் காணாதார் தம்மையுந்
தொண்டு
ஆளும் பெருமான் அடித்தொண்டர்க் காக்குவார்.
- 612 நள்ளார் களும்போற்றும் நன்மைத் துறையின்கண்
எள்ளாத செய்கை இயல்பின் ஒழுகுநாள்
தள்ளாத தங்கள் தொழிலுரிமைத் தாயத்தின்
உள்ளான் அதிகுரன் என்பான் உளவானான்.
- 613 மற்றவனுங் கொற்ற வடிவாட் படைத்தொழில்கள்
கற்றவர்கள் தன்னிற் கடந்துள்ளார் இல்லையெனும்
பெற்றிமையான் மாநிலத்து மிக்க பெருமிதம்வந்து
உற்றுலகில் தன்னையே சால மதித்துள்ளான்.

15. ஏனாதிநாத நாயனார் புராணம் □ 317

609. குளிர்ந்த வயல்களில் நாணல் கரும்போடு
மென் கரும்பும் தாமுமாறு, கதிர்ச் சாலி என்ற நெற்பயிர்
ஓங்கி வளர்கின்ற இயல்புடையதாக விளங்கவும், அதனால்
வாழ்வு பெறும்படி பெருங்குடி மக்கள் தழைத்து நிலை
பெற்ற அந்த அழகிய நகரத்திலே ஈழக் குலச் சான்றார்
மரபில் தோன்றியவர் ஏனாதி நாதனார் என்ற பெரியார்.

(ஏனாதி — மன்னர் படைத்தலைவர்க்கு வழங்கும்
பட்டம். சான்றார்—சான்றவர்)

610. அந்த ஏனாதி நாதர் பழைமையான திருநீற்றுத்
தொண்டினை வழிபடும் திறத்தின் நன்மையில் நிலைத்து
நின்ற தன்மையிலே எக்காலத்தும் பிறழாதவர். மன்னர்க்கு
வெற்றியளிக்கும் வாள்படை பயிற்றும் தொழிலான கலைத்
திறத்திலே தலைமை பெற்றவராய் விளங்கினார்.

611. அவர் வாளைப் பயிற்றுவித்து அதனால் வந்த
ஊதியமான பொருள்கள் எல்லாவற்றையும், நாஸ்தோறும்
மிக்க விருப்பத்துடன் பொருந்திய கடமையிலே, தம் அடி
முடிகளையும் ஆட்கொள்ளும் சிவபெருமானின் அடியார்
களுக்குப் பயன்படுத்தி வந்தார்.

612. பகைவர்களும் போற்றும்படியான நல்ல துறையில்
இகழப்படாத செயலிலே அவர் ஒழுகி வந்தார்.
அக்காலத்தில், விடுபடாத வண்ணம் தொடர்ந்துள்ள தம்
தொழில் உரிமைத் தாயத்தில் உள்ளவனான ஆதிசூரன்
என்பவன் ஒருவன் இருந்தான்.

613. அந்த ஆதிசூரனும் வெற்றியுடைய வாள் படைத்
தொழில் சுற்றவர்களில் தன்னைவிட மேன்மை உடையவர்
எவரும் இல்லை என்னும்படி உலகத்தில் மிக்க பெருமிதம்
உடையவனாய்த் தன்னைத் தானே மதித்துக் கொள்ப
வனாய் விளங்கினான்.

318 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

614 தானாள் விருத்திகெடத் தங்கன்குலத் தாயத்தின்
ஆனாத செய்தொழிலாம் ஆசிரியத் தன்மைவளம்
மேனாளும் தான்குறைந்து மற்றவர்க்கே
மேம்படலால்
ஏனாதி நாதர்திறத்து ஏவா இகல்புரிந்தான்.

615 கதி3ரான் எழமழுங்கிக் கால்சாயுங் காலை
மதிபோல் அழிந்துபொறா மற்றவனுஞ் சுற்றப்
பதியோ ருடன் கூடப் பண்ணி அமர்மேற் சென்று
எதிர்போர் விளைப்பதற்கே எண்ணித்
துணிந்தெழுந்தான்.

616 தோள்கொண்ட வல்லாண்மைச் சுற்றத்
தொடுத்துணையாம்
கோள்கொண்ட போர்மள்ளர் கூட்டத் தொடுஞ்
சென்று
வாள்கொண்ட தாயம் வலியாரே கொல்வ தென
முன்கின்ற செற்றத்தான் முன்கடையில்
நின்றழைத்தான்.

617 வெங்கட் புலிகிடந்த வெம்முழையிற்
சென்றழைக்கும்
பைங்கட் குறுநரியே போல்வான் படைகொண்டு
பொங்கிப் புறஞ்சூழ்ந்து போர்குறித்து நேர்நின்றே
அங்கட் கடைநிங் றழைத்தான் ஒலிகேளா.

618 ஆர்கொல்பொர அழைத்தார் என்றரியேற் றிற்கி
ளர்ந்து
சேர்வு பெறக்கச்சில் செறிந்தவுடை மேல்வீக்கி
வார்கழலுங் கட்டிவாட் பலகைகொடு
போர்முனையில் ஏனாதி நாதர் புறப்பட்டார்.

'15. ஏனாதிநாத நாயனார் புராணம் □ 319

614. தன் தொழில் குறைவுபடத் தங்கள் குலத்துக் குரிய தாய உரிமையில் குறையாத தொழிலான வாட்படைப் பயிற்சி பயிற்றும் ஆசிரியத் தொழிலால் வரும் ஊதிய மானவை மேலும் மேலும் தனக்குக் குறைந்து, ஏனாதி நாதருக்கே மேம்பட்டு வந்தது. அதனால் அதிகுரன் ஏனாதி நாதரிடம் பகைமை பூண்டவன் ஆனான்.

615. கதிரவன் மேலே வரவரத் தன் ஒளி குன்றி மங்கும் நிலவு போல் குறைவடைந்து பொறாமை மேற்கொண்ட அந்த அதிகுரனும் தன் சுற்றத்தாரையும் மற்ற ஊராரையும் ஒன்று சேர்த்து ஏனாதிநாதர் மேல் சென்று எதிர்த்துப் போர் செய்வதற்கு நினைத்து அதைச் செய்யத் துணிந்து எழுந்தான்.

616. தோளின் வலிய ஆண்மையுடைய உறவினருடனே, தனக்குத் துணையாய்க் கொள்ளப்பட்ட போர் மன்னரின் கூட்டத்துடன் சென்று, ஏனாதிநாதரின் வீட்டின் கடையில் நின்று “வாள்பயிற்றும் தொழில் தாயத்தை அதில் வலியவராய் உள்ளவரே ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கவர்” என மிகவும் மூண்டு எழும் சினத்தால் நின்று அழைத்தான்.

617. கொடிய கண்களையுடைய புலியிருந்த கொடிய குகையில் சென்று அச்சிங்கத்தைப் போருக்கு வரும்படி அறைகூவி அழைக்கும் சிறிய கண்ணையுடைய குறுநரி போன்ற அதிகுரன், தன் படைத் துணையைக் கொண்டு பொங்கிப் புறத்தில் வளைந்து போரைக் குறித்து நின்றான். இடம் அகன்ற தம் தலை வாயிலில் நின்று போருக்கு அழைத்தவனின் ஒலியைக் கேட்டு,

618. “போருக்கு என்னை அறைகூவி அழைத்தவர யார்?” என்று ஆண் சிங்கம் போல் கிளர்ச்சியுடன் எழுந்து கச்சக் கட்டிய உடையை இடையில் இறுகக் கட்டி, வீரக் கழலையும் அணிந்து, கூர்மையான வாளையும் கேடயத்தையும் கைக் கொண்டு போர் செய்யத் துணிந்து, தம் இல்லத் தினின்றும் ஏனாதிநாதர் புறப்பட்டார்.

320 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

619 புறப்பட்ட போதின் கட் போர்த்தொழில்கள் கற்கும்
விறற்பெருஞ்சீர்க் காளையர்கள் வேறிடத்து
நின்றார்
மறப்படைவாட் சுற்றத்தார் கேட்டோடி வந்து
செறற்கரும்போர் வீரர்க் கிருமருங்குஞ்
சேர்ந்தார்கள்.

620 வந்தழைத்த மாற்றான் வயப்புலிப்போத்
தன்னார் முன்
நந்தமது வாட்பயிற்று நற்றாயங் கொள்ளுங்கால்
இந்தலெளி மேற்கை வகுத்திருவேம் பொருபடையும்
சந்தித் தமர்விளைத்தால் சாயாதார் கொள்வதென.

621 என்றுபகைத் தோனுவரைப்ப ஏனாதி நாதர் அது
நன்றுனக்கு வேண்டுமேல் நண்ணுவன் என்றுள்
மகிழ்ந்து
சென்றவன்முன் சொன்ன செருக்களத்துப்
போர்குறிப்பக்
கன்றி இருபடையும் கைவகுத்து நேர்மலைவார்.

622 மேகஜமுங்குகள் முன்கொடு மின்னிரைதம்மிடையே
கொடு
மாக மருங்கினும் மண்ணினும் வல்லுரு
மேறெதிர்செல்வன
வாக நெடும்பல கைக்குல மாள்வினை வாளுடை
யாடவர்
காக மிடைந்த களத்திரு கைகளின் வந்து
கலந்தனர்.

15. ஏனாதிநாத நாயனார் புராணம் □ 321

619. அங்ஙனம் ஏனாதிநாதர் புறப்பட்ட சமயத்தில், அவரிடம் போர்த் தொழில் வாட் பயிற்சி பெற்றுக் கொண் டிருக்கும் வலிய பெரிய சிறந்த காளையர்களும், முன்னால் பயிற்சி பெற்று வெவ்வேறு இடத்தில் உள்ளவர்களும், கொலை செய்யும் படைபடைக் கலங்களும் வாளும் கைக் கொண்ட சுற்றத்தார்களும் அதைக் கேட்டு ஓடிவந்து, போரில் வெல்வதற்கு அரிய சிறந்த வீரரான அவருக்கு இரு பக்கங்களிலும் சேர்ந்தார்கள்.

620. தம் வாயினில் வந்து போருக்கு அறைகூவி அழைத்து அதிருரன், வெற்றியுடைய ஆண் புலி போன்ற நாயனாரின் முன்னே நின்று, “வாள்கலை பயிற்றுதலாகிய நல்ல தாய உரிமையை நாம் கைக் கொண்டு அதன் வருவாயை நாம் பெறும்போது, இந்த வெளியிடத்தில் நம் படை இரண்டும் அணி வகுத்து நின்று சந்தித்துப் போரிட்டால், அதில் வெற்றி பெறுபவரே, அவ்வருவாயைப் பெற்றுக் கொள்வது” என்று சொன்னான்.

621. இங்ஙனம் தம்மிடம் பகை கொண்டவனான அதிருரன் சொல்ல, ஏனாதிநாதர், “அது நல்லது. நீ விரும்பினால் நான் அவ்வாறே செய்வேன்” என்று கூற. மனத்துள் மகிழ்ந்து, அவன் முன்னே குறித்துச் சொன்ன போர்க்களத்துக்குச் சென்று போர் செய்ய நின்றார். இரு படை வீரர்களும் சினந்து அணி வகுத்து எதிர் எதிர் போர் செய்யலாயினர்.

622. மேகக் கூட்டத்தினை முன்னால் கொண்டும், மின்னல் கூட்டத்தைத் தமக்கு இடையிடையே கொண்டும், வானத்திலும் பூமியிலும் வன்மையுடைய இடியேறு எதிர் எதிரே சென்றதைப் போல், பெரிய கேடயக் கூட்டத்தை ஆளும் தன்மையும் வாளை ஆளும் தொழிலும் கொண்ட போர் வீரர், காக்கைகள் நிறைந்த போர்க் களத்தில், இரு பக்கங்களிலும் எதிர் எதிர் வந்து எதிர்த்தனர்.

322 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 623 கால்கழல் கட்டிய மள்ளர்கள் கைகளின் மெய்கள்
அடக்கிய
வாளொளி வட்ட முளைத்திட வந்திரு கைகளின்
முந்தினர்
வேலொடு வேலெதிர் நீள்வன மேவிய பாதலம்
விட்டுயர்
ஞாலமு றும்பணி வீரர்கள் நாநிமிர் கின்றன
ஒத்தன.
- 624 வெங்கண் விறற்சிலை வீரர்கள் வேறிருகையிலும்
நேர்பவர்
தங்கள் சிலைக்குலம் உந்தின தாவில் சரங்கள்
நெருங்குவ
பொங்கு சினத்தெரி யிற்புகை போகு கொடிக்கள்
வளைத்தெதிர்
செங்கண் விழிக்கனல் சிந்திய சீறு பொறிச்செல
வொத்தன.
- 625 வாளொடு நீள்கை துடித்தன மார்பொடு வேல்கள்
குளித்தன
தோளொடு வாளி நிலத்தன தோலொடுதோல்கள்
தகைத்தன
தாளொடு வார்கழல் இற்றன தாரொடு சூழ்சிரம்
அறறன
நாளொடு சீறி மலைப்பவர் நாடிய போர் செய்
களத்தினில்.
- 626 குருதியின் நதிகள் பரந்தன குறையுடல் ஓடி
அலைந்தன
பொருபடை அறுதுணி சிந்தின புடைசொரி குடர்
உடல் பம்பின
வெருவர எருவை நெருங்கின விசியறு துடிகள்
புரண்டன
இருபடை தனினும் எதிர்ந்தவர் எதிரெதிர்
அமர்செய் பறந்தலை.

'15. ஏனாதிநாத நாயனார் புராணம் □ 323

623. கால்களில் வீரக் கழலைக் கட்டிய போர் வீரர்கள் கைகளில் தம் உடலை மறைக்கும் ஒளிவட்டமும் வாளுமாகக் கலந்து போர் செய்ய வந்து இருவர் பக்கங்களிலும் முற்பட்டுப் போரிட்டனர். இவ்விரு பக்கங்களிலும் வேற்படையுடன் வேற்படை எதிர்த்துப் போர் செய்பவை, தாம் தாம் இருந்த பாதல உலகத்தை விட்டு, நிலவுலகத்தில் பொருந்துகின்ற நாக வீரர்களின் நாக்குகள் மேலே நீங்கின்றவைபோல் தோன்றின.

624. கொடிய கண்களையுடையவராய் வலிய வில் ஏந்திய வீரர்கள் வேறோரிடத்தில் இரண்டு பக்கங்களிலும் போர் செய்பவராய்த் தங்கள் தங்கள் விற்களினின்றும் செலுத்திய கெடுதல் அற்ற அம்புகள் ஒன்றை ஒன்று நெருங்கி எதிர்க்கின்ற செயல், மிக்க சினத்தில், முண்ட தீயினின்றும் புதை போகும் மண்டிலங்கள் போல் வளைத்துச் சிவந்த கண்களின் சினத் தீயினின்றும் எதிர் எதிராக வெளிப்பட்ட சிறித் தெறிக்கும் பொறிகள் போவதைப் போன்று விளங்கின. (அம்புகள் தீப்பொறிகள் செல்வதைப் போல விளங்கின என்க.)

625. தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட நாள் எல்லையுடன் சிறிப் போர் செய்ய வல்ல அந்த வீரர்கள் விரும்பிப் போர் செய்கின்ற அப்போர்க் களத்தில், வாள்களுடன் அவற்றைப் பற்றிய நீண்ட கைகள் துண்டாகி விழுந்து துடித்தன. மார்பில் வேல்கள் பாய்ந்தன. தாம் பாய்ந்து அறுத்த தோள்களுடன் அம்புகள் தரையில் விழுந்தன. வீரர்களின் உடலில் தாக்கி அமுநதிக கேடயங்கள் அந்தத் தோலுடனே, ஒன்றாய்ப் பதிந்தன. கால்களுடன் அவற்றில கட்டிய வீரக் கழல்களும் அறுபட்டன. அணிந்த மாலகளுடன் அவை அணியப்பட்ட தலைகளும் துண்டாயின.

626. இரு பக்கத்துப் படைகளிலும் போரிடுபவர் எதிர் எதிராக நின்று போர் செய்தலால் அப்போர்க் களத்தில், குருதிப் பெருக்குகள் ஆறுகளைப் போல ஓடின. உடல் குறைகள் ஓடி எங்கும் அலைந்தன. போர்ப் படை வீரர்களின் அறுபட்ட துண்டங்கள் சிந்தின. பக்கங்களில் வெளிவந்த குடல்களுடன் கூடிய உடல்கள் நிரம்பிக் கிடந்தன. அச்சம் கொள்ளாபடி கழுக்குகள் ஒன்று கூடின. வாகுகள் அறுபட்ட துடிப்பறைகள் தரையில் உருண்டன.

324 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

527 நீளிடை முடுகி நடந்தெதிர் நேரிரு வரினொரு
வன்றொடர்
தானிரு தொடையற முன்பெயர் சாரிகை
முறைமை தடிந்தனன்
வாளொடு விழுமுடல் வென்றவன்மார்பிடை
அறமுன் எறிந்திட
ஆளியின் அவனு மறிந்தனன் ஆயினர் பலருள
ரெங்கணும்.

528 கூர்முனை அயில்கொடு முட்டினர் கூடிமுன்
உருவிய தட்டுடன்
நேரகும் உருவ உரப்புடன் நேர்பட எதிரெதிர்
குத்தினர்
ஆருயிர் கழியவும் நிர்ப்பவர் ஆண்மையில் இரு
வரும் ஒத்தமை
போரடு படைகொ டளப்பவர் போல்பவர் அளவீவர்
பட்டனர்.

529 பொற்சிலை வளைய எதிர்த்தவர் புற்றர வளைய
சரம்பட
விற்படை துணியவும் நின்றிலர் வெற்றிகொள்
சரிகை வழங்கினர்
முற்றிய பெருவளன் இன்றியும் முற்படு
கொடைநிலை நின்றிட
உற்றன உதவிய பண்பினர் ஒத்தனர் உளர்சில
கண்டவர்.

530 அடல்முனை மறவர் மடிந்தவர் அலர்முகம் உயிருள
வென்றறு
படர்சிறை கலவு கருங்கொடி படர்வன கழல்
வன துன்றலில்
விடுகடர் விழிகள் இரும்புசெய் வினைஞர் தம்
உலையின் முகம்பொதி
புடைமிடை கரியிடை தங்கிய புனைவிடு தழலை
நிகர்த்தன.

627. நீண்ட தொலைவு விரைந்து எதிர்த்துப் போர் செய்த வீரர் இருவரில், ஒருவன் தன்னைத் தொடர்ந்த பகைவனின் கால்கள் இரண்டு துடைகளுடன் அறுந்து விழுமாறு வெட்டிக் கீழே விழச் செய்தான். இங்ஙனம் வெட்டப்பட்டு விழுகின்ற உடலானது கீழே விழுவதற்கு முன்பு, தான் எடுத்த போர் வாளால் தன்னை வென்றவனது மார்பு இடை பிளந்து அறும்படி வீசச் சிங்கம் போன்ற அவனும் மடிந்தான். இவ்வாறு அந்தப் போர்க்களத்தில் எங்கும் இறந்த வீரர் பலர்.

628. கூர்மையான முனையுடைய வேலுடன் அணுகி எதிர்த்தவர் முன்னால் நீட்டிய பலகையையும் மார்பையும் நேராக ஊடுருவிச் செல்லுமாறு எதிர் எதிராக உரப்பாய்க் குத்தினர்; அதனால் தம் தம் உயிர்கள் நீங்கிய பின்பும் அந்த நிலையிலே நின்றனர். அவ்வாறு நின்றவர், வீரத்தில் இருவரும் ஒப்பாகும் தன்மையைத் தம் தம் போர்ப் படைக் கலங்களைக் கொண்டு அளந்து நிலையிடுவார்போல் விளங்கினர். இத்தகைய நிலையில் அப்போர்க்க் களத்தில் இறந்த வீரர் அளவற்றவர்.

629. பொன் பூண் இட்ட தம் விற்களை வளைத்துப் போர் செய்தவரில் புற்றினின்று வெளிப்படும் பாம்பைப் போல் மாற்றார் எய்த அம்புகளால் தம் விற்கள் அறுபடவும் போர் ஒழிந்து நிற்காதவர்களாகித் தம் வெற்றி வாளை வீசியவர்கள், முன்பு நிறைந்திருந்த தம் பெருவளங்கள் நீங்கிய பின்பும் முன் தாம் மேற்கொண்டிருந்த கொடைத் தன்மையிலேயே நிற்கத் தம்மிடம் எஞ்சியுள்ளவற்றையும் கொடுத்து உதவும் வள்ளல் தன்மை உடையவரைப் போன்று விளங்கினர்.

630. வன்மையுடைய போர் வீரர்களில் மடிந்தவர்களின் மலர்ந்த முகங்கள் உயிர் உள்ளன என்று நினைத்ததால், இறகு விரித்து வந்த காக்கைகள் அவற்றை அணுகாது பக்கத்துச் சென்றன; கழன்றன. இதனால், அவற்றினிடையிலே, ஒளி வீசி விளங்கும் வீரர்களின் கண்கள் இரும்புத் தொழில் செய்யும் கருங்கொல்லர் தம் உலையில் மேலே பொதிந்து பக்கத்தே நிறைந்த கரியில் பொங்கிய புனை விடுகின்ற தீயைப் போல் விளங்கின. (உலைக்களம் போர்க்களமாகவும், கொல்லர் வீரராகவும், கரி காக்கைகளாகவும், தீ கண்களாகவும் புனைந்துரைக்கப்பட்டுள்ளன)

326 [திருத்தொண்டர் புராணம்

- 631 திண்புடை வபவர் பிணம்படு செங்கள மதனிலை
முன் சிலர்
புண்படு வழ்சொரி யுங்குடர் பொங்கிய கழுகு
பருந்தாடு
கொண்டெழு பொழுதினும் முன் செயல்
குன்றுதல் இலர்தலை நின்றனர்
விண்படர் கொடிவிடு பண்பயில் விஞ்சையர்
குமரரை வென்றனர்.
- 632 இம்முனைய வெம்போரில் இருபடையின் வாள்வீரர்
வெம்முனையில் வீடியபின் வீடாது மிக்கொழிந்த
தம்முடைய பல்படைஞர் பின்னாகத் தாமுலபு
தெம்முனையல் ஏனாதி நாதர் செயிர்த் தெழுந்
தார்.
- 633 வெஞ்சின வாள் தீயுமிழ வீரல் கழல்கலிப்ப
நஞ்சணிகண் டர்க்கன்பர் தாம்எதிர்ந்த ஞாட்பின்
கண்
எஞ்சிஎதிர் நின்ற இகல்முனையில் வேலுழவர்
தஞ்சிரமும் தோளுரமும் தாளுரமும் தாந்துணித்
தார்.
- 634 தலைப்பட்டார் எல்லாரும் தனிவீரர் வாளிற்
கொலைப்பட்டார் முட்டாதார் கொல்களத்தை
விட்டு
நிலைப்பட்ட மெய்யுணர்வு நேர்பட்ட போதில்
அலைப்பட்ட ஆர்வமுதற் குற்றம்போ லாயினார்.
- 635 இந்நிலைய வெங்களத்தில் ஏற்றழிந்த மானத்தால்
தன்னுடைய பல்படைஞர் மீண்டார் தமைக்கண்டு
மின்னொளிவாள் வீசி விறல்வீரர் வெம்புலியேறு
அன்னவர் தம் முன்சென்று அதிகுரன் நேரடர்ந்
தான்

631. திண்ணிய படை வீரர்கள் இறந்த பிணங்கள் விழுந்த சிவந்த களத்தில், முன்னே சிலர், படைக்கலங்களால் புண்பட்ட புண்ணின் வழியே சொரிந்த குடல்களை மிகுதியாய்க் கூடிய கழுகுகள் பற்றி மேலே எழும் காலத்திலும் சலிக்காமல் தம் முன்னைச் செயலான போர் முயற்சியை யுடைய வீரர்கள் வானத்தில் செல்கின்ற காற்றாடியை விடும் வித்தியாரதச் சிறுவரைப் போன்று விளங்கினர்.

632. இங்ஙனம் நிகழ்ந்த கொடிய போரில் இருபக்கங்களிலும் வீரம் மிக்க படைஞர் கொடிய போர் செய்து பலர் இறந்தனர். பின்பு, இறவாமல் எஞ்சி நின்ற தம் பல வீரர்களும் பின்னிடத், தாம் முன்னால் சென்று போர் செய்பவராய், ஏனாதிநாதர் சிவத்துடன் மேல் எழுந்தனர்.

633. மிகுந்த சினமுடைய வாளினின்றும் தீயுண்டாகவும், காலில் அணிந்த வீரக்கழல் ஒலிக்கவும், நஞ்சுண்ட கழுத்தையுடையவரான சிவபெருமானின் அன்பரான ஏனாதிநாதர், தாம் போர்க்களத்தில் முன் சென்று சினந்து எழுந்த போது, முன் இறவாது உயிருடன் இருந்தவர்களாய் அவரை எதிர்த்துப் போரில் நின்ற படை வீரர்களின் தலையும் தோள் வன்மையும் தாள் வலிமையும் தாம் துண்டித்தார்.

634. எதிர்த்து வந்தவர் அனைவரும் ஒப்பில்லாத வீரரான ஏனாதிநாதரின் வாளால் கொல்லப்பட்டு இறந்தனர். அதைக் கண்டு வந்து அவரை எதிர்க்காத படை வீரர் போர்க்களத்தை விடுத்து நிலைத்த மெய்யுணர்வின் முன் அலைந்து நீங்கும் ஆர்வம் முதலான குற்றங்கள் போல ஆயினர்.

635. இத்தகைய கொடிய போர்க்களத்தில் போரைச் செய்ய வந்து, தோற்றுப் போன இழிவைப் பொறுத்துக் கொள்ளாது தன் பலபடை வீரர்களில் அஞ்சி மீண்டவர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு, மின்னல் போன்ற ஒளியுடைய வானை வீசிக் கொடிய புலியைப் போன்ற வன்மையுடைய வீரரான ஏனாதிநாதரின் முன்பு நேராய்ப் போய் அதிகுரன் போர் செய்தான்.

328 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 636 மற்றவர்தஞ் செய்கை வடிவாள் ஒளிகாணச்
சுற்றிவரும் வட்டணையில் தோன்றா வகை கலந்து
பற்றியடர்க் கும்பொழுதில் தானும் படை
பிழைத்துப்
பொற்றடந்தோள் வீராக்கு உடைந்து புறகிட்டான்
- 637 போன அதிகுரன் போரில் அவர்க்கழிந்த
மானமிக மீதூர மண்படுவான் கண்படான்
ஆனசெயல் ஓரிரவுஞ் சிந்தித்து அலமந்தே
ஈனமிகு வஞ்சனையால் வெல்வன் என எண்ணி
னான்.
- 638 சேட்டாருங் கங்குல் புலர்காலைத் தீயோனும்
நாட்டரைக் கொல்லாதே தாம்இருவேம்
வேறிடத்து
வாட்டாயங் கொள்போர் மலைக்க வருக எனத்
தோட்டார்பூந் தாரார்க்குச் சொல்லிச் செல
விட்டான்.
- 639 இவ்வாறு கேட்டலுமே ஏனாதி நாதனார்
அவ்வாறு செய்தல் அழகி தென அமைந்து
கைவாள் அமர்விளைக்கத் தான்கருதும் அக்
களத்தில்
வெவ்வாள் உரவோன் வருக என மேற்
கொள்வார்.
- 640 சுற்றத்தார் யாரும் அறியா வகைகடர்வாள்
பொற்பலகை யுந்தாமே கொண்டு புறம்போந்து
மற்றவன் முன் சொல்லி வரக்குறித்த அக்களத்தே
பற்றலனை முன்வரவு பார்த்துத் தனி நின்றார்.

15. ஏனாதிநாத நாயனார் புராணம் □ 329

636. அவர் தம் சிறந்த கூரிய வாளின் ஒளி மட்டும் காணுமாறும், சாரிகை சுற்றி வருகின்ற வட்டணையில் தாம் காணாதபடியும், அப்போருள் கலந்து மூண்டு அந்த அதிசூரனைத் துண்டிக்க வாளை வீச இருந்தபோது, அந்த அதிசூரன் அதினின்றும் தப்பியவனாய்ப் பொன் மாலை அணிந்த பெரிய தோள்களையுடைய வீரரான ஏனாதிநாதருக்குத் தோற்றுப் புறமுதுகிட்டு ஓடினான்.

637. இவ்வாறு புறம் காட்டி ஓடிய அதிசூரன் போரில் அவர்க்குத் தோற்றதால் ஆன மானவுணர்வு மிகப்பெற்றுத் தரையில் படுத்தவன், உறக்கம் கொள்ளாதவன் ஆனான். இத்தகைய செயலை நினைத்து நினைத்து அந்த ஓர் இரவு முற்றும் எண்ணி மனம் சுழன்று இவ்வாறு போர் செய்வதை விடுத்து, “ஈனம் மிகுந்த வஞ்சனைச் செயலால் அவரை வெல்வேன்!” என்று எண்ணியவனாக,

638. அந்த நீண்ட இரவு முழுவதும் கழிந்த விடியற்காலத்தில் தீயவனான அந்த அதிசூரனும், “நம் போரில் நம் பொருட்டாக நாட்டாரைக் கொல்லாமல், நாம் இருவர் தனியிடத்தில், வாளின் தாய உரிமை கைக் கொள்வதன் பொருட்டாக நிச்சயம் செய்யும் போரினைச் செய்ய வருக” என்று பூமாலை அணிந்த ஏனாதிநாதருக்குக் கூறிவரத் தன் ஆளை அனுப்பினான்.

639. இவ்வாறு அதிசூரன் கேட்டு அனுப்பவும் ஏனாதிநாதர் அதனைக் கேட்டு, “அவ்வாறு செய்வது நல்லது” என்று ஏற்றுக் கொண்டார். “கையிலே வாளை எடுத்துப் போர் செய்ய அவன் நினைத்த அந்தப் போர்க்களத்தில் கொடிய வாளையுடைய வலியவனான அவன் வருவானாக” என்று சொல்லியனுப்பி, அந்தச் செயலைச் செய்ய மேற் கொண்டவராகி,

640. ஏனாதிநாதர், தம் உறவினர் முதலிய எவரும் இதனை அறிந்து கொள்ளாதபடி, தாம் ஒருவரே ஒளி பொருந்திய வாளையும், அழகிய பூண் இட்- கேடயத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்து, அதிசூரன் முன் சொல்லிவிட்டு வருமாறு குறித்த அவ்விடத்தில், அவனுக்கு முன்னம் போய், அவனது வருகையை எதிர்பார்த்துத் தனியே நின்றார்.

330 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 541 தீங்கு குறிக்கழைத்த தீயோன் திருநீறு
தாங்கிய நெற்றியினார் தங்களையே எவ்விடத்தும்
ஆங்கவருந் தீங்கிழையார் என்ப தறிந்தானாய்ப்
பாங்கில் திருநீறு பண்டு பயிலாதான்.
- 542 வெண்ணீறு நெற்றி விரவப் புறம்பூசி
உண்ணெஞ்சில் வஞ்சக் கறுப்பும் உடன்கொண்டு
வண்ணச் சுடர்வாள் மணிப்பலகை கைக்கொண்டு
புண்ணியப்போர் வீராக்குச் சொன்ன இடம்
புகுந்தான்
- 543 வென்றி மடங்கல் விடக்குவர முன்பார்த்து
நின்றாற்போல் நின்ற நிலை கண்டு தன்னெற்றி
சென்று கிடைப்பளவுந் திண்பலகை யான்
மறைத்தே
முன்றனிவீ ரர்க்கெதிரே மூண்டான் மறம்
பூண்டான்.
- 544 அடல்விடையே நென்ன அடர்த்தவனைக்
கொல்லும்
இடைதெரிந்து தாள்பெயர்க்கும் ஏனாதி நாதர்
புடைபெயர்ந்த மாற்றான் பலகை புறம்போக்கக்
கடையவன்தன் நெற்றியின்மேல் வெண்ணீறு தாம்
கண்டார்.
- 545 கண்டபொழு தே கெட்டேன் முன்பிவர்மேற்
காணாத
வெண்டிருநீற்றின் பொலிவுமேற்கண்டேன்
வேறினிஎன்
அண்டர்பிரான் சீரடியார் ஆயினார் என்ற மனங்
கொண்டு இவர்தங்கொள் கைக் குறி வழி நிற்பேன்
என்று.

'15. ஏனாதிநாத நாயனார் புராணம் □ 331

641. வஞ்சனையினால் தீமை செய்ய உள்ளத்தில்
உறு வைத்துப் போருக்கு வரும்படி சொன்ன கொடிய
அதிசூரன் திருநீறு அணிந்த நெற்றியை யுடையவர்க்கு
எவ்விடத்தும் எப்போதும் ஏனாதிநாதர் தீமை செய்ய
மாட்டார் என்பதை அறிந்தவன். ஆதலால் முன்னம்
உண்மையில் திருநீறு பூசி அறியாதவனாக இருந்தும்.

642. அதிசூரன் திருவெண்ணீற்றைத் தன் நெற்றி
முழுதும் பொருந்தும்படி வெளியே பூசி, மனத்தினுள்
வஞ்சனை என்ற கறுப்பையும் உடன் கொண்டு, அழகிய
கூடரையுடைய வாளையும் மணிகள் பதித்த கேடயத்தையும்
கைகளில் எடுத்துக் கொண்டு, புண்ணியப் போர் வீரரான
ஏனாதிநாதருக்குத் தான் சொல்லிவிட்ட அந்த இடத்தில்
சென்றான்.

643. வெற்றி பொருந்திய சிங்கம் தன் உணவுக்குரிய
விவங்கு வருவதை எதிர்பார்த்து நின்றதைப் போன்ற
நிலையைப் பார்த்து, அவரிடம் சென்று நெருங்க அணுகும்
அளவும், தன் நெற்றியை வலிய கேடயத்தால் மறைத்த
வண்ணம், முன்பு போய், ஒப்பில்லாத வீரரான அவர்க்கு
எதிராய் மறச்செயலை மேற்கொண்ட அதிசூரன் நாயனாரின்
அருகில் நெருங்கினான்.

644. வலிமையுடைய காளைபோல எதிர்த்து
அவனைக் கொல்லத் தக்க சமயத்தைத் தெரிந்து காலை
எடுத்து வைத்துச் செல்பின்ற போது, அதிசூரன் தன்
நெற்றியை மறைத்திருந்த கேடயத்தை விலக்கவே, கீழானவ
னான அவன் நெற்றியின் மீது வெண்ணீற்றினை ஏனாதி
நாதர் பார்த்தார்.

645. பார்த்தவுடனே. “ஆ! நான் கெட்டேன்!
இதற்கு முன்னர் இவர் நெற்றியின்மீது காணாத திருவெண்
ணீற்றின் அழகை இப்போது கண்டேன். வேறு இனி என்ன
நினைக்க இருக்கின்றது? தேவர்க்குத் தீதவரான எம் பெரு
மானின் சிறப்புடைய அடியாராக இவர் ஆனார்” என்று
எண்ணியவராகி “இவரது மனம் கொண்ட கொள்கையின்
வழி நிற்பேன்” என்று எண்ணி,

332 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 646 கைவா ஞடன்பலகை நீக்கக் கருதியது
செய்யார் நிராயுதரைக் கொன்றார் எனுந்தீமை
எய்தாமை வேண்டும் இவர்க் கென் றிரும்பலகை
நெய்வா ஞடன்அடர்த்து நேர்வார்போல்
நேர்நின்றார்.
- 647 அந்நின்ற தொண்டர் திருவுள்ளம் ஆரறிவார்
முன்னிற் பாதகனும் தன்கருத்தே
முற்றுவித்தான்
இந்நின்ற தன்மை அறிவார் அவர்க் கருள
மின்னிற் செஞ்சடையார் தாமே வெளிநின்றார்.
- 648 மற்றினிநாம் போற்றுவதென் வானோர் பிரான்
அருளைப்
பற்றலர்தங் கைவாளால் பாசம் அறுத்தருளி
உற்றவரை என்றும் உடன்பிரியா அன்பருளிப்
பொற்றொடியாள் பாகனார் பொன்னம் பலம்
அணைந்தார்.
- 649 கம்பெருமான் சாத்துந் திருத்தீர்ந்துச் சார்புடைய
எம்பெருமான் ஏனாதி நாதர் கழல் இறைஞ்சி
உம்பர்பிரான் காளத்தி உத்தமர்க்குக் கண்ணப்பும்
நம்பெருமான் செய்தபணி நாம் தெரிந்த
வாறுரைப்பாம்.

ஏனாதி நாத நாயனார் புராணம் முற்றிற்று

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம்

- 650 மேவலர் புரங்கள் செற்ற விடையவர் வேத
வாய்மைக்
காவலர் திருக்கா எத்திக் கண்ணப்பர் திருநா
டென்பர்
நாவலர் புகழ்ந்து போற்றும் நல்வளம் பெருகி
நின்ற
பூவலர் வாவி சோலை சூழ்ந்தபொத் தப்பி நாடு.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 333

646. அவனைக் கொல்லும் சமயம் அறிந்து எதிர்க்கக் கையில் ஏந்திய வாளையும் கேடயத்தையும் கைவிட்டுவிட முதலில் நினைத்தார் என்றாலும், 'ஆயுதம் அற்றவரைக் கொன்றால் என்ற பழி இவர்க்கு வாராதிருக்க வேண்டும்'' என்று எண்ணி, அந்த வலிய கேடயத்தையும் வாளையும் கொண்டு, எதிர்த்துப் போர் செய்பவரைப் போன்ற தோற்றத்துடன் காட்டி எதிர் நின்றார்.

647. அங்ஙனம் நின்ற திருத்தொண்டரின் திருவுள்ளக் கிடக்கையை யார் அறிவார்? அவ்வடியாரின் முன் நின்ற அதிருரனும் தான் எண்ணிய வண்ணமே செய்துமுடித்தனன். இதனை அறிந்தவராகி இத்திருத்தொண்டர்க்கு அருள் செய்வதன் பொருட்டாய் மின்னல் போன்ற உடை கொண்ட விடைபாகன் தாமேவெளிப்பட்டு நின்றருளினார்.

648. இறைவரின் திருவருள் வகையை நாம் இனிப் போற்றுவது என்னுளது? பகைவரின் கை வாளால் பாசத்தை அறுத்து அருள் செய்து, உற்றவரான நாயனாரை என்றும் தம்முடன பிரியாதிருக்கும் அன்பு கூடிய நிலையை அடையும் வண்ணம் செய்து, இறைவன்ய ஒரு பக்கத்தில் கொண்ட எம்பெருமான் தம் பொண்ணம்பலத்தை அடைந்தார்.

649. தம் பெருமான் சாத்துகின்ற திருநீற்றின் சார்பையே சார்பாகக் கொண்ட எம் தலைவரான ஏனாதி நாதரின் திருவடிகளை வணங்கி, கண்ணப்பர் என்ற நம் பெருமானார் தேவ தேவரான திருக்காளத்தி உத்தமர்க்குச் செய்த திருப்பணியை நாம் அறிந்தபடி கூறப்படுவோம்.

ஏனாதி நாயனார் புராணம் முற்றிற்று

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம்

650 அடையாதவரின் திரிபுரங்களை அழித்த காளை பூர்தியையுடைய வேத வாய்மைக் காவலா தம் திருக்காளத்திப்பதியில் நற்பேறு எய்திய கண்ணப்பரின் திருநாடாவது, புலவர்கள் புகழ்ந்து போற்றும் நல்ல ஊங்கள் பெருகி நிலை பெற்றதும் மலர்கள் மலர்ந்த நீர் நிலைகளும் பூஞ்சோலைகளும் சூழ்ந்தது மாண 'பொத்தப்பி நாடு' எனிற உரைப்படி.

334 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

651 இத்திரு நாடு தன்னில் இவர்திருப் பதியா
தென்னில்
நித்தில அருவிச் சாரல் நீள்வரை சூழ்ந்த பாங்கர்
மத்தவெங் களிற்றுக் கோட்டி வனதொடர் வேனி
கோலி

ஒத்தபேர் அரணஞ் சூழ்ந்த முதுபதி உடுப்பூர்
ஆகும்.

652 குன்றவர் அதனில் வாழ்வார் கொடுஞ்செவி ஞானி
யார்த்த

வன்றிரள் விளவின் கோட்டு வார்வலை மருங்கு
தூங்கப்

பன்றியும் புலியும் எண்கும் கடமையும் மானின்
பார்வை

அன்றியும் பாரை முன்றில் ஐவனம் உணங்கும்
எங்கும்.

653 வன்புலிக் குருளை யோடும் வயக்கரிக் கன்றி
ளோடும்

புன்றலைச் சிறும கார்கள் புரிந்துடன் ஆட லன்றி
அன்புறு காதல் கூர அணையுமான் பிணைக

ளோடும்

இன்புற மருவி ஆடும் எயிற்றியர் மகளிர் எங்கும்.

654 வெல்படைத் தறுகண் வெஞ்சொல் வேட்டுவர்
கூட்டந் தோறும்

கொல்வெறி குத்தென் றார்த்துக் குழுமிய ஓசை
யன்றிச்

சில்லரித் துடியும் கொம்பும் சிறுகண் ஆகுளியும்
கூடிக்

கல்வெனும் ஒலியின் மேலும் கறங்கிசை அருவி
எங்கும்.

655 ஆறலைத் துண்ணும் வேடர் அயற்புலங் கவர்ந்து
கொண்ட

வேறுபல் உருவின் மிக்கு விரவும் ஆன்றிரைகளன்றி
ஏறுடை வானந் தன்னில் இடிக்குரல் எழிலி யோடு

மாறுகொள் முழக்கங் காட்டும் மதக்கைமா
நிரைகள் எங்கும்.

651. இந்த நாட்டில், இவரது திருப்பதி யாது என்றால், முத்துக்களைக் கொழித்து வருகின்ற அருவிகள் ஓடுவதற்கு இடமான சாரல்களையுடைய நீண்ட மலைகள் சூழ்ந்த பக்கத்தில், மதம் பொருந்திய யானைகளின் கொம்புகளால் வன்மையுடைய வேலியை இட்ட அதனால் ஒரே தன்மைத்தான பெரிய மதில் அரணால் சூழப்பட்டு விளங்கும் பழம் பதியான 'உடுப்பூர்' என்பதாம்.

652. அப்பதியில் வாழ்பவர் மலை வாழ்பவரான குன்றவர்கள் ஆவார்கள். அந்தப் பதியின் இடம் எங்கும் வளைவான காதுகளைக் கொண்ட நாய்களைக் கட்டிய கூட்டமான விளா மரத்தின் கிளைகளில் வார்களுையுடைய வலைகள் பக்கங்களில் தொங்க, காட்டுப் பன்றியும், புலியும், கரடியும், கடமை முதலிய மான் கூட்டங்களும் என்ற இவற்றின் பார்வை விலங்குகளும் இருந்தன. அன்றியும், இல்லங்களின் முன் பாறை அமைந்த முற்றங்களில் மலை நெல் அரிசியும் உலர வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

653. அந்தப் பதியின் எங்கும் வன்மையான புலிக் குட்டிகளுடனும் வெற்றி பொருந்திய யானைக் கன்று களுடனும், புல்லிய தலையை யுடைய வேடச் சிறுவர், விரும்பி விளையாடுதல் நிகழும். அதுவன்றியும், அன்புடன் ஆசை மிக அணைகின்ற பெண் மானுடன் இன்பத்துடன் கூடி விளையாடும் வேட்டுவச் சிறுமியரும் உள்ளனர்.

654. வெல்லும் படைக்கலமும் அஞ்சாமையும் கடிய சொல்லும் உடைய வேடர் கூட்டங்களில் எங்கும் "கொல்", 'ஏறி', 'குத்து' என்று ஆரவாரித்துக் கூடுதலால் எழும் ஓசைகளே அல்லாது. சில பரல்களையுடைய உடுக்கையும், ஊது கொம்பும், சிறிய முகம் கொண்ட சிறு பறையும் கூடிப் பெருகுகின்ற ஒலியினும் மிகுந்து ஒலித்து ஓடும் அருவிகள் அங்கு எங்கும் உண்டு.

655. அவ்வூரில் எங்கும் வழி பறித்து உண்ணுதலைத் தம் தொழிலாகக் கொண்ட வேடர்கள் அயல் புலங்களில் கவர்ந்து வந்த வேறு வேறான பல வடிவினால் மிக்குப் பொருந்திய, பசுக் கூட்டங்கள் அல்லாமல், இடியின் குரலுடன் சூழும் மேகங்களுடன் எதிராகிய முழக்கத்தை யுடைய மதம் பொருந்திய யானைக் கூட்டங்களும் உண்டு.

336 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

656 மைச்செறிந் தனைய மேனி வன்றொழில் மறவர்
தம்பால்
அச்சமும் அருளும் என்றும் அடைவிலார் உடைவன்
தோலார்
பொச்சையின் நறவும் ஊனின் புழுக்கலும் உணவு
கொள்ளும்
நச்சமுற் பகழி வேடர்க் கதிபதி நாகன் என்பான்.

657 பெற்றியால் தவமுன் செய்தா னாயினும் பிறப்பின்
சார்பால்
குற்றமே குணமா வாழ்வான் கொடுமையே
தலைநின் றுள்ளான்
விறொழில் விறவின் மிக்கான் வெஞ்சின மடங்கல்
போல்வான்
மற்றவன் குறிச்சி வாழ்க்கை மனைவியும் தத்தை
என்பான்.

658 அரும்பெறல் மறவர் தாயத் தான்றதொல் குடியில்
வந்தாள்
இரும்புலி எயிற்றுத் தாலி இடையிடை மனைவு
கோத்துப்
பெரும்புறம் அலையப் பூண்டாள் பீனியும்
குழையும் தட்டச்
கரும்புறு படனவ முச்சிச் சூர்அரிப் பிணவு
போல்வான்.

659 பொருவருஞ் சிறப்பின் மிக்கார் இவர்க்கினிப்
புதல்வர் பேறே
அரியதென் றெவரும் கூற அதற்படு காதலாலே
முருகவர் அவங்கற் செவ்வேல் முருகவேள் முன்னிற்
சென்று
பரவுதல் செய்து நாளும் பராய்க்கடன் நெறியில்
நிற்பார்.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 337

656. மை போன்ற கருமையான மேனியும் வன்மை யான தொழிலும் உடைய மறவர் தம்மிடம் அச்சம் அருள் என்ற இரண்டையும் எக்காலத்தும் அடையாதவர் ஆவர் வன்மையான தோலால் ஆன உடையை உடையவர், மலைத்தேனும் ஊன் கலந்த இனிய சோறும் உண்பவராய் நஞ்சு தோயப் பெற்ற தீயம்புகளை உடையவர். இத்தகைய வேடர்களுக்குத் தலைவன் 'நாகன்' எனப்படுவான்.

657. பெற்றிமையால் முன்பு செய்த தவம் உடையவர் ஆயினும், இந்தப் பிறவியில் தான் பிறந்த குலத்தின் சார்பால் குற்றம் செய்வதையே குணமாய்க் கொண்டு வாழ்வான். உயிர்களுக்குக் கொடுமையே செய்வதில் சிறந்தவன். வில்லாற்றலில் வன்மை கொண்டவன். மிகுந்த சினம் கொண்ட சிங்கம் போன்றவன். அவனுடைய குறிஞ்சி நில வாழ்வில் மனைவியாய் அமைந்தவன் 'தத்தை' எனப்படுபவன் ஆவான்.

658. அவன், பெறுவதற்கு அரிய சிறப்புப் பொருந்திய மறவர் குடிகளுள் ஒன்றான உயர்ந்த குடியில் தோன்றியவன். பெரிய புலிப் பல்லான தாலியை இடையிடையே பல கறைகளைக் கோத்துப் பிடரியின் கீழும் நீண்டு தொங்க அணிந்தவன். மயிர்பீலியும் இலைத்தனீர்களும் மோத, வண்டுகள் மொய்க்கும் மலர் மாலையைச் சூடிய உச்சிக் கொண்டையையுடைய அச்சம் பொருந்திய பெண் சிங்கத் தைப் போன்றவன்.

659. 'ஒப்பில்லாத சிறப்பால் மிக்க இவர்க்கு. இனிப் புதல்வர்ப் பேறு என்பதே கிடைப்பதற்கு அரிது' என்று அனைவரும் சொல்ல, அப்புதல்வர் பேற்றிலே கொண்ட ஆசை மிகுதியால் மணம் மிக மலர்ந்த மாலை சூடிய செவ்வேல் ஏந்திய முருக வேளின் கோயில் முற்றத்தில் போய்ப் பரவி நாடோறும் வழிபடும் கடமை பூண்ட நெறியில் நிற்பவராய் ஆகி;

838 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

660 வாரணச் சேவ லோடும் வரிமயிற் குலங்கள்
விட்டுத்
தோரண மணிகள் தூக்கிச் சுரும்பணி கதம்பம்
நாற்றிப்
போரணி நெடுவே லோற்குப் புகழ்புரி குரவை
தூங்கப்
பேரணங் காடல் செய்து பெருவிழா எடுத்த
பின்றை.

661 பயில்வடும் பொலிந்த யாக்கை வேடர்தம்
பதியாம் நாகற்கு
எயிலுடைப் புரங்கள் செற்ற எந்தையார் மைந்த
ராண
மயிலுடைக் கொற்ற லூர்தி வரையுரங் கிழித்த
திண்மை
அயிலுடைத் தடக்கை வென்றி அண்ணலார்
அருளினாலே.

662 கானவர் குலம்வி ளங்கத் தத்தையால் கருப்பம் நீட
ணனமில் பலிகள் போக்கி உறுகடன் வெறியாட்
டோடும்
ஆன அத் திங்கள் செல்ல அளவில்செய் தவத்தி
னாலே
பான்மதி உவரி ஈன்றா லெனமகப் பயந்த போது.

663 கரிப்பரு மருப்பின் முத்தும் கழைவிளை செழுநீர்
முத்தும்
பொருப்பினின் மணியும் வேடர் பொழிதரு
மழையேயன்றி
வரிச்சகும் பலைய வானின் மலர்மழை பொழிந்த
தெங்கும்
அரிக்குறந் துடியே யன்றி அமரர்துந் துபியும்
ஆர்த்த.

16. கண்ணப்ப நாயனார்புராணம் □ 339

660. சேவற் கோழிகளையும், வரிகளை உடைய மயில்களையும், காணிக்கையாக விடுத்தும், தோரணமாய் மணிகளைத் தொங்க விட்டும், வண்டுகள் மொய்க்கின்ற அழகான கடப்ப மலர் மாலைகளைத் தொங்க விட்டும், போரில் வல்ல அழகான நீளமான வேல் ஏந்திய முருகக் கடவுளுக்குப் புகழ் அமைந்த குரவைக் கூத்தாய்ப் பெரிய அணங்காடல் செய்வித்தும் பெருவிழாசி செய்தனர். அதன் பின்பு,

661. பொருந்திய வடுக்கள் விளங்கும் உடலை உடைய வேடர்களின் தலைவனான நாகனுக்கு, மதில்களையுடைய முப்புரங்களையும் எரித்த சிவபெருமானின் மகனான வெற்றி பொருந்திய மயில் ஊர்தியையும் கிரவுஞ்ச மலையைப்பிளந்த திண்மையான வேற்படையைக் கொண்ட பெரிய கையையும் கொண்ட வெற்றியுடைய பெருமையில் சிறந்த முருகப் பெருமானின் அருளால்,

662 வேடரது குலம் விளங்குமாறு தத்தை என்பவனின் வயிற்றில் கருப்பம் உண்டாயிற்று. அதனால் குற்றமற்ற பவிகளைத் தந்து கடமையாய் அமைந்த வெறியாட்டுடன் செய்ய, ஒவ்வொன்றாய் மாதங்கள் சென்றன. முன்னம் அளவில்லாமல் செய்த தவத்தால் நல்ல தன்மை கொண்ட நிறைமதியை உவர்க்கடல் பெற்றதைப் போல் தத்தை குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். அப்போது,

663. யானையின் பெரிய கொம்புகளில் தோன்றிய முத்துக்களையும், மூங்கிலில் விளையும் செழுமையான முத்துக்களையும், மலையிலே விளையும் மற்ற மணிகளையும் வேடர் மகிழ்ச்சியால் பெய்யும் மணி மழையே அல்லாது, வரியையுடைய வண்டுகள் எழுந்து பறக்க, வானத்தில் மலர் மழையும் எங்கும் பெய்தது. சில்லரியையுடைய சிறிய உடுக்கைகளே அல்லாது வானவரின் தந்துபிகளும் முழங்கின.

840 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 664 அருவறைக் குறவர் தங்கள் அகன்குடிச் சேரார் ஆயம்
பெருவிழா எடுத்துமிக்க பெருங்களி கூருங் காலைக்
கருவரை காள மேகம் ஏந்திய தென்னத் தாதை
பொருவரைத் தோள்க ளாரப் புதல்வனை
எடுத்துக் கொண்டான்.
- 665 கருங்கதிர் விரிக்கும் மேனிக் காமரு குழவி தானும்
இரும்புவிப் பறழின் ஓங்கி இறவுளர் அளவே யன்றி
அரும் பெறல் உலகமெல்லாம் அளப்பரும் பெருமை
காட்டித்
தருங்குறி பலவுஞ் சாற்றும் தன்மையிற் பொலிந்து
தோன்ற.
- 666 அண்ணலைக் கையில் ஏந்தற்கு அருமையால்
உரிமைப் பேரும்
திண்ணன் என்றியம்பும் என்னத் திண்சிலை
வேடர் ஆர்த்தார்
புண்ணியப் பொருளாயுள்ள பொருவில் சீர் உருவி
னாணைக்
கண்ணினுக்கு அணியாத் தங்கள் கலன்பல
அளிந்தார் அன்றே.
- 667 வரையுறை கடவுட் காப்பு மறக்குடி மரபில் தங்கள்
புரையில் தொல் முறைமைக்கேற்பப் பொருந்துவ
போற்றிச் செய்து
விரையிளந் தளிர்ஞ் சூட்டி வேம்பிழைத் திடையே
கோத்த
அரைமணிக் கவடி கட்டி அழகுற வளர்க்கும்
நாளில்.
- 668 வருமுறைப் பருவந் தோறும் வளமிகு சிறப்பில்
தெய்வப்
பெருமடை கொடுத்துத் தொக்க பெருவிறல்
வேடர்க் கெல்லாம்
திருமவி துழனி பொங்கச் செழுங்களி மகிழ்ச்சி
செய்தே
அருமையிற் புதல்வர்ப் பெற்ற ஆர்வமுந் தோன்ற
உய்த்தார்.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 341

664. அரிய மலைக் குறவர்களின் பெரிய குடிகள் வாழும் சிறிய லூரில் உள்ள மக்கள் கூட்டம் விழாவைக் கொண்டாடி மிக்க மகிழ்ச்சி அடையும் போது, கரிய மலையானது கரிய மேகத்தை மேல் கொண்டு தாங்கியதைப் போன்று, தந்தையான நாகன் போர் செய்கின்ற மலை போன்ற தோள்கள் நிறையுமாறு மகனை எடுத்துக் கொண்டான்.

665. கரிய கதிர் ஒளியை விரித்து வீசும் அழகான மேனியுடைய அந்தக் குழந்தையும் பெரிய புலிக்குட்டியினைப் போல் மிக்கு ஒங்கி, வேடரால் மட்டுமன்றி உலகம் எல்லாம் அளப்பதற்கரிய பெருமையுடன் கூடிய குறிகள் பலவும் கொண்டு எதிர்காலப் பெருமையை எடுத்துச் சொல்லக் கூடிய தன்மையுடையதாய் விளங்கியது.

666. பெருமை கொண்ட அந்தக் குழந்தை கையால் எடுப்பதற்கரியதாய் இருந்ததால் “உரிய பெயரும் திண்ணன் என்று வைத்து அழையுங்கள்” என்று நாகன் சொன்னான். வலிய சிலை வேடர் ஆரவாரம் செய்தனர். புண்ணியத்தின் பொருளாய் இருக்கும் ஒப்பில்லாத சிறப்பு களின் வடிவு கொண்ட குழந்தைக்கு, கண்ணுக்கு அழகாகத் தங்களுக்குரிய பல அணிகளையும் அன்றே அணிந்தனர்.

667. மலையில் வாழும் கடவுள் காப்பாகத் தம் மறவர் குடிமரபிலே வந்த குற்றம் இல்லாத பழைய வழக்கத் திற்கு ஏற்றபடி பொருந்துபவை எல்லாவற்றையும் விரும்பிச் செய்து, மணம் கமழும் இளந்தளிர்களைச் சூட்டி, மலை வேப்பங் கொட்டைகளை ஒழுங்குபடுத்தி இடையிடையில் அமைத்துக் கோத்த அரையில் அணியும் பலகறை மணிக் கோவையைக் கட்டி, எழில் அமைய வளர்த்தனர். அங்ஙனம் வளர்க்கின்ற காலத்தில்,

668. அதன் மேல், முறையாய் வரும் பருவங்கள் தோறும் வளம் கொண்ட விழாவுடன் தெய்வங்களுக்குப் படையலைச் செய்து, அந்தந்தக் காலங்களில் மங்கல ஞாத்தியங்கள் மேலும் மேலும் ஒலிக்க, வந்து சேர்ந்த வேடர்களுக்கெல்லாம் பெருங்களியாட்டத்தால் மகிழ்ச்சி உண்டாக்கி, அருமையாக மகனைப் பெற்றெடுத்த ஆசையும், வெளிப்படச் சிறப்பு நடத்தினர்.

842 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

569 ஆண்டெதிர் அணைந்து செல்ல விடும்அடித்
தளர்வு நீங்கிப்
பூண்டிகழ் சிறுபுன் குஞ்சிப் புனியுகிர்ச் சுட்டி
சாத்தி
மூண்டெழு சினத்துச் செங்கண் முளவுமுள்
அரிந்து கோத்த
நாண்டரும் எயிற்றுத் தாலி நலங்கிளர் மார்பில்
தூங்க.

670 பாசொளி மணியோ டார் த்த பன்மணிச்
சதங்கை ஏங்கக்
காசொடு தொடுத்த காப்புக் கலன்புனை அரை
ஞாண் சேர்த்தித்
தேகனட மருப்பில் தண்டை செறி மணிக்
குதம்பை மின்ன
மாசறு கோலங் காட்டி மறுகிடை யாடும் நாளில்.

671 தண்மலர் அலங்கல் தாதை தாய்மனங் களிப்ப
வந்து
புண்ணியக் கங்கை நீரில் புனிதமாம் திருவாய் நீரில்
உண்ணனைந் தமுதம் ஊறி ஒழுகிய மழலைத்
திஞ்சொல்
வண்ணமென் பவளச் செவ்வாய் குதட்டியே வளரா
நின்றார்.

672 பொருபுலிப் பார்வைப் பேழ்வாய் முழையெனப்
பொற்கை நீட்டப்
பரிவுடைத் தந்தை கண்டு பைந்தழை கைக்கொண்
டோச்ச
இருகடர்க் குறுகண் தீர்க்கும் எழில்வளர் கண்ணீர்
மல்கி
வருதுனி முத்தம் அத்தாய் வாய் முத்தம் கொள்ள
மாற்றி.

669. முதல் ஆண்டு நிறைந்து அடுத்த ஆண்டு தொடங்கிய பின்பு, இடும் அடியினது தளர்ச்சி நீங்கிச் சிறு நடைப் பருவம் வர, சிறிய புல்லிய மயிர்த்தலையில் பூணாக விளங்கும் புலிநகச் சுட்டியை அணிவித்து, மூண்டு எழுகின்ற சினம் கொண்ட முள்ளம் பன்றியின் முள்ளை அரிந்து இடையிடையில் கயிற்றில் கோத்த புலிப்பல் மாலையை நன்மை மிகுந்த மார்பில் அணிந்து,

670. பசுமையான ஒளியுடைய மணிகளுடன் மற்றப் பல மணிகளையும் கோத்த சதங்கை ஒலிக்க, காடைக் கட்டிய அணிகள் புனைந்த அரை நாணையும் அணிந்து, ஒளிபொருந்திய யாணைக் கொம்பால் ஆன தண்டையும், மணிகள் பொருந்திய குதம்பையும் பொருந்த இவ்வாறு குற்றம் இல்லாத கோலத்தைக் காண்பவர்க்குக் காட்டிக் கொண்டு வீதியில் விடையாடும் நாளில்,

671. குளிர்ந்த பூமாலை அணிந்த தந்தையும் தாயும் உள்ளம் மகிழ்ந்திடக் குறுநடை நடந்து வந்து, புண்ணிய மான கங்கை நீரினும் தூய்மையான வாய் நீரிலே உள்ளே நனைந்து அமிழ்தமாக ஊறி மேலே வழிகின்ற இனிய மழலைச் சொற்களை அழகான மென்மையான சிவந்த வாயைக் குதட்டிக் கூறி வளர்ந்து வரலானார்.

672. போரிடுகின்ற புலியான பார்வை விலங்கின் திறந்த அகலமான வாயைச் சிறிய குகை என்று எண்ணித் தம் அழகிய கையை நீட்ட, அன்புடைய தந்தை அதைக் கண்டு அன்பு கொண்டு பசுந்தழை கொண்டு ஒங்கவே, சூரிய சந்திரர் என்ற இரண்டு சுடர்களுக்கு உள்ள துன்பத்தைத் தீர்க்கும் எழில் வளரும் கண்களின் நீர் நிரம்பி வெளிப்படுகின்ற துளியான முத்தை அந்தத் தாயான தந்தை வாய் முத்தத்தால் மாற்றியும்,

(புலிப்பார்வை — பழக்கப்படுத்திய புலி. இரு சுடர் — சூரிய சந்திரர். இவர்கள் சிவபெருமானின் வலது கண்ணும் இடது கண்ணும் ஆவர்).

344 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

673 துடிக்குற டுட்டி ஓடித் தொடக்குநாய்ப் பாசஞ்
சுற்றிப்
பிடித்தறுத் தெயினப் பிள்ளைப் பேதையர் இழைத்த
வண்டல்
அடிச்சிறு தவிரால் சிந்தி அருகுறு சிறுவரோடும்
குடிச்செறு குரம்பை எங்கும் குறுநடைக் குறும்பு
செய்து.

674 அனையன பலவும் செய்தே ஐந்தின்மேல் ஆன
ஆண்டின்
வனைதரு வடிவார் கண்ணி மறச்சிறு மைந்த
ரோடும்
சினைமலர்க் காவு ளாடிச் செறிகுடிக் குறிஞ்சி
சூழ்ந்த
புனைமருப் புழலை வேலிப் புறச்சிறு கானிற் போகி.

675 கடுமுயற் பறழி னோடும் கானஏ னத்தின் குட்டி
கொடுவரிக் குருளை செந்நாய் கொடுஞ்செவிச்
சாப மான
முடுகிய விசையி லோடித் தொடர்ந்துடன் பற்றி
முற்றத்
திடுமரத் திரளிற் கட்டி வளர்ப்பன எண்ணி லாத.

676 அலர்பகல் கழிந்த அந்தி ஐயவிப் புகையும் ஆட்டிக்
குலமுது குறத்தி ஊட்டிக் கொண்டுகண் துயிற்றுக்
கங்குல்
புலரணன் உணவு நல்கிப் புரிவினை யாட்டின்
விட்டுச்
சிலமுறை யாண்டு செல்லச் சிலைபயில் பருவஞ்
சேர்ந்தார்.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 345

673. உடுக்கை போன்ற குறட்டை உருட்டி ஓடியும், நாயைக் கட்டிய கயிற்றைச் சுற்றிப் பிடித்து அறுத்தும், வேட்டைச் சிறுவர் விளையாடக் கட்டிய சிறிய இல்லங்களைத் தம் தளிர் போன்ற சிறிய கால்களால் அழித்தும், பக்கத்தில் கூடிய வேடச் சிறுவருடன் கூடி அந்தச் சிறு குடியில் பொருந்திய குடில்களில் எங்கும் குறுநடை குறும்பு விளையாடல்களைச் செய்தும்,

674. இவ்வாறு பலவகையான விளையாடல்களையும் செய்து ஐந்தாண்டு நிரம்பியது. அதன்பின் ஆறாம் ஆண்டில் வனையப் படுவதாய் அமைந்த வாரையும் கண்ணியையும் கொண்டு வீரம் மிக்க வேட்டுவச் சேராருடன் பூக்கள் நிறைந்த கிளைகளையுடைய மரங்கள் வளர்ந்த பூஞ்சோலைகளிலே விளையாடியும், குடிகள் மிக்க குறிச்சியினைச் சுற்றி யானைக் கொம்புகளால் அமைக்கப்பட்ட உழலையுடைய வேலிப் புறத்தை அடுத்த சிறிய காட்டில் போய் (உழலை — கடந்து செல்லும் மக்களுக்கு வழியைத் தந்து சுழன்று பின்தன் முன்னை நிலையில் நிற்பதாக அமைந்த அமைப்பு)

675. மிகுந்த வேகமுடைய முயல் குட்டியுடன், காட்டுப் பன்றிக் குட்டியும் புலிக் குட்டியும், வளைந்த காதினையுடைய செந்நாய்க் குட்டியும் என்ற இவற்றை விரைவாகச் செல்லும் வேகத்தால் பின் தொடர்ந்து போய் ஓடிப் பிடித்துத் தம் வாயில் முற்றத்தில் உள்ள மரத்திலே கட்டி, இவ்வாறு திண்ணனார் வளர்த்த விலங்குகள் பலவாகும்.

676. வேடர் குலத்தில் தோன்றிய முதியவளான குறத்தி, கதிரவன் ஒளி விளங்கும் பகற்காலம் கழிந்த மாலைப் போதில் கடுகின் புகையைச் சுற்றி உணவு ஊட்டி, இம்மகவை எடுத்து ஓரிடத்தில் வைத்து உறங்கச் செய்து, இரவானது நீங்கிய பின்னர் ஊன் உணவு தந்து பின் அது செய்யும் விளையாட்டில் பழகுமாறு செய்து, இவ்வாறு சில ஆண்டுகள் செல்ல இவர் வீல் கலை கற்கின்ற பருவத்தை அடைந்தார்.

346 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 577 தந்தையும் மைந்த னாரை [நோக்கித்தன் தடித்த
தோளால்
சந்தையுள்மகிழப் புல்லிச் சிலைத்தொழில் பயிற்ற
வேண்டி
முந்தைஅத் துறையில் மிக்கமுதியரை அழைத்துக்
கூட்டி
வந்தநாட் குறித்த தெல்லாம் மறவர்க்குச் சொல்லி
விட்டான்.
- 578 வேடர்தம் கோமான் நாகன் வென்றிவேள்
அருளால் பெற்ற
சேடரின் மிக்க செய்கைத் திண்ணன் வில்
பிடிக்கின்றான் என்று
ஆடியல் துடியும் சாற்றி அறைந்தபேர் ஓசை
கேட்டு
மாடுயர் மலைகள் ஆளும் மறக்குலத் தலைவ
ரெல்லாம்.
- 579 மலைபடு மணியும் பொன்னும் தரளமும் வரியின்
தோலும்
கொலைபுரி களிற்றுக் கோடும் பீலியின் குவையும்
தேனும்
தொலைவில்பல் நறவும் ஊனும் பலங்களும்
கிழங்கும் துன்றச்
சிலைபயில் வேடர் கொண்டு திசைதொறும்
நெருங்க வந்தார்.
- 580 மல்கிய வளங்கள் எல்லாம் நிறைந்திட மாறில்
சீறார்
எல்லையில் அடங்கா வண்ணம் ஈண்டினர்
கொணர்ந்தார் எங்கும்
பப்பெருங் கிளைஞர் போற்றப் பராய்க்கடன்
பலவும் செய்து
வில்விழா எடுக்க என்று விளம்பினான் வேடர்
கோமான்.

'16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 347

677. மகன் விற கலை பயிலும் பருவத்தை அடைந்ததைத் தந்தை பார்த்து, உள்ளம் மிகிழ்ந்து தன் பெருத்த தோள்களால் அவரைத் தழுவிக்கொண்டு, அவருக்கு வில் தொழிலைப் பயில்விக்க எண்ணி, முதலில் அத்துறையில் வல்லவரை அழைத்துக் கூட்டி, அவர்களுடனே ஆராய்ந்து நல்ல நாளைக் குறித்து, அதனை மறவரான வேடர்களுக்குக் கூறினான்.

678. “வேடரின் மன்னனான நாகன், வெற்றியுடைய முருகப் பெருமானின் திருவருளால் பெற்ற அறிவுடையாரினும் மிக்குச் சிறந்த செயலையுடைய திண்ணனார் வில் கலை பயிலத் தொடங்குகின்றார்” என்று வெற்றியுடைய உடுக்கையை ஒலிக்கச் செய்து, சொன்னார்கள். அந்த ஓசையைக் கேட்ட பக்கத்து மலைகளை ஆள்கின்ற மறக்குலத் தலைவர்கள் அனைவரும்,

679. மலையில் விளையும் பொருள்களான மணியும் பொன்னும் முத்துமாகிய வற்றையும் புவித்தோலும் கொலை செய்யும் யானைக் கொம்பும், மயிற் பீலியின் சூமையும், தேனும், அளவில்லாத பலவகை ஊனும், பழங்களும் கிழங்குகளும் என்ற இவற்றைச் செறிந்த விற்பயிற்சி மிக்க வேடர்களும், எடுத்துக் கொண்டு பல திக்குகளினின்றும் நெருங்கி வந்தனர்.

680. மேலே சொன்ன வண்ணம் வளங்கள் எல்லாம் நிறைந்திடலால், தனக்கு மாறு இல்லாத அந்தச் சிறிய ஆரின் எல்லைக்குள் அடங்கிடாதபடி எங்கும் ஒன்று கூடிய வராகிக் கொண்டு வந்தனர். “எங்கும் பல பெரிய சுற்றத் தவர் கூடிப் பாராட்டத் தெய்வத்துக்கு வழிபாடு பலவும் செய்து வில் விழா எடுப்பீராக” என்று வேடரின் தலைவன் நாகன் கூறினான்.

348 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 681 பான்மையில் சமைத்துக் கொண்டு படைக்கலம்
வினைஞர் ஏந்தத்
தேனலர் கொன்றை யார்தந் திருச்சிலைச்
செம்பொன் மேரு
வானது கடலின் நஞ்சம் ஆக்கிட அவர்க்கே
பின்னும்
காணணன் அமுதம் ஆக்கும் சிலையினைக் காப்புச்
சேர்த்தார்
- 682 சிலையினைக் காப்புக் கட்டும் திண்புலி நரம்பிற்
செய்த
நலமிகு காப்பு நன்னான் நாகனார் பயந்த நாகர்
குலம்விளங் கரிய குன்றின் கோலமுன் கையிற்
சேர்த்தி
மலையுறை மாக்கள் எல்லாம் வாழ்த்தெடுத்
தியம்பி னார்கள்.
- 683 ஐயன அடிசிங் வெவ்வே றமைந்தன புற்பாற்
சொன்றி
மொய்வரைத் தினைமென் சோறு மூங்கில்வன்
பதங்கள் மற்றும்
கைவினை எயின ராக்கிக் கலந்தணன் கிழங்கு
துன்றச்
செய்வரை உயர்ப்ப எங்கும் கலந்தனர் சினவில்
வேடர்.
- 684 செந்தினை இடியும் தேனும் அருந்துவார் தேனில்
தோய்த்து
வெந்தணன் அயில்வார் வேரி விளங்கனிக் கவளம்
கொள்வார்
நந்திய ஈயல் உண்டி நசையொடு மிசைவார்
வெவ்வேறு
அந்தமில் உணவின் மேலோர் ஆயினர் அளவி
லார்கள்.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 349

681. வினைஞர் உரிய தன்மையில் படைக்கலத்தை அமைத்துத் தர, தேனுடன் மலர்கின்ற கொன்றை மலரை அணிந்த சிவபெருமானின் வில்லான மேருமலையானது அவர்க்குப் பாற்கடல் அமுதை நஞ்சாக்க, இவரது கையில் வந்தபோது அதற்குப் பரிகாரமாக அவருக்கே பின்பு காட்டு ஊனைத் திருவமுதாக்குகின்ற வில்லைக் காப்புச் சேர்த்தனர்.

682. வில்லைக் காப்புக் கட்டிய அந்த வன்மையுடைய புலி நரம்பாலே செய்யப்பட்ட காப்பினை, நன்மைமிக்க நல்ல வேளையில், வேடர்குலம் விளங்கத் தோன்றிய அரிய மலை போன்ற திண்ணனாரின் அழகான முன் கையில் கட்டி, மலை வாழ்பவரான அந்த வேடர் எல்லாரும் தம் மரபுக் குரிய வாழ்த்தினை எடுத்துக் கூறி வாழ்த்தினார்.

683. மலையரிசிச் சோறும் வேறு வேறு வகையான புல் அரிசிச் சோறும், அடர்ந்த மலையில் விளைந்த தினையின் மென்மையான சோறும், மூங்கிலின் வலிய அரிசிச் சோறும் சமைக்கின்ற தொழில் வல்லவரான வேடர்கள் சமைத்து அவற்றொடு கலந்து தசையும் கிழங்குகளும் சேரச் செய்குன்றைப் போல் குவித்தனர். எவ்விடத்தும் சினம் மிக்க வில் வேடர்கள் உண்ணக் கூடினர்.

684. வேடர்கள் அளவுற்றவர். அவர்கள் செந்தினை யினது மாவும் தேனும் கலந்து உண்பார்; தேனில் தோய்ந்து வெந்த இறைச்சியை உண்பார்; விளாம்பழத்தைத் தேன் கலந்து பிசைந்து கவளமாகச் செய்து உண்பார்; இறந்த ஈயல் உணவை விருப்பத்துடன் உண்பார். இங்ஙனம் வேறு வேறான அளவில்லாத பல உணவுகளிலும் மேலானவர் களாக ஆயினர், வேடர்.

350 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 685 அயல்வரைப் புலத்தின் வந்தார் அருங்குடி
இருப்பின் உள்ளார்
இயல்வகை உணவில் ஆர்ந்த எயிற்றியர்
எயினர் எல்லாம்
உயர்கதிர் உச்சி நீங்க ஒழிவில்பல் நறவு மாந்தி
மயலுறு களிப்பின் நீடி வரிசிலை விழவுகொள்வார்.
- 686 பாசிலைப் படலை சுற்றிப் பன்மலர்த் தொடையல்
குடிக்
காசுடை வடத்தோல் கட்டிக் கவடி மெய்க்
கலன்கள் பூண்டார்
மாசில்சீர் வெட்சி முன்னா வருதுறைக் கண்ணி
குடி
ஆசில்ஆ சிரியன் ஏந்தும் அடற்சிலை மருங்கு
குழந்தார்.
- 687 தொண்டக முரசும் கொம்பும் துடிகளும்
துளைகொள் வேயும்
எண்டிசை நிறைந்து விம்ம எழுந்தபேர் ஒலியி
னோடும்
திண்டிறல் மறவர் ஆர்ப்புச் சேண்விசும் பிடித்துச்
செல்லக்
கொண்டசீர் விழவு பொங்கக் குறிச்சியை வலங்
கொண்டார்கள்.
- 688 குன்றவர் களிகொண் டாடக் கொடிச்சியர்
துணங்கை ஆடத்
துன்றிய மகிழ்ச்சி யோடுஞ் சூர்அர மகளிர் ஆட
வென்றிவில் விழவினோடும் வீருப்புடை ஏழா
நாளாம்
அன்றிரு மடங்கு செய்கை அழகுற அமைத்த
பின்னர்.
- 689 வெங்கதிர் விசம்பின் உச்சி மேவிய பொழுதில்
எங்கும்
மங்கல வாழ்த்து மல்க மருங்குபல் லியங்கள்
ஆர்ப்பத்
தங்கள்தொல் மரபின் விஞ்சைத் தனுத்தொழில்
வலவர் தம்பால்
பொங்கொலிக் கரும்போர் ஏற்றைப் பொருசிலை
பிடிப்பித் தார்கள்.

685. பக்கத்தில் உள்ள மலையினின்று வந்தவரும், இந்த அரிய உடுப்பூரில் சிறுகுடி இருப்பில் உள்ளவரும், இத்தகைய இயல்பு கொண்ட அவ்வுணவில் நிறைய உண்டு தேக்கிய வேடிச்சியவரும் வேடரும் ஆன எல்லாரும் வானத்தில் உயர்ந்த கதிரவனின் செலவில் உச்சிப்போது கழிய, அளவில்லாத பல வகைப்பட்ட தேனையும் குடித்து, அதனால் மயக்கம் பொருந்திய களியாட்டத்தில் பெருகி, வரிவில் விழாக் கொண்டாடலாயினர்.

686. பச்சிலையால் ஆன படலைகளைச் சுற்றிப் பல வகை மலர் மாலைகளைச் சூடி, மணிகள் கட்டிய வடத்தோலை மேலே கட்டி, உடலில் பலகறைகளால் ஆன அணிகளை அணிந்து, குற்றம் இல்லாத சிறப்புக் கொண்ட வெட்சி முதலாகக் கூறப்பட்டனவாகித் தாம் மேற்கொண்டுவரும் அந்த அந்தத் துறைகளுக்குரிய மாலைகளை அணிந்து, குற்றம் நீங்கப் பெற்ற வில் ஆசிரியன் ஏந்திய வலிய வில்லினது பக்கத்தில் சேர்ந்தனர்.

687. தொண்டகப் பறையும், கொம்பும், உடுக்கையும் துளையுடைய மூங்கில் வாத்தியமும் எட்டுத் திக்குகளிலும் நிரம்பி எழுந்து ஒலிக்க, அவற்றால் உண்டான பேரோசையோடும் கூடித் திண்மையான வல்லமையுடைய வீரர்களின் ஆரவாரம் நீண்ட வானத்தில் நிரம்பிச் செல்ல அத்திருவிழா சிறப்பு மிக அவ்வுரை வலமாக வந்தனர்.

688. வேடர்கள் இங்ஙனம் வரிக் கூத்து ஆட வேடிச்சியர் துணங்கைக் கூத்து ஆட, மிகவும் மகிழ்ச்சியுடனும் அச்சம் தருகின்ற தெய்வ மகளிர் ஆட, வெற்றி தரும் வில் விழாவை நாஸ்தோறும் கொண்டாடினர். ஏழாம் நாளில் முந்தைய நாட்களைவிட இருமடங்கு அதிகமாய் அக்கொண்டாட்டங்களை நன்கு செய்தனர். பின்னர்..

689. கதிரவன் வான வெளியில் உச்சியில் பொருந்திய போதில், எங்கும் மங்கல வாழ்த்து நிறையவும், பக்கங்களில் மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலிக்கவும், அந்த வேடர்கள் தம் பழைய மரபிலே வந்த வில் கலை பயிற்றும் வல்லமை மிக்கவரிடம், ஒளிரும் கரிய போர் செய்வதில் வல்ல காரண போன்ற திண்ணனாரைப் போர் செய்ய வில்லைப் பிடிக்கச் செய்தனர்.

352 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 590 பொற்றட வரையின் பாங்கர்ப் பரிவுறு கடன்முன்
செய்த
விற்றொழிற் களத்தில் நண்ணி விதிமுறைவணங்கி
மேவும்
அற்றைநாள் தொடங்கி நாளும் அடற்சிலை
ஆண்மை முற்றக்
கற்றனர் என்னை யானுங் கானவர்க் கரிய சிங்கம்.
- 591 வண்ணவெஞ் சிலையும் மற்றப் படைகளும் மலரக்
கற்றுக்
கண்ணகல் சாயல் பொங்கக் கலைவளர் திங்க
வேபோல்
எண்ணிரன் டாண்டின் செல்வி எய்தினார்
எல்லைஇல்லாப்
புண்ணியந் தோன்றி மேன்மேல் வளர்வதன்
பொலிவு போல்வார்.
- 592 இவ்வண்ணந் திண்ணனார் நிரம்பு நாளில்
இருங்குறவர் பெருங்குறிச்சிக் கிறைவன் ஆய
மைவண்ண வரை நெடுந்தோள் நாகன் தானும்
மலையெய்தும் வனமெங்கும் வரம்பில் காலம்
கைவண்ணச் சிலைவேட்டை யாடித் தெவ்வர்
கணநிரைகள் பலகவர்ந்து கானங் காத்து
மெய் வண்ணந் தளர்மூப்பின் பருவம் எய்தி
விலுழுவின் பெரு முயற்சி மெலிவா னானான்.
- 593 அங்கண் மலைத்தடஞ்சாரற் புனங்கள் எங்கும்
அடலேனம் புலிகரடி கடமை ஆமா
வெங்கண்மரை கலையொடு மான் முதலா யுள்ள
மிருகங்கள் மிகநெருங்கி மீதூர் காலைத்
திங்கள்முறை வேட்டைவினை தாழ்த்த தென்று
சிலைவேடர் தாமெல்லாம் திரண்டு சென்று
தங்கள்குல முதற்றலைவ னாகியுள்ள
தண்டதேரியல் நாகன்பால் சார்ந்து சொன்னார்.

690. என்னை ஆள்கின்ற வேடர் குலத்தில் அரிசுவராய்த் தோன்றிய ஆண் சிங்கம் போன்ற திண்ணனார், அழகிய பெரிய மலைச் சாரலில் விருப்பம் மிக்க வில் தொழில் களத்தில் சேர்ந்து விதிப்படி முறையாக வணங்கிப் பொருந்திய அன்றைய நாள் தொடங்கி ஒவ்வொரு நாளும் வன்மையுடைய வில்லைக் கையாளும் தொழிலை முற்றுப் பெறுமாறு கற்று நிரம்பினார்.

691. அளவில்லாத சில புண்ணியங்கள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து தோன்றி மேல் மேலும் வளர்வதைப் போன்ற பொலிவுள்ளரான திண்ணனார், அழகிய விருப்பம் தரும் விற்கலைகளையும், அதனுடன் இனமான மற்றப் படைகளின் கலைகளையும் நிறையக் கற்று, அழகு மேன் மேல் பெருக எல்லாக் கலைகளும் நிரம்பி நிற்கும் திங்களைப் போல் பதினாறு வயது ஆகும் பருவத்தை அடைந்தார்.

692. இப்படித் திண்ணனார் பதினாறு வயதுப் பருவம் நிரம்பியபோது, வன்மையில் பெரிய குறவர் வாழும் பெருமை வாய்ந்த சிறுார்த் தலைவனான கரிய மலை போன்ற பெருந்தோள்களையுடைய நாகனும், மலைகளில் எங்கும் காடுகளில் எங்கும் அளவில்லாத காலங்கள் கையில் ஏந்திய வில்லால் வேட்டையாடியும் பகைக் கூட்டத்தவரின் பசுக் கூட்டங்கள் பலவற்றைக் கவர்ந்தும் தனக்குரிய காடுகளைக் காத்தும், உடலில் தளர்ச்சியுண்டாக்கும் முதுமைப் பருவத்தை அடைந்து வில் தொழில் முயற்சியில் குறைவு உடையவன் ஆனான்.

693. அழகான இடங்களைக் கொண்ட மலைச் சாரல்களும் காடுகளுமான எல்லா வீடங்களிலும் வலிய காட்டுப் பன்றியும், புலி, கரடி, கடமை, காட்டுப் பசு, மரை, மான் முதலான விலங்குகளும் மிகவும் நெருங்கி மேற்சென்று அழிக்கத் தொடங்கின. அப்போது “திங்கள் தோறும் வேட்டைச் செயல் நிகழாமல் காலம் தாழ்த்தமையால் இந்தக் கொடியவை உண்டாயின” என்று வில் ஏந்திய வேடர் எல்லாரும் ஒன்று கூடிப் போய்த் தங்கள் குலத் தலைவனாய் உள்ள குளிர்ச்சியான மாலை அணிந்த நாகனிடம் வந்து கூறினர்.

(குறித்த மாதங்களிலேனும், இத்தனை மாதங்களுக்கு ஒருமுறை என்றேனும் வேட்டையாடுதல் ‘திங்கள் முறை வேட்டை’ ஆகும்.)

354 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

694 சொன்னவுரை கேட்டலுமே நாகன் தானும்
 குழ்ந்து வரும் தன்மூப்பின் தொடர்வு நோக்கி
 முன்னவர்கட்குரை செய்வான் மூப்பி னாலே
 முன்புபோல் வேட்டையினில் முயல கில்வேன்
 என்மகனை உங்களுக்கு நாத னாக
 எல்லீருங் கைக்கொண்மின் என்ற போதின்
 அன்ன வரும் இரங்கிப்பின் மகிழ்ந்து தங்கோண்
 அடிவணங்கி இம்மாற்றம் அறையின் றார்கள்.

695 இத்தனைகா லமும்நினது சிலைக்கீழ்த் தங்கி
 இனி துண்டு தீங்கின்றி இருந்தோம் இன்னும்
 அத்த டின தருள்வழியே நிற்ப தல்லால்
 அடுத்தநெறி வேறுளதோ அதுவே அன்றி
 மெய்த்தவிறல் திண்ணையுன் மரபில் சால
 மேம்படவே பெற்றனித்தாய் விளங்கு மேன்மை
 வைத்தசிலை மைந்தனைஎன் டழைத்து நுங்கள்
 வரையாட்சி அருள் என்றார் மகிழ்ந்து வேடர்.

696 சிலைமறவர் உரைசெய்ய நாகன் தானும்
 திண்ணனை முன் கொண்டுவரச் செப்பி விட்டு
 மலைமருவு நெடுங்கானில் கன்னிவேட்டை
 மகன்போகக் காடுபலி மகிழ லூட்டத்
 தலைமரபின் வழிவந்த தேவராட்டி
 தனை அழையின் என அங்குச் சார்ந்தோர்
 சென்று
 நிலைமையவள் தனக் குரைப்ப நரைமு தாட்டி
 நெடிதுவந்து விருப்பினோடுங் கடிது வந்தாள்.

694. தன்னிடம் வந்து வேடர் கூறிய சொல்லைக் கேட்டலும், நாகனும் தன்னைச் சூழ்ந்து வரும் மூப்பின் தொடர்ச்சியைப் பார்த்து, அவ்வேடர்களை நோக்கிக் கூறுவானாகி, “மூப்புக் காரணமாக முன் போல் வேட்டையாடு முயற்சியில் வறிமை இல்லாதவன் ஆனேன். ஆகவே, என் மகனை உங்களுக்குத் தலைவனாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்!” என்று அவன் கூறிய போதில், அவர்களும் நாகனின் முதுமையின் பொருட்டு இரங்கிப், பின்பு மகிழ்ந்து, தம் தலைவனான நாகனை நோக்கி இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லலாயினர்.

695. வேடர்கள், “இவ்வளவு காலமும் உன் சிலையாட்சியின் கீழ்த் தங்கி இனிதாய் உண்டு தீமையின்றி வாழ்ந்தோம் தலைவ! நீ கட்டளையிட்ட வழியே இனி அமைந்து நிற்கின்றதல்லாமல் வேறு நெறியுண்டோ? அதுவேயன்றி, உடல் வன்மை மிகவும் உடைய திண்ணனை உன் மரபில் மிகவும் மேன்மை ஏற்படவே பெற்று அளித்தாய். விளங்கும் மேன்மை வாய்ந்த வில்லை ஏந்திய உன் மகனை இங்கு அழைத்து உங்களுக்குரிய மலையாட்சி உரிமையை அவனுக்குத் தந்தருளுக!” என்று மகிழ்ந்து கூறினர்.

696. வில் வேடர் மேற்கண்ட வண்ணம் கூற, நாகனும், திண்ணனைத் தன் முன் அழைத்துக் கொண்டு வருமாறு சொல்லி விட்டு, “மலைகள் பொருந்திய பெருங்காட்டில் என் மகன் வேட்டைக்குப் போவதற்காகக் காட்டுத் தெய்வங்கள் மகிழுமாறு பலிகளை ஊட்ட, எங்கள் மரபில் வழிவழியாக வந்த தேவராட்டியை அழையுங்கள்” என்று சொல்ல, அங்குள்ளவர்கள் போய் அந் நிலைமையை அப்படியே அத்தேவராட்டிக்குக் கூறினர். நரை மூதாட்டியான அவளும் பெரிதும் மகிழ்ந்து விருப்புடனே விரைவாக வந்தாள்.

856 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

697 கானில்வரித் தளிர் துதைந்த கண்ணி குடிக்
கலைமருப்பின் அரிந்த குழை காதிற் பெய்து
மானின் வயிற் றரிதாரத் திலகம் இட்டு
மயிற்கழுத்து மனவுமணி வடமும் பூண்டு
தானிழிந்து திரங்கிமுலை சரிந்து தாழத்
தழைப்பீலி மரவுரி மேல் சார எய்திப்
பூநெருங்கு தோரைமலி சேடை நல்கிப்
போர்வேடர் கோமானைப் போற்றி நின்றான்.

698 நின்றமுது குறக்கோலப் படிமத் தானை
நேர்நோக்கி அண்ணைநீ நிரப்பு நீங்கி
நன்றினிதின் இருந்தனையோ என்று கூறும்
நாகன் எதிர் நலம்பெருக வாழ்த்தி நல்ல
மென்தசையும் ஈயலொடு நறவும் வெற்பில்
விளை வளனும் பிறவளனும் வேண்டிநீ
தெல்லாம்
அன்றுநீ வைத்தபடி பெற்று வாழ்வேன்
அழைத்தபணி என் என்றான் அணங்கு
சார்ந்தான்.

699 கோட்டமில்என் குலமைந்தன் திண்ணன் எங்கள்
குலத்தலைமை யாங்கொடுப்பக் கொண்டு
பூண்டு
பூட்டுறு வெஞ்சி சிலைவேடர் தம்மைக் காக்கும்
பொருப்புரிமை புகுகின்றான் அவனுக் கென்றும்
வேட்டைவினை எனக்கு மேலாக வாய்த்து
வேறுபுலங் கவர்வென்றி மேவு மாறு
காட்டிலுறை தெய்வங்கள் விரும்பி உண்ணக்
காடுபலி ஊட் டென்றான் கவலை இல்லான்.

697. தேவராட்டி வரிகள் பொருந்திய காட்டுத் தளிர்களால் ஆன மாலைகைச் சூழிக் கலைமான் கொம்பி வின்று அரிந்து எடுத்த காதணியை அணிந்து, மான் வயிற்றில் தோன்றிய கத்தூரிப் பொட்டை இட்டு, மயில் கழுத்துப் போன்ற சங்கு மணி மாலை பூண்டு, முலை தொங்கித் திரங்கிச் சரிந்து தாழ், இடையில் கட்டிய மரவுரி மேல் தழையுடன் மயில் இறகும் தொங்க, வந்து சேர்ந்து, பூவும் மலை நெல்லும் சேர்ந்த அட்சதையைத் தந்து போரில் வல்ல நாகனை வணங்கி நின்றாள்.

698. தன் எதிரில் நின்ற குறத்தியின் கோலத்துடன் வினங்கிய தேவராட்டியை நேராகப் பார்த்து “தாயே! நீ வறுமையினின்றும் நீங்கி இனிது வாழ்கின்றாயோ?” என்று வினவினாள். அவனுக்கு ‘நன்மையுண்டாக!’ என வாழ்த்தி, “நல்ல மென்மையான ஊனும் ஈசலும் தேனும் மலையில் தோன்றிய வளங்களும் மற்ற வளங்களும் ஆகிய எனக்குத் தேவையானவற்றையெல்லாம் முன்பு நீ வகுத்து வைத்த நிபந்தப்படி குறைவில்லாது பெற்று வாழ்ந்து வருகின்றேன்! என்னை அழைத்த காரியம் யாது!” என்று வினவினாள்.

699. “நிலை தவறாத என் குல மகனான திண்ணன் எம் குலவுரிமையான தலைமையை நான் கொடுக்க, அதனை ஏற்றுத் தலைமை தாங்கி, நாண் பூட்டிய கொடிய வில்லை யுடைய வேடர்களைக் காவல் செய்கின்ற மலையாளம் உரிமையை மேற்கொள்கின்றான். அவனுக்கு, எனக்கு மேலாக வேட்டைத் தொழில் வாய்த்திடும் படியும், மாறுபட்ட அயல் புலங்களைக் கவரும்படி வெற்றி ஏற்படவும் காட்டில் வாழும் தெய்வங்கள் விரும்பியுண்ணும் படி வழிபாடு செய்வாயாக!” என்று கவலை இல்லாத நாகன் சொன்னான்.

358 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 700 மற்றவன்தன் மொழிகேட்ட வரைச்சு ராட்டி
 மன் மகிழ்ந்திங் கன்போடு வருகின் றேனுங்கு
 எற்றையினுங் குறிகளமிக நல்ல ஆன
 இதனாலே உன்மைந்தன் திண்ண னான
 வெற்றிவரிச் சிலையோன்றின் அளவிலன்றி
 மேம்படுகின்றான் என்று விரும்பி வாழ்த்திக்
 கொற்றவன தெய்வங்கள் மகிழ ஊட்ட
 வேண்டுவன குறைவின்றிக் கொண்டுபோனான்.
- 701 தெய்வநிகழ் குறமுதியாள் சென்ற பின்பு
 திண்ணனார் சிலைத்தாதை அழைப்பச்
 சீர்கொள்
 மைவிரவு நறுங்குஞ்சி வாசக்கண்ணி
 மணிநீல மலையொன்று வந்த தென்னக்
 கைவிரவு சிலைவேடர் போற்ற வந்து
 காதல்புரி தாதை கழல் வணங்கும் போதில்
 செய்வரை போற்புய மிரண்டும் செறியப் புல்லிச்
 செழும்புலித்தோல் இருக்கையின்முன்
 சேரவைத்தான்.
- 702 முன்னிருந்த மைந்தன் முகம் நோக்கி நாகன்
 மூப்பெனைவந் தடைதலினால் முன்பு போல
 என்னுடைய முயற்சியினால் வேட்டையாட
 இனிஎனக்குக் கருத்தில்லை எனக்கு மேலாய்
 மன்னுசிலை மலையர்குலக் காவல் பூண்டு
 மாறெறிந்து மாவேட்டை ஆடி என்றும்
 உன்னுடைய மரபுரிமை தாங்குவாய் என்
 றுடைதோலுஞ் சுரிகை யுங்கைக் கொடுத்தான்
 அன்றே.
- 703 தந்தைநிலை உட்கொண்டு தளர்வு கொண்டு
 தங்கள் குலத் தலைமைக்குச் சார்வு தோன்ற
 வந்தகுறை பாடதனை நிரப்புமாறு
 மனங்கொண்ட குறிப்பினால் மறாமை கொண்டு
 முந்தையவன் கழல் வணங்கி முறைமை தந்த
முதற்கரிகை உடைதோலும் வாங்கிக் கொண்டு
சிந்தைபரங் கொள நின்ற திண்ண னார்க்குத்
 திருத்தாதை முகமலர்ந்து செப்புகின்றான்.

700. அவ்வாறு உரைத்த நாகனின் சொல்லைக் கேட்ட தேவராட்டி, "இங்கு அன்புடன் வரும் எனக்கு முன் எக்காலத்திலும் காணப்படாத நல்ல குறிகள் ஏற்பட்டன. அதனால் வெற்றி பொருந்திய வில் ஏந்திய திண்ணன் உன் அளவில் மட்டும் அமையாது மேம்படுவான்" என்று விரும்பி வாழ்த்தி, வெற்றி தரும் காட்டுத் தெய்வங்கள் மகிழும்படி பலி ஊட்டுவதற்கு வேண்டிய வற்றைமெல்லாம் கைக்கொண்டு சென்றாள்.

701. தேவராட்டி சென்ற பின்பு, வில்லையுடைய தந்தை அழைக்கக் கேட்டுச் சிறப்புடைய கரிய நல்ல குடுமியையும் மணம் கமழும் மாலையையும் உடைய ஒரு நீல மணி மலை வந்தாற் போன்று திண்ணனார் கையிலே பொருந்திய வில்லையுடைய வேடர் பலரும் போற்ற வந்து, தம்மிடம் அன்பு கொண்ட தந்தையின் அடிகளை வணங்கியபோது தந்தையான நாகன் நேர்மை பெற்ற மலையைப் போல் உயர்ந்த இரண்டு தோள்களையும் பொருந்தத் தழுவிச் செழுமையான புலித்தோல் இருக்கையில் தன் முன் வீற்றிருக்கும்படி செய்தான்.

702. தன் முன் அமர்ந்திருந்த மைந்தரான திண்ணனாரின் முகத்தைப் பார்த்து, "என்னை முதுமை வந்து அடைந்ததால், முன் காலத்தில் போல் என் முயற்சியால் வேட்டையாட இனி எனக்கு எண்ணம் இல்லை. என்னை விட மேலாக நீ நிலைபெற்ற இவ்வேடர் குலக் காவலை மேற்கொண்டு பகைவர்களை வென்று விலங்குகளை வேட்டையாடி உன் மரபுரிமையான தலைமையை எப்போதும் தாங்குவாயாக!" என்று வாழ்த்துக் கூறித் தன் அரச அடையாளமான உடை தோலையும், வாளையும் அவர்கைகளில் அப்போதே தந்தான்.

703. தம் தந்தையின் நிலையை மனத்துள் கொண்டு அதனால் பரிவு கொண்டு, பின்பு தங்கள் குலத் தலைமைக்கு ஒரு பற்றுக்கோடு வேண்டப்படுவதான குறையைப் போக்குத் தல் வேண்டும் என்று உள்ளத்தில் கொண்ட குறிப்பினால், தந்தையின் சொல்லை மறுக்காமல் மேற்கொண்டு, தம் முன் வணனான அவனது கழலை வணங்கி, அவன்தந்த வாளையும் உடை தோலையும் ஏற்றுக் கொண்டு, தம் உள்ளம் பரம் கொள்ள நின்ற திண்ணனார்க்கு அவரது தந்தை முகமலர்ந்து கூறுவானாயினன். (பரம்—அரச பாரம்)

360 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 704 நம்முடைய குலமறவர் சுற்றத் தாரை
நான்கொண்டு பரித்ததன்மேல் நலமே செய்து
தெம்முனையில் அயற் புலங்கள் கவர்ந்து கொண்ட
திண்சிலையின் வளமொழியாச் சிறப்பின்
வாழ்வாய்
வெம்முனையின் வேட்டைகளும் உனக்கு வாய்க்கும்
விரைந்துநீ தாழாதே வேட்டை ஆட
இம்முரண்வெஞ் சிலைவேடர் தங்க ளோடும்
எழுக என விடைகொடுத்தான் இயல்பின்
நின்றான்.
- 705 செங்கண்வயக் கோளரியேறு அன்ன திண்மைத்
திண்ணனார் செய்தவத்தின் பெருமை பெற்ற
வெங்கண் விறல் தாதை கழல் வணங்கி நின்று
விடை கொண்டு புறம்போந்து வேட ரோடு
மங்கலநீர்ச் சுவைபடிந்து மனையின் வைகி
வைகிருளின் புலர்காலை வரிவிற சாலைப்
போங்கு சிலை அடல்வேட்டைக் கோலங்
கொள்ளப்
புனை தொழிற்கை வினைஞரோடும்
பொலிந்து புக்கார்
- 706 நெற்கொண்ட குஞ்சிச் சுருள்துஞ்சி நிமிர்ந்து
பொங்க
முற்கொண்ட கண்ணிக்கிடை மொய்ப்பொளப்
பீலி சேர்த்தி
வெற்கொண்ட முல்லைப் பிணைமீது குறிஞ்சி
வெட்சி
செற்கொண்ட வண்டின் குலஞ் சீர்கொளப்
பின்பு செய்து.
- 707 முன்னெற்றியின் மீது முருந்திடை வைத்த குன்றி
தன்னிற்புரி கொண்ட மயிர்க்கயிறாரச் சாத்தி
மின்னித்திகழ் சங்கு விளங்குவெண் டோடு காதின்
மன்னிப்புடை நின்றன மாமதி போல வைக.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 361

704. “நம் குலத்தவரான வேடர்களையும் உறவினர்களையும் நான் கொண்டு தாங்கிய அதனைவிட மேலாக அவர்களுக்கு நன்மையைச் செய்து, பகை முனையில் அயல் புலங்களைக் கவர்ந்து, அதனால் கைக்கொண்ட வலிய வில்லால் விளையும் வளம் குறையாத சிறப்புடன் வாழ்வாயாக! விரும்பத்தக்க வேட்டை முனையிலே வேட்டைகளும் உணக்கு வாய்க்கும். நீ காலம் தாழ்க்காமல் வேட்டை ஆடுவதற்கு இந்த வலிய கொடிய வில் வேடர்களுடன் புறப்படுக!” என்று நாகன் திண்ணார்க்கு விடை அளித்தான்.

705. சிவந்த விழிகளையுடைய வெற்றி பொருந்திய ஆண் சிங்கம் போன்ற வன்மையுடைய திண்ணனார். செய்தவத்தின் பெருமை பெற்ற கொடிய கண்ணும் ஆற்றலும் உடைய தந்தையின் அடிகளில் நிலமுற வீழ்ந்து அடியை வணங்கினான். எழுந்து நின்று, விடைபெற்று, வெளியே சென்றார்; வேடர்களோடும் போய்ப் பின்பு மங்கலமான நீர்ச்சுனையில் நீராடினார்; மனையில் தங்கிப் பொருந்திய இருள் புலர்கின்ற விடியற் காலத்தில் விற்சாலையில் வில்லைக் கொண்டு செய்யும் வலிய வேட்டைக் கோலத்தைக் கொள்வதற்காக அலங்காரம் செய்யும் கையையுடைய பணி மக்களுடன் மகிழ்ந்து புகுந்தார்.

706. நெறிப்பையுடைய தலைமயிரைச் சுருள்கள் போல் நேராய் நிமிர்ந்து நிற்குமாறு மேலே தூக்கிக் கட்டி, அதில் இலைத் தளிரால் ஆன மாஸையைச் சாத்தி, அதற்கு இடையே நெருங்கிய ஒளியுடைய மயில் இறகைச் சேர்த்து, மணமுடைய முல்லை மாலையுடன் குறிஞ்சி மலரையும் வெட்சிப் பூவையும், நிறைந்த வண்டினம் மொய்க்குமாறு சிறப்பாய் அவற்றின் பின்பு சேருமாறு செய்து,

707. முன் நெற்றியின் மேல் மயில் இறகின் அடியிலே இடையிடையே குன்றி மணிகளை உடன் வைத்து முறுக்கிய மயிர்க்கற்றைப் பொருந்தியிருக்கச் சாத்தி, மின் போல் ஒளிரச் சங்கால் செய்த விளங்கும் வெண்ணிறத் தோடுகாதில் பொருந்தி இரண்டு பக்கமும் நின்றனவாய்ப் பெரிய முழு மதியைப் போன்று பொருந்தியிருக்க வைத்து,

362 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

708 கண்டத்திடை வெண்கவ டிக்கதிர் மாலை சேரக்
கொண்டக்கொடு பன்மணி கோத்திடை ஏனக் கொடு
துண்டப்பிறை போல்வன தூங்கிட வேங்கை
வன்தோல்
தண்டச்செயல் பொங்கிய சன்னலீ ரந்த யங்க.

709 மார்பிற்சிறு தந்த மணித்திரள் மாலை தாழத்
தாரிற் பொலி தோள்வல யங்கள் தழைத்து மின்னச்
சேர்விற்பொலி கங்கண மீது திகழ்ந்த முன்கைக்
கார்விற்செறி நாண் எறி கைச்செறி கட்டி கட்டி.

710 அரையிற்சர ணத்துரி ஆடையின் மீது பெளவத்
திரையிற்படு வெள்ளல கார்த்து விளிம்பு சேர்த்தி
நிரையிற்பொலி நீளுடை தோல்கரி கைப்பு றஞ்சூழ்
விரையில் துவர் வார்விரி போக்கி அமைத்து வீக்கி.

711 வீரக்கழல் காலின் விளங்க அணிந்து பாதம்
சேரத்தொடு நீடு செருப்பு விருப்பு வாய்ப்பப்
பார்ப்பெரு வில்வலங் கொண்டு பணிந்து
திண்ணன்
சாரத்திருத் தாள்மடித் தேற்றி வியந்து தாங்கி.

712 அங்கப்பொழு திற்புவ னத்திடர் வாங்க ஓங்கித்
துங்கப்பெரு மாமழை போன்று துண்ணென்
றொலிப்ப
வெங்கட்சின நீடு விலங்கு விலங்கி நீங்கச்
செங்கைத்தலத் தால்தட விச்சிறு நாண் எறிந்தார்.

708. கழுத்தில், வெண்மையான பலகறைகளால் ஆன ஒளி மாலையைப் பொருந்தக் கொண்டு, சங்கு மணிகளுடன் பலவகை மணிகளையும் கோத்து அவற்றிடையே பன்றிக் கொம்புகள் பிறைபோல் தொங்க வைத்து, இவற்றை வேங்கைப் புலியின் வலிய தோலில் பதித்துத் தட்டையான வடிவம் அமையச் செய்த சன்ன வீரம் என்ற வெற்றி மாலை விளங்கிட,

709. மார்பில், யானைக் கொம்பால் ஆன சிறு மணி களின் மாலை தாழ்ந்து தொங்க, மாலைகளால் விளக்கம் உடைய தோளில், வாகுவலையம் என்கின்ற அணிகள் விளங்க, பொருந்திய கங்கணமானது தன் மேல் விளங்கும் முன் கையில், வில்லில் பூட்டிய நாணை மேக ஒலிபோல எறிவதற்கு உதவும் கைக் கோதையைக் கட்டி,

710. இடையில், மேலே மயில் இறகு பொருந்திய புலித்தோல் ஆடையின் மீது கடல் அலைகளில் பொருந்தும் வெண்மையான பலகறைகளைக் கோத்து விளிம்பாய் ஓரத்தில் கட்டி, வரிசையாய் விளங்கும் நீண்ட உடை தோலையும் வாளின் பக்கத்துச் சூழ்கின்ற மணமுடன் துவர் ஏற்றிய வாரையும் சேரக் கட்டும் விசியைப் பூட்டி அமைத் துக்கட்டி,

711. காலில், வீரக்கழல் விளங்குமாறு பூண்டு திருப்பாதங்களில், பொருந்தத் தொடும் நீடு செருப்பு விருப்பு வாய்ப்ப, பாரமான பெரிய வில்லை வலங் கொண்டு வணங்கி, திண்ணனார், தம் தாள் பொருந்த வைத்து வளைத்து நாண் ஏற்றி வியந்து தாங்கி,

712. அங்கு அப்போது உலகத்தின் துன்பமானது நீங்கவும், ஓங்கி யுயர்ந்த பெரிய கரிய மேகம் போன்று துண் என்று ஒலிக்கவும், கொடிய சினம் பொருந்திய கண் உடைய பெரிய விலங்குகள் நீங்கவும், தம் செங்கைத் தலத்தால் தடவ வில்லில் சிறு நாண் ஒலி செய்தார்,

364 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 713 பல்வேறு வானி புதைபார்த் துடன்போத ஏவி
வில்வேட ராயத் துடிமேவி ஒவிக்கு முன்றில்
சொல்வேறு வாழ்த்துத் திசைதோறுந் துதைந்து
விம்ம
வல்வேறு போல்வார் அடல்வாளி தெரிந்து
நின்றார்.
- 714 மானச்சிலை வேடர் மருங்கு நெருங்கு போதில்
பாணற்குல மாமல ரிற்படர் சோதி யார்முன்
தேனற்றசை தேறல் சருப்பொரி மற்றுமுள்ள
காணப்பவி நேர்கட வுட்பொறை யாட்டி வந்தாள்.
- 715 நின்றெங்கு மொய்க்குஞ் சிலைவேடர்கள் நீங்கப்
புக்குச்
சென்றங்கு வள்ளல் திருநெற்றியிற்சேடை சாத்தி
உன்றந்தை தந்தைக்கும் இந்நன்மைகள் உள்ள
வல்ல
நன்றும்பெரி துன்விறல் நம்மள வன்று இதென்றாள்.
- 716 அப்பெற்றியில் வாழ்த்தும் அணங்குடை யாட்டி
தன்னைச்
செப்பற்கரி தாய சிறப்பெதிர் செய்து போக்கிக்
கைப்பற்றிய தண்சிலைக் கார்மழை மேகம் என்ன
பொற் புடைவேட்டையின் மேற்கொண் டெழுத்து
போந்தார்.
- 717 தானில்வாழ் செருப்பர்தோல் தழைத்தநீடு
தானையார்
வானியோடு சாபம்மேவு கையர்வெய்ய வன்கணார்
ஆனியேறு போலஏகும் அண்ணலார்முன் எண்ணி
லார்
மீனிவேடர் நீடுகட்டம் மிக்குமேல் எழுந்ததே.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 365

713. வலிய சிங்கத்தைப் போன்ற திண்ணனார் பல வகைப்பட்ட அம்புகளை அம்புக் கூட்டில் தேர்ந்து எடுத்துக் கொண்டார்; தம்முடன் வரும்படி வேவுகாரர்க்குச் சொன்னார். வில் வேடர் கூட்டங்களின் சிறிய துடிகள் ஒலிக்கும் முன்றிலில் வந்தார். பலரும் சொல்கின்ற பல்வேறு வாழ்த்தோலிகளும் எல்லாத் திக்குகளிலும் நெருங்கி நிறைய வன்மையான அம்புகளை ஆராய்ந்து நின்றார்.

714. பெரிய வில்லைக் கைக் கொண்ட வேடர் வேட்டைக்கு ஆயத்தமாகத் திண்ணனாரின் பக்கத்தை நெருங்கினர். அப்போது பெருந்தொகுதியான நீலோற்பலப் பூக்களின் ஒளியைப் போன்று வீசும் நீல ஒளியையுடைய திண்ணனாரின் முன்பு, தேனும், நல்ல தசையும், கள்ளும், சூவும், பொரியும் மற்றும் அவை போன்றவையுமாகிய பொருள்களால் காடுறை தெய்வங்களுக்குப் பலியூட்டிய தேவராட்டி அங்கு வந்தாள்.

715. அவ்வாறு வந்த தேவராட்டி அங்கு எங்கும் நெருங்கி நின்ற வேடர்கள் ஒதுங்க, வள்ளலான திண்ணனாரின் பக்கத்தில் சென்று, அவரின் நெற்றியில் அட்சதை சாத்தி, “உன் தந்தை தந்தைக்கும் இந்த நன்மைகள் உள்ளன அல்ல. உனது வன்மை மிகவும் பெரியது. நம் மளவில் இது அடங்காது” என்று வாழ்த்திச் சொன்னாள்.

716. திண்ணனார், அங்ஙனம் வாழ்த்துக் கூறிய தேவராட்டியைக் கூறுவதற்கரிய பெருஞ்சிறப்புகள் செய்து அனுப்பினார். பின் வலிய வில்லைக் கையில் ஏந்திய கார் காலத்து மழை முகில்போல், உண்மையான பொலிவு கொண்ட வேட்டையினை மேற்கொண்டு புறப்பட்டார்.

717. அங்ஙனம் வேட்டையை மேற்கொண்டு புறப்பட்ட ஆண் சிங்கம் போன்ற திண்ணனார் முன்பு, கால்களில் அணிந்த செருப்பு உடையவராய், விரிந்த தோலை மேலே கட்டிய நீண்ட ஆடை உடையவராய், அம்புகளுடன் வில் ஏந்திய கைகளையுடையவராய், அஞ்சாமையுடையவராய், எண்ணற்ற கொடிய கூட்டம் மிகுதியாய்ப் புறப்பட்டது.

366 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

718 வன்றொடர்ப்பி னித்தபாசம் வன்கை மள்ளர்
கொள்ளலே
வென்றி மங்கை வேடர்வில்லின் மீதுமேவு பாதமுன்
சென்றுநீளு மாறு போல்வ செய்யநாவின்
வாயவாய்
ஒன்றோடொன்று நேர்படாமல் ஒடுநாய்கள்
மாடெலாம்.

719 போர்வலைச் சிவைத்தொழிற் புறத்திலே
விளைப்பவச்
சார்வலைத் தொடக்கறுக்க ஏகும்ஐயர் தம்முன்னே
கார்வலைப் படுத்தகுன்று கானமா வளைக்கநீள்
வார்வலைத் திறஞ்சுமந்து வந்தவெற்பர்
முந்தினார்.

720 நண்ணிமா மறைக்குலங்கள் நாடவென்று
நீடும்அத்
தண்ணிலா அடம்புகொன்றை தங்குவேணி
யார்தமைக்
கண்ணில்நீடு பார்வையொன்று கொண்டுகாணும்
அன்பர்முன்
எண்ணில்பார்வை கொண்டுவேடர் எம்மருங்கும்
ஏகினார்.

721 கோடுமுன் பொலிக்கவும் குறுங்கணா குளிக்குலம்
மாடுசென் றிசைப்பவும் மருங்குபம்பை கொட்டவும்
சேடுகொண்ட கைவினிச் சிறந்தஓசை செல்லவும்
காடுகொண் டெழுந்தவேடு கைவளைந்து
சென்றதே.

722 நெருங்குபைந் தருக்குலங்கள் நீடுகாடு கூடநேர்
வருங்கருஞ் சிவைத்தடக்கை மாணவேடர் சேனை
தான்
பொருந்தடந் திரைக்கடந் பரப்பிடைப் புகும்பெருங்
கருந் தரங்க நீள்புணற் கவிந்திகன்னி ஒத்ததே.

718. வன்மையுடைய சங்கிலியால் கட்டிய கயிற்றை வேடர்கள் வலிய கைகளில் பிடித்திருந்ததால், நாய்கள், வேடர்களின் வில்லில் பொருந்தும் வெற்றித் திருமகளின் அடியானது முன்னம் சென்று நீள்வது போல், சிவந்த நாக்குகள் தொங்கிய வாயை உடையனவாய்ப் பக்கங்களில் எங்கும் ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்தாமல் ஓடின.

719. வேட்டைப் போர்க்குரிய வலைத் தொழிலையும் வில்தொழிலையும் பக்கத்தில் செய்ய, அந்தச் சார்பாகிய வலையின் கட்டினை அறுக்குமாறு போகின்ற பெருமையுடைய திண்ணனாரின் முன்னர், மேகங்கள் சூழ்ந்த மலைகளிலும் விலங்குகளை வளைப்பதற்காக நீளமான வார்க்களையும் வலை வகைகளையும் சுமந்து கொண்டு வந்த வேடர்கள் திண்ணனாரின் முன்னால் சென்றனர். (அந்தச் சார்பு—அநாதியாகிய பிறவிப் பிணிப்பு)

720. பெருமை பொருந்திய வேதங்கள் ஒன்று கூடித் தேடும்படி நீடுகின்ற அந்தக் குளிர்ந்த நிலவும், அடம்பப் பூவும் கொன்றை மலரும் தங்கும் சடையுடையவரான சிவ பெருமானைத் தம் கண்ணின் நீண்ட பார்வை கொண்டு காண்கின்ற அன்பரான திண்ணனார் முன் எண்ணற்ற பார்வைகளுடன் வேடர்கள் எல்லாப் பக்கங்களிலும் சென்றனர்.

721. ஊது கொம்பு வாத்தியங்கள் முன்னால் முழங்கவும், குறுகிய முகமுடைய பறைகள் பக்கங்களில் போய் ஒலிக்கவும், பக்கத்தில் பம்பை கொட்டவும், தொகையாய்க் கூடிய கைத்தட்டுகளினால் உண்டான சிறப்புடைய ஓசை செல்லவும், பெருந்திரளாய் எழுந்த வேடர் கூட்டம் பல பக்கமும் வளைந்து சென்றது.

722. நெருக்கமான பசுமரக் கூட்டங்கள் பெருகிய காட்டை அடைவதற்கு நேர் வருகின்ற கரிய வில் ஏந்திய பெரிய கைகளையுடைய வலிய படையானது, அலைகின்ற பெரிய அலைகளை உடைய கடல் பரப்பின் இடையே புகுபுகுபுகு என்ற பெரிய கரிய அலைகளைக் கொண்ட மிக்க நீர் பொருந்திய காளிந்தியாறு போல் விளங்கியது.

368 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 723 தென்றிசைப் பொருப்புடன் செறிந்தகானின்
மானினம்
பன்றிவெம் மரைக்கணங்கள் ஆதியான பங்குலம்
துன்றிநின்ற என்றடிச் சுவட்டின் ஒற்றர் சொல்லவே
வன்றடக்கை வார்கொடெம் மருங்கும்வேடர்
ஒடினார்.
- 724 ஒடியெறிந்து வாரொழுக்கி யோசனைப்
பரப்பெலாம்
நெடியதிண் வலைத்தொடக்கு நீளிடெப்
பிணித்துநேர்
கடிகொளப் பரந்தகாடு காவல்செய் தமைத்தபின்
செடிதலைச் சிலைக்கைவேடர் திண்ணனார்
முன்னண்ணினார்.
- 725 வெஞ்சிலைக்கை வீரனாரும் வேடரோடு கூடிமுன்
மஞ்சலைக்கு மாமலைச் சரிப்புறத்து வந்தமா
அஞ்சலித் தடர்க்குநாய்கள் அட்டமாக விட்டுநீள்
செஞ்சரத்தி னோடுகுழல் செய்தகானுள் எய்தினார்.
- 726 வெய்யமா எழுப்பஏவி வெற்பராயம் ஒடிநேர்
எய்யும்வாளி முன் தெரிந்து கொண்டுசெல்ல
எங்கணும்
மொய்குரல் துடிக்குலங்கள் பம்பைமுன் சிலைத்
தெழக்
கைவினித் ததிர் த்துமா எழுப்பினார்கள்
கானெலாம்.
- 727 ஏனமோடு மானினங்கள் எண்குதிண் கலைக்குலம்
கானமேதி யானைவெம் புலிக்கணங்கள் கான்மரை
ஆனமா அநேகமா வெருண்டெழுந்து பாயுமுன்
சேனைவேடர் மேலடர்ந்து சிறிஅம்பில் நூறினார்.

723. தெற்குத் திக்குக் உள்ள மலையுடன் கூடிய காட்டில், மான் இனங்களும் பன்றிகளும் கொடிய மலையினங்களும் முதலான பலவகை விலங்குகள் கூட்டங்கள் நெருங்கிக் கூடி நின்றன என்று அவற்றின் அடிச் சுவட்டினால் அறிந்து வந்த ஒற்றர்கள் தெரிவித்தனர். தெரிவிக்கவே, வார்களைத் தம் பெரிய கைகளில் கொண்டு எல்லாப் பக்கங்களிலும் வேடர்கள் சென்றனர்.

724. காட்டின் மரக் கிளைகளை வெட்டியும் வாரை நீளக்கட்டியும் யோசனை அளவுள்ள காட்டின் பரப்பு முழுவதும் நீண்ட திண்மையான வலையின் கட்டுகளை நீண்ட வெளிகளில் கட்டி, பார்ப்பவர் அஞ்சும்படி பரந்த காட்டை நேராகக் காவல் செய்து முடித்த பின்பு, சிறிய புதர்போன்ற தலையையுடைய வில் பிடித்த கையினரான வேடர்கள் திண்ணனார் முன்னர் வந்து கூடினர்.

725. தாம் விருப்புக் கொள்ளத் தக்க வில்லை ஏந்திய கையையுடைய வீரரான திண்ணனாரும் மற்ற வேடர்களுடனே கூடி, முன் மேகம் தவழும் பெரிய மலைச் சாரல்களில் புறத்தில் வந்த விலங்குகளை, அஞ்சி வெளியே வந்து ஓடுமாறு செய்து, நாய்களைப் பல பக்கங்களிலும் ஓடச் செய்து, நீண்ட செம்மையான அம்புகளுடன், காவல் செய்யப்பட்ட காட்டில் புகுந்தனர்.

726. மேற்சொன்ன வண்ணம் கொடிய விலங்குகளை எழுப்பும்படி நாய்களை ஏவி, வேடர் கூட்டம் ஓடி, நேரே எய்தற்குரிய அம்புகளை முன்னே ஆராய்ந்து எடுத்துக் கொண்டு போக, எவ்விடங்களிலும் மொய்த்த குரலையுடைய உடுக்கைகளும் பம்பைகளும் முன்னே பேரோசை செய்தபடி எழ, அதனோடு கைதட்டியும் வாயினால் உரப்பிக் கூவியும் காடெங்கும் பதுங்கியிருந்த விலங்குகளை அவற்றின் மறைவான இருப்பிடங்களினின்று வெளிப்படச் செய்தனர்.

727. காட்டுப் பன்றிகளுடன் மான் வகைகள், கரடிகள், வண்மையான கலைமான் கூட்டங்கள், காட்டு எருமைகள், யானைகள், கொடிய புலிக் கூட்டங்கள், காட்டு மரைகள் என்னும் இவ்விலங்குகள் பலவாய் அஞ்சி எழுந்து சிறிமுன் வந்து பாய்தலும் வேடர்கள் அவற்றை எதிர்த்துச் சிறி அம்புகளால் வீழ்த்தினர்.

370 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

728 தாளறுவன இடைதுணிவன தலைதுமிவன
கலைமா
வாளிகளொடு குடல்சொரிதர மறிவனசில மரைமா
நீளுடல்விடு சரம்உருவிட நிமிர்வனமிடை கடமா
மீளிகொள்கணை படும்உடலெழ விழுவனபல
உழையே

729 வெங்கணைபடு பிடர்கிழிபட விசைஉருவிய
கயவாய்
செங்கனல்விட அதனொடுகணை செறியமுன்னிரு
கருமா
அங்கெழுசிரம் உருவியபொழு தடலெயிறுற
அதனைப்
பொங்கியசின மொடுகவர்வன புரைவனசில புலிகள்

730 பின்மறவர்கள் விடுபகழிகள் பிறகுறவயி
றிடைபோய்
முன்றடுமுக மிசையுருவிட முடுகியவிசை யுடன்அக்
கொன்முனைஅடு சரமினமெதிர் குறுகியமுகம்
உருவத்
தன்னெதிரெதிர் பொருவனநிகர் தலையனபல
கலைகள்.

731 கருவரைஒரு தனுவொடுவிசை கடுகியதென
முனைநேர்
குரிசில்முன்விடும் அடுச ரம்எதிர் கொலையயில்
பொழுதவையே
பொருகரியொடு சின அரியிடை புரையறவுடல்
புகலால்
வரும்இரவொடு பகல் அனைவன எனமிடையும்
அவ் வனமே.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 371

728. கலைமாண்களில் பல கால் அற்றன; இடைதுண்டு பட்டன; தலைதுண்டுபட்டன; மரை இனத்துள் சில, உடலுள் பாய்ந்த அம்புகளுடன் குடல்வெளியே சரிய இறந்து பட்டன. கூட்டமான காட்டுமாக்கள் நீண்ட உடலுள் வேடர் செலுத்திய அம்புகள் பாய்ந்து ஊடுருவிச் செல்லச் செயலற்று வருத்தத்துடன் நிமிர்ந்தன. பல உழை மாண்கள் வன்மையான அம்புகள் தைத்தலால் உடல் துள்ள விழுந்தன.

729. ஒரு பன்றியின் பிடரானது அம்பினால் கிழிந்தது. அதனால் பிளவான புண்ணினின்று இரத்தம் வெளிப்பட்டது; மேலும் அம்புகள் நெருங்கிப் பாய்ந்தன. அவை தலையினது வழி உருவி அப்பன்றியையும் இழுத்துக் கொண்டு எதிரே பாய்ந்து வாய் திறந்து ஓடிவந்த புலியின் பற்களின் இடையே ஊடுருவின. இங்ஙனம் இப்பன்றி புலி வாயிலில் அம்பால் இழுத்துச் செல்லப்படுதல் புலியானது அப்பன்றியைக் கவர்ந்து செல்வதைப் போல் தோன்றியது.

730. பல கலைமாண்கள், பின்புறத்திலிருந்து வேடர்கள் எய்த அம்புகள் தம் உடலின் பின்பக்கத்தில் தைக்க, அந்த அம்புகள் அவற்றின் வயிற்றிடையே ஊடுருவிப் போய் முன்பக்கம் முகத்தின் நடுவில் உருவிட, மிகுந்த வேகத்துடன் விடப்பட்ட அம்புகள், எதிரே ஓடிய மானின் நெருங்கிய முகத்திலும் பாய்ந்து தைத்து அதனையும் ஊடுருவியது. அதனால் அந்த இருவகை மாண்களும் ஒன்றை ஒன்று எதிர் எதிர் முட்டிப் போர் செய்வன போன்ற தலைகளை உடையவையாய் விளங்கின.

731. கரிய மலை ஒன்று ஒரு வில்லுடனே ஓடிவந்தது எனக் கூறுமாறு வேட்டையாட நேர்வந்த அண்ணலான திண்ணனார், முன்னால் எதிர்த்து நின்று எய்கின்ற அம்புகள் எதிர்ப்பட்ட விலங்குகளைக் கொலை செய்யும்போது, அந்த அம்புகள் போர் செய்யும் யானைகளோடும் சினம் மிக்க சிங்கங்களின் நடுவேயும் இடைவெளி இல்லாமல் அவற்றின் உடலில் புகுந்தன. அதனால் அக்காடு பின்னால் வர இருக்கும் இரவுகளுடன் பகலகள் சேர்ந்தது போல் விளங்கின. (யானைகளும் சிங்கங்களும் வீழ்ந்தது இரவுகளுடன் பகல்கள் கூடியதைப் போல விளங்கின எனபது கருத்து.)

372 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

732 நீளிடவிசை மிசைகுதிகொள நெடுமுகில்தொட
எழுமாண்
தானாகழல் மறவர்கள்விடு சரம்நிரைதொடர்
வனதாம்
வாள்விடுகதிர் மதிபிரிவுற வருமெனவீழும்
உழையைக்
கோளொடுபயில் பணிதொடர்நிலை கொளவுள
எதிர் பலவே.

733 கடல்விரிபுனல் கொளவிழுவன கருமுகிலென
நிரையே
படர்வொடுசெறி தழைபொதுளிய பயில்புதல்வனம்
அதன் மேல்
அடலுறுசரம் உடலுறவரை யடியிடம்அல மரலால்
மிடைகருமரை கரடிகளொடு விழுவனவன மேதி.

734 பலதுறைகளின் வெருவரலொடு பயில்வலையற
நுழைமா
உலமொடுபடர் வனதகையுற உறுசினமொடு கவர்
நாய்
நிலவியஇரு வினைவலையிடை நிலைசுழல்பவர்
நெறிசேர்
புலனுறுமன னிடைதடைசெய்த பொறிகளின்
அளவுளவே.

735 துடியடியன மடிசெவியன துறுகயமுனி தொடரார்
வெடிபடவிரி சிறுகுருளைகள் மிசைபடுகொலை
விரவார்
அடிதளர்வுறு கருவுடையன அணைவுறுபிணை
அலையார்
கொடியனஎதிர் முடுகியும்உறு கொலைபுரிசிலை
மறவோர்.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 373

732. நீண்ட வான வெளியில் வேகத்துடன் மேலே குதித்துப் பெரிய மேகங்களைத் தொடுமாறு எழுகின்ற மான்களைக் காலில் பொருந்திய வீரக் கழலையுடைய வீரர்கள் விடும் அம்பு வரிசைகள் தொடர்ந்தன. அவ்வாறு தொடர்பவை, ஒளிவீசும் கதிர்களையுடைய சந்திரனைப் பிரிய நேரும் என்று அந்தச் சந்திர மண்டலத்தினின்று கீழே விழுந்த மானைப் பற்றுகின்ற தன்மையுடன் இராகு என்ற பாம்பு தொடர்ந்து வரும் நிலைமையைக் கண் எதிரே காண்பது போலாம்.

733. கொல்லும் அம்புகள் உடலில் ஹைத்தலால் மலைச்சாரலில் அடிநிலை கொள்ளாது சுழல்வதால் வரிசையாய்ப் படர்ந்து செறிந்த தழைகள் நிறைந்த நெருங்கிய புதர்களையுடைய அந்தக் காட்டில், கடலில் பரந்துள்ள நீரைக் கொள்ள விழுந்து படியும் மேகக் கூட்டத் தைப் போல், கூட்டமான கரிய மரைகளும் கரடிகளும் என்னும் இவற்றுடன் காட்டெருமைகள் வீழ்ந்தன.

734. பல வழிகளினின்றும் கட்டிய வலைகள் அறுமாறு பயத்துடன் நுழைகின்ற விலங்குகள் கல்வழியில் செல்ல முற்பட்டன. அவற்றை, தடைபடுமாறு மிக்க சினத்துடன் நாய்கள் பிடித்தன. பிறப்பு இறப்புகளில் கட்டுகின்ற இரு வினைகளான வலையிடையிலே அகப்பட்டுத் தம் நிலை கலங்கிச் சுழல்பவரின் நன்னெறி சேரும் மெய்யறிவில் செல்லும் உள்ளத்தை, அவ்வாறு செல்ல வொட்டாமல் தடை செய்கின்ற ஐம்பொறிகளைப் போல அவை விளங்கின.

735. கொடிய விலங்குகளை எதிராக ஓடிச் சென்று அவற்றைக் கொலை செய்கின்ற வில் வேடர்கள் பறை போன்ற கால்களையுடையனவும் மடிந்த காதுகளை உடையனவும் ஆகி நெருங்கி வரும் யானைக் கன்றுகளின்மீது வேட்டையாடும் செயலைச் செய்ய மாட்டார்கள். அடி தளர்தற்குக் காரணமான கருப்பம் கொண்டனவாய்த் தள்ளாடி வருகின்ற பெண் விலங்குகளுக்கும் துன்பம் செய்ய மாட்டார்கள்.

374 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

736 இவ்வகைவரு கொலைமறவினை எதிர்நிகழ்வுழி
கைவரைகளும் 'வெருவுறமிடை காண்எழுவதொர்
அதிரக்
ஏனம்
பெய்கருமுதி லெனஇடியொடு பிதிர்கனல்வீழி சிதறி
மோய்வலைகளை அறநிமிர்வுற முடுகியகடு
விசையில்.

737 போமதுதனை அடுதிறலொடு பொருமறவர்கள்
அரியேறு
ஆமவர் தொடர் வறும்விசையுடன் அடிவழி
செலும் அளவில்
தாமொருவரும் அறிகிலரவர் தனிதொடர் வழி
அதன்மேல்
ஏழுனைஅடு சிலைவிடலைகள் இருவர்கள்
அடிபிரியார்.

738 நாடியகழல் வயவர்களவர் நாணனும்நெடு வரிவில்
காடனும்எனும் இருவரும்மலை காவலரொடு
கடிதில்
[கடினர்விடு பகழிகளொடு கொலைஞமலிகள்
வழுவி
நீடியசரி படர்வதுதரு நீழலின்விரை கேழல்.

739 குன்றியைநிகர் முன்செறஎரி கொடுவிழிஇடி '
குரல்நீள்
பன்றியும்அடல் வன்றிறலொடு படர்நெறிநெடி
தோடிக்
துன்றியதொரு குன்றடிவரை சுலவியநெறி குழல்
சென்றதனிடை நின்றதுவலி தெருமர மரம்
நிரையில்.

740 அத்தருவளர் சுழலிடையடை அதன்நிலையறி
பவர்முன்
கைத்தெரிகணை யீனிலடுவது கருதலர்விசை கடுகி
மோய்த்தெழுசுடர் விடுசுரிகையை முனைபெற
எதிர் உருவிக்
குத்தினருடல் முறிபடவெறி குலமறவர்கள்
தலைவர்

736. இங்ஙனம் வரும் கொலைத் தொழிலான மறத்தொழிலையுடைய வேட்டை நிகழ்ந்தது. அப்போது யானைகளும் அஞ்சத் தக்க முறையில் நெருக்கமான காடும் அதிரும்படி எழுவதான ஒரு பன்றி இடிக்குரலோடும் மழை பெய்யும் கரியமுகில் போல் முழக்கம் செய்து, வெளிப்பட்ட கண்களினின்றும் தீ உமிழ்ந்து, கட்டிய நெருக்கமான வலைகள் அறுந்து போகுமாறு கிளம்பி, மிக்க விரைவுடன் ஓடியது.

737. ஓடுகின்ற அந்தப் பன்றியைக் கொல்லும் வலிமையுடன் போர் செய்யும் வேடர்களுக்கு ஆண் சிங்கமான திண்ணனார் தொடர்ந்து சென்று பிடிக்கும் வேகத்துடன் அப்பன்றி செல்லும் அடியின் சுவடு பற்றிச் செல்லும் போது, மற்ற வேடர் ஒருவரும் அறியாதபடி, தாம் தனியாகவே தொடர்ந்து போனார். அப்படிப் போகும்போது, அம்பால் வேட்டை முனையில் கொல்கின்ற வில்லைக் கைக் கொண்டவராய், அந்தத் திண்ணனாரை அடி பிரியாதவராய் உள்ள இயல்புடைய காளையரான இருவேடர்,

738. நாடிய வீரக்கழல்கள் கட்டிய அந்த நெடிய வில்லையுடைய நாணனும் காடனும் என்னும் அந்த இருவரும் மலைக் காவலரான திண்ணனாரோடு விரைவில் கூடி, எய்கின்ற அம்புகளையும் கொலை செய்யும் நாய்களையும் தப்பி, நீண்ட மலைச் சாரலில் மரங்களின் நிழலில் விரைவுடன் அப்பன்றி தொடரலாயிற்று.

739. குன்றிமணியைப் போன்றனவாய் முன்னே வெளிப்பட்ட எரிகின்ற இயல்புடைய கொடிய கண்களையும், இடி போன்று ஒலிக்கும் குரலையும் உடைய பெரிய பன்றியும், மிக்க வன்மையுடன் ஓடுகின்ற வழியிலே, நீண்ட தொலைவு ஓடிப் பொருந்திய ஒரு குன்றினது அடியில் மலையைச் சுற்றியுள்ள சூழலிலே சென்று, மேலும் செல்வதற்குரிய வன்மை இழந்து, அங்கிருந்த மரக் கூட்டத்திடையே நின்றது.

740. கொலைச் செயல் கொண்ட வேடர் குலத்தவரின் தலைவரான திண்ணனார், அந்த மரங்கள் வளர்ந்த சூழலில், அப்பன்றியின் இயல்பை முன் அறிந்து, தம் கையில் தேர்ந்து எடுத்து எய்யும் அம்புகளால் கொல்ல எண்ணாமல், வேகத்துடன் அப்பன்றியை நெருங்கி எதிர்த்து நேரே போர் செய்ய எண்ணி (கொல்ல எண்ணி) நெருங்கிய ஒளி வீசும் உடை வாளை எதிரில் உருவி, அதன் உடலானது துண்டாகும்படி குத்தினார்.

376 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

741 வேடர்தங் கரிய செங்கண் வில்லியார் விசையிற்
குத்த
மாடிரு துணியாய் வீழ்ந்த வராகத்தைக் கண்டு
நாணன்
காடனே இதன்பின் இன்று காதங்கள் பலவந்
தெய்த்தோம்
ஆடவன் கொன்றான் அச்சோ என்று அவர்
அடியில் தாழ்ந்தார்.

742 மற்றவர் திண்ண னார்க்கு மொழிகின்றார் வழிவந்
தாற்ற
உற்றது பசிவந் தெம்மை உதவிய இதனைக்
காய்ச்சிச்
சற்றுநீ அருந்தி யாமும் தின்றுதண் ணீர்கு டித்து
வெற்றிகொள் வேட்டைக்காடு குறுகுவோம் மெல்ல
என்றார்.

743 என்றவர் கூறநோக்கித்திண்ணனார் தண்ணீர்
எங்கே
நன்றும்இவ் வனத்தில் உள்ளது என்றரை செய்ய
நாணன்
நின்றஇப் பெரிய தேக்கின் அப்புறஞ்சென்றால்
நீண்ட
குன்றினுக் கயலே ஓடுங் குளிர்ந்தபொன் முகலி
என்றான்.

744 பொங்கிய சினவில் வேடன் சொன்னபின்
போவோம் அங்கே
இங்கிது தன்னைக் கொண்டு போதுமின் என்று
தாமும்
அங்கது நோக்கிச் சென்றார் காவதம் அரையிற்
கண்டார்
செங்கண் ஏறுடையார் வைகுந்திரும்லைச் சாரல்
சோலை.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 377

741. வேடர்களின் தலைவரான கருமையான மேனியும் சிவந்த கண்ணுமுடைய திண்ணனார் விசையுடன் குத்தியதால் பக்கத்தில் உள்ள இரண்டு துண்டுகளாய் விழுந்த பன்றியை நாணன் பார்த்தான். “காடனே! இன்று இப்பன்றியின் பின்னே பல காதங்கள் கடந்து வந்து களைப்புக் கொண்டோம். வீரரான இவர் கொன்றார். அச்சோ!” என்று நாணன் கூறினான். பின் அந்த இருவரும் திண்ணனாரை வணங்கினர்.

742. பின்னும் அவர்கள் திண்ணனாரைப் பார்த்து “நீண்ட வழியைக் கடந்து வந்ததால், மிகுந்த பசி வந்து எங்களை அடைந்தது. எனவே, இப்பன்றியைத் தீயில் சுட்டுச் சிறிது நீ உண்டு, நாங்களும் தின்று, நீரைக் குடித்து வெற்றியுடைய வேட்டைக் காட்டை நாம் மெல்லப் போய் அடைவோம்!” என்று கூறினர்.

743. என இங்ஙனம் அந்தக் காடனும் நாணனும் சொல்லத், திண்ணனார் அவர்களைப் பார்த்து, “இந்தக் காட்டுக்குள்ளே தண்ணீர் எங்கே இருக்கின்றது?” என்று வினவினார். வினவ, “முன்னால் உள்ள தேக்க மரச் சோலையைக் கடந்து சென்றால், அங்கு நீண்ட குன்றின் பக்கத்தில் குளிர்ந்த ‘பொன்முகலி’ ஆறு ஓடுகின்றது” என்று நாணன் விடை கூறினான்.

744. மேலும் மேலும் சினம் எழுகின்ற இயல்புடைய வில் கைக் கொண்ட வேடனான நாணன் இவ்வாறு சொன்னவுடன் திண்ணனார், “நாம் அங்கே போகலாம்! இந்தப் பன்றியை எடுத்துக் கொண்டு வாருங்கள்” என்றார். தாமும் அந்தப் பொன்முகலி ஆற்றை நோக்கிச் சென்றார். அரைக் காவதத் தொலைவு சென்றபின்பு சிவந்த கண்ணையுடைய காளையூர்தியினரான சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளும் ‘திருக்காளத்தி மலைச்’ சாரலில் உள்ள சோலையைப் பார்த்தனர்.

378 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

745 நாணனே தோன்றும் குன்றில் நண்ணுவோம்
என்ன நாணன்
காணநீ போதின் நல்ல காட்சியே காணும் இந்தச்
சேனையர் திருக்கா ளத்தி மலையிசை எழுந்து
செவ்வே
கோணமில் குடுமித் தேவர் இருப்பார் கும் பிடலாம்
என்றான்.

746 ஆவதென் இதனைக் கண்டிங் கணைதொறும் என்
மேற் பாரம்
போவதொன் றுளது போலும் ஆசையும் பொங்கி
மேன்மேல்
மேவிய நெஞ்சம் வேறோர் விருப்புற விரையா
நிற்கும்
தேவரங் கிருப்ப தெங்கே போ கென்றார் திண்ண
னார்தாம்.

747 உரைசெய்து விரைந்து செல்ல அவர்களும் உடனே
போந்து
கரைவளர் கழையின் முத்தும் கார் அகில் குறடும்
சந்தும்
வரைதரு மணியும் பொன்னும் வயிரமும் புளிநந்
தோறும்
திரைகள் முன் திரட்டி வைத்த திருமுக லியினைச்
சார்ந்தார்.

748 ஆங்கதன் கரையின் பாங்கோர் அணிநிழற் கேழல்
இட்டு
வாங்குவில் காடன் தன்னை மரக்கடை திக்கோல்
பண்ணி
ஈங்குநீ நெருப்புக் காண்பாய் இம்மலை ஏறிக்
கண்டு
நாங்கன்வந் தணைவோம் என்று நாணனும்
தாமும் போந்தார்.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 379

745. “நாணனே, முன்னே தோன்றும் மலையில் செல்வோம்!” என்று திண்ணனார் கூறினார், நாணன். “நீ அங்கே காணச் சென்றாயாயின், நல்ல காட்சியே காணப்படும்! வானத்தில் உயர்ந்து நிற்கும் இந்தத் திருக்காளத்தி மலையின்மீது எழுந்து செம்மையுறக் கோணத்தை இல்லாமற் செய்யும் ‘குடுமித் தேவர்’ இருப்பார். நாம் வணங்கலாம்” என்று மொழிந்தான்.

746. “இவ்வாறு ஆவது ஏன்? இந்த மலையைக் கடந்து இங்கு நெருங்கிச் செல்லுந்தோறும் என்மீது உள்ள பாரம் குறைவதைப் போன்ற அனுபவம் எனக்கு ஏற்படுகின்றது. ஆசையும் பெருகி மேலும் மேலும் பொருந்திய மனமும் வேறொரு விருப்பம் கொண்டதாக விரைவுடன் செல்கின்றது. அங்கே இறைவரின் இருப்பிடம் எங்குள்ளது? போவாயாக!” எனத் திண்ணனார் கூறினார்.

747. இங்ஙனம் திண்ணனார் கூறி விரைவுடன் சென்றார். நாணனும் காடனும் உடன் சென்றனர்; கரையில் இரண்டு பக்கத்தும் உயர்ந்து வளரும் மூங்கிலின் முத்துக் களையும், கார் அகில் கட்டைகளையும், சந்தன மரங்களையும், மலையில் விளையும் மற்ற மணிகளையும், பொன்னையும், வைரத்தையும், மணல் குவிபட்களில் தீளவ்விடத்தும் அவைகளால் முன் திரட்டி வைத்த ‘திருமுகலி’ (பொன் முகலி) ஆற்றினை அடைந்தனர்.

748. அந்தப் பொன் முகலி ஆற்றின் கரையின் பக்கத்தில் ஒரு அமைதியான மரநிழலில் பன்றியின் உடலை வைத்துவிட்டு, வளைந்த வில்லை ஏந்திய காடனைப் பார்த்து, திண்ணனார், “இங்கு நீ தீக்கடை கோலால் தீயையுண்டாக்குவாயாக! இந்த மலை மீது ஏறிச் சென்று பார்த்து விட்டு வருவோம்!” என்று கூறி நாணனும் தாமும் சென்றார்.

380 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

749 அளிமிடை கரைகும் சோலை அவர்கள்கொண்
டணைந்த ஆற்றின்
தெளிபுனல் இழிந்து சிந்தை தெளிவுறும் திண்ண
னார்தாம்
களிவரும் மகிழ்ச்சி பொங்கக் காளத்தி கண்டு
கொண்டு
குளிர்வரு நதியூ டேகிக் குவவரைச் சாரல்
சேர்ந்தார்

750 கதிரவன் உச்சி நண்ணக் கடவுள்மால் வரையின்
உச்சி
அதிர்தரும் ஓசை ஐந்தும் ஆர்கலி முழக்கங்
காட்ட
இதுஎன்கொல் நாணா என்றார்க்கு இம்மலைப்
பெருந்தேன் சூழ்ந்து
மதுமலர் ஈக்கள் மொய்த்து மருங்கெழும் ஒலி
கொல் என்றான்.

751 முன்புசெய் தவத்தின் ஈட்டம் முடிவிலா இன்ப
மான
அன்பினை எடுத்துக் காட்ட அளவிலா ஆர்வம்
பொங்கி
மன்பெருங் காதல் கூர வள்ளலார் மலையை
நோக்கி
என்புநெக் குருகி உள்ளத் தெழுபெரு வேட்கை
யோடும்.

752 நாணனும் அன்பும் முன்பு நளிர்வரை ஏறத்
தாமும்
பேணுதத் துவங்க ளென்னும் பெருகுசோ பானம்
ஏறி
ஆணையாம் சிவத்தைச் சார அணைபவர் போல
ஐயர்
நீணிலை மலையை ஏறிநேர்படச் செல்லும் போதில்.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 381

749. வண்டுகள் மொய்க்கின்ற கரையைச் சூழ்ந்த சோலைகளின் மலர்களைத் தாங்கிக் கொண்டு அணைந்த பொன்முகலி ஆற்றினது தெளிவான நீரில் இறங்கிச் சிந்தை தெளியும் திண்ணனார் களிப்புக்கு ஏதுவான மகிழ்ச்சி மேன்மேலும் பொங்கத் திருக்காளத்தி மலையைக் கண்டு கொண்டே குளிர்ச்சியுடன் ஓடிவரும் அந்தப் பொன் முகலி ஆற்றின் இடையே சென்று உயர்ந்த மலைச் சாரலில் சேர்ந்தார்.

750. கதிரவன் வானத்தின் உச்சியை அடையக் கடவுள் தன்மை கொண்ட அந்தப் பெரிய மலையினது உச்சியில் ஒலிக்கின்ற தேவ துந்துபிகள் கடல் ஒலி போல் ஒலிக்க, “நாணனே! இது என்ன?” என்று திண்ணனார் கேட்டார். அவர்க்கு, “இம்மலையில் பெருந் தேன் கூட்டத்தைச் சூழ்ந்து தேன் பொருந்திய மலர்களிலிருந்து வரும் தேனீக்கள் மொய்த்துப் பின் பக்கங்களில் மீள எழுவ தால் உண்டான ஒலி போலும்!” என்று நாணன் சொன்னான்.

751. முன்னம் செய்த தவத்தினால் முடிவில்லாத இன்பமான அன்பை எடுத்துக் காட்டிட, அளவில்லாத அவாப் பெருகி நிலையான பெருங் காதலாக — பக்தியாகச் சிறக்க, வள்ளன்மையுடையவரான சிவபெருமானின் மலையை நோக்கி எலும்புகள் உள்ளே உருக உண்டான பேராசையுடனும்,

752. நாணனும் அன்பும் தமக்கு முன்னே மலை மேல் ஏறிச் செல்ல, திண்ணனாரும் பேணுகின்ற தத்துவங்கள் என்னும் பெருகும் படிகளை ஏறிச், சக்தியே வடிவமான சிவத்தைச் சாரச் செல்கின்ற சிவயோகிகள் போல், எம்பெரு மானின் உயர்ந்த மலையை ஏறி நேர்படச் சென்ற போது,

382 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 753 திங்கள்சேர் சடையார் தம்மைச் சென்றவர்
காணா முன்னே
அங்கணர் கருணை கூர்ந்த அருட்டிரு நோக்கம்
யத்தத்
தங்கிய பவத்தின் முன்னைச் சார்புவிட்டகல
நீங்கிப்
பொங்கிய ஒளியின் நீழல் பொருவில் அன்புருவம்
ஆனார்.
- 754 மாகமார் திருக்கா ளத்தி மலைஎழு கொழுந்தா
+ ா ள
ஏகநா யகரைக் கண்டார் எழுந்தபே ருவகை
அன்பின்
வேகமா னதுமேற் செல்ல மிக்கதோர் விரைவி
னோடும்
மோகமாய் ஓடிச்சென்றார் தழுவினார் மோந்து
நின்றார்.
- 755 நெடிதுபோ துயிர்த்து நின்று நிறைந்தெழு மயிர்க்
கால் தோறும்
வடிவெலாம் புளகம் பொங்க மலர்க்கண்ணிர்
அருவி பாய்
அடியனேற் கிவர்தாம் இங்கே அகப்பட்டார்
அச்சோ என்று
படியிலாப் பரிவு தானோர் படிவமாம் பரிசு
தோன்ற.
- 756 வெம்மறக் குலத்து வந்த வேட்டுவச் சாதி யார்
போல்
கைம்மலை கரடி வேங்கை அரிதிரி கானம்
தன்னில்
உம்முடன் துணையாய் உள்ளார் ஒருவரும் இன்றிக்
கெட்டேன்
இம்மலைத் தனியே நீரிங் கிருப்பதே என்று
நைந்தார்.

'16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 383

753. அவ்வாறு சென்ற திண்ணனார், பிறைமதி அணிந்த சடையையுடைய எம்பெருமானைக் காண்பதற்கு முன்னமே, அங்கணரின் கருணைமிக்க அருள் கொண்ட திருப்பார்வை இத்திண்ணனார் மீது பொருந்தியது, பொருந்த, முந்தைய பிறவிகளின் சார்பானது இவரை விட்டு நீங்க, அவற்றினின்று அகன்று நீங்கி விரிந்த ஒளியின் நிழலில் ஒப்பில்லாத அன்பே தம் உருவமாய் ஆனார்.

754. வானத்தை அளாவி நிறைந்தோங்கித் திருக் காளத்தி மலையில் எழுகின்ற கொழுந்தாகியுள்ள ஏக நாயகரான சிவபெருமானைத் திண்ணனார் கண்களால் கண்டார். அக்காட்சியால் எழுந்த பெரிய மகிழ்ச்சியான அன்பின் வேகமானது மேற் செல்ல மிக்க விரைவுடனும், மோகம் கொண்டு ஓடிச் சென்றார்; அப்பெருமானைத் தழுவிக்கொண்டார்; உச்சி மோந்து நின்றார்.

755. நீண்ட நேரம் அவ்வாறு மோந்து நின்று, தன் உடல் மயிர்க்கால் எங்கும் புளகாங்கிதம் பெருகவும், மலர் போன்ற கண்களினின்று நீர் அருவியைப் போல் பாய்ந்து ஓடவும் “அடியவனுக்கு இவர்தான் அகப்பட்டார்; அச்சோ! என்னே வியப்பு!” என்று தமக்குள் சொல்லி, ஒப்பில்லாத அன்பே ஒருவடிவம் கொண்டது என்னும்படி தோன்ற,

756. “கொடிய வேடர் குலத்தில் வந்த வேட்டுவச் சாதியாரைப் போல், யானை, புலி, கரடி, சிங்கம் முதலிய கொடிய விலங்குகள் திரிகின்ற இக்காட்டில், உமக்குத் துணையாய் உள்ளவர் எவரும் இல்லாமல் நீவிர், மலை மீது இருப்பதோ? ஓ நான் கெட்டேன்!” என்று சொல்லி மனம் வருந்தினார்.

384 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

757 கைச்சிலை விழுந்த தோரார் காளையார் மீள இந்தப்
பச்சிலை யோடு பூவும் பறித்திட்டு நீரும் வார்த்து
மச்சிது செய்தார் யாரோ என்றலும் மருங்கு நின்ற
அச்சிலை நாணன் தானும் நானிது அறிந்தேன் என்பான்.

758 வன்றிறல் உந்தை யோடு மாவேட்டை ஆடிப் பண்டிக்
குன்றிடை வந்தோம் ஆகக் குளிர்ந்தநீர் இவரை ஆட்டி
ஒன்றிய இலைப்பூச் சூட்டி ஊட்டி முன் பறைந்
தோர் பார்ப்பான் அன்றிது செய்தான் இன்றும் அவன் செய்த
தாகும் என்றான்.

759 உண்ணறைந் தெழுந்த தேனும் ஒழிவின்றி ஆரா அன்பில்
திண்ணனானர் திருக்களாத்தி நாயனார்க் கினிய செய்கை
எண்ணிய இவைகொலாம் என் றிதுகடைப்
பிடித்துக்கொண்டவ் அண்ணலைப் பிரிய மாட்டா அளவில் ஆதரவு நீட.

760 இவர்தமைக் கண்டேனுக்குத் தனியராய் இருந் தார் என்னே
இவர்தமக் கழுது செய்ய இறைச்சியும் இடுவார் இல்லை
இவர் தம்மைப் பிரிய ஒண்ணாது என்செய்கேன் இனியான் சால
இவர்தமக் கிறைச்சிக் கொண்டிங் கெய்த வேண்டும் என்று.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 385

757. காளை போன்ற தம் கையினின்று வில்லானது விழுந்ததை உணராதவராகி, மீண்டும், “இப்பச்சிலையுடன் பூவும் பறித்துக் கொணர்ந்து இட்டு, நீரையும் வார்த்து, நல்ல இச்செயலைச் செய்தவர் யாரோ?” என்றார். என்று அவர் சொல்லவும், பக்கத்தில் நின்ற வில் ஏந்திய நாணனும், “நான் அறிந்துள்ளேன்” என்று சொல்லலானான்.

758. “வலிய ஆற்றலையுடைய உன் தந்தையினுடன் வேட்டையாடி முன் ஒரு காலத்தில் இந்த மலையிடத்தில் வந்தோம். அப்போது குளிர்ந்த நீரால் இவரை நீராட்டி, ஒன்றிய இலையையும் பூவையும் சூட்டி, உணவும் ஊட்டி (படைத்து) முன்னே சில சொற்களைச் சொல்லி, ஒரு பார்ப்பான் இதனை அன்று செய்தான். எனவே இன்றும் அவனை செய்தவனாக இருத்தல் வேண்டும்” என இயம்பி வான் நாணன்.

759. மனத்தில் நிறைந்து எழுந்ததேனும், இடையீடு இல்லாது பெருகிய அளவில்லாத அன்பால் “திருக்காளத்தி நாயனாரான குடுமித் தேவருக்கு, இனிய செயல்கள் என்பவை இவைதாம் போலும்!” என்று திண்ணனார் எண்ணினார். அதனையே தாமும் செய்ய மேற்கொண்டார். ஆனால் அண்ணலாரான குடுமித் தேவரைப் பிரிய மாட்டாதவராய் அளவில்லாத அன்பு பெருக,

760. “இவரைக் கண்ட எனக்கு இவர் இங்குத் தனியாய் இருந்தார். என்னே! இவர் உண்பதற்கு இறைச்சி இடுபவரும் இல்லை! இவரை நான் பிரிந்து செல்லவும் முடியாது. நான் என்ன செய்வேன்? இனி நான் இவருக்கு வேண்டுமளவு இறைச்சியைக் கொண்டு வந்து சேர்க்கவும் வேண்டும்” என நினைத்து,

386 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

761 போதுவர் மீண்டு செல்வர் புல்லுவர் மீளப்போவர்
காதலின் நோக்கி நிற்பர் கன்றகல் புனிற்றாப்
போல்வர்
நாதனே அமுது செய்ய நல்லமெல் இறைச்சி
நானே
கோதறத் தெரிந்து வேறு கொண்டிங்கு வருவேன்
என்பார்.

762 ஆர்தம ராக நீரிங் கிருப்பதென் றகல மாட்டேன்
நீர்பசித் திருக்க இங்கு நிற்கவுங் கில்வேன் என்று
சோர்தரு கண்ணீர் வாரப் போய்வரத்
துணிந்தா ராகி
வார்சிலை எடுத்துக்கொண்டு மலர்க்கையால்
தொழுதுபோந்தார்.

763 முன்புநின் றரிதில் நீங்கி மொய்வரை இழிந்து
நாணவி
பின்புவந் தண்ணய முன்னைப் பிறதுறை வேட்கை
நீங்கி
அன்புகொண் டுய்ப்பச் செல்லும் அவர்திரு முகலி
யாற்றின்
பொன்புனை கரையி லேறிப் புதுமலர்க் காவிற
புக்கார்.

764 காடனும் எதிரேசென்று தொழுது திக்கடைந்து
வைத்தேன்
கோடுடை ஏனம் உங்கள் குறிப்படி உறுப்பை
எல்லாம்
மாடுற நோக்கிக் கொள்ளும் மறித்துநாம் போகைக்
கின்று
நீடநீர் தாழ்த்த தென்னோ என்றலும் நின்ற
நாணன்.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 397

761. சற்றுத் தொலைவு செல்வார்; மீண்டும் வருவார். இறைவரைத் தழுவிக்கொள்வார். மீளவும் பிரிந்து செல்வார். காதலுடன் பார்த்தபடி நிற்பார். கன்றை விட்டுப் பிரிகின்ற ஈன்றணிமையுடைய பசுவைப் போல்வார். “இறைவனே! தாங்கள் அமுது செய்ய இறைச் சிபை நானே குற்றம் இல்லாமல் ஆராய்ந்து அமைத்துக் கொண்டு இங்கு வருவேன்” எனச் சொல்வார்.

762. “நீவிர், ‘உமக்கு எவரைத் துணையாய்க் கொண்டு இங்கு இருப்பீர்?’ என்ற எண்ணத்தால் உம்மைப் பிரிந்து செல்ல மாட்டேன். நீர் பசியுடன் இருக்க இங்கு நிற்கவும் நான் பொறுக்க மாட்டேன்!” எனக் கூறித் தளர்கின்ற கண்ணீர் விடாது பெருகிட, ஒருவாறு சென்று வரத் துணிவு அடைந்தவராய்ப்பெரிய வில்லை எடுத்துக்கொண்டு, தம் மலர் போன்ற கைகளால் குடுமித் தேவரை வணங்கிச் சென்றார்.

763. குடுமித் தேவரின் திருமுன்பினின்றும் இவ்வாறு அரிதாய் நீங்கி, மலையினின்று கீழே இறங்கி, நாணன் பின்னால் வர, வேற்றுத் துறைகளில் ஆசை நீங்கி, அன்பானது தம்மைப் பிடித்து உந்திச் செலுத்தச் செல்லும் அத்திண்ணனார், திருமுகலி ஆற்றின் பொன் திரண்டு அழகு கொழிக்கும் அந்தப் பக்கக் கரையில் ஏறிப் புதிய பூக்கள் மலர்ந்துநிறைந்த பூஞ்சோலையுள் புகுந்தார்.

764. அங்கு நின்ற காடனும் எதிரே வந்து திண்ணனாரை வணங்கி, “தீக் கடைந்து வைத்தேன். கொம்பையுடைய பன்றியின் உறுப்புக்களை எல்லாம் உங்கள் அடையாளப்படி அங்கிருக்கப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். இன்று நாம் மீண்டு திரும்பிச் செல்வதற்குக் காலம் தாழ்க்கும்படி நீர் தாமதமானதற்கு என்ன காரணம்?” என்று வினவினான். பக்கத்தில் நின்ற நாணன்,

388 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 765 அங்கிவன் மலையில் தேவர் தம்மைக்கண்
டணைத்துக் கொண்டு
வங்கினைப் பற்றிப்போதா வல்லுடும்பு என்ன
நீங்கான்
இங்கும்அத் தேவர் தின்ன இறைச்சிகொண் டேகப்
போந்தான்
நங்குலத் தலைமை விட்டான் நலப்பட்டான்
தேவர்க்கு என்றான்.
- 766 என்செய்தாய் திண்ணா நீதான் என்னமால்
கொண்டாய் எங்கள்
முன்பெரு முதலி யல்லை யோ என முகத்தை
நோக்கார்
வன்பெரும் பன்றி தன்னை எரியினில் வதக்கி மிக்க
இன்புறு தசைகள் வெவ்வேறம்பினால் ஈர்ந்து
கொண்டு.
- 767 கோலினிற் கோத்துக் காய்ச்சிக் கொழுந்தசை
பதத்தில் வேவ
வாலிய சுவைமுன் காண்பான் வாயினில் அதுக்கிப்
பார்த்துச்
சாலவும் இனியஎல்லாம் சருகிவை இணைத்த
கல்லை
ஏலவே கோலிக் கூட அதன்மிசை இடுவார்
ஆனார்.
- 768 மருங்குநின் றவர்கள் பின்னும் மயல்மிக
முதிர்ந்தான் என்னே
அரும்பெறல் இறைச்சி காய்ச்சி அதுக்கிவே றுமிழா
நின்றான்
பெரும்பசி யுடைய னேனும் பேச்சிலன் எமக்கும்
பேறு
தரும்பரி சுணரான் மற்றைத் தசைபுறத் தெறியா
நின்றான்.

765. “அங்கு மலையின் உச்சியில், உள்ள குடுமித் தேவரைக் கண்டு இவன் அவரை அணைத்துக் கொண்டு வங்கினைப் பிடித்துக் கொண்ட வலிய உடும்பைப் போல நீங்காதவன் ஆனான். இங்கேயும், அத்தேவர் உண்பதற்கு இறைச்சியைக் கொண்டு போவதற்காகவே வந்தான். இவன் நம் குலத் தன்மையைக் கைவிட்டு விட்டான். அந்தக் குடுமித் தேவர்க்கே இவன் ஆளானான்” என்று உரைத்தான்.

766. “திண்ணனே! நீ என்ன செயலைச் செய்தாய்! நீதான் என்ன மயக்கம் கொண்டாய்! நீ எங்களின் பெருந்தலைவன் அல்லையோ!” என்று காடன் வினவ, திண்ணனார் அவன் முகத்தையும் பார்க்காதவராகி வலிய பெரிய பன்றியை நெருப்பில் இட்டு மென்மையாக வேக வைத்து மிகுந்த இன்பம் உடைய தசைகளை வெவ்வேறாக அம்பினால் அரிந்து எடுத்துக் கொண்டு,

767. கோலில்கோத்து வதக்கி அந்தக் கொழுப்புடைய சதைகள் நல்ல பதத்தில் வெந்திட, அவற்றின் இனிய சுவையை முன் காண்பதற்காக வாயில் வைத்துப் பல்லால் அதுக்கிச் சுவை பார்த்து, அவற்றிலே மிகவும் இனிமையான வற்றையெல்லாம் முன்னமே இலைச் சருகுகளால் கல்லை தைத்து அதில் அவற்றை வைப்பாராயினர்.

(கல்லை — தொன்னை போன்ற அமைப்பு)

768. பக்கத்தின் நின்றவர்களான நாணனும் காடனும் “இவன் மேலும் மயக்கம் கொண்டவன் ஆனான். அரிதாகப் பெற்ற இப்பன்றியின் இறைச்சியை வேகவைத்து மென்று பார்த்து வெளியே உமிழ்கின்றான். தான் மிகுந்த பசியை உடையவனே ஆனாலும் உண்ணவில்லை. பெற்ற இப்பன்றி இறைச்சியை எங்களுக்குத் தரும் இயல்பை அறியாதவன் ஆனான்.

390 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

769 தேவுமால் கொண்டான் இந்தத் திண்ணன்
மற்றிதனைத் தீர்க்கல்
ஆவதொன் றறியோம் தேவ ராட்டியை நாகனோடு
மேவிநாங் கொணர்ந்து தீர்க்க வேண்டும்அல்
வேட்டைக் கானில்
ஏவல்ஆட் களையுங் கொண்டு போதும் என்
றெண்ணிப் போனார்.

770 கானவர் போன தோரார் கடிதினில் கல்லை
யின்கண்
ஊனமு தமைத்துக் கொண்டு மஞ்சனம் ஆட்ட
உன்னி
மாநதி நன்னீர் தூய வாயினிற் கொண்டு கொய்த
தூநறும் பள்ளித் தாமங் குஞ்சிமேல் துதையக்
கொண்டார்.

771 தனுஒரு கையில் வெய்ய சரத்துடன் தாங்கிக்
கல்லைப்
புனிதமெல் இறைச்சி நல்ல போனகம் ஒருகை
ஏந்தி
இனியஎம் பிரானார் சாலப் பசிப்பர் என்றிரங்கி
ஏங்கி
நனிவிரைந் திறைவர் வெற்பை நண்ணினார்
திண்ணனார்தாம்.

772 இளைத்தனர் நாய னாரென் றீண்டச்சென்
றெய்தி வெற்பின்
முளைத்தெழு முதலைக் கண்டு முடிமிசை மலரைக்
காலில்
வளைத்தபொற் செருப்பால் மாற்ற வாயின்மஞ்
சனநீர் தன்னை
விளைத்த அன்புமிழ்வார் போல விமலனார்
முடிமேல் விட்டார்.

769. “இந்தத் திண்ணன் தெய்வ மயக்கம் கொண் டான். இம்மயக்கத்தைத் தீர்க்கும் வழி ஒன்றையும் நாம் அறியோம். நாம் திரும்பி ஊருக்குச் சென்று தேவராட்டியை நாகனுடன் அழைத்து வந்து, இதனைத் தீர்க்க வேண்டும். அந்த வேட்டைக் காட்டில் உள்ள மற்ற ஏவலாட்களையும் கூட்டிக்கொண்டு ஊருக்குப் போவோம்” என்று எண்ணிச் சென்றனர்.

770. திண்ணனார் தம்முடன் வந்த காடனும் நாண னும் திரும்பி ஊருக்குச் சென்று விட்டதை உணராதவராய், விரைவில் கல்லையில் ஊன் உணவை வைத்து எடுத்துக் குடுமித் தேவரை நீராட்ட எண்ணித் தம் தூயவாயில் பொன்முகரி என்ற பெரிய ஆற்றின் நல்ல நீரைக் கொண்டு, பறித்த தூய்மையான திருப்பள்ளித் தாமங்களைத் தாம் தலை மயிரில் நிறையக் கொண்டவராய்,

771. கொடிய அம்புடன் வில்லை ஒரு கையில் எடுத்துக் கொண்டு கல்லையில் வைத்து எடுத்த தூய மென்மையான இறைச்சியான நல்ல ஊன் உணவை ஒரு கையில் எடுத்து, “இனிய எம் இறைவன் மிகவும் பசியுடன் இருப்பார்,” என்று இரக்கம் கொண்டு வருந்தி, மிகவும் விரைந்து, குடுமித் தேவரின் மலையைச் சேர்ந்தார்.

772. தம் தலைவரான இறைவர் பசியால் இளைத்தார் என்று விரைவாகப் போய், மலையில் தோன்றிய முதல்வரான அவரைப் பார்த்து, அவரது திருமுடிமீது இருந்த மலர் களைத் தாம் காவில் பூண்ட அழகிய செருப்பால் மாற்றித், திருவாயில் இருந்த திருமஞ்சன நீரைத் தம்மிடம் உண்டான அன்பை உமிழ்வாரைப் போலக் குற்றமற்ற இறைவரின் திரு முடிமீது விட்டார்.

392 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 773 தலையிசைச் சுமந்த பள்ளித் தாமத்தைத் தடங்கா
மலையிசைத் தம்பி ரானார் முடியிசை வணங்கிச்
சிலையிசைப் பொலிந்த செங்கைத் திண்ணனார்
இலையிசைப் படைத்த ஊனின் திருவழு தெதிரே
வைத்து.
- 774 கொழுவிய தசைகள் எல்லாங் கோலினில் தெரிந்து
அழலுறு பதத்திற் காய்ச்சிப் பல்வினால் அதுக்கி
பழகிய இனிமை பார்த்துப் படைத்தஇவ் இறைச்சி
அழகிது நாய னீரே அமுதுசெய் தருளும் என்றார்.
775 அன்னமும் மொழிகள் சொல்லி அமுதுசெய் வித்த
மன்னனார் திருக்கா எத்தி மலையினார்க் கினிய
இன்னமும் வேண்டும் என்னும் எழுபெருங் காதல்
பன்னெடுங் கரங்கள்கூப்பிப்பகலவன்மலையில்
தாழ்ந்தான்.
- 776 அவ்வழி அந்தி மாலை அணைதலும் இரவு சேரும்
செவ்விலங் குள என் றஞ்சி மெய்ம்மையின் வேறு
செவ்விய அன்பு தாங்கித் திருக்கையில் சிலையும்
மைவரை என்ன ஐயர் மருங்குநின் றகலா
சார்வரும் தவங்கள் செய்து முனிவரும் அமரர்
கார்வரை அடவி சேர்ந்தும் காணுதற் கரியார்
ஆர்வமுன் பெருக ஆரா அன்பினிற் கண்டு
நேர்பெற நோக்கி நின்றார் நீளிருள் நீங்க
நின்றார்.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 393

773. வில்லின் மீது விளங்கிய செம்மையான கையை யுடைய திண்ணனார் தம் தலையின் மீது, குடுமியில் சுமந்து வந்த திருப்பள்ளித் தாமத்தைக் காளத்தி மலையின் மீது எழுந்தருளிய தம் பெருமானின் திருமுடியின்மீது வணங்கிச் சாத்தி, சேர்த்துத் தைத்த இலைச் சருகான கல்லையில் வைத்திருந்த ஊனான திருவமுதை எதிரில் வைத்து,

774. “கொழுப்புடைய ஊனையெல்லாம் தெரிந்து அரிந்துஎடுத்துக் கோலில் கோத்துத் தீயில் பதம் உண்டாக வாட்டிய பின், பல்லால் அதுக்கி, பழகிய நாவால் சுவை ஆராய்ந்து, பார்த்துப் படைத்த இந்த இறைச்சி மிகவும் சிறந்தது. தாங்கள் இதனை உண்டருளும்!” என்றார்.

775. இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லி ஊனமுது ஊட்டிய வேடர் தலைவரின் உள்ளத்தில் திருக்காளத்தி மலை இறைவருக்கு இனிய நல்ல ஊன் இன்னமும் வேண்டும் என்று உண்டாகும் பெரிய ஆசையைக் கண்டு, தன் பல நீண்ட கைகளையும் குவித்துக் கொண்டு கதிரவன் மலையில் மறைந்தான்.

776. அப்போது அந்திமாலை வரவும், இரவிலே சேரும் கொடிய விலங்குகள் இங்கு உள்ளன என்று அஞ்சி, உண்மையினின்றும் வேறுபடாத சிறந்த அன்பை உள்ளத்தில் கொண்டு, அழகிய கையில் வில்லைத் தாங்கிக் குடுமித் தேவரின் பக்கத்தினின்றும் கரிய மலைபோல் நீங்காமல் திண்ணனார் நின்றார்.

777. சேர்வதற்கரிய தவங்களைச் செய்தும், மேகங்கள் தவழும் மலைகளையும் காடுகளையும் அடைந்தும், முனிவர்களுந் தேவர்களும் காண்பதற்கு அரியவரான இறைவனை, ஆசை முன்னே பெருகிட ஆராத அன்பினாலே பார்த்த வண்ணமே நேர் பெற நோக்கி நின்றார்,

394 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

778 கழைசொரி தரளக் குன்றிற் கதிர்நில வொருபால்
பொங்க
முழையரவு உமிழ்ந்த செய்ய மணிவெயில் ஒருபால்
மொய்ப்பத்
தழைகதிர்ப் பரிதியொடுஞ் சந்திரன் தலைஉ
வாவில்
குழையணி காதர் வெற்பைக் கும்பிடச் சென்றால்
ஒக்கும்.

779 விரவுபன் மணிகள் கான்ற விரிகதிர்ப் படலை
பொங்க
மரகதம் ஒளிகொள் நீல மணிகளும் இமைக்குஞ்
சோதி
பொரஇரு சுடருக் கஞ்சிப் போயின புடைகள்
தோறும்
இரவிருள் ஒதுங்கி னாலே போன்றுள தெங்கும்
எங்கும்.

780 செந்தழல் ஒளியிற் பொங்கும் தீபமா மரங்க
ளாலும்
மந்திகள் முழையில் வைத்த மணிவிளக் கொளி
களாலும்
ஐந்தும் ஆறடக்கி யுள்ளார் அரும்பெரும் சோதி
யாலும்
எந்தையார் திருக்கா ளத்தி மலையினில்
இரவொன்றில்லை.

781 வருங்கறைப் பொழுது நீங்கி மல்கிய யாமஞ்
சென்று
சுருங்கிட அறிந்த புள்ளின் குழ்சிலம் போசை
கேட்டுக்
கருங்கடல் என்ன நின்ற கண்துயிலாத வீரர்
அரும்பெறல் தம்பிரானார்க் கழுதுகொண்டணைய
வேண்டி.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 395

778. மூங்கில்கள் சொரியும் முத்துக் கூட்டங்களின் கதிரான நிலவு ஒரு பக்கம் பெருகி விரிதலாலும், குகைகளில் வாழும் பாம்புகள் உமிழ்ந்த சிவந்த மாணிக்கங்களின் சிவந்த கூடர் ஒரு பக்கம் நெருங்குதலாலும், அத்தோற்றமானது, சந்திரன், தழைத்த கதிர்களையுடைய கதிரவனுடன் கூடிக் குழை அணி அணிந்த இறைவரின் இந்த மலையை அமாவாசி நாளில் தரிசிக்க வந்தாற்போல விளங்கியது.

(தலை உவா — அமாவாசி நாள்.)

779. அங்குப் பல வகை மணிகளும் வெளியிட்ட விரிந்த கதிர்ப் பரப்பு பரவுதலால், மரகதமணிகளும் ஒளியுடைய நீல மணிகளும் வெளியிடும் ஒளியானது, இரண்டு கூடர்களான கதிரவன் சந்திரன் என்ற இருவரும் போரிட, அதற்கு அஞ்சி ஒளிந்துபோன பக்கம் எல்லாம் இரவும் இருளும் ஒதுங்கியதைப்போன்ற தோற்றம் எங்கெங்கும் காணப்பட்டது.

780. சிவந்த தீச் கூடரின் ஒளியைப் போல் மிகுந்த ஒளி வீசும் பெரிய சோதி மரங்களின் ஒளியினாலும், குரங்குகள் தம் கற்குகைகளில் தமக்கு விளக்காய் வைத்த முத்து மணிகளின் ஒளிகளாலும், ஐம்புலன்களையும் அடக்கிய முனிவரின் அரிய பெரிய சோதியினாலும் எம்பெருமானான சிவ பெருமானின் திருக்காளத்தி மலையில் இரவு பொருந்துவ தில்லை.

(தீப மரம் — ஒளிவீசும் இயல்புடைய மரம்.)

781. முன்னிரவு நீங்கி அதனுடன் இருள் பொருந்திய யாமமும் போய் இரவானது சுருங்கியது. அதை அறிந்த தொகுதியான பறவைகள் ஒலிப்பதைக் கேட்டு, கடல் போல் உறக்கம் கொள்ளாமல் இருந்த திண்ணனார், தாம் பெறுவதற்கு அரியவராகப் பெற்ற தம் பெருமானுக்கு அமுது தேடிக்கொண்டு வர எண்ணி,

396 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 782 ஏறுகாற் பன்றி யோடும் இருங்கலை புனமான்
மற்றும்
வேறு வேறினங்கள் வேட்டை வினைத்தொழில்
விரகினாலே
ஊறுசெய் காலம் சிந்தித் துருமிகத் தெரியாப்
போதின்
மாறடு சிலையுங் கொண்டு வள்ளலைத் தொழுது
போந்தார்.
- 783 மொய்காட்டும் இருள்வாங்கி முகம்காட்டும் தேர்
இரவி
மெய்காட்டும் அன்புடைய வில்லியார் தனி
வேட்டை
எய்காட்டின் மாவளைக்க இட்டகருந் திரை
எடுத்துக்
கைகாட்டு வான்போலக் கதிர்காட்டி எழும்
போதில்.
- 784 எய்திய சீர் ஆகமத்தில் இயம்பியபூ சனைக்
கேற்பக்
கொய்தமல ரும்புனலும் முதலான கொண்
டணைந்தார்
மைதழையுங் கண்டத்து மலைமருந்தை வழிபாடு
செய்து வருந் தவமுடைய முனிவர் சிவகோ
சரியார்.
- 785 வந்துதிரு மலையின் கண் வானவர்நா யகர்மருங்கு
சிந்தைநிய மத்தோடுஞ் செல்கின்றார் திருமுன்பு
வேந்த இறைச் சியும்எலும்பும் கண்டகல மிதித்
தோடி
இந்தஅனு சிதங்கெட்டேன் யார்செய்தார்
என்றழிவார்.
- 786 மேவநேர் வர அஞ்சா வேடுவரே இது செய்தார்
தேவதே வேசனே திருமுன்பே இதுசெய்து
போவதே இவ்வண்ணம் புகுதநீர் திருவுள்ளம்
ஆவதே எனப்பதறி அழுதுவிழுந் தலமந்தார்.

782. செங்குத்தான மலைகளிலும் ஏறுகின்ற காலை யுடைய பன்றியுடன், பெரிய கலையும், காட்டு மான்களும், மற்றப் பலவகையான விலங்குகளும் என்ற இவற்றை வேட்டைத் தந்திரச் செயலால் கொண்டு கைப்படுத்துவதற் குரிய காலத்தை நினைத்து, உருவம் மிகத் தெரியாத பொழுதான விடியற் காலையில், பகையை அழிக்க வல்ல வில்லையும் கைக் கொண்டு வள்ளலாரான குடுமித் தேவரை வணங்கிச் சென்றார்.

783. செறிந்த இருளை நீக்கி முகத்தைக் காட்டும் தேரில் வருகின்ற கதிர்வன், உண்மையான அன்புடைய திண்ணனார் ஒப்பில்லாத வேட்டையில் எய்கின்ற காட்டு விலங்குகளைக் கொல்வதற்கு வில் வளைக்க, அவற்றை மறைத்து முன்னே இட்ட கரிய திரையை நீக்கி அவற்றைக் 'கண்டு கொள்க' என்று கையினைக் காட்டுபவனைப் போன்று கதிர்களைக் காட்டிமேல் எழும்பும் சமயத்தில்,

784. சிறப்புடைய சிவாகமங்களில் கூறப்பட்ட சிவ பூசை விதிகளுக்கு ஏற்றவாறு கொய்த மலர்களும், எடுத்துக் கொண்ட மஞ்சள் நீரும் முதலிய பூசைக்குரிய பொருள் களைக் கொண்டு, நஞ்சு பொருந்திய கழுத்தினையுடைய அந்த மலையில் எழும் மருந்தான காளத்திநாதரை நியமப் படி வழிபாடு செய்து வருதலான தவம்மிக்க சிவகோசரியார் என்ற முனிவர் வந்து சேர்ந்தார்.

785. திருமலையிலே வந்து தேவரின் தலைவரான இறைவனின் அருகில் சிந்தையினது நியமப்படி செல்பவரான அம்முனிவர் வெந்த இறைச்சியும் எலும்பும் திருமுன்பு கிடப்பதைப் பார்த்துத் தொலைவில் தாண்டி மிதித்து ஓடி, "ஓ! கெட்டேன்! இந்த அநுசிதத்தைச் செய்தவர் யார்" என்று வருந்துவாராகி,

786. "இறைவர் திருமுன்பு நேர் பொருந்த வருவதற்கு அஞ்சாத வேடர்களே இதைச் செய்தார் ஆக வேண்டும். தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனே! உம் திரு முன்பேயும் இத்தகைய செயலைச் செய்து போவதா? இங்ஙனம் அவர்கள் செய்து விட்டுப் போவதற்குத் தாங்கள் திருவுள்ளம் கொள்வதா?

398 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 787 பொருப்பில் எழுஞ் சுடர்க்கொழுந்தின் பூசனையும்
தாழ்க்கநான்
இருப்பதினி என் என்றவ் விறைச்சி எலும் புடன்
இலையும்
செருப்படியும் நாயடியும் திருவலகால் மாற்றியபின்
விரும்பினொடு திருமுகலிப் புனல் முழ்கி விரைந்
தணைந்தார்.
- 788 பழுதுபுகுந் ததுதீரப் பணித்திரமாம் செயல்புரிந்து
தொழுதுபெறு வனகொண்டு தூயபூ சனை
தொடங்கி
வழுவித்திரு மஞ்சனமே முதலாக வரும்பூசை
முழுதுமுறை மையின் முடித்து முதல்வனார் கழல்
பணிந்தார்.
- 789 பணிந்தெழுந்து தனிமுதலாம் பரனென்று பன்
முறையால்
துணிந்தமறை மொழியாலே துதிசெய்து சுடர்த்
திங்கள்
அணிந்தசடை முடிக்கற்றை அங்கணரை விடை
கொண்டு
தணிந்தமனத் திருமுனிவர் தாபோவனத்
தினிடைச் சார்ந்தார்.
- 790 இவ்வண்ணம் பெருமுனிவர் ஏகினார் இனி இப்பால்
மைவண்ணக் கருங்குஞ்சி வனவேடர் பெருமானார்
கை வண்ணச் சிலைவளைத்துக் கான்வேட்டை
தனியா டிச்
செய்வண்ணத் திறமொழிவேன் தீவினையின்
திறமொழிவேன்.
- 791 திருமலையின் திண்ணனார் செறிதுறுகல்
பெருமலைகனி டைச் சரிவில் பெரும்பன்றி புன
மேய்ந்து
வருவனவும் துணிபடுத்து மானினங்கள் காணிடை
நின்று
ஒருவழிச்சென் றேதுறை ஒளி நின்று கொன்றருளி.

787. “மலையின்மீது தோன்றிய சுடர்க் கொழுந்தான் காளத்தியப்பரின் பூசை தாழ்க்கும்படி நான் இங்கே இருப்பதென்ன?” எனச் சிவகோசரியார் நினைத்தார்; அந்த எலும்பையும் இறைச்சியையும் அவற்றுடன் கிடந்த இலையையும் செருப்படி நாயடிகளின் சுவடுகளையும் திருவலகினால் (துடைப்பத்தால்) நீக்கினார்; பின்பு, விருப்பத்துடன் திருமுகலி ஆற்றில் நீராடி விரைவுடன் வந்தார்.

788. சிவகோசரியார் பழுது ஏற்பட்டதால் உண்டான தீங்கைத் தீர்ப்பதற்குரிய செயல்களைச் செய்து, வணங்கி, பூசைக்குரியவற்றை அமைத்துக் கொண்டு, நானும் நானும் வழக்கப்படி செய்கின்ற தூய்மையான பூசையைத் தொடங்கிக் குற்றம் இல்லாத திருமுகக் காட்டுதல் முதலான பூசைச் செயல்கள் எல்லாவற்றையும் ஆகமங்களில் விதித்த முறைப்படி செய்து இறைவனின் திருவடியை வணங்கினார்.

789. அடங்கிய மனமுடைய சிவகோசரியாரான முனிவர், இறைவனை வணங்கி எழுந்து, எல்லார்க்கும் சிவபெருமானே முழு முதற் கடவுள் ஆவார் என்று பல வகையாலும் துணிந்து ஒலமிடும் வேத மந்திரங்களால் துதித்து, சுடரையுடைய பிறைச் சந்திரனை அணிந்த சடை முடியையுடைய இறைவனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு, தாம் தவம் செய்யும் காட்டிடத்தை அடைந்தார்.

790. இவ்வாறு சிவகோசரியார் என்ற முனிவர் சென்றார். இனி, காட்டில் மையின் நிறம் உடைய கரிய குடுமியைக் கொண்ட வேடர்க்கெல்லாம் தலைவர்கையால் அழகான வில்லை வளைத்துத் தனியாய் வேட்டையாடிய செயல் திறத்தை உரைப்பேன். அதனால் தீ வினையின் திறத்தைப் போக்கிக் கொள்வேன்.

791. அக்காளத்தி மலையின் புறம்பாகச் சென்ற திண்ணனார் செறிந்த நீண்ட கற்களையுடைய பெரிய மலையின் சரிவில் புனங்களை மேய்ந்து வருகின்ற பெரிய பன்றிகளைக் கொன்றார்; காட்டினின்று ஒரு வழியாகச் சென்று ஏறும் மான் வகைகளை அங்கு அவை தம்மை அறியாத வண்ணம் மறைவிடத்தில் நின்று கொன்றார்.

400 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 792 பயில்வினியால் கலை அழைத்துப் பாடுபெற
 ஊடுருவும்
 அயில்முகவெங் கணைபோக்கி அடியொற்றி மரை
 யினங்கள்
 துயிலிடையிற் கிடையெய்து தொடர்ந்துகட
 மைகளெய்து
 வெயில்படுவெங்கதிர் முதிரத்தனி வேட்டை வினை
 முடித்தார்.
- 793 பட்டவன விலங்கெல்லார் படர்வனத்தில் ஒரு
 குழல்
 இட்டருகு தீக்கடைகோல் இருஞ்சுரிகை தனையுருவி
 வெட்டிநறுங் கோற்றேனும் மிகமுறித்துத் தேக்
 கிலையால்
 வட்டமுறுங் பெருங்கல்லை மருங்குபுடை பட
 அமைத்தார்.
- 794 இந்தனத்தை முறித்தடுக்கி எரிகடையும் அரணி
 யினில்
 வெந்தழலைப் பிறப்பித்து மிகவளர்த்து மிருகங்கள்
 கொந்தி அயில் அலகம்பால் குட்டமிட்டுக் கொழுப்
 பரிந்து
 வந்தனகொண் டெழுந்தழலிற் வக்குவன வக்கு
 வித்து.
- 795 வாயம்பால் அழிப்பதுவும் வகுப்பதுவும் செய்த
 வற்றின்
 ஆயஉறுப் பிறைச்சியெல்லாம் அரிந்தொருகல்லையில்
 இட்டுக்
 காயநெடுங் கோல்கோத்துக் கனலின்கண் உறக்
 காய்ச்சித்
 தூயதிரு அமுதமைக்கச் சுவைகாணல் உறுகின்றார்.
- 796 எண்ணிறந்த கடவுளருக் கிடும் உணவு கொண்
 டூட்டும்
 வண்ணஎரி வாயின்கண் வைத்ததெனக் காளத்தி
 அண்ணலார்க் காம்பரிசு தாம்சோதித் தமைப்
 பதற்குத்
 திண்ணனார் திருவாயில் அமைத்தார் ஊன்
 திருவமுது.

792. கலைமான் போல் கூப்பிடும் பயில் ஓசையால் கூவி, அவை நெருங்கிய போது அவை வருந்துமாறு உடலில் ஊடுருவிச் செல்லும் கூர்மையான முனையையுடைய கொடிய அம்புகளை எய்தார்; அடிச் சுவடுகளால் கண்டு மரைக் கூட்டம் உறங்கும் இடத்தில் அவற்றைக் கொன்றார்; கடமை மாண்களைக் கொன்றார்; இங்ஙனம் கதிரவனின் வெம்மையான கதிர்கள் முதிரத் தனியாய் வேட்டைத் தொழிலைச் செய்து முடித்தார்.

793. திண்ணனார் இவ்வாறு வேட்டையில் பட்ட விலங்குகளையெல்லாம் காட்டில் ஒரு குழலில் பக்கத்தில் வைத்து, வன்மையான உடைவாளை உருவித் தீக்கடை கோலை வெட்டி எடுத்து, நல்ல கொம்புத் தேனையும் வேண்டிய அளவு எடுத்துத், தேக்கிலையால் வட்டமான கல்லைகளை உள்ளிடம் பெரிய குழிவு அமையுமாறு செய்து கொண்டார்.

794. விறகுக் கட்டைகளை ஒடித்து அடுக்கித் தீக்கடை கோலால் தீயையுண்டாக்கி வளர்த்து, விலங்குகளை அம்பினால் துண்டுபடுத்தி, கொழுப்புள்ள பகுதிகளை அரிந்து எடுத்து, மூண்டெரியும் தீயில் வதக்க வேண்டிய வற்றை வதக்கி,

795. கூரிய அம்பால் அழிப்பதும் வகுப்பதும் ஆகிய செயல்களைச் செய்து, விலங்குகளின் பல உறுப்புகளின் ஊணையெல்லாம் அரிந்து எடுத்து, வேறு ஒரு கல்லையில் வைத்துத் தீயில் காயுமாறு நீண்ட கோவிலே கோத்துத் தீயில் காய்ச்சி, தூய திருவமுதாக அமைத்தற்காகச் சுவைத்துச் சுவை காண்பவராகி,

796. எண்ணில்லாத தேவர்களுக்கு இடும் உணவைக் கொண்டு சென்று ஊட்டும் சிவந்த தீக்கடவுளின் வாயில் வைத்ததைப் போல் காளத்திநாதருக்கு ஆகின்ற தன்மையைத் தாம் சோதித்து அமைப்பதற்காகத் திண்ணனார் தம் வாயில் ஊனான உணவை இட்டார்.

402 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 797 நல்லபத முறவிவந்து நாவின்கண் இடும்இறைச்சி
கல்லையினிற் படைத்துத் தேன் பிழிந்துகலந்
ததுகொண்டு
வல்விரைந்து திருப்பள்ளித் தர்மமுந்தாய்
மஞ்சனமும்.
ஒல்லையினின் முன்புபோல் உடன்கொண்டு
வந்தனைந்தார்.
- 798 வந்துதிருக் காளத்தி மலையேறி வனசரர்கள்
தந்தலைவ னாரிமையோர் தலைவனார் தமை
யெய்தி
அந்தணனார் பூசையினை முன்புபோல் அகற்றிய
பின்
முந்தைமுறை தம்முடைய பூசனையின் செயல்
முடிப்பார்.
- 799 ஊனமுது கல்லையுடன் வைத் திதுமுன் னையின்
நன்றால்
ஏனொமாடு மான்கலைகள் மரைகடமை இவை
யிற்றில்
ஆனவுறுப் பிறைச்சி அமுது அடியேனும் சுவை
கண்டேன்
தேனுமுடன் கலந்ததிது தித்திக்கும் எனொமாழிந்
தார்.
- 800 இப்பரிசு திருவமுது செய்வித்துத் தம்முடைய
ஒப்பரிய பூசனைசெய் தந்நெறியில் ஒழுகுவார்
எப்பொழுதும் மேன்மேல்வந் தெழும் அன்பால்
காளத்தி
அப்பர்எதிர் அல்லுறங்கார் பகல் வேட்டை
ஆடுவார்.
- 801 மாமுனிவர் நாடோறும் வந்தனைந்து வனவேந்தர்
தாமுயலும் பூசனைக்குச் சாலமிகத் தளர்வெய்தித்
தீமையென அதுநீக்கிச் செப்பியஆ கமவிதியால்
ஆமுறையில் அர்ச்சனைசெய்து அந்நெறியில்
ஒழுகுவரால்.

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 403

997. நன்கு பதம் பொருந்த வெந்த பின்பு நாவின் இட்டுச் சுவை கண்ட ஊன் பகுதிகளைக் கல்லையில் வைத்துத் தேனடையைப் பிழிந்து கலந்த பின்பு அதை அமுதமாக அமைத்துக் கொண்டும், மிகவும் விரைவாய் முன் நாள் போல் திருப்பள்ளித் தாமமும் தூய திருமஞ்சன நீரும் எடுத்துக் கொண்டு திண்ணனார் விரைவாக வந்து நெருங் கினார்.

798. வந்து திருக்காளத்தி மலையின் மீது ஏறி வேடர் தலைவரான திண்ணனார், தேவர் தலைவரான சிவபெருமானை அடைந்து, சிவகோசரியாரின் பூசைப் பொருள்களையெல்லாம் முன் நாள் போல் அகற்றிய பின்பு, முன்பு செய்த முறைபோலவே தம் பூசைச் செயலை முடிப்பவராய்,

799. ஊனான அமுதத்தை இறைவரின் முன்னம் வைத்து, “இது நேற்றுக் கொணர்ந்ததைவிட நல்லது. பன்றி இறைச்சியுடன் மான், கலை, கடமை என்ற இவ் வகைகளில் ஏற்ற இறைச்சி உணவாக்கப்பட்டது. நானும் இவற்றின் சுவை கண்டேன். தேனுடன் இஃ கலக்கப் பெற்றது. இது தித்திக்கும்” என்று கூற்றார்.

800. திண்ணனார் இவ்வாறு குடுமித் தேவருக்கு உணவு படைத்துத் தம் ஒப்பிலலாத பூசையைச் செய்து அவ் வழியில் ஒழுகுவார் ஆனார். எப்போதும், மேலும் மேலும் வந்து எழுகின்ற காதலால் இரவில் இறைவரின் திருமுன்பு உறங்க மாட்டார். பகலில் அவர் வேட்டையாடுவார்.

801. பெருமுனிவரான சிவகோசரியார் நாள்தோறும் அணைந்து வன அரசரான திண்ணனார் செய்கின்ற பூசைக்கு மிக மிகத் தளர்ச்சி அடைந்து, அதைத் தீமை எனக் கொண்டு ஆசமங்களில் சொன்னபடி விலக்கி, செய்ய வேண்டிய முறைப்படி பூசை செய்து, அந்நெறியில் ஒழுகி வரலானார்.

404 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 802 நாணனொடு காடனும்போய் நாகனுக்குச் சொல்லிய
பின் ணனும் உறக்கமும் இன்றி அணங்குறைவா
ளையுங்கொண்டு பேணுமக னார்தம்பால் வந்தெல்லாம் பேதித்துக்
காணுநெறி தங்களுக்குறி வாராமல் கைவிட்டார்.
- 803 முன்புதிருக் காளத்தி முதல்வனார் அருள்நோக்கால்
இன்புறுவே தகத்திரும்பு பொன்னானாற்போல்
யாக்கைத் தன்பரிசும் வினைஇரண்டும் சாருமல மூன்றும்அற
அன்புபிழம் பாய்த்திரிவார் அவர்கருத்தின்
அள வினரோ.
- 804 அந்நிலையில் அன்பனார் அறிந்தநெறி பூசிப்ப
மன்னியஆ கம்பபடியால் மாமுனிவர் அருச்சித் திங்கு
என்னுடைய நாயகனே இதுசெய்தார்
தமைக்கானேன் உன்னுடைய திருவருளால் ஒழித்தருள வேண்டும்
என.
- 805 அன்றிரவு கனவின்கண் அருள்முனிவர் தம்பாலே
மின்றிகழுஞ் சடைமலிவு வேதியர்தாம் எழுந்தருளி
வந்திறல்வே டுவன்என்று மற்றவனை நீநினையேல்
நன்றவன்தன் செயல்தன்னை நாமுரைப்பக் கேள்
என்று.
- 806 அவனுடைய வடிவெல்லாம் நம்பக்கல் அன்பென்றும்
அவனுடைய அறிவெல்லாம் நமைஅறியும் அறி
வென்றும் அவனுடைய செயலெல்லாம் நமக்கினியவாம்
என்றும் அவனுடைய நிலைஇவ்வா றறிநீ என்றருள்
செய்வார்.

802. நாணனும் காடனும் சென்று, நிகழ்ந்தவற்றை நாகனுக்குக் கூறினர். பின், உணவும் உறக்கமும் இல்லாமல். தேவராட்டியையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு அவர்கள் வந்தனர். தம்மையே மறந்து இறைவனையே வணங்குகின்ற மகனான திண்ணனாரிடம் தாம் அறிந்தவாறெல்லாம் அவரது மனத்தை மாற்றும் முறையிலே தாங்கள் எண்ணிய குறியின் வசத்தில் அவர் வாராத காரணத்தால் அவரைக் கைவிட்டு அகன்று சென்றனர்.

803. முன்னம் திருக்காளத்திநாதரின் அருள் தோக்கம் எய்தியதால் இன்பம் அடைகின்ற வேதியினால் இரும்பு பொன் ஆனாற்போல யாக்கையின் தன்மையும் வினைகள் இரண்டும் சாரும் மலம் மூன்றும் அறுதலால், முன்னைய பசு போத உணர்வு மாறிச் சிவபோத வடிவமாகத் திகழ்பவரான திண்ணனார் தம் தந்தை நாகனும் தேவராட்டியும் முதலான வன வேடர்களின் கருத்தளவில் அமைவாரோ!

804. அந்நிலையில் குடுமித் தேவரின் அன்பரான திண்ணனார் தாம் அறிந்த வழியில் இறைவரைப் பூசிக்க, நிலைபெற்ற ஆகம விதிப்படி மாமுனிவரான சிவகோசரியார் அருச்சனை செய்து, “எம் நாயகரே! இவ்விடத்து இத்தகைய செயல்களைச் செய்தவரை நான் காணேன். உம் திருவருளால் இதனை ஒழித்தருள் வேண்டும்” என்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார்.

805. அவ்வாறு அவர் வேண்டிக் கொள்ளவும், அன்றிரவு அருள் முனிவரிடத்தில் கனவில் மின் போல் விளங்கும் சடை முடியுடைய வேதியரான சிவபெருமான் எழுந்தருளி, “நீ அவனை வலிய திறல் உடைய வேடன் என்று எண்ணாதே! அவனது நல்ல செயலை நான் சொல்லக் கேட்பாயாக!” எனத் தொடங்கி,

806. “அவனுடைய வடிவம் முழுவதும் நம்மிடம் வைத்த அன்பு மயமேயாகும்” எனவும், “அவனது அறிவு முழுவதும் நம்மை அறியும் அறிவேயாகும்” எனவும், அவனுடைய செயல்கள் எவையையாயினும் அவையெல்லாம் நமக்கு இனியவைவாகும்” எனவும் சொல்லி, “அவனது நிலைமை இத்தகைய இயல்பு கொண்டது என்று நீ அறிவாயாக!” என்று அருள் செய்பவராக,

406 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

807 உனக்கவன்தன் செயல்காட்ட நானைநீ
ஒளித்திருந்தால்
எனக்கவன்தன் பரிவிருக்கும் பரிசெல்லாந்
காண்கின்றாய்
மனக்கவலை ஒழி கென்று மறைமுனிவர்க்
கருள்செய்து
புனற் சடிலத் திருமுடியார் எழுந்தருளிப்
போயினார்.

808 கனவுநிலை நீங்கியபின் விழித்துணர்ந்து
கங்குலிடைப்
புனைதவத்து மாமுனிவர் புலர்வளவுந்
கண்தயிலார்
மனமுறமற் புதமாகி வரும்பயமும் உடனாகித்
துணைபுரலித் தனித்தேர்மேல் தோன் றுவான்கதிர்
தோன்ற.

809 முன்னைநாள் போல்வந்து திருமுகலிப் புனல்
மூழ்கிப்
பன்முறையும் தம்பிரான் அருள்செய்த படிநினைந்து
மன்னுதிருக் காளத்தி மலைஏறி முன்புபோல்
பிஞ்ஞகனைப் பூசித்துப் பின்பாக ஒளித்திருந்தார்.

810 கருமுகில் என்ன நின்ற சண்படா வில்லி யார்தாம்
வருமுறை ஆறாம் நாளில் வரும்இர வொழிந்த
காலை
அருமறை முனிவ னார்வந் தணைவதன் முன்னம்
போகித்
தருமுறை முன்பு போலத் தனிப்பெரு வேட்டையாடி.

811 மாறில்ஊன் அமுதம் நல்ல மஞ்சனப் புனலும்
சென்னி
ஏறுநாண் மலரும் வெவ்வே றியல்பினில் அமைத்துக்
கொண்டு
தேறுவார்க் கமுதமான செல்வனார் திருக்
காளத்தி
ஆறுசேர் சடையார் தம்மை அணுகவந் தணையா
நின்றார்.

807. “நாளைக்கு நீ நம் பக்கத்தில் அவன் காணாத வண்ணம் மறைந்திருந்தாயானால், அவனுடைய செயல்களை நாம் உமக்குக் காட்ட. அவற்றினின்று என்னிடம் அவனுடைய அன்பு இருக்கும் விதத்தையெல்லாம் காண்பாய்! உன் உள்ளக் கவலையை ஒழிப்பாயாக!” என்று பெரு முனிவரான சிவ கோசரியாருக்கு அருள் செய்து, கங்கையைச் சூடிய சிவபெருமான் மறைந்தருளினார். (அன்றிரவு—திண்ணனார் குடுமித் தேவரைக்கண்ட ஐந்தாம் நாள் இரவு.)

808. செய்கின்ற தவத்தையுடைய சிவகோசரியார் கனவு நிலையினின்று நீங்கி, நனவு நிலையை அடைந்து, கனவில் கண்ட பொருளை யுணர்ந்து, பொழுது விடியும் வரை உறங்காதவராய், உள்ளத்தில் மிக்க அற்புதமும், அது முடிக்கியதனால் உண்டாகும் பயமும் உடன் உடையவராய் இருந்தார். பின் விரைவுடைய குதிரை பூட்டப்பட்ட தனித் தேரின்மீது தோன்றும் கதிரவனின் கதிர்கள் தோன்றிய அளவிலே,

809. முன் நாள் போல் வந்து, திருமுகலி ஆற்று நீரில் முழுகித் தமக்குப் பெருமானான காளத்திநாதர் கனவிலே அருள் செய்த படியைப் பலமுறையும் எண்ணிய வண்ணமே, நிலைபெற்ற திருக்காளத்தி மலையில் ஏறி, முன் போல் அந்த இறைவரை வழிபாடு செய்து பின்பக்கத்தில் ஒளிந்திருந்தார்.

810. கரிய மேகம் போல் நின்று கொண்டிருந்து இரவு முழுதும் உறங்காமல் வில்லைக் கையில் ஏந்திய வீரரான திண்ணனார், ஆறாம் நாள் விடியற்காலையில் அரிய மூற்றையில் வல்ல சிவகோசரியார் திருக்காளத்தி மலைக்குப் பூசை செய்ய வருவதற்கு முன்னம், அம்மலையை விட்டு நீங்கிப் பெரிய வேட்டையாடி,

811. “ஒப்பில்லாத இறைச்சியையும் தூய திருமஞ்சன நீரையும் திருமுடியில் அணியத் தக்க அன்று மலர்ந்த மலர்களையும் வேவ்வேறான தன்மையில் எடுத்துக் கொண்டு, தம் இயல்புகளை நன்றாகத் தெளிந்து உணரும் அன்பர்களுக்கு அமுதம் போன்ற சிவபெருமானை அடையத் திண்ணனார் விரைந்து வரலானார்.

408 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 812 இத்தனை பொழுது தாழ்த்தேன் எனவிரைந்
தேருவார்முன்
மொய்த்தபல் சகுனம் எல்லாம் முறைமுறை
தீங்கு செய்ய
இத்தகு தீய புட்கள் ஈண்டமுன் உதிரங் காட்டும்
அத்தனுக் கென்கொல் கெட்டேன் புடுத்ததென்
றணையும் போதில்.
- 813 அண்ணலார் திருக்கா ளத்தி அடிகளார் முனிவ
னார்க்குத்
திண்ணனார் பரிவு காட்டத் திருநய னத்தில்
ஒன்று
துண்ணென உதிரம் பாய இருந்தனர் தூரத்
தேஅவ்
வண்ணவெஞ் சிலையார் கண்டு வல்விரைந்
தோடி வந்தார்.
- 814 வந்தவர் குருதி கண்டார் மயங்கினார் வாயில்
நன்னீர்
சிந்திடக் கையில் ஊனுஞ் சிலையுடன் சிதறி
வீழக்
கொந்தலர் பள்ளித் தாமம் குஞ்சிநின் றலைந்து
சோரப்
பைந்தழை அலங்கல் மார்பர் நிலத்திடைப்
பதைத்து வீழ்ந்தார்.
- 815 வீழுந்தவர் எழுந்து சென்று துடைத்தனர் குருதி
வீழ்வது
ஒழிந்திடக் காணார் செய்வ தறிந்திலர் உயிர்த்து
மீள
அழிந்துபோய் வீழ்ந்தார் தேறி யாரிது செய்தார்
என்னா
எழுந்தனர் திசைகள் எங்கும் பார்த்தனர்
எடுத்தார் வில்லும்.
- 816 வானியுந் தெரிந்து கொண்டும் மலையிடை
எனக்கு மாறா
மீனீவெம் மறவர் செய்தார் உளர்கொலோ
விலங்கின் சாதி
ஆனியுன் னாகியுள்ள விளைத்தவோ அறியேன்
என்று
நீனிநுங் குன்றைச் சாரல் நெடிதிடை நேடிச்
[சென்றார்.]

812. “இவ்வளவு நேரமும் தாழ்த்து விட்டேன்” என நினைத்து விரைவாகச் செல்லும் திண்ணனாரின் முன்பு கூடிய சகுனங்கள் பவமும் தீமையுண்டு என்பதை அறிவித்தன. அதனால், “தீமை காட்டும் இத்தகைய புன் சகுனங்கள் முன்னே நெருங்கி இரத்தக் குறியைக் காட்டுகின்றன. அவற்றால் என் தலைவரான சிவபெருமானுக்கு நேர்ந்தது யாதோ! என்று உள்ளம் தடுமாற்றம் கொண்டவராக இறைவரை நெருங்கிச் சென்றபோது,

813. பெருமை பொருந்திய குடுமித்தேவர் சிவகோசரியாருக்குத் திண்ணனாரின் அன்பின் இயல்பைக் காட்டத் தம் திருக்கண் ளுள் ஒன்றில் துணை என்று குருதி பாய்ந்து, வெளியே ஓடி வழியும் படியான தோற்றத்துடன் இருந்தார். அழகிய கொடிய வில்லையுடைய திண்ணனார் அதைத் தொலைவில் கண்டு மிகவும் விரைவாக ஓடி வந்தார்.

814. இங்ஙனம் வந்த பசுமையான மாலை சூடிய மார்புடைய திண்ணனார், இறைவரது திருக்கண்ணினின்று வழிந்த குருதியைக் கண்டார்; மயக்கம் அடைந்தார்; வாயில் கொண்ட நல்ல திருமஞ்சன நீர் சிதறி விழவும் கையினின்றும் ஊனமுதம் வில்லுடனே சிதறி விழவும், கொத்தாக விரியும் திருப் பள்ளித் தாமம் குடுமியினின்று குலைந்து அலைந்து தளரவும் இப்படி உள்ளம் குலைந்து பதைத்து விழுந்தார்.

815. விழுந்த திண்ணனார் எழுந்து சென்று இறைவரது கண்ணினின்று குருதியைத் துடைத்தார். எனினும் குருதி பாய்வது நிற்கக் காணவில்லை. ‘செய்வது இன்னது?’ என்று அறியவில்லை. பெருமூச்சு விட்டுச் செயலிழந்து போய் விழுந்தார்; பின்பு உள்ளம் தேறுதல் அடைந்து “இதைச் செய்தவர் பார்?” என்று நினைத்து எழுந்தார்; எல்லாத் திக்குகளையும் பார்த்தார்; தம் வில்லையும் கையில எடுத்தார்.

816. தக்க அம்புகளைத் தேர்ந்து எடுத்துக் கொண்டு, “இந்த மலையில் எனக்கு மாறாக வன்மையுடைய கொடிய வேடர்கள் செய்தார்களோ? சிங்கம் முதலான விலங்குகள் செய்தனவோ? அறியேன்!” என நினைத்து, நீண்ட மலையின் சாரலில் நெடுந்தொலைவு தேடிச் சென்றார்.

410 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 817 வேடரைக் காணார் தீய விலங்குகள் மருங்கும்
எங்கும்
நாடியுங் காணார் மீண்டும் நாயனார் தம்பால்
வந்து
நீடிய சோகத் தோடு நிறைமலர்ப் பாதம் பற்றி
மாடுறக் கட்டிக் கொண்டு கதறினார் கண்ணீர்
வார.
- 818 பாவியேன் கண்ட வண்ணம் பரமனார்க் கடுத்த
தென்னோ
ஆவியின் இனிய எங்கள் அத்தனார்க் கடுத்த
தென்னோ
மேவினார் பிரியமாட்டா விமலனார்க் கடுத்த
தென்னோ
ஆவதொன் றறிகி லேன்யான் என் செய்கேன்
என்று பின்னும்.
- 819 என்செய்தால் திரு மோதான் எம்பிரான்
திறத்துத் தீங்கு
முன்செய்தார் தம்மைக் காணேன் மொய்கழல்
வேடர் என்றும்
மின்செய்வார் பகழிப் புண்கள் தீர்க்கு மெய்
மருந்து தேடிப்
பொன்செய்தாழ் வரையிற் கொண்டு வருவன்
நான் என்று போனார்.
- 820 நினைத்தனர் வேறுவேறுநெருங்கியவனங்கள் எங்கும்
இனத்திடைப் பிரிந்த செங்கண் ஏறென வெருக்
கொண் டெய்திப்
புனத்திடைப் பறித்துக் கொண்டு பூதநாயகன்
பால் வைத்த
மனத்தினுங் கடிது வந்தம் மருந்துகள் பிழிந்து
வார்த்தார்.
- 821 மற்றவர் பிழிந்து வார்த்த மருந்தினால் திருக்கா
ளத்திக்
கொற்றவர் கண்ணிற் புண்ணீர் குறைபடா
தழியக் கண்டும்
இற்றையின் நிலைமைக் கென்னோ இனிச் செயல்
என்று பார்ப்பார்
உற்றநோய் தீர்ப்ப தூனுக் கூன் எனும் உரைமுன்
கண்டார்.

817. அவ்வாறு தேடிச் சென்ற திண்ணனார், வேடர் களைக் காணார்; கொடிய விலங்குகளைப் பக்கத்தில் எங்குந் தேடியும் காணார்; திரும்பவும் தம் இறைவனிடம் வந்து பெருந்துக்கத்துடன் நிறைந்த மலர்ப்பாதங்களைப் பிடித்துப் பக்கம் பொருந்தக் கட்டிக் கொண்டு கண்ணீர் வடியக் கதறினார்.

818. “பாவியேன் இறைவர்க்கு நான் பார்த்தபடி நிகழ்ந்தது எதுவோ? உயிரினும் இனிய எங்கள் இறைவனுக்கு இது உண்டானது எதுவோ? செய்யக் கூடிய ஒன்றையும் நான் அறியேன்?” என்று கதறி மீளவும் எண்ணிப் பார்ப்பவராய்,

819. “என்ன செய்தால் இது தீருமோ? எம் இறைவனிடத்து இத்திங்கு முன் செய்தவரைக் காணேன். நெருங்கிய வீரக்கழலை அணிந்த வீரர்களின் ஒளியுடைய கொடிய அம்பால் உண்டான புண்களை எப்போதும் தீர்க்கும் நிச்சயமான மருந்துகளைப் பொன் திகழும் தாழ்வரையிடத்திருந்து தேடிக் கொண்டு வருவேன்!” என்று கூறிச் சென்றார்.

820. திண்ணனார் மருந்து மூலிகைகளும் அவை இருக்குமிடங்களையும் எண்ணிப் பார்த்தவராய் வெவ்வேறாக நெருங்கிய காடுகளில் எங்கும், தன் இனத்திடமிருந்து பிரிந்த சிவந்த கண்ணையுடைய காளையைப் போல் அச்சத்துடன் சென்று, காடுகளில் மருந்து மூலிகைகளைப் பறித்துக் கொண்டு, பூதங்களின் தலைவரான காளத்தியப்பரிடம் தாம் கொண்ட மனத்தின் விரைவைவிட வேகமாக வந்து அந்த மருந்துகளைப் பிழிந்து அவரது கண்ணில் வார்த்தார்.

821. இங்ஙனம் பிழிந்து வார்த்த மருந்தினால் குடுமித் தேவரின் கண்ணின் புண்ணினின்று வரும் இரத்தம் குறைவின்றி முன் போன்றே வழிந்தது. அதைத் திண்ணனார் கண்டு “இந்நாளின் நிலைமைக்குத் தீர்வாக இனிச்செய்வது என்னோ?” என்று ஆராய்பவர் “ஊனே ஊனுக்கு உற்ற நோய் நீக்குவது” என்ற பழமொழி தம் நினைவில் முன்வர உணர்ந்தார்.

412 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

822 இதற்கினி என்கண் அம்பால் இடந்தப்பின் எந்தை
யார்கண்
அதற்கிது மருந்தாய்ப் புண்ணீர் நிற்கவும் அடுக்கும்
என்று
மதர்த்தெழும் உள்ளத்தோடு மகிழ்ந்துமுன்
இருந்து தங்கண்
முதற்சர மடுத்து வாங்கி முதல்வர்தங் கண்ணில்
அப்ப.

823 நின்றசெங் குருதி கண்டார் நிலத்தினின் றேறப்
பாய்ந்தார்
குன்றென வளர்ந்த தோள்கள் கொட்டினார்
கூத்தும் ஆடி
நன்றுநான் செய்த இந்த மதி என நகையுந்
தோன்ற
ஒன்றிய கனிப்பினாலே உன்மத்தர் போல
மிக்கார்.

824 வலத்திருக்கண்ணில் தங்கண் அப்பிய வள்ளலார்தம்
நலத்தினைப் பின்னுங் காட்ட நாயனார் மற்றைக்
கண்ணில்
உலப்பில் செங் குருதி பாயக் கண்டனர் உலகில்
வேடர்
குலப்பெருந் தவத்தால் வந்து கொள்கையின்
உம்பர் மேலார்.

825 கண்டபின் கெட்டேன் எங்கள் காளத்தி யார்கண்
ஒன்று
புண்டரு குருதி நிற்க மற்றைக்கண் குருதி பொங்கி
மண்டுமற் றிதனுக் கஞ்சேன் மருந்துகை கண்டேன்
இன்னும்
உண்டொரு கண் அக் கண்ணை இடந்து அப்பி
ஒழிப்பேன் என்று.

'16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 413

822. "என் கண்ணை அம்பால் பெயர்த்து எடுத்து இறைவரின் திருக்கண்ணில் அப்பினால் எம்பெருமானுக்கு நேர்ந்த இத்தீங்கிற்கு அதுவே மருந்துமாகிப் புண்ணினின்று வழியும் இரத்தம் நிற்கவும் கூடும்" என்று நினைத்துக்களித்த உள்ளத்தவராய் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் இறைவரின் திருமுன்பு நின்று கொண்டு தம் கண்ணைத் தம் அம்பால் அடியுடன் பெயர்த்தெடுத்து இறைவனின் திருக்கண்ணில் அப்பிய அளவில்,

823. இறைவரின் கண்ணினின்று வடிந்த இரத்தம் நிற்பதைக் கண்டார். அந்தப் பெரு மகிழ்ச்சியால் நிலத்தினின்று உயரப் பாய்ந்து குதித்தார். மலை போன்று வளர்ந்த தம் தோள்களைத் தட்டினார். கூத்தும் ஆடி "நான் செய்த இந்த அறிவுடைச் செயல் நன்று!" எனச் சிரிப்புத் தோன்ற மிக்க மகிழ்ச்சியாய் உன்மத்தர் போல் ஆனார்.

824. தலைவரான இறைவர்தம் வலத் திருக் கண்ணில், தம் வலக் கண்ணைத் தோண்டி அப்பிய வள்ளலா ரான கண்ணப்ப நாயனாரது சிறப்பை மீண்டும் சிவ கோசரி யாருக்கு எடுத்துக் காட்ட, தம் மற்றக் கண்ணான இடக் கண்ணில் இடைவிடாது இரத்தம் பாய்ந்து கழியுமாறு செய்தார். இந்த உலகத்தில் வேடர் குலம் செய்த பெரிய தவம் காரணமாக வந்து தோன்றிய கொள்கையினால் தேவரை விட மேலானவரான திண்ணனார்,

825. அதைக் கண்டு "ஓ! நான் கெட்டேன் எம் காளத்தியப்பரின் கண்களில் ஒன்றில் வெளிப் பட்ட குருதி வராமல் நின்று விட மற்ற கண்ணில் குருதி பொங்கி வடிகின்றது. இந்நோய் தீர்க்கும் மருந்தினை நான், என் அனுபவத்தில் கண்டேன். வரத்தகாத இது வந்ததற் றாக நான் அஞ்சமாட்டேன். எனக்கு இன்னும் ஒரு கண் உள்ளது. அந்தக் கண்ணையும் தோண்டி இறைவர் கண்ணில் அப்பி இந்நோயைத் தீர்ப்பேன்!" எனத் துணிந்து,

414 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

- 826 கண்ணுதல் கண்ணில் தங்கண் இடந்து அப்பிற்
காணும் நேர்பாடு
எண்ணுவார் தம்பி ரான்தன் திருக்கண்ணில்
இடக்கால் ஊன்றி
உண்ணிறை விருப்பினோடும் ஒரு தனிப்
பகழிகொண்டு
திண்ணனார் கண்ணில் ஊன்றத் தரித்திலர் தேவ
தேவர்.
- 827 செங்கண்டெவள் விடையின் பாகர் திண்ணனார்
தம்மையாண்ட
அங்கணர் திருக்கா ளத்தி அற்புதர் திருக்கை
அன்பர்
தங்கண்முன் இடக்குங் கையைத் தடுக்கமுன்றடுக்கு
நாக
கங்கணர் அமுதவாக்குக் கண்ணப்ப நிற்க என்ற.
- 828 கானவர் பெருமா னார்தங் கண்ணிடந் தப்பும்
போதும்
ஊனமு துகந்த ஐயர் உற்றுமுன் பிடிக்கும் போதும்
ஞானமா முனிவர் கண்டார் நான்முகன் முதலா
யுள்ள
வானவர் வளர்பூ மாரி பொழிந்தனர் மறைகள்
ஆர்ப்ப.
- 829 பேறினி இதன்மேல் உண்டோ பிரான்திருக்
கண்ணில் வந்த
ஊறுகண் டஞ்சித் தங்கண் இடந்தப்ப உதவுங்
கையை
ஏறுயர்த் தவர் தங் கையால் பிடித்துக்கொண்டு
என்வ லத்தில்
மாறிலாய் நிற்க என்று மன்னுபேர் அருள்
புரிந்தார்.
- 830 மங்குல்வாழ் திருக்கா ளத்தி மன்னனார் கண்ணிற்
புண்ணீர்
தங்கணால் மாற்றப் பெற்ற தலைவர்தாள்
தலைமேற் கொண்டே
கங்கைவாழ் சடையார் வாழுங் கடலூரிற் கலய
னாராம்
பொங்கிய புகழிற் மிக்கார் திருத்தொண்டு புகல
லுற்றேன்
கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் முற்றிற்று

16. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் □ 416

826. தம் இடக்கண்ணைத் தோண்டி நெற்றிக் கண்ணையுடைய தேவரின் கண்ணில் அப்பினால் உண்டாகும் இடையூற்றை எண்ணியவராய்த் திண்ணனார், தம் பெருமானின் அத்திருக்கண்ணிலே அடையாளமாகத் தம் இடக் காலை வைத்து ஊன்றிக் கொண்டு உள்ளத்தில் நிறைந்து எழுகின்ற விருப்பத்துடனே ஒப்பில்லாத அம்பை எடுத்து அதனைத் தம் கண்ணில் ஊன்றவே தேவர்களுக் கெல்லாம் தேவரான இறைவர் மனம் பொறாதவர் ஆனார்.

827. சிவந்த கண்ணையுடைய வெண்மையான காளையை ஊர்தியாக உடையவரும், திண்ணனாரை ஆட்கொண்டவருமான திருக்காளத்தி நாதரின் அற்புதத் திருக்கை இலிங்கத்தினின்றும் தோன்றி, அம்பால் கண்ணைத் தோண்ட முயன்ற அவரது கையைத் தடுத்திட, பாம்பைக் கங்கணமாகக் கொண்ட இறைவரின் அமுதமான திருவாக்கு மூன்று முறை 'கண்ணப்ப நிற்க' என்றது.

828. வேடர் தலைவரான கண்ணப்பர், தம் கண்ணைத் தோண்டி இறைவரின் கண்ணில் அப்பிய காலத்தும், அவர் ஊட்டிய ஊனமுதை உவந்து கொண்டருளிய குடுமித்தேவர் அவர் மற்ற இடக் கண்ணைத் தோண்ட முயலும்கையினைத் தோண்டுவதற்கு முன்பாகவே பொருந்திப் பிடித்த காலத்தும், ஞானப் பெரு முனிவரான சிவகோசரியார் கண்டார். சேவதங்கள் ஒலிக்க, நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் கற்பகப் புது மலர் மழை பொழிந்தனர்.

829. தம் இறைவனின் திருக்கண்ணில் ஏற்பட்ட இடையூற்றைக் கண்டு அஞ்சித் தம் இடக்கண்ணைத் தோண்டி, அப்புதற்கு உதவிய கண்ணப்பரின் கையை, காளைக் கொடியை உயர்த்திய காளத்தியப்பர் தம் கையால் பிடித்துக் கொண்டு, "ஒப்பில்லாதவனே! என் வலப்பக்கத்தில் நீ இருப்பாயாக!" என்று நிலை பெற்ற திருவருளைச் சேசயார். ஆதலால் இனி இதன் மேல் பெறத்தக்க பேறு உண்டோ?

830. முகில் வாழ்வதற்கு இடமான திருக்காளத்தி மலையில் எழுந்தருளிய இறைவரின் திருக்கண்ணில் கண்ட புண்ணில் வரும் குருதியைத் தம் கண்ணினால் போக்கும்பறு பெற்ற தலைவரான கண்ணப்ப நாயனார் திருவடிகளை எம் தலையில் சூடி, கங்கை தங்கய திருமுடியையுடைய சிவ பெருமான் எழுந்தருளிய திருக்கடலூரில் கலயனாராகிய, மிகக் புகழால் மேம்பட்டவரின் திருத் தொண்டினை இனிச் சொல்லத் தொடங்குகிறேன்.

கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் முற்றிற்று.

பாட்டு முதற் குறிப்பகராதி

பாடல்	பக்கம்	பாடல்	பக்கம்
அகலிடத்து	194	அந்தணாளரு	38
அகில காரணர்	84	அந்த	42
அகில் விரை	96	அந்த மில்சீர்	36
அக்குலப்பதி	218	அந்த வருத்	214
அங்கணரை	130	அந்தரத்தமரர்	180
அங்கணர்	306	அந்திவான்மதி	32
அங்கண் மலைத்	352	அந்நிலையவரை	212
அங்கண்	136	அந்நிலையாரூர	186
அங்குமவன்	128	அந்நிலையே	82
அங்கண் ஓர்	32	அப்பொற்பதி	252
அங்குரைக்கென்	62	அம்புனிற்றா	70
அடிபணிந்த	82	அம்பொனீடிய	236
அடியவர்க்கடிய	184	அயலறியாத	218
அண்ணில்	24	அயலோர்தவ	124
அண்டர்	284	அரசியலாய	260
அண்சிலம்படிக	158	அரககொள்	54
அண்ணலவன்	160	அரசியனெறி	250
அண்ணல் ஆர்	292	அரந்தைசெய்	168
அதுகண்டு	128	அரந்தைதிர்க்கு	84
அத்தரு	374	அரையிற்	362
அத்தர் வேண்டி	86	அரிதரு	54
அத்தர் முன்பு	276	அருங்கடி	98
அத்திருப்பதியி	38	அருமறைநாவ	116
அத்திறமறி	258	அருமறை முறை	108
அந்தணனா	212	அருளினீர்மை	22
அந்தணரவை	112	அலறுபேராவை	70
அந்தணர்கூற	116	அவர்தங்கண்	198

அவ்வண்ணந்	78	ஆர்த்தி	170
அவ்வளவி	172	ஆலுமறை	102
அவ்வழியவர்க	258	ஆலைபாய்	52
அவ்வாறு	164	ஆவணம்	108
அவ்வுரைகேட்ட	74	ஆவதிது	104
அவ்வுரையவை	114	ஆவதென்	208
அவ்வுரையில்	78	ஆளுநாயகர்	238
அளவிலாமரபி	196	ஆறுகுடிய	220
அளவில்	68	ஆனதங்கேள்வ	198
அழுந்திய	248	ஆனதன்மைக	280
அழைத்தபே	234	இங்கிது	298
அறம்பொருளி	66	இசைவினா	112
அனைத்து	122	இடமருங்கு	134
அன்பனே	248	இதற்குமு	154
அன்பனை	122	இதுவெனக்கு	222
அன்பின்	134	இந்த மாதவர்	88
அன்பு	180	இந்நெறியொழு	200
அன்னஇம்	392	இப்படி	252
அன்னதொன்	66	இப்பரிசிவர்க்கு	248
ஆங்கது	72	இயம்பல	98
ஆடுகின்றவர்	142	இயற்பகை	134
ஆடுதோகை	136	இருக்கோல	144
ஆட்சியிலா	114	இருண்மறை	114
ஆண்டகை	100	இருவராலறிய	238
ஆதியாய்	190	இழையணி	106
ஆதியார்	200	இழைத்தவன்	284
ஆயநுண்பொரு	220	இளமையில்	100
ஆரங்கண்டிகை	86	இனையவகை	82
ஆரணங்களை	64	இன்புறுதார	186
ஆரநறுஞ்	174	இன்றிவர்	194
ஆரமென்பு	138	இன்றிநேர	184

418 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

இன்னதன்மைய	170	என்று கூறியவி	222
இன்னவாறுவ	240	என்று சாலவு	166
இன்னவாறேத்	186	என்று தம்பிரா	272
இன்னவாறொ	252	என்று பலமுறை	152
இன்னுயிர்	260	என்று மாமுனி	40
ஈரமேனியை	242	என்றுரைசெய்	104
உடுத்த	278	என்றெழுமோ	120
உடையவரசு	126	என்னவவ்வுரை	222
உட்பர் நாயகர	190	என்னும்பெய	262
உட்பர் நாயகர்தங்	164	என்றுபகை	320
உலகிலில்லதோ	280	ஏனமோடு	368
உள்ளமன்பு	244	ஐவனவடி	348
உள்ளமாருகு	64	ஐந்து பேரறிவுங்	140
ஊனமுது	402	ஐயர்கைதவம்	274
எண்ணியவோ	120	ஐயர் நீரருளிச்	210
எண்ணில்	138	ஒக்கநெடுநா	266
எண்ணுமில்லுல	244	ஒடியெறிந்	368
எம்பிரான் கோயி	118	ஒங்குகோவணப்	272
எம்பிரான் யான்	202	ஒவியநான்முக	158
எய்துமென்பெ	166	கங்கைநதி	210
என பொழிந்து	80	கங்கையும்மதி	88
என்மகன் செய்து	76	கடகரிது	290
என்ற ரசனி	78	கடல்விரிபு	372
என்ற வரருளிச்	224	கடுமுயற்	344
என்றவரு	296	கடுவிசை	302
என்றவர்	206	கடையுடைக்	254
என்றவர் கூற	376	கணவனார்	246
என்றவுரை	174	கண்களென்	100
என்றானிறை	104	கண்கொள்ளாக்	160
என்றினைய	162	கண்டதோர்	106
என்றின்னை	178	கண்டத்தி	362
என்று கூறவிறை	34	கண்டபின்	412

கண்டபொ	30	கால்கழல்	328
கண்டவர்க்கு	270	காவினிற்	52
கண்டவர்கை	216	காவினேர்	166
கண்டவரி	298	கானவர்க்கு	338
கண்ணுதல்	414	கானவர்பெ	414
கண்டுசென்	254	கானில்வரி	356
கண்ணிடை	102	கீளொடு	202
கண்ணுதற்	182	குருதியினதி	322
கதிரிளம்பிறை	274	குலமுதல்	92
கதிர்மணி	154	குழைமறை	110
கதிரவனு	380	குழையணி	304
கதிரேரானெ	318	குன்றவர்	334
கந்தங்கமழ்	176	குன்றவர்	354
கயல்பாய்	50	குன்றியை	376
கரிப்பரும	338	கூர்முனைய	326
கருங்கதிர்	340	கேடும்	80
கருமுகிலை	406	கைகளஞ்சலி	34
கருவரை	370	கைகள் கூப்பித்	52
கருமபடு	50	கைக்கிடா	182
கரும்பல்ல	50	கைச்சிலைவி	384
களியானை	296	கைத்தல	256
கற்பகத்தின்	158	கையினைத்	298
கற்பனைகட	190	கையினிற்	180
கற்புறுமனைவி	200	கையின்மாரின்	80
கனங்கொண்ட	172	கைவாளுட	332
கனவுதிலை	406	கொடுத்த	272
காடெல்லாங்	50	கொத்தார்	122
காதிலணி	102	கொற்ற	66
காதில்வெண்	28	கோடுமுன்	366
காமத்துயரிற்	178	கோட்டமி	356
காலினாற்	244	கோட்பூ	292
காலைசெய்	91	சங்கொடு	302

420 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

சடைமருங்கில்	82	சென்னிவெண்	220
சம்புலின்	34	சேட்டாரு	328
சாலநாட்	204	சேணார்மேரு	264
சாவிநீள்	52	சேதிநன்னா	250
சாவியின்	54	சையமால்	44
சிந்தை	268	சொரிந்தன	230
சிலைமற	354	சொல்லார்	124
சிலையினைக்	348	சொல்லுவ	234
சிவனுறை	124	சொன்னநாட்	60
சீரீனீடியசெ	266	சொன்னவு	354
சிறடிமே	172	சோதி	148
சுற்றத்தார்	228	ஞாலமுய்யநடம்	184
குதபாடலங்கள்	56	ஞாலமுய்யநாமு	266
செங்கண்மாதர்	62	ஞானமே	194
செங்கண்வ	360	தஞ்சேசர	296
செங்கண்வெள்	414	தடுத்து	142
செங்குவளை	50	தண்டரள	160
செந்தினை	348	தண்டிருதலையும்	214
செப்பலுற்ற	20	தண்ணளி	80
செம்மாந்திங்	130	தண்மலர	342
செர்மை	194	தந்த	272
செயத்தகும்	278	தந்ததுமுன்	210
செய்வதற்கரிய	232	தந்திருக்கன்	168
செய்யபுன்	270	தந்தை	346
செல்லல்	242	தந்தை நிலை	358
செல்வ	242	தந்தையார்	92
செல்லு	110	தந்திரத்	300
செறிந்தவர்	306	தம்பிரா	312
சென்றடிவ	260	தம்பிரானுளி	90
சென்றவர் தடுத்	230	தம்பிரானுள்	146
சென்றவர்முனி	234	தம்பெருமா	188
சென்னியால்	208	தம்பெருமான்	323

தலைப்பட்ட	326	தென்றிசை	683
தவநிறைந்த	282	தென்னாவலூர்	180
தவமுயன்றிதி	68	தேசமெலாம்	40
தவமுனி	232	தேடிய மாடு	250
தனிப்பெருந்	70	தேடியவயனு	120
தன்னுயிர்க்	72	தேமலங்கலணி	132
தன்னையாளு	186	தேராரு	146
தன்னையாளுடை	180	தேருங்	176
தன்னையொப்ப	204	தேனாருந்	314
தாழ்ந்த	64	தேனார்க்கு	144
தாளாறு	370	தொண்டக	350
தாளில்	364	தொண்டரன்	274
தானாள்	318	தொண்டனார்க்கி	260
திங்கள் சூடிய	44	தொல்லை மால்வ	188
திங்கள்சேர்	382	தொல்லை வேட்	204
திங்கள் வெண்கவி	68	தொழுது	286
திண்படைவ	326	தொழுந்தகை	310
திரண்ட	116	தொன்மைத்	316
திருத்துறையூர்	126	தோள்கொ	318
திருமகளென்ன	256	தோற்று	168
திருமிகு	118	நக்கான்	106
திருவளர்	236	நங்கணா	40
திருவார்	264	நண்ணிமா	366
திருவுடைமனை	232	நண்ணிய	202
திருவுடையந்த	212	நதியுமதியும்	264
தீங்கு	330	நமக்கு	242
துடிக்குற	344	நம்முடைய	360
துடியடிய	372	நரசிங்க	90
தூரத்தே	188	நல்லகோவணம்	276
தூரியத்து	302	நல்லபதமு	402
தெண்ணிலா	140	நல்லபொன்னொ	282
தெய்வ	358	நல்லொழுக்கந்	210

422 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

நள்ளார்க	316	நீளிடையுடு	324
நறைகமழுஞ்	212	நீளடைவி	872
நற்றமிழ்	60	நெடிது	382
நன்று	280	நெடியோன்	296
நாககுதவகுளஞ்	132	நெஞ்சடைக	202
நாடியகழ	374	நெருங்கு	366
நாடுமன்பொடு	280	நெருங்கு தூரியங்	100
நாடுமின்	156	நெறிகொ	360
நாட்டு	166	நெற்றியிற்	30
நாணனுமன்	380	நெற்றிவிழியான்	104
நாணனே	378	நேர்ந்தவரெதி	228
நாணனொடு	404	பஞ்சின்	166
நாதர்	286	படர்ந்த	62
நாதனார	186	பணியும்	278
நாயகன்	26	பண்ணுறும்	802
நாவலர்	124	பண்தறு	58
நாவலூர்	182	பண்டிசரி	102
நாளி	56	பத்தியின்	52
நான்மறை	118	பந்தம்	164
நிலமகட்	64	பயில்வடுப்	338
நிலவு	24	பரசுவந்தியர்	68
நிலைமை	282	பரம்பொருளை	130
நிறைகுடந்	100	பரவினர்	154
நினைத்தனர்	410	பரவையார்	164
நின்றசெங்	412	பலதுறைக	372
நின்ற முதுகு	356	பல்லியங்கண்	62
நின்ற	276	பல்வேறு	364
நின்று	142	பழிப்பறை	72
நின்றெங்கு	364	பனிவிசும்பில்	26
நீடுதேவர்	26	பாங்கியர்	156
நீணிதியாமிது	212	பாங்கோடி	162
நீதிமாதவர்	184	பாசமாம்	164

பாசிலை	350	பெருவிறலாளி	228
பாசொளி	342	பெற்றியாற்	336
பாட்டியற்றமிழு	42	பேனுமண்பரை	270
பாய்தலுமி	298	பேர்	162
பார்	134	பேறினி	414
பாவியேன்	410	பேறெனக்கிதன்	256
பான்மையி	348	பொங்கிய	376
பிஞ்ஞகனுநாவ	104	பொங்கியதிருவி	192
பித்தனுமாகப்	106	பொங்குமாமறை	66
பிள்ளைமைப்	156	பொங்குவெண்	274
பிள்ளையார்	144	பொச்சமில்லடி	282
பிறந்த	170	பொய்கடித்தற	196
பிறைத்தளிர்ச்	268	பொருட்டிரு	290
பிறைவளர்	202	பொருபுலிப்	342
பின்மறவர்	370	பொருவருஞ்	336
புண்டரிகம்	314	பொருவருந்தவ	38
புலரும்	176	பொருவரும்வழ	118
புலனொன்றும்	126	பொலங்கலம்	182
புரிந்தவர்	308	பொற்சிலை	324
புறந்தருவார்	142	பொற்றடவ	352
புறப்பட்ட	320	பொன்மலை	288
புற்றிடங்	150	பொன்றயங்கு	82
புற்றிடம்	158	பொன்றவழ்	304
பூதநாயகர்	84	பொன்றாழருவி	264
பூதமைந்து	86	பொன்றிரளு	130
பூதம்	40	பொன்னிணுவெ	24
பூவார்	84	போகநீடுந்தி	136
பெருகிய	88	போதுமது	374
பெருகு	244	போர்வலைச்	366
பெருமதில்	138	போற்றிசைத்து	78
பெருமைசால்	90	போற்றிநீடில்லை	192
பெருமையாற்ற	185	போனவதிரு	328

424 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

போன வேதியர்	274	மறைகளாயின	108
மகிழ்ச்சியால்	94	மறைத்த	256
மங்கலகீத	98	மறை முனியஞ்	222
மங்கல கீதம்	148	மறையவனாகி	206
மங்கல விழவு	294	மற்றது கண்டு	70
மங்குல் வாழ்	414	மற்ற மாற்ற	242
மங்கல வினைக	56	மற்றவரணை	292
மங்கலம்	92	மற்றவரினை	314
மங்கலம் பெருக	254	மற்றவர் செயலி	240
மங்கையைப்	250	மற்றவர் சொன்	228
மங்கைபாகரா	282	மற்றவர்தஞ்	328
மட்டவிழ்	312	மற்றவர்தி	376
மணவினை	94	மற்றவர்பிழி	410
மண்டிய	144	மற்றவர்மொ	390
மண்டுகாதலின்	284	மற்றவணிசைந்த	92
மண்டுபுளல்	48	மற்றவனுங்	316
மண்ணில்	66	மற்றவன்கொண்	258
மதிவளர்	20	மற்றவன்ற	358
மதிவிளங்கிய	284	மற்றிதற்குப்	42
மந்திரிகளது	76	மற்றினிநா	332
மருவுமன்	268	மற்று	120
மலரமளித்	14	மனமகிழ்ந்தவர்	284
மலர்ந்த	278	மனைவியார்கொ	246
மலர்	286	மனைவியார்குற்	226
மலை படு	346	மனைவியார்தம்	214
மலை வளர்	126	மனைவியாரொடு	276
மல்கிய	346	மன்பெருந்திரு	184
மல்லனீர்	288	மன்றுளாடுமது	134
மழை	290	மன்றுளே	216
மறிசுரந்து	278	மன்னவர்திரு	98
மறுவிலா	192	மன்னவன் தன்னை	306
மறுவில்	168	மன்னவன்மைந்	80

மன்னவன்ற	74	மாறிலான	406
மன்னியசிற	290	மானச்சிலை	364
மன்னுசீர்	188	மானிளம்	156
மன்னுமப்பதிவ	268	மின்னார்	146
மன்னும்	178	முக்கணக்கரா	268
மன்னுயிர்	74	முஞ்சி	270
மாக	382	முட்டிலன்பத	280
மாசிலாத	86	முறித்தவை	246
மாசிலா மரபில்	106	முறையால்	122
மாட மாளிகை	62	முன்புசெய்	380
மாடலை	230	முன்புதிருக்	404
மாடு	38	முன்பு நீ	120
மாநங்கந்	306	முன்னமாங்க	35
மாதர்	48	முன்னிருந்	358
மாதவஞ்	36	முன்னெற்	360
மாதவ	224	முன்னே	160
மாதவவேடங்	252	முன்னை	406
மாது	212	முண்டவப் புலவி	198
மாதுடன்	180	முண்டுமுன்	230
மாதொரு	90	மெய்யெலா	252
மாநிலங்	76	மேகமுங்களிறு	58
மாமதினம்	288	மேகவொழு	320
மாமறை	94	மேயாவிவ்வுரை	22
மாமுனிவர்	402	மேல்	294
மாரிக்	240	மேவலர்பு	332
மார்பிற்	362	மேன்மை	26
மாலயற்கரிய	248	மைச்செறிந்	336
மாலயன்	138	மைத்தடங்	304
மாலினுந்திச்சுழி	44	மைவளர்	154
மாலிரைந்தெழு	406	மொய்த்து	102
மாளிகை	148	யாதவன்றுவ	30

426 □ திருத்தொண்டர் புராணம்

வடிவு	270	வன்றிறலுந்	384
வணங்கு	272	வன்றொடர்	366
வண்ணநீள்	46	வன்றொண்டர்	162
வண்ணவெ	352	வன்னி	132
வந்தபின் மனைவி	244	வாங்கிய	308
வந்தபின்றொண்	204	வாரணச்சே	338
வந்த வரழை	296	வாரிசொரியுங்	262
வந்தவர் குரு	408	வாவி	168
வந்தவிப்பழியை	72	வாவியின்	214
வந்தழைத்த	320	வாளியுந்தெ	408
வந்து தண்	220	வாளின்ப	316
வந்துதிருக்	402	வாளொடு நீ	232
வந்து திருமா	102	வாளொடு பலகை	224
வந்தெதிர்	148	வாழிய	152
வம்புலாமல	46	வானவர்	236
வம்புலாமலர்	146	வானுற	150
வரிவளர்	128	விண்ணிடை	234
வருமணக்	100	விரைசெய்	262
வருமுறைப்	340	வில்லொடு	300
வருமுறையெரி	192	விமுந்தவரெ	408
வரையுறை	340	விளக்க	64
வலத்திருக்க	412	விறலுடை	216
வல்லையேற்	114	வீதிகள்	60
வளத்தினான்	208	வீரக்கழல்	362
வளவநின்	74	வெங்கட்	318
வளவனார்	310	வெங்கணைப	370
வளவனுங்	300	வெங்கண்வி	322
வழக்கென்று	76	வெங்கதிர்	350
வழிவரு மிளைப்பி	246	வெஞ்சிலை	368
வழிவிடுந்	226	வெஞ்சின	326
வன்புலிக்கு	384	வெட்டுண்டு	300
வன்பெருங்	308	வெண்ணீறு	330

அகர வரிசை □ 427

வெந்தழற்	308	வேதனை	258
வெம்மறக்	382	வேதியர்	196
வெய்யமா	368	வேதியதனைக்	110
வெல்படை	334	வேதியனாகியெ	122
வென்றி	330	வேலொடு	216
வென்றிமால்	294	வேழக்கரு	316
வேடரைக்	410	வேறுநல்லதோர்	276
வேடர்தங்	346	வேறு பிறிதென்	266
வேடர் தங்கரிய	376	வைகறையு	292
வேண்டு	88	வைதெறிந்த	54
வேதநான்	28	வைத்த	204
வேதவாரண	184	வையகம்	140
வேதவோசையு	60		

